

*Bunu
Sen İstedin!*

Vefa Enver

sepya

Aşkın tüm coşkusunu hissedeceğiniz
tutku dolu yeni bir romantik komediye hazır mısınız?
Okurlarını özlediği karakterlere kavuşturacak olan

Bunu Sen İstedin!

okumaya ara vermeden son sayfasına ulaşacağınız
yeni **Vefa Enver** romanı...

Ne dilediğinize dikkat edin çünkü gerçekleşebilir.
Onları gibi tutku dolu bir aşk yaşarken bir kadın ve bir erkeğin
tek dileği olabilirdi: Sonsuza kadar birbirlerine ait olmak.
Sibel hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını fark ettiğinde Baran
ile evlenip onun soyadını almıştı bile...

Sibel Fransız dantelinden yapılmış ve Swarovski taşlarla bezeli
muhteşem gelinliği içerisinde nefes kesici güzelliği ve adeta özenle
oyulmuş bir biblo kadar kusursuz yüzüyle her erkeğin hayalini
süsleyecek bir gelindi. Gözlerindeki kıvılcıma tezat bir durgunlukla
hafifçe gülümseyip, buz gibi bir sesle "Ben gelmiyorum," dedi.
Baran tıpkı herkes gibi, bunun Sibel'in münasebetsiz şakalarından
biri olduğunu sandı önce. Ama bu yanılgının yerini gerçeğe bırakması
uzun sürmemişti. Baran'ın şu an isteyeceği son şey onu ürkütmek
olacağı için yumuşak ama ikna edici bir sesle konuşmaya başladı.
"Aşkım sinirli olduğunu biliyorum ama..."

Sibel adeta tükürürcesine "Sakın bana aşkım deme!" diyerek Baran'ın
lafını kesti. "Nasıl hissettiğimi bildiğini de söyleme. Çünkü hiçbir
halt bildiğin yok!"

*"Roman kahramanları tatlı tatlı çekişir, yaşar giderken Vefa
Hanım'ın yarattığı karakterler gibi, benim de kim bilir hangi
roman için, kim bilir hangi yazarın yarattığı bir roman karakteri
olabileceğimi düşündüm."*

İclâl Aydın

Birinci Bölüm

Sibel hışımla arkasını döndüğü an etekleri hışırtıyla savruldu. “Ona gelmeyeceğimi, fikrimi değiştirdiğimi söyle,” derken gözleri öfke saçıyordu ve yanakları al al olmuştu. Açık balkon kapısından içeri süzülen esinti tül perdeyi hafifçe havalandırırken beraberinde getirdiği müziğin notaları ile Sibel’in kalbini adeta kısıkrak yakalamıştı.

“Vazgeçtim,” diye usul usul Sibel’in ruhuna işleyen Sezen Aksu’nun puslu sesi “yok olma zamanı şimdi...” dediğinde genç kadın -dar gelinliğinden midir bilinmez- nefessiz kaldığını hissederek elini göğsüne götürdü. İş çıkışı onu eve bırakmayı teklif ettiği o akşamüstü ilk kez Baran’ın arabasına bindiğinde de radyoda JoyTürk’ü açmış ve aynı şarkıya rastlamıştı.

Onların şarkısı olarak adlandırılabilir kadar çok dinledikleri halde ilk kez sözlerini bu denli iyi anlıyor, her kelime sanki ruhuna kazınıyordu.

Bu durumu yanlış değerlendiren Aslı arkadaşını sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Sibel’ciğim şu anda paniğe kapılmış ve kararının doğruluğunu sorguluyor olman normal. Ama ikimiz de onun hayatının erkeği olduğunu biliyoruz.”

Kapı açıldı ve Ahu hamileliğini zarıfçe ortaya seren şifondan, menekşe rengi tuvaleti ile içeri girdi. Soran gözlerle önce Sibel’e, sonra Aslı’ya baktı.

“Neler oluyor? Neden bu kadar gecikti her şey?”

“Çünkü Sibel vazgeçtiğini söylüyor.”

“Şaka mı bu?” diye soran Ahu aslında sorusunun cevabını gayet iyi biliyordu. Sibel’i hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Hiçbir şeyi umursamayan, hayatın sadece güzelliklerinden nasibini almış ve bir kelebek misali çiçekten çiçeğe konan Sibel, ilk kez bu denli ciddi ve kararlıydı.

Aslı ve Ahu ne yapacaklarını, ne söyleyeceklerini bilemez halde birbirlerine bakakalmışken kapının açılması ile dikkatleri o tarafa yöneldi.

“Sibel, hayatım artık inmemiz gerekiyor.”

Sibel Fransız dantelinden yapılmış ve Swarovski taşlarla bezeli muhteşem gelinliği içerisinde nefes kesici güzelliği ve adeta özenle oyulmuş bir biblo kadar kusursuz yüzüyle her erkeğin hayalini süsleyecek bir gelindi. Gözlerindeki kıvılcıma tezat bir durgunlukla hafifçe gülümseyip, buz gibi bir sesle “Ben gelmiyorum,” dedi.

Baran tıpkı herkes gibi, bunun Sibel’in münasebetsiz şakalarından biri olduğunu sandı önce. Ama bu yanlışlığının yerini gerçeğe bırakması uzun sürmemiştir. Baran’ın şu an isteyeceği son şey onu ürkütmek olacağı için yumuşak ama ikna edici bir sesle konuşmaya başladı.

“Aşkım sinirli olduğunu biliyorum ama...”

Sibel adeta tükürürcesine “Sakın bana aşkım deme!” diyerek Baran’ın lafını kesti. “Nasıl hissettiğimi bildiğini de söyleme. Çünkü hiçbir halt bildiğin yok!”

Ahu anlam veremediği bu konuşma hakkında Aslı’dan

yardım istercesine bakışlarını ona çevirmişti. Aslı’nın konuyu bildiği açık olsa da içinde bulundukları an detayları öğrenmek için pek de uygun sayılmazdı.

“Sevgilim aşağıda yaklaşık bin kişi var bizi bekleyen. Fikrini değiştirmek için biraz geç kalmadın mı?” diyen Baran soğukkanlılığı elden bırakmadan olaya esprili bir şekilde yaklaşmaya çalışıyordu.

“İyi ya böylece uzun süre hafızalardan silinmeyecek ve dilden dile dolaşacak bir rezalet olur. Bana yaşattığın utancın misli misli fazlasını yaşatarak intikamımı alacağımı söylemiştim sana.”

Baran gözlerini Sibel’den ayırmadan buz gibi ve otoriter bir sesle odada bulunan herkese “Bizi yalnız bırakın,” dedi.

Ahu, Aslı ve hizmet etmek için orada bulunan iki kadın daha bu rahatsız edici ortamdan ayrılmaya hevesli bir şekilde hızla odayı terk ettiler.

Baran’ın kendine doğru bir adım atmasıyla Sibel gayri ihtiyari irkilerek geri çekilse de inadından vazgeçecek gibi görünmüyordu.

“Fikrimi değiştiremezsin. Aşağıya inmiyorum ve seninle evlenmiyorum.”

“Yanıyorsun, beş dakika içerisinde benimle aşağıya incek, herkese gülümseyerek bu evlilik konusunda ne kadar istekli olduğunu gösterecek ve hiçbir sorun çıkaramayacaksın. Yoksa...”

“Yoksa ne? Senden korkmuyorum! İş hayatında ne haltlar yediğin, ne kadar gaddar olduğun umurumda değil. Beni sindiremezsin,” derken Sibel’in sesi yavaş yavaş kararlılığını yitirmeye başlamıştı.

“İş hayatım hakkında sağdan soldan duyduklarına dayanarak beni yargılamak yerine, gelip doğrudan konuşabilirsin benimle. Ama evet sözlerini tutmayan ve beni yarı yolda bırakanlara karşı çok da nazik olduğum söylenemez. Sırf çocukça kıskançlıklar nedeniyle aşağıda bizim mutluluğumuza

şahit olmak için hazırlanıp gelmiş o kadar davetliyi düğün iptal edildi diyerek evlerine yollayacak değiliz. Yakında evli bir kadın olacaksın. Bu tür saçmalıklara ve başına buyruk davranışlarına bir son vermek gerekiyor. İnsanlarla dalga geçip, zamanlarını boşa harcamazsın. Sen Sibel Hanım, bundan sonra hanımefendi gibi davranmayı öğrenecek ve Yıldırım soyadına layık olacaksın.”

Sibel gözlerine biriken yaşları akıtmamak için büyük çaba sarf ederken, zorlukla konuşabildi.

“Son birkaç gündür bana yaşattıkların için seni asla affetmeyeceğim. Seninle evlensem de, seni sevmeyeceğimi billesin. Sana olan bütün sevgimi öldürdün. Beni çok büyük hayal kırıklığına uğrattın.”

Genç adam Sibel’in sözlerinden zerre kadar etkilenmemişçesine alaycı bir şekilde karşılık verdi. “Sorun değil. Sevgi vermeye hazır çok kişi var. Sen bana uygun bir eş olup yeterince çocuk doğur yeter. Bu kadar servet, bırakacak kimse olmadıktan sonra ne işe yarar ki? Ha bu arada aşağıda gösteri sergilemeyi düşünüyorsan yapmamamı tavsiye ederim. Henüz bilmediğin bir yanımda var ki, görmeyi isteyeceğini hiç sanmam sevgilim,” dedikten sonra kolunu uzatıp hiçbir şey olmamış gibi neşeli bir sesle konuşmasına devam etti.

“Artık inelim mi? Ne de olsa herkes dillere destan güzellikteki gelini merak ediyor.”

Yazın tüm varlığını hissettirdiği bu sıcak gecede Çırağan Sarayı’nın bahçesinde gerçekleşen düğünün detaylı düşünülmüş ve incelikle organize edilmiş olduğu her halinden belliydi. Aslı ve Ahu yan yana oturmuş az önce yaşananları konuşurlarken, Hakan ve Can her şeyden habersiz içkilerini içip sohbet ediyorlardı.

Ahu eğilip Aslı’ya fısıltıyla sordu “Tüm bu olanlar neydi Allah aşkına? Sakın bana Sibel’in bağlanma korkusu deme.”

Aslı başını hayır anlamında salladı. “İki gece önce bekârlığa veda partisi esnasında arkadaşları Baran’a sürpriz yapmak istemiş ve dansöz getirmişler. Hani o gece biz kızlar da sizin evdeydik ya...”

“Ee?”

“Biliyorsun Baran’ın ailesi ile tanıştıktan sonra kayınvalidesinin tepkisini çekmemek, ailenin değer yargılarına ters düşmemek için Sibel bir süredir Baran’dan ayrı otelde kalıyordu. Ama o gece Sibel daha fazla ayrı kalmaya dayanamamış ve içkinin de tesiriyle bizden ayrılınca Baran’a gitmeye karar vermiş.”

Ahu bundan sonra duyacaklarını az çok tahmin ediyordu. “Peki sonra?”

“Görünüşe göre dansözün tek işi dans etmek değilmiş. İçeri girdiği an Sibel’in yaşadığı şoku tahmin edersin. Kadın nerdeyse çıplak vaziyette Baran’ın kucagina oturmuş orasını, burasını adama sürtüyor. Üstelik arkadaşları da çevresine toplanmış daha da ileri gitmesi için tezahürat yapıyorlarmış. Anlayacağın bir salon dolusu arkadaşı bu olaya tanık olmuş.”

“Olamaz!” Ahu ne diyeceğini bilemiyordu. Sibel’in tepkisi şimdi daha anlamlı gelmeye başlamıştı.

“Tabii bu boşboğaz erkek grubu soluğu sevgililerinin, karılarının yanında alıp her şeyi anlatınca fısıltı gazetesi hiç olmadığı kadar hızla yayılmış. Sibel şimdi burada bulunanların olanlardan haberdar olduğunu bile bile önlerine çıkıp rol yapmak istemiyor. Herkesin damadın daha evlenmeden gelini boynuzladığına dair konuştuğunu düşünüyor.”

“Peki neden bu anı bekledi? Yani keşke dün düğünün iptal edildiği haber verilseydi herkese.”

“Çünkü Sibel bir yandan Baran’a inanmak istiyor, bir yandan aldatılmış kadın olarak anılmayı gururuna yediremiyor. Ne yapacağına bir türlü karar veremiyor. Yakalanmasaydı da o kadınla arasında bir şey yaşanmayacağına dair yeminler ediyormuş Baran. İkisnin arasındaki tutkuyu biliyorsun.

Birbirlerini gerçekten seviyorlar, ama incitmekten de geri kalmıyorlar. Ah Ahu bu evlilik nasıl yürüyecek hiç bilmiyorum. Bu kadar âşık ama bu kadar inatçı ve delidolu iki insan olgunluk gerektiren bu olayı nasıl idare eder ki?”

Ahu'nun cevap vermesine fırsat kalmadan gelin ve damadın geldiğini belli eden müzik çalmaya başladı. Spot ışıkları merdivenin başına çevrilince Ahu da Aslı da nefeslerini tutup beklemeye başladılar.

Göz kamaştıran çift belirdiği an herkes olan biten ne varsa unutmuş o anın büyüüne kapılmıştı. Sibel merdivenlerden inerken gelinliğinin içerisinde yaprak gibi titriyor, nefes alamadığını hissediyordu. Dirseği Baran'ın güçlü eliyle, sıkıca kavranmış olmasa belki de hemen arkadaşlarının yanına koşup, onlara sığınabilirdi. Davetli sayısının çokluğu, üzerlerine doğrultulmuş gözleri kör edecek derecede parlak spot ışığı, onun bir tavşan kadar ürkek ve korkmuş halde donup kalmasına neden olmuş, bu durumdan kurtulabilmek için gerekli adımı atmasına, belki de kim bilir kaçıp kurtulmasına olanak tanımıyordu. Kapana kısılmış ve sanki rüyadaymış da her şey kontrolü dışında gerçekleşiyormuş gibi hissediyordu. Son birkaç gündür yanındaki adamın hiç bilmediği yönlerini görmüştü. Şimdi bir yabancıyla evleniyor olmanın ve onun boyunduruğu altına girmenin endişesini yaşıyordu. Evet işin aslı Sibel Baran'ı hiç tanımıyordu.

Midesi bulanmaya ve başı dönmeye başlamıştı. Neyse ki iyi olmadığını hisseden Baran hiç renk vermeden, gayet doğal ve dışarıdan bakan herkeste hayranlık uyandıracak derecede sevgi dolu bir şekilde Sibel'in beline sıkıca sarıldı.

“İşte mutlu çift geliyor,” derken keyifle gülümsedi Can. Kızlar yapılan yorum ile gerçekler arasındaki uçurumun yarattığı çelişkiden rahatsız, birbirleriyle bakiştılar.

“Ben şahsen bu tip düğünleri gereğinden fazla gösterişli ve kalabalık buluyorum. Tercihim daha sade ve samimi düğünlerden yana,” derken kolunu Ahu'nun omzuna atıp onu kendine doğru çekti.

“Çünkü biz gösterişi sevmiyoruz tatlım. Ama söz konusu Sibel ve Baran olunca gösterişte sınır yoktur.”

Aslı gözlerini gelin ve damattan ayıramayıp, her an bir rezalet çıkabileceği endişesiyle tırnaklarını yemeye başlamıştı. Bunu fark eden Hakan, Aslı'nın parmaklarını alıp dudaklarına götürerek şefkatle öptükten sonra kulağına fısıldadı “Düğünde gelinden daha fazla gergin olmak için nasıl bir nedenin olduğunu çok merak ediyorum. Yoksa onu kıskanıyor musun?” diyerek takıldı.

“Ben mi? Ah Hakan gerçekleri bir bilsen, şu an hissedeceğim son duygunun kıskançlık olduğunu anlardın.”

Genç adam kaşlarını çatarak ciddi bir havayla sordu “Yani evlenmek istemiyor musun? Tuhaf... siz kadınların yirmi beşten sonra tek düşündüğü şey bu sanırdım.”

“Şişst... Bu konuda bana takılmana şu an için göz yumacağım, çünkü daha önemli bir sorun var. Adı da Sibel.”

Hakan şaşırmıştı. “Sibel mi? Yani şu anda damadın kolunda yürüten kadından mı bahsediyoruz? Âlemsin Aslı, daha ne sorun çıkabilir ki? Evleniyorlar işte, hem de bin kişinin gözü önünde. Bu arada Can haklı bence de biraz abartmışlar bu konuyu.”

Aslı ilk kez gözlerini Sibel'den ayırıp yanındaki adama çevirdi. İki hafta önce hafta sonu için gittikleri tatilde bronzlaşmış teni gözlerinin mavisini daha da ortaya çıkarmıştı. Uzun süreden sonra ilk kez bu gece için sakalını tıraş etmiş, bu haliyle inanılmaz yakışıklı ve bir o kadar da karışık konulmaz görünüyordu. Aslı içinde uyanmaya başlayan hislerin etkisiyle ona biraz daha fazla sokuldu ve kulağına fısıldadı.

“Sen Sibel'i hâlâ yeterince iyi tanımıyorsun. Daha on beş dakika önce içerde evlenmekten vazgeçtiğini söylüyordu.”

Aslı'nın en küçük hareketinden kolayca etkilenebilen adamın o an aklındaki son şey düğündü. Aslında gelin oracıkta vazgeçip arkasına bakmadan kaçıverse, Hakan'ın yap-

cağı ilk şey sevgilisini kolundan tuttuğu gibi eve götürmek olurdu. Heyecanını kontrol altına almaya çalışarak o da fısıltıyla karşılık verdi.

“Erkeklerin kadınları tam olarak tanması mümkün mü ki hayatım? Keşke yanınızda kullanma kılavuzu ile gelseniz.”

“Dün gece tanıyor gibiydin ama...” dedi Aslı biraz da utanarak.

Hakan sahte bir ciddiyetle cevap verirken, gözlerinde muzip bir pırıltı belirmişti. “Ne münasebet. O kadar çabuk tanımak mümkün mü? Bence bu şekilde geçecek pek çok geceden sonra hakkında ancak fikir sahibi olabilirim.”

“Seni münasebetsiz fırsatçı. Bir beyefendi, bir hanımefendiye uluorta böyle şeyler teklif etmez.”

“Evet, ama sen böyle sokulunca sanmıştım ki senin de aklından tam olarak bunlar geçiyor. Bir hanımefendi de bir beyefendiye böyle cesaret vermemeli.”

Aslı alınmış numarası yaparak, itiraza yeltendi. “Hiç de bile! Cesaret vermiyordum, söylediklerim duyulmasın diye iyice yaklaştım,” derken Hakan da zevkle sırtıyordu.

“Ah tabii aşkım eminim öyledir. İtiraf et bana dayanamıyorsun...”

Aradan geçen altı harika ay ve yaşanan pek çok güzel anıya rağmen, Aslı hâlâ Hakan gibi bir erkeğe sahip olabildiğine inanamıyordu. Her an, her şey avucundan kayıp gidecekmiş gibi geliyor, olmadık zamanlarda içini bir korku kaplıyordu.

Sibel ve Baran nikâh memurunun sorusuna ‘evet’ diyerek defteri imzaladıktan sonra Aslı ve Ahu ne kadar uzun süredir nefeslerini tutmuş halde beklediklerini fark ettiler.

“Evet gelin de kaçmadığına göre artık gece resmen başlamış oldu,” diyerek göz kırptı Hakan.

O gece çıkabilecek rezaletin önlenmesi her ne kadar Aslı için rahatlatıcı olduysa da, bu evliliğin başlangıcından devamının nasıl olacağını tahmin edebiliyordu. “Ben yine de bu evliliğin uzun ömürlü olacağından emin değilim,” diyerek endişesini dile getirdi.

“Bence siz kadınların derdi de bu. Her zaman sorun arıyorsunuz. Hatta sorun olmadığı zamanlarda da ilerde çıkabilecek sorunları düşünerek o anın tüm keyfini kaçıyorsunuz.” Denizden gelen hafif esinti, Can’ın uzadıkça dalgalanmaya başlamış olan sarı perçemlerini gözlerinin üzerine düşürmüştü. Parmaklarını saçlarının arasından geçirip, geriye doğru tararken sözlerine devam etti “Neyse ki sevgili karımın programlı yaşama ve çıkabilecek sorunlara karşı her an hazırlıklı olma takıntısını az da olsa törpüleyebildim.”

Ahu ve Can tekrar birleşmelerinden kısa bir süre sonra, sade ve şık bir kır düğünü ile ilkbaharda evlenmişlerdi. Ahu’nun hamile olduğunu öğrendiklerinde ise düğünün üzerinden sadece bir ay geçmişti. Şaşırtıcı bir biçimde Can yoğun çalışma temposuna daha fazla devam edemeyeceği ve işini bırakmanın vakti geldiği konusunda Ahu’yu ikna etmekte hiç zorlanmamıştı. Şimdi üç aylık hamile olan ve karnı belirginleşmeye başlayan karısına her zamankinden daha fazla sevgi ve hayranlık hissediyordu. Ahu annelik için tüm hayatını değiştirmekle kalmamış, kendisiyle barışık, sevgi dolu ve huzurlu bir kadın olup çıkmıştı.

Ahu “İşte sevgilim, işimi senin için bir kenara bıraktığımı düşününce, elindekinin kıymetini daha iyi anlamışsındır,” diyerek takıldı kocasına.

Aslı araya girdi. “Sahi ne oldu iş durumu? Hani Can’la çalışacaktın?”

Ahu sitemkâr bir şekilde cevap verdi “Beni gözü önünde istemiyor. Kim bilir belki de şişmanlamaya başladığımı içindir.”

Can elini karısının karnına koyup, sevgiyle okşadı. “Olur mu hiç? Sen şişmanlamıyorsun ki? Şu haline baksana, sadece güzelleşiyorsun. Siz de hamileliğin bu kadar yakıştığı başka bir kadın gördünüz mü? Ben zaten Ahu’nun hep fazla zayıf olduğunu düşünürdüm. Oysa şimdi tazelik, sağlık ve canlılık sağlıyor. Cildi her zamankinden de parlak.”

“Seni kurnaz reklamcı seni. Ben bilmez miyim sen içinde ne iyisindir, ağzın ne iyi laf yapar. Ben balon gibi şişip de, yardımsız yerimden kalkamaz hale gelince de bakalım bu kadar hayran olabilecek misin görüntüme?”

Yeni evlilere özgü bir mutlulukla ışıldıyordu ikisi de. Hakan dönüp baktığı zaman, gözlerindeki hayranlık ve özlemi fark ederek Ahu’ya sıkıca sarıldı. “Bu gece bu kadar harika görünüyorken, seni sadece kendime saklamak haksızlık olur.”

“Ya ben senden başkasının beni görmesini umursamıyorum?” Aslı hayranlığını gizleme gereği duymayan bir çocuk gibi safça duygularını itiraf eder olmuştı her geçen gün daha fazla âşık olduğu adama.

“O zaman seni kucakladığım gibi eve götürmeme de itirazın olmaz sanırım,” diye karşılık verdi Hakan çapkın bir gülümsemeyle.

Aslı, genç adamın bu tip beklenmedik yorumları karşısında hâlâ ilk günkü gibi kolayca kızarıveriyordu. Bu durum Ahu’nun da dikkatini çekmiş olacaktı ki Aslı’ya göz kırıp sırtıttı.

“Ben de tam Aslı’ya dans konusunda ne kadar iyi olduğumdan bahsediyordum. Sanırım dans pistinde bana ayak uyduramayacağından çekiniyor.”

Can, “Dans etmeyi bilen erkeklere saygım sonsuz. Ben bu konuda çok usta olduğumu iddia edemem,” diyerek fikrini paylaştı.

Aslı kıkırdamasına engel olamadı. Şarap ve olaysız sonuçlanan nikâhın rahatlatıcı etkisi tüm vücuduna tesir etmeye başlamıştı.

“Ben de bu konuda eksik kalmışsındır diye boşuna endişelenmişim. Sakın dans okuluna gittiğini söyleme,” dedi Hakan’a takılarak.

“Benim bu konudaki becerim tartışılır güzelim, ama bir kadeh daha içince farkı anlayacağından şüpheliyim doğrusu.”

Hakan ayağa kalkıp Aslı’nın elinden zarıfçe tutarak dans

pistine doğru yöneltti. Genç kadını kolları arasına aldığında öyle sıkı sarılmıştı ki “Bu tam olarak hangi dans duruşu,” diye takılmaktan alamadı kendini Aslı.

“Bu ‘kollarımdaki kadını başkasına kaptırmaya niyetim yok’ dansının duruşu.” Hakan kollarındaki kadına tekrar hayranlıkla baktı. Omuzlarını açıkta bırakan zümrüt rengi ipek saten tuvaleti gözlerini olduğundan daha koyu gösteriyordu. Saçlarının bir kısmı tepesinde dağınık bir biçimde toplanmış, bir kısmı bukleler halinde serbestçe aşağıya dökülüyordu. Bu haliyle öyle romantik ve öyle ışıltılı bir güzelliği vardı ki, Hakan Aslı’nın daha önce tanıdığı hiçbir kadına benzemediğini düşündü.

“Ee sen nasıl bir düğün isterdin hiç düşündün mü?” derken genç kadını, tüm kokusunu içine çekmek istercesine iyice kendine yaklaştırmıştı.

Aslı bu soru karşısında ne tepki vereceğini bilemedi. Bu bir evlilik teklifi iması olabilir miydi? Ya da sadece sıradan bir soru muydu?

“Bilmem hiç düşünmedim.”

Hakan içten bir kahkaha attı. Başını eğip kadının gözlerinin içine baktı “Hadi ama aşkım, bana bunu hiç düşünmediğini söyleme. Karşında kimin olduğunu unutuyorsun herhalde. Bence sen bunu ve başka her şeyi düşündün.”

Aslı utancından kıpkırmızı kesilmişti. “Bunu da nerden çıkarıyorsun Bay Kendini Beğenmiş.”

Genç adam yüzüne yayılan gülümsemesi ile o kadar yakışıklı görünüyordu ki, kadınların ona neden âşık olduğunu anlatırken kendisine hak vermemek olanaksızdı. “Bana bir baksana. İdeal damat adayı olduğumu inkâr edemezsin. Başarılıyım, iyi bir kariyerim ve maaşım var... Hem fena da sayılmam sen de defalarca yakışıklı olduğumu dile getirdin. Utanmana gerek yok çünkü ben de yerinde olsam, kendime âşık olurum.”

Aslı’yi kızdırmaya çalıştığı ortadaydı. Sakin sakin cevap

vermeye zorladı kendini. "Evet sevgilim karşı konulmaz olduğuna katılıyorum ama unutma ki yine de beni tavlayan sendin. Sen peşimden gelmesen, ben seninle olmayı asla aklımdan geçirmezdim."

"İşte bu konuda haklısın. Hayatımda başarısız olmaktan hiç bu kadar korkmamıştım desem..." Konuşurken dudaklarıyla hafifçe kadının kulaklarına dokunuyordu. Bu iç gıcıklayıcı hareketin nerede, ne zaman olursa olsun Aslı'yı baştan çıkaracağını çok iyi biliyordu. Hayatında ilk kez bir kadının, hem de âşık olduğu bu şahane kadının, hiçbir çıkar ve oyun olmaksızın, ruhunun tüm masumluğuyla kendini onun ellerine bırakmış olması tarifi imkânsız bir zevk veriyordu. Şimdiye kadar hayatında başardığı hiçbir şeyin onu bu sorumluluk kadar tatmin etmediğini hissediyordu.

"Evlen benimle!" dedi ansızın.

"Ne?" Aslı doğru duyduğundan emin olamayarak sordu.

"Evlen benimle. Ben sana âşığım sen de bana. Ömrüm boyunca seni sevmek, sabahları güne seninle başlamak, geceleri günü seninle bitirmek istiyorum. Ayrıca tabii senden dört beş tane de çocuk istiyorum." Son bölümü söylerken sırtıyordu.

"Böyle ayak üstü bir teklifle ucuza kapatacağını sanıyorsan yanıyorsun bence." Aslı temkinli davranmaya özen gösteriyordu.

"Elbette bu kadarla kalmayacak. Sen çok daha iyisini, en iyisini hak ediyorsun. İstersen bizim televizyondan bile teklif ederim sana. Nasıl, yeterince iddialı mı? Peki benimle evlenmek fikrine sıcak bakıyor musun?"

"Âşkım şu anda burada Boğaz manzarasına bakarak, romantik müzik eşliğinde dans ederken, hele de içkiliyken herkes evlenmek ister. Yarın sabah uyandığında da hâlâ aynı şeyi istiyor olursan o zaman tekrar konuşuruz."

"Bak sen benim ürkek kedime... Yarın fikrimi değiştireceğimden korkuyorsun demek. Hayatım içkiyi fazla kaçıran sensin ben değil."

Aslı tam itiraz etmeye hazırlanırken bir tuhaflık dikkatini çekti. İkisi de öylesine âşık, o kadar mutlu ve o kadar çevrelerinde olup bitenden habersizlerdi ki gelin ile damadın ortalarında olmadığını fark edememişlerdi. Şimdi bu durum dedikodulara yol açmaya başlamıştı.

"Hakan, bu konuyu sonra konuşuruz. Benimle gelmen gerek."

"Tabii ne yapmayı düşünüyorsun?" Adamın gözlerindeki ifade çok daha fazlasını soruyordu.

"Sandığın şeyi değil tatlım. Gidip Baran'la Sibel'e bakmalıyız. Çok uzun süredir yoklar."

Kapının önünde durmuş, dışarıya kadar sesi gelen içerideki hararetli tartışmayı bölüp bölmememe konusunda kararsızlardı.

"Hakan bence sen burada bekle ve kimsenin dinlemediğinden emin ol," dedikten sonra Aslı kapıya hafifçe vurdu. Sibel ve Baran aynı anda cevap verdi.

"Kim o?"

"Birazdan geliyoruz," dedi Baran.

"Hayır gelmiyoruz!" diye itiraz etti Sibel.

Aslı çekinerek başını uzattı ve "Girebilir miyim?" diye sordu.

"Gel Aslı, belki sen arkadaşının aklını başına toplamasını sağlayabilirsin. Çünkü ben sabrımın son sınırındayım. Bundan sonra olaklardan ben bile korkuyorum."

"Sakin beni tehdit etmeye kalkma. Dokunmaya kalkarsan avazım çıktığı kadar bağırır seni rezil ederim."

"Buradan seni duyabilecek, yakınlardaki herkes benim için çalışıyor. Ben izin vermedikçe kim yardımına koşacak söyler misin?"

Sibel'in uzun süredir tuttuğu gözyaşları yanaklarından süzülmeğe başladı. "Ben kimsesiz değilim. Birazdan annem

ve babam merak edip, yanıma geleceklerdir. İşte o zaman ilk fırsatta senden boşanmam için her şeyi yapacaklar.”

“Tabii daha önce ben seni boşamazsam. Seninle evlenmek hayatımın hatasıydı ve ne yazık ki bunu görmek için şu anı yaşamam gerekiyormuş. Aşağıya inip kendi düğününe ev sahipliği bile yapmaktan aciz bir karım var!” Baran burnundan soluyor, öfkesinden dişlerini gıcırdatıyordu.

“Sibelciğim, lütfen mantıklı olmaya çalış. Bu geceyi atlatım sonra her şeyi oturup etraflica konuşursunuz.”

“Neyi konuşacağız Aslı? Evlenmeden iki gece önce beni ucuz bir fahişeye aldatmasını mı? Yoksa bütün İstanbul’un daha evlenmeden ihanet ettiği zavallı kadına, yani bana acımasını mı? Allah’ım ben bu duruma düşecek insan mıydım? Hayatımda hiç kimse beni terk edememişken, evlenmeden boynuzlandım!” Sibel’in gururundan ağlamamak için çok çabaladığı belliydi, ama konuşurken sesinin titremesine engel olamamıştı.

“Baran sen neden dışarıda Hakan’la beklemiyorsun? Ben de Sibel’le konuşayım biraz.”

“Tamam belki kendine gelir ve çıkardığı rezaletin daha fazla büyümesini önler.”

“Çık dışarı! Kendi rezaletinden sonra bir de bana ders vermeye kalkma.” Baran’ın çıkmak için kapıyı açması, bu son sözlerin dışarıda bulunanlar tarafından duyulmasına neden olmuştu.

“Aslı bana ısrar etme. Haklıyım biliyorsun. Kimin ne düşündüğü umurumda değil. Sen benim arkadaşısın... benim tarafımda olman gerekir.”

“Evet canım, tabii ki senin tarafındayım. İşte sırf bu yüzden arkadaşın olarak doğruyu söylemeliyim. Bu yaptığınla Baran’dan çok kendine zarar veriyorsun. Şimdi o kurban, sen suçlu durumuna düşeceksin. Bence bu işi kimsenin bilmesine gerek yok.”

“Ama herkes biliyor işte...” Annesine sığınan küçük bir kız gibi sızlanıyordu.

“Hayır herkes Baran’ın arkadaşlarının ona, senin hoşlanmadığın bir sürpriz yaptığını biliyor. Sonuçta hiçbir şey olmadı. Şimdi sen bu hareketinle olayların daha fazla büyümesine neden oluyorsun.”

Sibel’in direnci kırılmaya başlamıştı. “O kadar öfkeliyim ki, koluna girip insanlara gülümseyemem.”

“Sibelciğim sadece koluna girip, etrafta dolaşman yeterli. O kadar büyüleyicisin ki... Seni görünce herkes başka her şeyi unutuyor. Hem Baran sana delicesine âşık. Kolunda seni taşımaktan sonsuz gurur duyuyor.” Arkadaşını omuzlarından tutup yavaşça aynaya doğru çevirdi. “Bir baksana kendine. Muhteşemsin. Muhteşem bir düğünde, hayallerinin erkeği ile evleniyorsun. Bu senin gecen. Böyle başka gece olmayacak. Bu geceyi batırma. Sonradan çok pişman olursun. Hem benim tanıdığım Sibel ne olursa olsun bu anın tadını çıkarır.”

Sonunda işe yaramıştı. Aynada gördüklerini ve Aslı’nın dediklerini düşündükçe, Sibel’in güveni yerine geldi.

“Tamam o yalancı kocama söyle birazdan geliyorum ama sakın onu affettiğimi sanmasın. Sadece bu gecelik rol yapacağım.”

Sibel kendine çeki düzen verip, Baran’ı iyice bekletip çileden çıkardığına emin olduktan sonra kapının önünde sabırsızca bekleyen kocasına katıldı.

“Sonunda!” diyerek sıkıntısını dile getirdi Baran.

Sibel gözlerinde buz gibi bir ifade ile “Geldiğime şükret kocacığım,” dedi.

Son kelimeyi duymak Baran’ın tüm öfkesini bir anda silip götürdü. Çünkü tüm olanlara rağmen bu harika kadının kocasıydı. Ona soyadını vermiş ve onu sahiplenmişti. Bu düşünceyle elinde olmaksızın gülümsedi.

Yumuşak sesiyle “Hazır mısın?” diye sordu.

Sibel başını dikleştirmiş, bakışları ileride, kendinden emin bir ifadeyle, kocasının yüzüne bile bakmadan “Merak etme rol yapmayı iyi bilirim. Seni seviyormuş gibi davranacağımdan emin olabilirsin,” dedi.

Bir erkek için düğün gecesinde karısından duymayı asla istemeyeceği türden sözlerdi bunlar. Ama Baran'ın şu anki önceliği bu geceyi kurtarmaktı. Karısının kalbini kazanmak için nasılsa bol bol vakti olacaktı.

Baran'ın düğün gecesinde karısından duymayı asla istemeyeceği türden sözlerdi bunlar. Ama Baran'ın şu anki önceliği bu geceyi kurtarmaktı. Karısının kalbini kazanmak için nasılsa bol bol vakti olacaktı.

İkinci Bölüm

Sonunda düğün bitip de, tüm konuklar dağıldığı zaman geriye sadece Baran'ın ve Sibel'in en yakın arkadaşları kalmıştı. Az sonra onların da gideceğini bilen Sibel, Baran'la yalnız kalacağı anı mümkün olduğunca ertelemek için elinden geleni yapıyordu.

"Neden siz de balayı suitine gelmiyorsunuz bizimle. Şampanya içerdik beraber. Bu gece hiç beraber zaman geçirme fırsatımız olmadı," derken gözlerinde neredeyse yalvaran bir ifade vardı. Bu gecenin başındaki hareketinin Baran'ı ne kadar kızdırdığını ve yalnız kalınca nasıl bir tavır takınacağını kestiremiyordu. Kocasını damarına basarsa, Sibel çenesini tutmayacağını biliyordu. Bilmediğiyseniz yalnız kalınca Baran'ın öfkesinin ne kadar ileri gidebileceğiydi. Tüm bunların yanında adam onu hiç takmayabilir, hatta geceyi dışarıda ondan ayrı bile geçirebilirdi. Ne de olsa daha önce yaşadıkları sorunlarda Baran'ın ilk yaptığı uzaklaşıp, Sibel'i kendinden mahrum etmek olmuştu. Eskiden olsa Sibel diş diş, göze göz der ve yaptıklarını acısını çıkarabilirdi. Ama şimdi bu kadar kıskanç bir erkekle, hem de evli iken ne yapabileceğini bilemiyordu. Belki de en iyisi, ilk adımı kocasının atmasını beklemektir.

Aslı ve Ahu Sibel'in bu teklifi karşısında ne söyleyeceklerini düşünürken Baran araya girdi.

"Aşkım benimle yalnız kalmamak için arkadaşlarını daha fazla alıkoymamalısın. Her ikisinin de bir an önce evlerine gitmek istediğinden hiç şüphem yok. Hepimiz yorulduk. Artık yatmaya gitsek iyi olacak." Kararlı bakışlarının altında ezilen Sibel'e elini uzattı.

Aslı arkadaşına sarılırken kulağına fısıldadı. "Her şey çok güzel olacak. Bundan eminim. Sana ne kadar hayran olduğumu herkes gördü. Sadece sinirlerine hâkim ol tamam mı, Sibelciğim?"

Sibel itaatkâr bir biçimde başını salladıktan sonra, isteksizce Baran'ın uzattığı eli tuttu. İkisi otele doğru yürürlerken, başını çevirip geride bıraktığı sevgili arkadaşlarından medet umarcasına son kez baktı.

Odaya çıktıkları zaman Baran ceketini ve kravatını çıkarıp, gömleğinin üst düğmelerini açtı.

Onlar için özenle hazırlanmış masaya gidip, soğutulmuş şampanyayı eline aldı. "Sonunda bu geceyi rahatça kutlayabileceğiz... Sadece ikimiz," derken sanki gecenin başında yaşanan tatsız olaylar hiç olmamış gibi sakindi. Odaya girdiğinden beri ne yapacağını bilemez halde olan Sibel, kocasından mümkün olduğunca uzak bir köşede, odanın camından dışarıdaki manzarayı izliyormuş gibi görünmeye çalışıyordu.

Baran kadehleri doldurduktan sonra birini Sibel'e uzattı. "Bize..." diyerek kadehini kaldırdı. Sibel ise tek kelime etmeden başını hafifçe eğerek kocasının jestine karşılık verdi.

Tedirgin bir biçimde konunun açılacağı anı bekleyen Sibel, adamın bu konuyu bu kadar ağırdan almasına şaşırmış görünüyordu.

Baran ise bu gecenin geri kalanını tatsız konularla geçirmek yerine, bir an önce Sibel'i kollarına almak istiyordu.

Elbette ki bu konu konuşulmadan kapanmayacaktı. Ama bu gece değil diye düşündü. Aksi takdirde olayların gidişatı onun kapıyı çekip gitmesi ile sonuçlanabilirdi ve bu gece uzun süredir içinde bastırduğu tüm arzuyu, şehveti ve açlığı özgürce doyurmak istiyordu.

"Soyunmana yardım etmemi ister misin?" diye doğru konuya girmesi Sibel'in afallamasına neden olmuştu.

"Tüm olanlardan sonra bu kadar rahatça bu soruyu sorduğuna..." Karısının cümlesini bitirmesine fırsat bırakmadan Baran onu kendine çekmiş, sert ama tutkulu bir şekilde öpmeye başlamıştı. Sibel ellerini adamın göğsüne dayayıp, onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. "Sende hiç utanma yok mu?"

Baran daha da sıkı sarılıp bedenini karısının bedenine yasladığı zaman "İşte bu noktada bir erkeğin hissedeceği son şeyin utanç olduğunun da farkındasındır. Öyle ya da böyle bu gece benimsin Yerde olsam direnmek yerine tadını çıkarırdım," dedi.

"Bana yaptıklarından sonra hiçbir şey olmamış gibi birlikte olabileceğimizi mi sanıyorsun? Sadece rezalet çıkmasın diye düğünde itiraz etmedim. Ama ilk fırsatta boşanacağım senden!"

Baran'ın Sibel'i tutan elleri daha da sıkılaştı. Öyle ki parmaklarının boğumları beyazlaşmaya başlamıştı. "Bir Yıldırım ile evlenen, ölene kadar Yıldırım soyadını taşır. Boşanma ihtimalini kafandan çıkarsan iyi edersin. İstanbul'da yaşıyor olmam sakın seni yanlışlığa düşürmesin. Bu konuda geleneklere sıkı sıkıya bağlı ve bu uğurda adam öldürmeyi bile göze alabilecek bir aileden geliyorum."

Sibel'in gözlerinde gördüğü korku ile kendine gelen Baran, ancak ondan sonra tutuşunu gevşetti. Karısını tekrar öpmeye kalkıştığında ise bu sefer genç kadının tek yaptığı öpüşünü engellemek için başını yan tarafa çevirmek oldu. Baran parmaklarını yavaşça Sibel'in saçlarından geçirip firketeleri çekerek, topuzunu çözmeye başladı. Sonunda saçları omuzlarından aşağıya gür bir çağlayan gibi döküldüğü zaman, adam bir eliyle

saçlarının arasından karısının başını tutup geriye attı ve kararlı ama oldukça yumuşak bir şekilde öptü. Sibel'in direncini kırmaya başlamıştı. Artık kendini uzaklaştırmaya çalışmasa da, tam olarak da kocasına karşılık vermiyordu. Karısının gelinliğinin fermuarını açarken bir yandan da omuzlarını öpüyordu. Sibel için bu kadar arzuladığı bir erkeğe karşı kayıtsız kalmak çok zordu ama şu anda geri adım atmaya da gururuna yediremiyordu.

Sonunda gelinliği ayaklarının ucuna düştüğü zaman, beyaz korsesi, beyaz jartiyeri, ve omuzlarından aşağıya serbestçe dökülen gür saçlarıyla baştan çıkarıcı görünüyordu. Hem masum, hem korkmuş, hem de her an ateşli bir kadına dönüşebilecek gibi duruyordu. Son zamanlarda verdiği kilolara rağmen vücudunun yuvarlaklığından bir şey kaybetmemişti. İnce ve minyon görüntüsü ona kırılğan bir hava katarken, yuvarlak ve sıkı kalçaları Baran'ın aklını başından almaya yetmişti. Karısını kucağına alıp yatağa doğru taşıırken, Sibel kollarını boynuna dolamış gözlerini ondan ayırmıyordu. Sanki ondan korkmadığını, ona meydan okuduğunu ispat etmek istercesine gözlerini kırpmadan ona bakmaya devam ediyordu. Sonunda karısını yavaşça yatağın üzerine bırakıp da geri çekildiğinde, uzun saçları yastığın üzerinde yelpaze gibi açılmış Sibel'e ve muhteşem görüntüsüne zevkle ve özlemle baktı. Ona karşı duyduğu tutku öyle yoğundu ki, içindeki açlığı hiçbir zaman tam olarak doyuramayacağını hissediyor, bu onu daha da deli ediyordu. Ne yaparsa yapsın bu kadına asla tam olarak sahip olamayacağından korkuyordu. Baran korkmayı da, olayların kontrolü dışında olmasını da sevmezdi. Bu düşüncelerin yarattığı gerginlik yüzüne de yansımıştı. Fakat sonra Sibel'in gözlerindeki tedirginlik onu kendine getirdi. Yavaşça yatağa karısının yanına uzanıp parmaklarını hafifçe ve hiç acele etmeden kadının vücudu üzerinde gezdirmeye başladı. Üzerinde kalan son bir iki parça giysiyi de yavaşça çıkardıktan sonra çıplaklığıyla ve saçları bu şekilde yüzünü çevrelemiş haldeyken gerçek dışı bir güzelliğe sahip olduğunu düşündü. Heyecanına daha fazla en-

gel olamayacağını fark ederek dirseğinin üzerinde doğruldu, diğer eliyle Sibel'i belinden tutup kendine doğru çevirdi. Yüzünü altında bir çocuk kadar küçük ve hareketsiz yatan, ama aynı derecede de seksi kadının saçlarına gömüp kokusunu içine çekti.

"Sibel seni incitmeyi aklımdan geçirmem. Seni seviyorum. Lütfen benden korkma. Bütün bu olanları geride bırakmak ve seninle şu an yeniden başlamak istiyorum."

Sibel'in tek diyebildiği ise "Senden korkmuyorum," oldu. Tüm ifadesizliği ile öylece yatarken, adamın dokunuşları ve öpücükleri karşısında daha fazla direnemeyeceğini anlayarak içinden kendine küfrediyordu. Artık kimin kime kızdığının önemi yoktu. O an her şey silinmişti sadece yaşadıkları keyifli dakikalar vardı. Baran ansızın durduğunda, Sibel hayal kırıklığı ve şaşkınlıkla gözlerini açıp neler olduğunu anlamaya çalıştı. "Hadi söyle," diye fısıldadı kulağına karısının.

"Neyi? Lütfen Baran şu anda..."

"Kime ait olduğunu!" Cevabı alana kadar devam etmeyeceği ortadaydı. Sevişme anında söylenmiş bile olsa Sibel'den, onun birine ait olma konusunda ne kadar takıntılı olduğunu bilecek kadar iyi tanıyan Baran için, o sözü duymak her şeyden önemliydi.

"Sana aidim. Lütfen," derken gözlerindeki yalvaran ifade adamın şimdiye kadar hiçbir kadınlayken tatmadığı bir zevki tatmasına neden olmuştu.

Üçüncü Bölüm

“Evet? Cevabın nedir?”

Hakan dirseği üzerinde doğrulmuş, başını eline dayamış sevgilisini izliyordu. Aslı hiçbir zaman sabahları kolay uyanabilen biri olmamıştı. Hele bir gece önceki yüksek gerilimli düğünde rahatlamak için içtiği onca şaraptan sonra, bu sabah gözlerini açmak için ekstra çaba sarf etmesi gerekiyordu.

“Cevabım evet. Koyu bir kahve iyi olur.”

“Onu kastetmediğimi biliyorsun. Dün gece konuştuğumuz konuyu hatırlıyorsun değil mi? Sabah hâlâ aynı fikirdeysem, benimle evlenmeyi düşüneceğini söylemiştin.”

“Evet. Aynı zamanda bu işi bu kadar ucuza kapatamazsın da demiştim. Neden oldu bittiye getiriyorsun?” Aslı Hakan’ı kıvrandırmayı çok seviyordu. Çünkü genç adamın hayatında her şey öyle iyi hesaplanmış, öyle programlı ve kusursuzdu ki... Bunu dengelemek için Aslı, beraber oldukları zamanların mümkün olduğunca sıradan, plansız ve anlık güzelliklerle geçmesini istiyordu. Hakan istediği her şeyi elde etme ve her konuda başarılı olma takıntısını evlilik konusuna yansıtmıştı. Aslı ise evlilik kararının doğal bir süreç sonunda kendiliğinden olmasını istiyordu ki doğru zaman ve nedenler oluşana kadar bu işi askıya almaya kararlıydı.

Hakan bir kolunu sevgilisin beline dolayarak yatakta kendine doğru çekti. Boynunu öperken “Beni süründürmek mi niyetin?” diye sordu.

Aslı kıkırdadı. “Neden olmasın ki? Annem bir kızın çabuk ikna olmaması, biraz naz yapması gerektiğini söyler hep.” Söylediği sözün içinde bulundukları durum ile tam bir ironi oluşturması ikisinin de gülmesine neden oldu.

“Annene kalsa ne olurdu halimiz düşünsene. Hadi ama neden beni istemediğini söyle.”

“Seni istiyorum. Sadece bu evlilik işini projeye dönüştürmeni istemiyorum.” Aslı kelimelerini özenle seçmeye çalışıyordu. “Önceki evliliğinin çok çabuk bittiğini biliyorum ve belki de yürümemiş olmasının verdiği başarısızlık hissiyle bu işe daha da asıldığını düşünüyorum. Ama evlilik ulaşılması gereken bir hedef ya da başarıyla sonuçlandırılması gereken bir proje değil. Bu teklifi yapmadan önce ne istediğinden yüzde yüz emin olmalısın.”

Hayal kırıklığına uğrayacağını düşünürken, adamın verdiği neşeli tepki Aslı’yı şaşırtmıştı. *Tamam belki de bunu beklediğimi düşünerek bu teklifi yaptı. Ben de geri çevirince rahatladı neşesi yerine geldi. Aferin Aslı! Aldığın alacağın en iyi teklifi çöpe atmış oldun. Hazır olmalıymış, kendini zorlamamalıymış... Ne aptalım! Aptal, aptal, aptal!*

Hakan’sa “Sadece güzel değil aynı zamanda akıllı da,” diyerek Aslı’nın burnunun ucunu öpüp yataktan kalktı.

Baran yatakta doğrulup, telefona uzandı. Oda servisini arayarak kahvaltı göndermelerini istedi. Sibel duyguların bütün uç noktalarında gidip geldiği yorucu bir gecenin ardından güne hiç ummadığı kadar enerjik uyanmıştı. Dün gece aralarında geçen her tatsız anı, ardından yaşanan aşk ve tutku dolu saatlerle gittikçe anlamını yitirmeye başlamış ve nihayet

güneşin pırıl pırıl parladığı bu harika yaz sabahında tamamıyla unutulmaya yüz tutmuştu. Sibel, Baran’ı hâlâ sevgilisi olarak tutkuyla sevebileceğini, kocası olarak ise sayıp, yücelteceğini fark etmişti.

Tüm bu düşüncelerin verdiği keyifle iyice gerinerek, gözlerini açtı. Miskin miskin etrafına bakındığında balayı için ayrılan muhteşem kral dairesini ve Sibel Yıldırım olmanın onu ne ayrıcalıklı bir konuma getirmiş olduğunu fark etti.

“Günaydın. İyi uyudun mu?” diyerek kocasına gülümsedi.

“Gayet iyiydi sağ ol. Kahvaltı istedim. Aşağıya inmemize gerek yok. İstedğin kadar dinlenebilirsin, yorucu bir gece geçirdin.” Sibel’e mi öyle gelmişti yoksa Baran mümkün olduğunca mesafeli davranmaya özen mi gösteriyordu?

“Peki sen? Sen yorulmadın mı? Dinlenmek istemiyor musun?” Sibel kocasının tavırlarına anlam veremiyor, ama doğru dan sormaya da çekiniyordu.

“Benim balayına çıkmadan önce halletmem gereken bir iki işim var. Öğleden sonra dönmüş olurum. Uçağımız akşam yedide. Sen de yeterince dinlenmiş olursun o zamana kadar sanırım.”

Hayal kırıklığını ona yansıtmamak için bakışlarını önüne eğerek “Evet tabii,” dedi. *Tamam işte dün gecenin intikamını alıyorsun. Bu konunun kolay kapanmayacağını söylemişti. Şimdi evlendiğimize ve boşanamayacağıma dair gözdağı verdiğine göre, ona ait olduğunu gözüme sokuyor. Onun isteği dışında adım atamayacağımı da... Kendi dışarılarda bilmem ne halılar karıştırırken, evlendiğimiz ertesi günü beni otelde bir başıma bırakırken, Pazar günü ne işler halledecek Allah bilir. Ah salak Sibel ne vardı evlenecek? Zaten çıkarken de tüm ayrıcalıklara sahip değil miydim ki? Of yaa ben bir ömür bu adamı nasıl çekeceğim şimdi? Boşanamazsın da diyor. Belki de yurtdışına kaçaram izimi bulamaz. Ya da belki de balayında ortadan kaybolurum. Nasılsa orada buradaki gibi nüfuz sahibi değil. Beni hayatta bulamaz. Evet süper fikir! Dur ben bu konuyu biraz detaylandırayım. Ama Aslı ve Ahu’ya bahsetmeliyim yoksa çok üzülürler. Bir de aileme tabii...*

“Sibel sana söylüyorum. Dediklerimi duyuyor musun?” Baran’ın yükselen ses tonu Sibel’i kendine getirdi.

“Efendim? Dalmışım pardon. Dediğin gibi yorgunum. Ne diyordun?”

“Diyorum ki, ihtiyacın olursa diye aşağıda biri bekleyecek. Dışarı çıkmaman gerekirse o seni istediğin yere götürür. Nevzat’ı biliyorsun, numarasını buraya yazıyorum. Şimdi çıkıyorum fazla geç kalmam,” dedikten sonra karısının dudaklarına çabucak bir öpücük kondurup, kapıdan çıktı.

Hepsi bu mu? Kuru, duygusuz bir öpücük. Dün geceki halinden eser yok. Demek bundan sonra böyle olacak. Gündüzleri umurunda olmayacağım ama geceleri onu mutlu etmek için hazır bekleyeceğim. Allah’ım nasıl bir şanstır bendeki...

Kendini iyice kabartılmış, kuş tüyü yastıklara bırakıp, önceki gecedeki beri tuttuğu gözyaşlarını bırakıverdi. Oysa neler hayal etmişti. Ne kadar mutlu olacaktı Baran’a sahip olunca. Şimdiyse aşağıda kaçmaya kalkarsa diye hazır bekleyen gardiyanı saymazsa en özel gününde yapayalnızdı.

Can elinde kahvaltılık tepsisi yatağa doğru ilerlerken Ahu da gözlerini yeni açmış ovuşturuyordu.

“İnanmıyorum ne kadar tatlısın sen ya? Çiçek bile koymuş. Çok da acıkmıştık,” derken eliyle karnını okşuyordu.

“Tahmin ettim. Hem dün gece de çok yoruldu. Bugün evden dışarı adım atmak yok. İyice dinlenmeni istiyorum.” Tepsiyi bir çocuk gibi itaatkâr biçimde oturan Ahu’nun kucağına yerleştirdikten sonra, dudaklarından sevgiyle öptü.

“İyi de bütün gün evde sıkılırız yahu. Hem canım ben hasta değilim ki, sadece hamileyim.”

“Olsun. Yine de kendine eskiden olduğundan çok daha fazla dikkat etmelisin.”

Ahu kocasına gülümsedi. “İyi ki erkekler çocuk doğurmuyor, hamilelik dönemlerinde hayatları felç olur, dolayısıyla ülke ekonomisinde durgunluk yaşanırdı.”

“Evet işte tam da bu nedenle doğumu kadınlar yapıyor, erkeler de çalışıp para kazanıyor.”

Ahu çalışmamaya henüz alışamadıysa da, bu konuya fazla takmamaya çalışıyordu. Ama için için bu şekilde işe yaramaz bir halde daha ne kadar dayanabileceğini de kestiremiyordu. Tam sırası olduğunu düşünerek konuyu tekrar açmaya karar verdi.

“Can?”

“Hmmm...”

“Neden senin işlerine yardımcı olmuyorum? İşlerin nasıl yürüdüğünü gayet iyi biliyorum. Senin için çalışırken benden ne kadar memnun olduğumu defalarca dile getirdin. Hem çalışma saatlerimi esnek tutabilirsin böylece kendimi fazla yormam. Hamileliğimin sonlarına yaklaşırken de işi bırakırım. Faydalı olmak, katkıda bulunmak istiyorum.”

Can Ahu’nun saçlarını sevgiyle okşayıp, elini eline aldı ve avucunun içini öptü. “Ama ben senin sadece bebeğe odaklanmanı istiyorum. Bizim sektörün ne kadar stresli olduğunu biliyorsun.”

“Evet ama tek neden bu olamaz. Sonuçta kariyer hırslı olmadıktan sonra, olaylara çok daha sakin bir şekilde yaklaşabilirim.” Babasını ikna etmeye çalışan bir çocuk kadar hevesle savunuyordu gerekçelerini. “Hem artık patronun karısı olduğuma göre, kariyer derdi de ortadan kalkmış oldu.” Can’ın tepkisizliği tüm cesaretini kırmıştı. “Sorun ne? Beni orada istemiyor musun?” Sesinden alındığı anlaşıyordu.

“Bunu da nereden çıkardın?” Can rahatsız olduğu zamanlarda hep yaptığı gibi bakışlarını kaçırıyordu. Bu konunun bir daha açılmamasını umuyordu ama Ahu’nun kolay pes etmeyeceğini de biliyordu.

“Çünkü elle tutulur bir neden gösteremiyorsun. Lütfen bana karşı dürüst olur musun? Ofiste varlığım seni neden rahatsız ediyor?”

Karısının gözlerindeki hayal kırıklığına tahammül edemiyordu. Ama hamileyken onun canını gereksiz yere de sıkmak istemiyordu.

“Mevcut kadro yeterli, yardıma ihtiyacımız yok. Ama gerektiği an seni haberdar ederim tatlım,” derken konuyu daha fazla irdellememesini umuyordu.

“Yani başka bir deyişle bana ihtiyacınız yok.” Gözlerine biriken yaşları kocasının görmemesi için başını öne eğmişti. Hamile olduğunu öğrendiğinden bu yana gittikçe daha hassas ve alıngan olmuştu. Şimdi bu son olay kendini tamamıyla işe yaramaz hissetmesine yol açmıştı.

Can çenesinden tutup yavaşça kaldırdığında, Ahu başını yan tarafa çevirdi. “Tatlım bunu sana söylemek istemiyordum çünkü endişelenmemen gerek. Aslında zaten endişelenecek de bir şey yok ama seni tanırım. Kendini hep güvende hissetmek istersin, belirsizlikleri sevmezsin.”

Ahu bakışlarını kocasına çevirerek, yüzünde merak ve endişeyle sordu. “Neler oluyor? Ne demek şimdi bu?”

“Sana ihtiyacımız yok derken kimseye ihtiyaç olmadığını anlatmak istedim. Yani işler durgun gidiyor bu aralar.”

“Neden bana hiç bahsetmedin? Ne kadar durgun?”

“Yeni iş alamadık bir süredir ve bazı onaylanmış projeler de askıya alındı. Kriz nedeniyle piyasalar altüst oldu ve herkes reklam bütçesinden kesinti yapıyor. Elbette bu hep böyle gitmeyecek ama bir süre birikimlerimizden yiyeceğiz.”

“İnanamıyorum, bu ne kadar süredir böyle? Neden benimle paylaşmadın? Neden bebek için deli gibi alışveriş yapıp duruyoruz o zaman?”

“Bak işte bu yüzden söylemedim. Aşkım bu işin içinde pişmiş biri olarak herkesten iyi bilirsin ki böyle dönemler bu sektörde gelir ve geçer. Yeterince sağlam olanlar ayakta kalır. Bu atlatacağımız ilk kriz olmayacak ama bu seferki fark küresel bir kriz olarak piyasaları biraz daha uzun sallayacak gibi görünüyor. Bebek alışverişine gelince... Bu ilk bebeğimiz. Almayıp da ne yapacağız?” derken güven vermek istemesine gülümsüyordu.

“Ne mi yapacağız? En azından gereksiz şeyleri almayabiliriz. Oyuncak gibi. Yeni doğan bebek ne anlar oyuncaktan.

Hem doğuma daha altı aydan fazla var. Acele etmemize de gerek yok. Bence kadroyu küçült ben iki hatta üç kişilik iş takip ederim. Nasılsa daha hamileliğimin başındayım...”

“Bak gördün mü, panik oldun hemen. Sen sakın ol ve bu işi düşünmeyi bana bırak. Bize bir şey olmayacak söz veriyorum. Harcamalarımızda daha fazla kısıntıya gitmemiz gerektiğinde ben sana haber veririm.” Bir an duraksadıktan sonra devam etti “Hem unutma ki ailem çok zengin. En kötü ihtimal ajansı kapatıp aile şirketimize dönerim, ama sizi aç bırakmam.” Son sözleri söylerken rahat görünmeye çalışsa da, Ahu böyle bir seçeneğin onun için yıkım olacağını biliyordu. Sadece kendi emeğiyle kurup büyüttüğü ajansını kaybetmenin vereceği üzüntüden değil, aynı zamanda hiç anlamadığı ailesinden medet ummak ve hiç sevmediği bir işi devralmak zorunda kalacağı için tüm hayatı kâbusa dönebilirdi. Ahu derin bir nefes aldı Bu konuda Can’ı ikna etmesi kolay olmayacaktı. Ama ajansa dönmenin bir yolunu bulacaktı, bulmalıydı.

Aslı Hakan’ın şirketindeki işinden ayrıldıktan sonra evden çeviri yaparak para kazanmaya başlamıştı. Her ne kadar mesaili bir işte çalışmayı tercih etse de, piyasalardaki kriz nedeniyle herkes personel çıkartmaya başlamış, işe alımlar durma noktasına gelmişti. İlişkisi işine mal olmuştu ama yine de yaptığı tercihten bir gün bile pişmanlık duymamıştı. Hem zaten Hakan daha önceden söz verdiği gibi, maddi açıdan ona çok destek oluyordu. Aslında adamın tercihi Aslı’nın tamamıyla kendi evine yerleşmesiydi, ama ailesinin bunu öğrenmesinin ciddi sonuçlar yaratacağını da biliyordu. Bu nedenle Hakan’ın evine yakın tuttukları küçük daire pek kullanılmasa da durmak zorundaydı. Yalnız kalmaktan ödü kopan Aslı ise zamanın çoğunu sevgilisinin evinde geçirmeyi hiç itirazsız kabul etmişti ve şimdi neredeyse her gün beraberlerdi.

O sabah da Hakan çoğu sabah olduğu gibi onun yanında uyanmış, sessizce hazırlanıp Aslı'yı uykusunda öptükten sonra çıkmıştı. Adamın losyonunun odaya sinmiş kokusunu içine çekerek uyanan Aslı ise ancak on buçuk civarı kendine gelebiliyordu. Her gün temizliğe gelen Cennet Hanım, onunla hiç yakınlık kurmamaya özen gösteriyordu. Kadının bakışlarındaki onaylamadığını belli eden ifade nedeniyle evde köşe kapmaca oynuyor gibilerdi. Birbirleriyle muhatap olmamak adına, aralarında hiç konuşulmamış gizli bir anlaşma olduğu ve tüm kurallarına ikisinin de harfiyen uyduğu söylenebilirdi. Kahvesini içip, gazeteleri karıştırdıktan ve televizyon kanallarına göz gezdirdikten sonra, yapacak başka bir şey kalmadığına kanaat getirip, bilgisayarının başına geçerek çeviri yapmaya başlıyordu.

Evlilik böyle bir şeyse diye düşündü sanırım adapte olmakta hiç zorluk çekmem. Sahi acaba gerçekten benimle evlenmek istiyor mu? Yoksa bu da başarılı olmak istediği başka bir konu mu? Eski karısından hiç bahsetmek istemiyor. Oysa ben onu çok merak ediyorum. Herkes bacaklarının göğsünden başladığını ve inanılmaz havalı bir kadın olduğunu söyleyip duruyor. Peki ama neden bitti? Allah'ım ya biliyorum burnumu sokmamam gerek ama elimde değil. Merak içimi kemiriyor. Acaba şu kilitli duran çekmecedeki ne var?

Hakan'ın çalışma odasındaki masanın çekmecelerinden sadece biri kilitliydi ve Aslı bunu keşfettiğinden beri aklı hep o çekmecedeydi. Kendine sürekli adama güvenmesi gerektiğini hatırlatıyorsa da, sol omzunda beliren, kırmızı renkli Şeytan Aslı kulağına açmasını fısıldıyordu.

Kapa çeneni. Seni dinlemeyeceğim. Sen kötü olansın. O adımı bana attıramazsın. Bir kez o çizgiyi geçersen dönüşü yok. Ben yine güvensiz bir insan olup çıkarım.

Öte yandan ilişkiyi güçlendirecek çok sağlam bilgiler de elde edebilirim. Ama ya fark ederse ve kızarsa? Of ya ne yapsam ki?

Elinde kahve fincanı ile salona gidip, telefonun yanındaki koltuğa kıvrıldı. Ahizeyi eline alıp, son altı aydır her sabah aradığı numarayı tuşladı.

"Selam ben. Korkunç biri ikilem içerisindeyim ve sağduyulu birinin yardımına ihtiyacım var. Bu durumda bu kişi sen oluyorsun."

"Ben de seninle konuşmak istiyordum. Dün Can'la konuştuğum iflasın eşiğindeymişiz."

"Nasıl yani? O kadar kötü durumda olduğunuzu bilmiyordum."

"Ben de ama öyle işte." Ahu biraz abarttığının farkındaydı ve bunun kesinlikle hamile olması ile alakası yoktu. Hayır canım tabii ki yoktu. Bu tamamıyla her gün gazetelerde çıkan kriz konulu yazılar yüzündendi.

"Tam da her şey yoluna girdi derken." Aslı arkadaşı için üzülmüştü. Gerçi kendinin de geleceği meçhuldü. Bugün Hakan'la ayrılrsa ne işi ne de birikimi vardı. Sol omzunun üstündeki şeytan yine fısıldamaya başlamıştı kulağına. *Onu daha iyi tanımalısın. Kendini sağlama al.*

"Evet ama bence küçülmeye gidip bir iki kişi çıkarırsa ben onların işlerini devralabilirim."

"Bilemiyorum. Ya sen çalışamaz hale gelince? Doğuma yakın demek istiyorum. O zaman ne olacak?"

"Ben doğumdan kısa süre sonra işe dönebilirim. Saatlerimi daha esnek ayarlarsam ve evden de çalışırsam açığı kapatırım." Ahu bu fikre sıkı sıkıya sarılmış gibiydi. Aslı son zamanlarda haddinden fazla hassas olan arkadaşını incitmemek için çok dikkatli konuşuyordu.

"Ahucum, bu kadar yoğun tempo sağlığını olumsuz etkileyebilir. Sonra hasta olursan bebek ne olacak?"

"Of sen de mi Aslı ya... Neden herkes bana fiziksel bir engel varmış gibi davranıyor."

"Engel değil ama kısıtlama olacaktır muhakkak. Canım sen ne sanıyordun hamile kalırken? Hiçbir şeyin değişmeyeceğini mi? Elbette bazı farklılıklar olacak. Sonuçta tüm vücudun çok önemli bir değişime adapte oluyor."

Ahu sonunda yelkenleri suya indirmişti. "Evet, belki de haklısın. Ama böyle boş oturma oturma paslanmaktan korkuyorum."

“Korkma bir şeycik olmaz. Bana baksana... Üstelik hamile bile değilim. Bazen çalışma temposundan biraz uzaklaşmak iyidir. Şarj olduğunu ve daha büyük bir enerjiyle döneceğini düşün. Sen zekâ küpüsün, oturduğun yerden hepimize yetersin. Bu arada unutuyordum ben de sana akıl danışmak için aradım.”

“Hangi konuda?”

“Kilitli duran bir çekmece hakkında. Merak içimi kemi-
yor. Ya bilmemin faydalı olacağı bir bilgi varsa? Açmalı mıyım?”

Ahu kulaklarına inanamıyordu. Arkadaşı şimdiden işsizlikten neye kafayı takacağını bilemeyen bir kadına dönüşmüştü. “Tabii ki hayır! O hazır olduğunda içinde sakladığı her neyse açacaktır sana.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” *Tabii tersini de düşünüyorum ama bunu bırak Ahu’ya kendime bile itiraf edemem.*

“Aslı ciddiyim. Bir aptallık yapıp Hakan’ın sana olan güvenini de, ilişkinizi de sarsma.”

“Tamam, tamam anladım.”

“İyi. Çarşamba buluşuyor muyuz?”

“Evet, tabii ki. Gerçi Sibel balayında ama biz yine de görüşebiliriz.”

“Sahi nasıl geçiyor acaba?”

“Kim bilebilir ki? Sibel bu. Tam artık seni şaşırtamayacağını düşündüğün anda dumura uğratabilir.”

“Telefonla aramayı denedin mi? Ben ulaşamadım.”

“Ben de. Sürekli ulaşamıyor diyor. Aslında tuhaf bir durum. Keşke Baran’ın numarasını alsaydık.”

“Evet, ama artık yapabileceğimiz tek şey oturup bizi aramasını beklemek. Her neyse benim çeviri yapmam gerek. Sonra konuşuruz.”

“Tamam. Bu arada Aslı...”

“Efendim?”

“O kilitten uzak dur.”

“Of Ahu sen beni kim sanıyorsun? Sibel mi? Hadi görüşürüz. Öptüm.”

“Ben deee...”

Tam bir saat ve iki fincan kahve sonra Aslı kilitli çekme-
cenin karşısında oturmuş tırnaklarını yiyordu.

*Tamam ben kendinden emin, harika bir ilişkisi olan ve sevgi-
lisinin özeline burnunu sokmayan olgun bir kadımsın. İçindekileri
görmeden de yaşayabilirim. Ama öte yandan bir resim bulabilir, eski
karısı hakkında fikir edinebilir ve bunu ilişkimde avantaja dönüş-
türebilirim. Ucundan azıcık baksam... Yani eğer çok özel bir şey
varsa kesinlikle bakmayacağım. Aradığım resim gibi bir şey. Kesin-
likle yazı falan okumayacağım. Tamam şöyle bir göz atabilirim. Tek
ihtiyacım olan sivri bir şey. Belki bir çakı falan. Kilidi çevirip içine
göz atıp, sonra hiç bir şey olmamış gibi yeniden kapatabilirim.*

Yanlış olduğunu bile bile zaafına yenilip bu işi yaptığına
inanamıyordu. *Of ya kilit açmak ne kadar zor olabilir ki? Film-
lerde şöyle sivri bir şeyi içine sokup sonra hafifçe çevirdikten sonra tık
diye açılıyordu. Ama şimdi amma da inat etti bu kilit.*

Kilidi bir türlü açamadığı gibi epeyce de zarar vermiş, çi-
zik içerisinde bırakmıştı. Hem hevesi kursorunda kalmış hem
de Hakan’ın fark edebileceğini düşünerek canı sıkılmıştı. Su-
çüstü yakalanmış bir hırsız gibi telefonun sesiyle yerinden
zıpladı.

“Alo?” Sesinde tedirginlik vardı.

“Ne oldu? Nefes nefese geliyor sesin.”

“Telefona yetişmek için koştum.”

“Yoksa sevgilim beni özlemiş mi? Öğlen arası gelebili-
rim.”

“Hı hı özledim, ama eve gelme dışarı çıkalım. Bak hava
ne harika.”

“Hava 38 derece ve bunaltıcı derecede sıcak.”

“İyi ya tam da olması gerektiği gibi. Yani kışın da soğuktan şikâyet ediyorduk di mi?”

“İyi misin?”

“Evet tabii ki. Yarım saate hazır olurum nerde buluşalım?”

“Moonlight? Hem eve de yakın gelmen kolay olur.”

“Hı hı tamam görüşürüz o zaman. Öptüm.”

Aslı öyle hızlı kapatmıştı ki telefonu, sanki bir saniye daha oyalanırsa Hakan her şeyi anlayacaktı. *Allah'ım hep derim yine diyorum benden hayatta gizli ajan olmazdı. Şu yamulmuş kilidi ne yapacağım? Neyse belki fark etmez. Yani umarım.*

Dördüncü Bölüm

Balayı için gittikleri İtalya, Baran'm tam tahmin ettiği gibi yapılacak en doğru seçimdi. Milano'da geçirdikleri zaman romantikten çok yorucuydu. En azından Baran için. Çünkü eğer alışveriş bir spor dalı olsaydı, yorulmak ve doymak bilmeyen müstakbel eşi altın madalyayı kimseye kaptırmazdı. Mağazalar arasında rekor hızla hareket eden Sibel, kendine gösterilen her şeyi denemeye hazırdı. Böylelikle kısa sürede tüm mağaza çalışanlarının gözdesi oluvermişti. Hatta birkaç İtalyanca kelime bile kapmıştı. Baran karısının herkesi büyüleyen çekiciliğini hayranlıkla izlerken, birkaç gün önceki huysuzluğu ne kadar kolay üzerinden attığını düşünüp gülmüsedti. Hayatta Sibel'i mutsuz edebilecek bir iki şey varsa, hemen hepsinin ilacı tekti: Sınırsızca para harcayarak alışveriş yapmak.

Baran için hava hoştu, çünkü karısı mutsuz olduğu zamanlarda hayat çekilmez oluyordu. Ve mutlu olması için biraz para harcaması gerekiyorsa varsın harcasın diye düşünüyordu.

“Buna inanabiliyor musun? Şu elimde gördüğün Hermes

çanta Paris Hilton'da da var. Ve bunu Türkiye'de bulmak nerdeyse imkânsız. Ahu görse gözleri yerinden fırlardı."

"O zaman neden almıyorsun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Bu çanta ne kadar biliyor musun?"

"Bilmeme gerek var mı?" derken gülümsüyordu.

Sibel başını evet anlamında yavaşça salladı. "Bence bilsen iyi olur. Bu çanta bildiğin çantalardan değil."

"Baran oturduğu yerden kalkıp Sibel'e doğru ilerledi. Çantayı eline alıp incelemeye başladı. "Gayet kaliteli bir derisi var. Tahminimce beş bin Euro vardır"

"İh ih daha fazla!" Karısı bir türlü doğru rakamı söylemeye cesaret edemiyordu. "Bu markanın en pahalı modellerinden."

"Tamam o zaman sekiz bin diyorum." Tek kaşını kaldırmış Sibel'e bakarken içinden *bundan daha iyi bir pazarlık fırsatı olamaz* diye düşündü.

"Ah Baran söylemeye dilim varmıyor. Çok daha fazla."

Adam bir ısıklık çaldı. "Vay canına. Ne kadar daha fazla?"

"Yaklaşık iki katı daha fazla. Ama efsanevi bir şey bu. Yani bir çeşit statü sembolü. Bu çantayı alabiliyorsan dünyaya hâkimsin gibi... Bu çantayla kolunda bir yere girdiğinde sıra beklemeden ilk boş masaya alınırsın gibi..." Sibel çantayı hayranlık karışık sevgiyle okşuyordu.

"Haklısın bu kadar çok anlamı varsa ve bu kadar çok kapıyı açıyorsa kesinlikle bu rakamı hak ediyor olmalı. Yani düşünsene sonuçta çok özel bir kulübe üye olmak gibi bir şey." Baran resmen dalga geçiyordu.

"Öf ya dalga geçme. Erkekler anlamaz bunu. Düşün, harika bir arsa görüyorsun. Deniz kenarında muhteşem. Üstüne çok sayıda ultra lüks villa inşa etme şansın var. Ve bu arsanın peşinde pek çok inşaat şirketi daha var. Ne hissedersin?"

"Oraya ben sahip olmak isterim."

"Aynen. İşte öyle bir his."

Baran dişlerini göstererek sırıttı. "Ah şimdi çok iyi anlı-

yorum. Neden daha önce söylemedin? Bu çantaya yatırım yapmanın, tıpkı bir arsaya yatırım yapmak kadar kârlı olacağını."

Sibel kaşlarını çatmış, huysuz bir şekilde somurtmuştu. "Tamam anlaşıldı. Çok pahalı ve alamayacağım."

"Tam tersine alacaksın. Ama karşılığında benim ne alacağımı söyledikten sonra. İyi düşün on beş bin Euro ile eş değer bir şey teklif etmen gerek."

"İyi ama benim hiç param yok ki... Olsa senden istemem zaten."

"Senden para isteyen kim aşkım? Bende yeterince var. Bende olmayan ama beni çok mutlu edecek bir şeyler düşün," derken göz kıptı.

"Of Baran sana ne verebilirim ki, seni bu kadar mutlu edecek." Sibel bu çantayı çok ama çok istiyordu. Tamam bazıları bu tip konuları bu kadar takıntı haline getirdiği için onu çok yüzeysel bulabilirlerdi, ama ne yapabiliirdi ki? Sibel'in hayat-tan zevk alma tarzı buydu işte.

Baran gözlerinde karısının merakını uyandıran ve kafasını kurcalayan bir pırıltıyla "Demek ki sevgilim biraz daha düşünmen gerekecek. Çünkü senden çok istediğim ve bana verebileceğin çok büyük bir şey var," dedi. "Ama öncelikle tatilimizin geri kalanında daha fazla alışveriş yapmayacağına ve biraz da gezerek zaman geçireceğimize söz verebilirsin."

"Tamam bunu yapabilirim." *Yani bir iki gün sonra arada çok ama çok hoşlandığım bir şey olursa şöyle bir durup bakmama bir şey demez herhalde.*

"Diğerini de akşam konuşuruz. Hadi artık şu çantanın parasını ödeyip bir şeyler yemeye gidelim."

Sibel teşekkür etmek için kocasının boynuna sarılıp yanağına coşku dolu bir öpücük kondurdu. Elleri kolları poşetle dolu olarak mutlu mesut mağazadan çıkarlarken Sibel Baran'ın isteyeceği şeyin ne olabileceğini ve büyüklüğünü kafasına takmamaya karar verdi. *Herhalde hanım hanımcık ve itaatkâr bir eş vesaire vesaire*, diye düşündü.

“Ne çocuk mu?”

“Evet bunda tuhaf olan ne ki? Evlendik ya biz?”

“Ama bu kadar erken mi?” Sibel’in boğazında bir şeyler düğümlenmiş nefes almasını zorlaştırıyordu. İşin aslı Sibel çocuk seven anaç ruhlu kadınlardan değildi. Bunun kısmen kendinin hiç büyümeyen bir çocuk olmasıyla alakası vardı.

“Bence çok da erken değil. Sen otuz yaşındasın artık. Bir kadın için uygun bir zaman.”

“Ama ben bir çocuğa bakmaya hazır değilim. Böyle bir sorumluluğun altından nasıl kalkarım. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum ki.” *Hiçbir çanta bu kadar büyük bir fedakârlığa değmez. Allah’ım ne düşünüyordum ki?*

“Öğrenirsin herkes gibi. Hem annem ve kız kardeşim sana yol gösterir. Zaten yalnız olmayacaksın ki. Yardımcıların olacak.”

“Annen mi?” Sibel dehşetle irkildi. Zehra Hanım geçen nesil değil geçen yüzyılda yaşıyordu ve başından beri Sibel’i hiç onaylamamış ama oğluna da karşı gelmemişti. Sonuçta Baran babası vefat ettikten ve işleri devraldıktan sonra her konuda ailenin reisi olmuştu. Kimse kararlarını da, otoritesini de sorgulamaya cesaret edemezdi. Ama yalnız kaldıkları her fırsatta Zehra Hanım ve kızı Zeynep, Sibel’in hayatını zehir etmekten geri kalmıyordu.

Elbette Sibel kocasına bunlardan bahsedemezdi. Geleneksel aile anlayışına sahip bir kocayı ailesine karşı kıskırtmak, onun sevgisini ve saygısını kaybetmekten başka bir işe yaramazdı.

Baran karısına doğru yaklaşıp belinden tuttu ve kendine doğru çekti. “İnsanın senin kadar güzel bir karısı olunca, ondan çocuk yapmak için sabırsızlanıyor. Düşünsene sana benzeyen bir kızımız olursa ne harika olur. Ama sanırım kıskançlıktan kudururum. Bütün vaktimi onun ne yaptığını düşünerek geçirmek zorunda kalırdım.”

“Ve ben ikinci plana düşerim. Artık umursamazsın. Forumum da bozulur zaten,” diyerek somurttu Sibel.

“Olur mu öyle şey? Çocuklarımin annesi olarak çok daha kıymetli olursun. Hem bana kalırsa sen altmış yaşında bile kendine baktırırsın. Bu nedenle gözümü bir an bile üstünden ayırmamam gerek.”

“Ama biraz baş başa kalmak istiyordum. Hemen seni paylaşmak...”

“Yine baş başa kalacağız merak etme. İstedğin her şeye sahip olacaksın. Hatta istediğini bile bilmediğin şeylere de...” Karısının boynunu öperken, Sibel bu durumdan nasıl kurtulabileceğini düşünüyordu. “Artık doğum kontrol haplarını almayı bırakmanı istiyorum.”

Pes etmiş bir şekilde “Tamam,” diyebildi ancak Sibel.

Evlendikleri andan itibaren Baran her konuda ısrarcı ve kontrolcü olmuştu. Karısı da ailenin diğer üyeleri ve yanında çalışanlar gibi onun kararlarını ve otoritesini sorgulamadan, kayıtsız şartsız kabul etmekle yükümlüydü. Özgür ruhlu bir kadın olan Sibel için, bu çok ağır bir baskıydı. Gerçi Baran ona karşı ne sesini yükseltiyor, ne de fiziksel zorlama kullanıyordu. Ama gözlerindeki bakış ve sesinin tonu o kadar kararlı, o kadar otoriterdi ki, tıpkı çevresindeki herkes gibi Sibel de ona itiraz etmeye cesaret edemiyordu.

Elbette kocacığım sana hayır demeyeceğim... Sadece hapları alduğundan haberin olmayacak. Yani sonunda çocuk sahibi olacağım, bunun kaçınılmaz olduğunun farkındayım. Ben sadece zamanlamasıyla oynayacağım biraz. Hem kısmet işi bu. Her isteyen de hamile kalamıyor değil mi?

Beşinci Bölüm

Aslı ve Ahu olağan Çarşamba buluşması için, her zaman gittikleri restoranda buluşmuşlardı. Yemek siparişini verdikten sonra, önden gelen ekmeği zeytinyağına batırıp iştahla yiyen Ahu'yu seyrediyordu arkadaşı.

"Hamileliğin iştahını açtığı bir gerçek. Yani senin karbonhidrat ve yağ günahını -hele de bir arada- işlediğini daha önceden hiç görmemiştim," diyerek şaşkınlığını ifade etti.

Ahu biraz rahatsız olmuştu. O da kendindeki bu değişimin farkındaydı ama biri söylediği zaman utanıyor ve canı sıkılıyordu.

"N'apım çok zayıfımışım. Hamilelikte vücut açığını kapatma ihtiyacı duyuyormuş. Hem doğumdan sonra sıkı bir diyetle girerim."

Kendini savunurcasına bir yaklaşım sergilemesi Aslı'yı söylediğine pişman etmişti. Yani kızcağız hamile ve hayatında ilk kez rahatça yemek yiyor. Ne gerek vardı şimdi gözüne sokmaya?

"Hayır sakın sıkı diyet yapma. Ahucum sen o kadar zayıfsın ki dediğin gibi bu kadar yemeye ancak normal sınırlara geliyor-sun. Hem çok daha sağlıklı ve güzel görünüyorsun bence."

Ahu pişmanlık ve istekle ekmeğinden bir ısırık daha aldı. “Ya tabii senin yanında balon gibiyim. Sen de ne kadar incel-
din Aslı ya? Bana inat mı yapıyorsun?”

“İnceldim mi? Özellikle çabalamadım ama haklısın fazla-
lıklardan biraz silkelenip kurtuldum sanırım. Giysiler daha
rahat oluyor. Sanırım insan mutlu olunca, sıkıntısını yemek-
ten çıkarmak zorunda kalmayınca zayıflıyor.”

Ahu suyundan bir yudum aldıktan sonra, ekme sepetine
özlemle bakarak yanından uzaklaştırdı. “Şunu benden uzağa
koyar mısın? Dayanamayıp hepsini bitireceğim.”

Aslı gülümseyerek sepeti kendi tarafına çekti. “Eee anlat-
sana nedir Can’ın yaşadığı sıkıntının boyutu?”

“Dediğine göre birikimler bizi idare edermiş, ama ben
bundan pek de emin değilim. Yani bu seferki küresel kriz.
Kim bilebilir ki ne kadar süreceğini?”

“Ama Can öyle diyorsa bir bildiği vardır. Bence çok da
kafanı takma. Stres şu an senin için iyi değil.”

“İşte tam da bu nedenden Can’ın dediklerine inanmakta
güçlük çekiyorum. Bana kalırsa, beni üzmemek için olayın
gerçek boyutuna değinmiyor.” Ahu oldukça endişeli görü-
nüyordu. Aslı arkadaşının maddi konularda ne kadar güven-
siz hissedebileceğini biliyordu, hele ki şu an çalışmıyorken.
Ahu’nun her zaman birikmiş parası ve iyi bir gelecek planı
olmalıydı, yoksa kendini boşluğa düşüyor gibi hissedirdi.
Oysa Aslı, gelecek için endişelenmesine rağmen bu konuda
bir şey yapamayacak kadar tembel olmuştu her zaman. Daha
doğrusu bu konuda bir şey yapmaya çalışıp başarısız olmak-
tan çekindiği için, hiçbir şey yapmadan her şeyin kendi ken-
dine yolunu bulmasını tercih ederdi.

“Ama Can’ın ailesinin ne kadar varlıklı olduğunu biliyor-
sun. Herhalde oğullarına maddi destek verirler.”

Ahu yüzünde alaycı bir ifade ile güldü “Şaka mı yapıyor-
sun? Annesinin her şeyden çok istediği sevgili oğlunun iş-
lerin başına geçmesi. Biliyorsun Serkan’ın da akli bir karış
havada. Geriye bir tek kızı ve damadı kalıyor ki, damadının
işleri devralması yerine oğlunu orda görmeyi tercih eder.”

Can’ın ailesi ünlü ve köklü bir seramik markasının sahi-
biydi. Boğazda bir yalıda oturan ailesi, toplumun kültürlü ve
elit kesiminin önde gelen isimlerindendi. Bir dönem üniver-
sitede öğretim görevlisi olarak çalışmış ve doktora bulunan
annesi, tam da bir öğretmenden bekleneceği üzere, kendini
çocuklarının hayatlarını kontrol etmekten alıkoymıyordu.
Bu huyu, her iki oğlunun da kendi yollarını çizmek için an-
nelerinden uzaklaşmalarına neden olmuştu. Görünüşe göre
Can’ın da, aile şirketinin başına geçebilmesinin tek yolu ya
annesinin tamamıyla işten elini çekip, emekli olması ya da
vefat etmesi olacaktı. Elbette ki ikinci seçeneği düşünmek
bile istemezdi. Çünkü şirkete tümüyle sahip olma hırsı ol-
madığı gibi, reklamcılığı çok daha fazla seviyordu.

“İyi de anlamıyorum, bunun neresi kötü? Varlık içerisinde
çok keyifli bir hayat sürebilirsiniz.”

“Karşılığında da hayatımızın tüm kontrolünü bayan dik-
tatöre teslim ederiz. Can üniversiteden ilk mezun olduğu
yıllarda orda çalışmış. Hâlâ o günleri düşünmek bile sıkıntı
verir. Maaşla çalışan ve ancak bir müdür kadar ayrıcalığa sa-
hip olan Can bir de annesinin sürekli işlere müdahalesi ile
uğraşmak zorunda kalmış. Yani işleri devredip geri çekil-
mek yerine, sürekli olarak Can’ın kararlarını sorgularmış,
hem de toplantılarda çalışanların önünde.”

“Ciddi olamazsın. Bu gurur kırıcı bir şey.”

“Hem de nasıl. Annesi bütün dünyaya kontrolün ve otorite-
nin hâlâ kendinde olduğunu hissettirmek ister her zaman.”

“Peki ne yapacaksın?”

“Boş durmayacağım elbette. Ama şu aralar benden yar-
dım almayı kendine yediremiyor. Ben hamileyim ya, istiyor
ki eve ekme getiren, bana bakan o olsun. Ama bir fırsatını
yakalayıp ikna edeceğim. Yani ev ekonomisine katkım olma-
yacaksa bu kadar eğitim ve birikimin ne anlamı var ki?”

Duyduklarına hak verse de, Aslı arkadaşının bir kere ça-
lışmaya başlayınca, yine gözünü hırs bürümüş, fazla çalışıp
kendini hırpalayan birine dönüşmesinden çekiniyordu.

"Ama şimdi bunları boş ver. Anlatsana nedir bu Hakan'ın özel eşyalarına duyduğun merak?"

Aslı bir sır veriyormuş gibi hafifçe öne doğru eğildi. "Geçenlerde o duştayken telefonu ısrarla çalıyordu. Ben de cevap verip müsait olmadığını söyleyebilirim diye düşündüm. Alo, dedim. Aaa baktım bir kadın sesi. Buyurun kimsiniz, dedim. Hakan'la görüşecektim, diye cevap verdi. Şu an müsait değil mesajınız varsa alayım, dedim. Gerek yok ben yine ararım, diyerek kapattı. Sonra gün içerisinde Hakan'ın Sema adında biri ile konuştuğunu duydum. Bildiğim kadarıyla eski karısının adı da Sema'ydı."

"Olabilir ama bunda ne var ki? Dostça ayrılmışlarsa görüşüyorlardır." Ahu mümkün olduğunca normal tepki vermeye çalışıyordu. Aslı'nın piyeyi nasıl deve yapabileceğini çok iyi bilirdi.

"Neden ben eski sevgililerimle arkadaş değilim? Sen cidden ayrılan iki kişinin hiçbir şey olmamış gibi arkadaş kalabileceğine inanıyor musun? Yani arada çocuk olsa anlarım. Ben de bu kadının Hakan'ı yeniden tavlama çalışıp çalışmadığından emin olmalıyım. Ve merak ediyorum neye benziyor diye. Bir resmini falan bulmaya çalışıyorum. Bir yerde rastlasak haberim bile olmayacak o olduğundan."

"İyi de öğrenip ne yapacaksın ki? Diyelim ki kadın Hakan'ı geri istiyor. Bu konuda ne yapabilirsin ki... Bırak istesin, sonuçta adam seninle."

"O kadar basit değil. Boşanmak isteyen oymuş. Yani Hakan'ın içinde bir ukde, kapanmamış bir konu, bir başarısızlık olarak kalmışsa, kadın aklını çelebilir."

"İyi de hangi arada? Gece gündüz berabersiniz." Ahu, Aslı'nın şimdiden komplo teorilerini bu kadar ilerletmiş olmasından çok endişeliydi. Çünkü psikolojik dengesini kaybettiği an, özgüvenini, huzurunu ve sonunda Hakan'ı da kaybedebilirdi.

"Öyle deme, isterlerse öğle yemeğinde görüşmeleri gayet mümkün." Aslı bu kuruntuya kendini iyice kaptırmaya başlamıştı.

"Canım sakın ol ve olaylara dışarıdan benim gözümle bakmaya çalış. Sana cidden âşık bir adam var. Sibel'in düğününde sana bakışlarını, gözlerindeki hayranlığı görebilseydin bu endişelerinin ne kadar yersiz olduğunu da fark ederdin."

Aslı'nın heyecandan hafif yanakları kızarmıştı. "Biliyorum benimle evlenmek istediğini söyledi?"

Bu sefer heyecanlanma sırası Ahu'daydı. "Ne ciddi misin? Neden hiç bahsetmedin?"

"Aman canım ciddi bir teklif değil. Ortamın büyüyle edilmiş bir laftı. Gerçi ertesi sabah yine gündeme getirdi. Ama ben bu konuyu etraflıca düşündükten sonra, doğru düzgün bir teklifle gelmesini söyledim."

"Ama bu harika. Yani senin adamın hevesini kırmandan bahsetmiyorum tabii. Yine de bunu düşünüyor olması... Ve sen de burada oturmuş, eski karısının onu geri kazanmasından endişe ediyorsun. Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Hayır, ne?"

"İşsizliğin sana iyi gelmediğini. Kendini oyalamalıydın. Fazla boş vaktin var."

Aslı arkadaşına mahcup bir şekilde gülümsedi. "Sanırım haklısın."

Evet endişelenmeyecekti. Yani tüm bu senaryoları uydururken aklından ne geçiyordu ki? Hayatı hiç olmadığı kadar harikaydı ve her şey ancak daha iyiye gidebilirdi.

Garson yemeklerini getirene kadar Ahu sepetteki tüm ekmekleri bitirmişti. Ama enfes kokan domates soslu bifteği yemeğe başladığında, midesi sanki saatlerdir boşmuş gibi bayram etmişti.

Tatlı ve kahveden sonra yavaş yavaş ayrılma vakti gelmişti. Bir sonraki buluşmada Sibel'in de aralarında olacağını ve balayından kim bilir ne hikâyelerle döneceğini konuşup güldüler.

Restorandan çıkarken Ahu ansızın durdu.

"Aslı söz ver."

"Ne için canım?"

“Paranoyalarının ilişkini gölgelemesine izin vermeyeceğine tabii.”

“Şey tamam, ama sen de sık sık hatırlat,” diyerek göz kırptı.

“Nasil istersen. Ama sonra bana da saldırma.”

“Aşk olsun ne zaman yaptım ki...”

“Her zaman!” Arkadaşına sarılıp öptükten sonra arabasının bulunduğu yöne doğru ilerlemeye başladı.

Aslı, Ahu’nun arkasından bakarken, hayatta insanın sahip olabileceği en iyi arkadaşlardan biri olduğunu düşündü.

Aslı kanepede kıvrılmış elinde kumanda televizyon kanallarını geziniyordu. Hakan kendi kendine söylenerek çalışma odasından çıktı.

“Allah Allah... Neden açılmıyor ki? Yanlış anahtar mı acaba?”

Doğru ya unutmuşum. Eyvah fark etmiş olmalı. Şimdi yandım. En iyisi hiç bilmiyor numarası yapmak.

“Ne oldu canım?”

“Çalışma masamdaki kilitli duran çekmece. Açamıyorum. Sanki yanlış anahtar gibi ama doğru olduğundan eminim.”

“Hay Allah... İçinde ne vardı ki?” Aslı çok sıradan bir şekilde sormaya özen gösterirken gözlerini televizyondan ayırmadı.

“Hiiiç... Birkaç evrak... işle ilgili. Sanki kilit zorlanmış.”

“Ciddi misin? Kim yapmış olabilir? Sakın Cennet Hanım deme. Gerçi biraz tuhaf bir kadın ama...” *Allah’ım başısla beni. Küçük minicik bir yalan. Her şeyin mahvolmasına izin veremem di mi? Hem Cennet Hanım da beni hiç sevmiyor zaten.*

“Sanmam. O kadın yıllardır burada çalışıyor bir yanlışına rastlamadım.” Hakan’ın kafasında hesaplar yaptığı belli oluyordu. Aslı’nın acilen dikkatini başka yöne çekmesi gerekiyordu.

“Hakan eve birinin girdiğini söyleme! Yoksa bir daha asla burada kalamam. Bilirsin çok korkağım bu konularda.”

Aslı’nın yüzünün endişeyle gerildiğini gören Hakan, onu sakinleştirmek için yanına oturdu. “Hayır tabii ki tatlım. Burası çok güvenli bir site. Hem biri girmiş olsa muhtemelen bu işte profesyonel olduğu için sadece kilidi kurcalamakla kalmaz, tamamen açardı. Bana kalırsa ben kilidi zorlamış olmalıyım. Bazen aceleden dikkatsiz davranabiliyorum.”

Aslı sevgilisinin göğsüne sokulurken, çaresiz küçük bir çocuk kadar masum görünüyordu. *Oh be ucuz sıyrıldım. Bir daha asla bu işlere burnumu sokmayacağım.*

Hakan kadını kollarıyla sıkı sıkı sarıp, başına bir öpücük kondururken ‘Ah Aslı benim küçük meraklı kedim ne zaman inanacaksın seni gerçekten sevdiğime ve arkandan iş çevirmedişime?’ diye düşünerek gülümsedi.

“Bana kalırsa sen burada biraz sıkıldın. Hafta sonu bir yerlere kaçalım mı?” diye beklenmedik bir teklifte bulundu.

Aslı başını kaldırıp sevgilisinin yüzünü inceledi “Sıkıldığımı da nereden çıkardın?” *Yoksa anladın mı kilidi kurcaladığımı?*

“Hırsız falan konusunu sen kafana takarsın şimdi. Kısa bir kaçamak iyi olur bizim için. Fethiye’ye gidelim mi?”

Aslı tekrar başını adamın göğsüne dayadı. Yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu. Bütün suçunun gözlerinden okunacağından korkuyordu.

“Peki tamam gidelim.”

“Tamam internetten bakayım Cuma günü ilk müsait uçak ne zaman diye.”

“Peki ben de çantamı hazırlayayım o zaman.” Aslı koltuktan kalkıp, yatak odasına gitmeye hazırlanırken Hakan kolundan tutarak kendine doğru çevirdi “Seni seviyorum,” dedi.

Aslı hiç düşünmeden karşılık verdi. “Ben de seni.”

Sevgilisinin yüzünü avuçları arasına alıp dudaklarını öptükten sonra, adam vurgulayarak tekrarladi: “Seni gerçekten seviyorum.”

Can belinde havlu duştan çıkmış saçları ıslak halde mutfağa girdiğinde, Ahu'yu taburelerden birine tünemiş, elinde hesap makinesi kâğıtlara gömülmüş halde buldu.

“Sanırım artık mutfağımıza doğru düzgün masa ve sandalye almamız gerek. Şu haline baksana hiç de rahat görünmüyorsun.”

Ahu içeriye girdiğini fark etmediği kocasına hayretle baktı.

“Ne dedin?”

“Dedim ki bir iki ay sonra o taburelerden birinden düşmen çok olası...” derken tatlı tatlı gülümsüyordu karısına.

“Yo ben gayet iyiyim. Gerçi tabureler biraz daha alçak olabilmemiş ama yine de sorun değil. Hem şimdi gereksiz masraflara girmemeye özen göstermeliyiz.”

Can karısının yanına yaklaşp, başını öperken masaya yayılmış kâğıtlara göz attı.

“Ne yapıyormuş benim karım?”

“Akıllı her ev kadınının yapması gerekeni, yani gider listemizi yapıyorum. Böylelikle temel ihtiyaçlarımızı, lüks giderlerimizi ve lüzumsuz harcamalarımızı belirledim. Biliyor musun kesinti yapabileceğimiz o kadar çok şey var ki... Mesela sürekli dışarıdan aldığımız kahvelerin yerine neden düğünde arkadaşının hediye ettiği kapuçino makinesini kullanmıyoruz. Hem sonra...”

Can taburesini çevirerek karısını kendine döndürdü. “Ahu beni dinle.” Saçlarını okşayarak devam etti. “Bunları düşünerek endişelenmene gerek yok. Sen neden hamileliğin, arkadaşlarınla zaman geçirmenin tadını çıkarmıyorsun. Bu konularla ilgilenmeyi bana bırak. Maddi olarak gerçekten sıkıştığımız gün söz, ilk seninle paylaşırım. O zaman ekonomik önemleler paketini açıklarız,” derken ortamı yumuşatmak için sırtıyordu.

“Ama ben saçma öneriler getirmiyorum ki... Neden bazı konularda akıllıca hareket etmeyelim ki... Bana aptal muamelesi yapıyorsun.”

“Asla. Senin ne kadar akıllı, hatta benden daha akıllı olduğunu en iyi ben bilirim. Ama bak yıllardan sonra ilk kez çalışmıyorsun, neden bu zamanı daha eğlenceli biçimde geçirmek yerine, oturup canını sıkıyorsun ki.”

“Can sıkılmak değil ki...”

“Tamam artık bu konuyu kapatalım. İlk fırsatta kızlarla çıkıp, bebeğimiz için para harcamanı istiyorum,” derken karısının karnını okşuyordu.

“İyi de daha cinsiyeti bile belli değil. Ne alabilirim ki?”

“Sen de her bebeğe gerekli şeyleri al. Gördün mü bak bu konuda henüz yeterince bilgin yok. Bana kalırsa bütçe planlaması yapmak yerine, doğacak bebeğimize odaklanmalısın tatlım.” Karısının alnını öptükten sonra giyinmek üzere odadan çıktı.

Kocasının önemsiz konulara kafa yormak yerine annelik konusunda kendini geliştirmesi gerektiğini ima etmesi nedeniyle gururu kırılmıştı.

Tamam madem bu konuda yetersizdi o zaman Ahu da gelmiş geçmiş en bilgili anne olacak ve Can'ı utandıracaktı.

“Yorgunum da ne demek oluyor? Daha balayımızdan bahanelere başlamadın umarım.” Şakayla karışık sormasına rağmen Baran'ın bu konudan hiç hoşlanmadığını anlamıştı Sibel.

“Hayır gerçekten yorgunum. Bütün gün gezdik durduk. Hele o anlamsız merdivenleri neden çıktığımızı anlamıyorum. Bitmek bilmedi bir türlü. Dilek Çeşmesi fena değildi gerçi ama aşkım hava çok sıcak burada.”

“Türkiye'den daha sıcak değil ama... Dün de başın ağrıyordu hatırlatırım.”

Hmm evet her gün farklı bir bahane sunmaya özen göstermeliyim aksi takdirde bu doğum kontrol sistemi yakında çökecek. Of ya haplarımı attırmasaydı şimdi rahat rahat balayının tadını çıkarıyor

olurduk. Ama hayır Baran Bey her konuda istediğinin yapıldığından emin olmalı. Burada eczaneye de gidemiyorum. Artık İstanbul'a kadar oyalamalıyım onu. Yarın da regl mi olsam acaba? Ama on güne kadar yine olursam yalanım ortaya çıkar. Erkenden uyuyakalsam? Umurunda olmaz uyandırır. Ne yapсам, ne yapсам?

"Sibel umarım hamile kalmamak için bahane uydurmuşsun. Eğer böyle bir niyetin varsa ve bunu anlarsam bedeli ağır olur." Sesinin tonundan bu konuda ne kadar ciddi olduğu anlaşılıyordu.

"Ah kocacığım olur mu hiç?" Sibel en iyi bildiği yöntemle başvurmuştu. Yani tatlı sözlerle baştan çıkarma. "Senin gibi bir erkeği kendime bağlamak için senden çok ben bir çocuk isterim. Hangi kadın istemez ki? Ama buranın havası bana dokunuyor. Evet İstanbul da sıcak. Ama İstanbul'da her yer kavrulurken dışarı çıkmıyoruz ki... Burada bütün gün gezip duruyoruz, güneş çarpıyor. Kendime geledim bir türlü. Eve dönünce her şeyin normale döneceğinden eminim." Kocasının yanağına çabucak bir öpücük kondurduktan sonra aceleyle banyoya gitti. "Ben bir duş alacağım. Çıkınca bir şeyler içmek için aşağıya inelim mi?"

Adam hevesi kursorunda kalmış bir çocuk gibi hafif bozulmuş bir şekilde "Tamam nasıl istersen," dedi.

Baran, Sibel'i onun sandığından çok daha iyi tanıyordu. Aklından geçenleri, ne yapmak istediğini daha yüzüne bakar bakmaz anlar olmuştu. Karısı deli dolu, aklına eseni yapmayı alışkanlık edinmiş, çevresindekileri kolayca etkisi altına alabilen bir kadındı. Kendisi her ne kadar aksini iddia etse de, güçlü, ne istediğini bilen ve parmağında oynatamayacağı bir erkek tarafından kontrol edilmeye ihtiyacı vardı. Aksi takdirde Sibel'e dünyalar da sunulsa, içindeki tatminsizlik duygusu yok edilemezdi. Bu kısmen çocukluğunda yaşadığı hayal kırıklıklarından ve yeterli ilgiyi görememiş olmasındandı belki. Ama en önemli nedeni çevresindeki herkesi parmağında oynatacak güce sahip olduğunun fazlasıyla farkında olmasından kaynaklanıyordu. Karısının bu umursamaz, kıpır kıpır

haline bayılıyor olsa da, Baran onun artık büyümesi gerektiğinin farkındaydı. Dünyanın kendi çevresinde dönemediğini fark etmek zorundaydı. Başka insanların duygularını da dikkate almalıydı. Bunun da en iyi yolu başka bir canlının, masum savunmasız bir bebeğin sorumluluğunu üstlenmesiydi. Ahu'yu bile ne kadar değiştirmişti hamilelik. Elbette ki Sibel'in bir anda bambaşka bir insan olmasını beklemiyordu ama sorumluluk alması bile büyüme yolunda ciddi bir adım olacaktı.

Baran karısına âşıktı ama bu aşkın yeterli olmayacağı günlerin gelmesinden endişeliydi. Aldığı kadar vermeyi de öğrenmeliydi ve kocası olarak bunun gerçekleşmesi için gerekeni yapacaktı.

Aslı ve Hakan akşam yemeklerini kumsaldaki çakıl taşlarının hemen üzerine kurulmuş masada yerken, dalgalar tembel tembel ayaklarını yalıyordu. Pembe günbatımı, meltemin ılık dokunuşları ve martıların coşkusu büyümlü bir ortam yaratmıştı. Balık siparişlerini vermiş gelmesini beklerken, beyaz şaraplarını yudumluyorlardı.

Aslı, esintiyle yüzüne düşen yumuşak buklelerini kulağının arkasına sıkıştırıp, güneşten kızarmış dudaklarını bilinçsizce yaladı. Bronz teninde zümrüt gibi parlayan yeşil gözlerini kaldırıp Hakan'a baktığında, adamın da gözlerini ayırmadan onu izlediğini fark etti.

"Ne?" Aslı merakla sordu.

"Evlen benimle," dedi adam usulca, bu sefer hiç gülmeden, hayır cevabını kabul etmeyeceğini vurgulamak istercesine, kararlı bir şekilde bakışlarını kaçırmadan.

"Bu soruyu sormak alışkanlık haline geldi sende." Aslı işi şakaya vurmaya çalışıyordu.

"Neden kabul etmediğini söyle." Hakan bu sefer konunun dağılmasına izin vermeyecekti.

“Kabul etmediğimi de nereden çıkardın?” Ekmek sepetinden bir dilim ekmek alıp elinde ufaladı.

“Çünkü endişelerin var, ama bunlarla yüzleşmeye de korkuyorsun. Kafanda sorular varsa şimdi sormanın tam sırası.”

Aslı rahatsızca kıpırdanarak, önünde ufalanmış ekmek kırıntılarını eliyle silkeledi.

“Eski karınla görüşüyor musun?” Bu kadar doğal bir şekilde sormasına kendi bile şaşırmıştı.

Hakan beklemediği bu soru karşısında afallamıştı. “Geçenlerde aradı. Ve bir kez de şirkette ziyaretime geldi. Ama bunun bizimle ne alakası var?”

“Bana söyleme gereği duymadın ama.”

“Sorsaydın söylerdim. Bak nitekim şimdi sordun ve cevabını aldın.” Adam konunun nereye gideceğini anlamış, sabırsızlanmaya başlamıştı.

“Bunca zaman sonra neden seni aramış. Tam da bizim ilişkimiz bu kadar ilerlemeye başlamışken?” Aslı sesine yansıyan şüpheliğe engel olamıyor ve bunun için kendine kızıyordu. Sonuçta Hakan’ı suç işlemiş gibi sorgulamaya hakkı yoktu.

“Aslı nasıl bilebilirim kafasından neler geçtiğini? Bana sadece hatırlamamı sormak için aradığını söyledi ve ben de inanmamak için bir neden göremedim.”

“Sahi siz neden ayrıldınız? O mu ayrılmak istemişti.” *Daha fazla dayanamayacağım. Bu işin doğrusunu bilmeliyim.*

Adamın gözlerindeki sıcaklık kayboldu, başını denize doğru çevirip, ifadesiz bir şekilde yelkenlileri izlemeye koyuldu.

“Evlenirken birbirimize âşıktık ya da öyle sanıyorduk. Tanışıklığımız çocukluğumuza dayanır. Ailecek görüşürdük. Yani bir bakıma, doğduğumuzdan beri evleneceğimizi herkes biliyordu. Kimse şaşırmadı. Esas Sema ayrılmak istediği zaman büyük şok olmuştu. O ana kadar sorunumuz olduğunu bile bilmiyordum.”

Adamın duraksamasını fırsat bilerek Aslı sordu. “Neden ayrılmak istedi?”

“Birbirimizin gelişmesine fırsat vermek için. Kısacası benden sıkılmıştı ve yeni erkekler, yeni heyecanlar tanımak istiyordu.”

“Peki sen? Onu hâlâ seviyor muydun?” duyacağı cevabı bile bile bu soruyu sorduğu için içinden kendi kendine küfretti.

Adam bakışlarını tekrar ona çevirdiğinde deniz kadar mavi ve derin gözlerindeki soğuklukta boğulduğunu hissetti Aslı.

“O zaman evet. Şimdi hayır. Çünkü sen varsın. Ve seni tanıdıktan sonra hayatımda hiçbir kadını bu kadar önemsemediğimi anladım. Şimdi şüphelerin ortadan kalktıysa soruma cevap verir misin? Benimle evlenmek istememe nedenin nedir?”

“Seninle kim evlenmek istemez ki? Ama istediğin ben miyim gerçekten?” Aslı çekinerek sormuştu.

“Hayatımda her zaman ne istediğini bilen biri oldum. Beni az çok tanıyorsan bu sorunun gereksizliğinin de farkındasındır.” Tersleyerek verdiği cevabın ardından Aslı’nın yüzü allak bullak olmuştu.

Sevdiği kadını bu şekilde incitmekten pişmanlık duyarak, Aslı’nın masanın üzerinde duran elini avucunun içine aldı. “Üzgünüm. Pek de romantik bir teklif olmadığı için. Telif edeceğime söz veriyorum. Ama her seferinde reddedilmek, altüst ediyor beni. Sürekli ‘seninle kim evlenmek istemez ki’ deyip duruyorsun ama şimdiden üç kez reddedildim ve zaten bunu hayatımda dört kez yaptım.” Yaptıklarından pişmanlık duyan bir çocuk gibi, af dilercesine gülümsedi.

“Önemli değil. Ben de fazla üzerine gittim sanırım.”

Yemekleri getiren garsonun masaya yaklaşmasıyla Aslı elini çekti, kucağına koydu. Kendi çekimserlikleri olduğu gibi, Hakan’ın da hayatta kırgınlıkları olduğunu fark etmişti. Sonuçta kusursuz görüntüsü altında o da insandı ve duyguları vardı.

“Evet.”

Hakan yemekten başını kaldırıp sordu. “Efendim?”

Aslı tedirgin bir gülümsemeyle tekrarladı "Evet. Teklifin hâlâ geçerliyse seninle evlenirim."

Adam önce şaşırdı, sonra bronz teninin daha da vurguladığı bembeyaz dişlerini gösteren bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Söz veriyorum telafi edeceğim. Yani hayatındaki en özel anı bu şekilde hatırlamanı istemiyorum," dedikten sonra sevgilisinin elini tutup, dudaklarına götürdü.

Aslı "Ama aşkım hayatımdaki en özel an senin beni ilk öptüğün andı zaten. Ve herhangi bir şeyin onu geçebileceğini sanmıyorum. Hayatımı değiştiren öpücük," dedi ama sonra düzeltti; "Hayatımızı değiştiren öpücük."

Altıncı Bölüm

Aslı aceleyle bir havluya sarındı ve saçlarından sular damlayarak yatak odasına geçti, ısrarla çalan telefona cevap verdi.

"Alo?"

"Ben geldim! Sizi çok özledim."

"Sibel! Ben de kim olabilir ki bu kadar ısrarla çaldırın diyordum." Arkadaşının sesini duyana kadar onu ne kadar özlediğini fark etmemişti.

"Ne yani beni özlemediniz mi?" O anda Sibel'in dudaklarını büzdüğünü gözünün önünde canlandırabiliyordu Aslı.

"Olur mu hiç canım ya. Sensiz İstanbul, İstanbul değildi inan."

"Ne zaman buluşuyoruz?" Çarşamba'yı beklemek istemiyor bir an önce buluşup ayrı geçen zamanı telafi etmek istiyordu.

"Bakalım bugün öğleden sonra? Ahu'ya da sormam gerek ama."

"Tamam sen konuş. Sakın mızımızlanmasına izin verme. Koca göbeğini kaldırıp gelsin. Anlatacak yığınla şey var."

"Sibel! Sakın Ahu'nun yanında koca göbekli deme."

"Ama öyle ve gittikçe daha da büyüyecek. Bence fikre ne kadar çabuk alışır o kadar iyi."

"İyi de hamile kızcağız, sen ne bekliyordun aynı ölçülerde kalacağını mı? Hem bence gayet ince bir hamile."

"Of ya amma da hassassın bu konuda. Sanki hamile olan sensin. Neyse saat üçte her zamanki yerde tamam mı? Öpüyorum."

"Ben de ... Görüşürüz."

Telefonu kapattığında gülümsemesine engel olamadığını fark etti. Sibel ve patavatsızlıkları sınır tanımazdı. Acaba hiç büyüyecek miydi?

Ahu ve Aslı, saat üç buçukta içeceklerini sipariş vermiş oturuyorlarken Sibel her zamanki gibi geç kalmış, henüz gelmemiştir.

"Şu Sibel de bir kez vaktinde gelse... Hayret bi'sey ya. Arayıp mutlaka görüşmemiz gerek diye ayağa kaldırıyor sonra da vaktinde bile gelmiyor."

Aslı içinden *bir de senin için ne dediğini bilsen* diye geçirdi.

Az sonra kapı açıldı, gözlerinde kocaman kırmızı çerçeveli güneş gözlükleri ve kolunda kırmızı Hermes çantasıyla Sibel içeri girdi.

"Merhaba kızlar," derken keyfi gayet yerinde görünüyordu.

Ahu gözlerine inanamamıştı. Birbirlerine uzun uzun sarılıp, öpüştükten sonra nihayet oturduklarında Sibel çantasını masanın üzerine görülebilecek şekilde koydu.

"Gözümüze sokmana gerek yok Sibelcim. İçeri girdiğinde de fark ediliyordu. Demek Baran'ı da kendine uydurdun," diyerek lafı yapıştırdı Ahu.

"Of Ahu ya insanda hiç şevk bırakmıyorsun. Ne var hayırlı olsun, ne kadar şık falan desen."

"Hayırlı olsun, çok şık. Demek Baran'ı da kendine uydurdun," diye tekrarladı Ahu.

Aslı kıkırdamasına engel olamadı. Sibel bozulduğunu göstermek için dudaklarını büzdü.

"Siz beni hiç özlememişsiniz. Hatta bensiz daha mutluydunuz sanırım."

Aslı yumuşayıverdi hemen. "Yok be güzelim takılıyoruz. Hayırlı olsun güle güle kullan."

Sibel'in keyfi yerine gelmişti. "Çok pahalıya mal oldu ama."

"Onu biliyoruz," dedi Ahu gözlerini devirerek.

"Paradan bahsetmiyorum ukala. Karşılığında Baran'ın istediği şeyden bahsediyorum. Bilseydim hiç almazdım bu çantayı."

Diğer ikisi iyice meraklanmıştı.

"Adam sana tamamıyla sahip oldu. Daha ne isteyebilir ki?" Ahu sabırsızca sordu.

"Görünüşe göre yeterince sahip olduğunu düşünmüyor. Daha da fazlası varmış alabileceği." Durup, yeterince meraklandıklarından emin olunca, büyük bir sır veriyormuş onlara doğru eğilerek devam etti. "Çocuk doğurmamı istiyor." Bunu söylerken fikirden duyduğu rahatsızlık yüzünden okunabiliyordu.

"Bak sen. Hem de çocuk. Kim derdi bir erkek karısından çocuk doğurmak gibi korkunç bir şey isteyecek," diyerek dalga geçti Ahu.

Sibel arkadaşlarının ona hak vermemesinden rahatsızlık duymuştu. "Elbette çocuk doğuracağım ama hemen mi yani? Hem Ahu baksana haline. Ben böyle balon gibi şişmeyi hiç de sevimli bulmuyorum. Yakında o şey içinde hareket de etmeye başlayacak. Yaratık gibi..." öğrenerek başını çevirdi.

Aslı duyduklarına inanamıyordu. Az sonra olacakları hayal edemiyordu, çünkü Ahu'nun tek kaşı havaya kalkmıştı bile. Araya girebilmek için aklına gelen ilk hamleyi yaptı.

"Hakan bana evlenme teklif etti!"

Diğer ikisi aynı anda dönüp “Ne?!” diyebildiler ancak.

Ahu Aslı’dan detayları öğrenmeden önce Sibel’e öfke dolu bir bakış fırlatıp “Bu konu kapandı sanma,” tehdidini savurdu.

Sibel cevap olarak “Çok korktum,” derken abartılı bir hareket yaptı.

“Anlatsana hadi detayları...”

“Aslında çok bir şey yok. Daha önceden iki kez konu açılmıştı dedim ya. Hafta sonu Fethiye’de ansızın teklif etti yine ve bu sefer reddedemedim. Etmek istemedim,” derken bronzlaşmış yüzü biraz daha kızarmıştı.

“Bir dakika ya? Daha önceden teklif mi etmişti? Niye benim haberim yok?” diye sızlandı Sibel.

“Canım senin düğün gecendi. Hemen sonra balayına gittiniz. Fırsat olmadı. Sahi hiç konuşamadık düğün gecesi yaşananları. Umarım sonra tatsızlık olmadı.”

Tam Sibel ağzını açacakken Ahu araya girdi. “Yok be ne tatsızlığı. Baksana kaç bin Euro’luk çanta aldırmış.”

Sibel Ahu’yu duymazlıktan gelerek Aslı’ya dönüp anlatmaya başladı.

“Baran çok değişti. Aşırı kontrolcü ve baskıcı oldu. İnan ne yapacağımı bilemiyorum. Her anımı, her planımı bilmek istiyor. Şoförsüz adım atamıyorum. Doğum kontrol haplarımı bile gözünün önünde attırdı. Sahi bu arada biriniz köşedeki eczaneden bana doğum kontrol hapı alır mı? Nevzat dışarıda beni bekliyordur. Eminim hemen yetiştirir Baran’a.”

Ahu’yla Aslı’nın ağzı açık kalmıştı. Ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Ahu lafı dolandırmadan direkt sordu. “Sana vurdu mu hiç?”

“Ay hayır tabii ki. Sesini bile yükseltmiyor. Ama karşı gelmeye cesaret edemeyeceğimi de biliyor.”

“İyi de seni yeterince tanımıyor bence. Baksana gizlice hap kullanıp hamilelikten korunacaksın her şeye rağmen. Yakalanınca olabilecekleri düşünmek bile istemiyorum.”

Aslı Ahu’ya hak vermişti bu konuda. “Sibelcim başına dert açıyorsun. Bu şekilde onu kandırdığını ve yalan söylediğini öğrenirse, hayatın altüst olur. Bir daha sana asla güvenmez.”

“Öf tavsiye değil doğum kontrol haplarına ihtiyacım var. Bu kadar erken hamile kalıp, hayatımı da formumu da mahvedecek değilim.”

Sibel’in kafasına taktığını yapacağını bilen arkadaşları üstelemediler. Ama Baran’ın da oyun oynanmayacak kadar tehlikeli bir erkek olduğunu bilmeliydi ve elbette böyle bir sırrın açık vermeden uzun süre gizli tutulamayacağını da.

Bol bol hasret gideren kızlar, akşam karanlığının çökmeye başlamasıyla birlikte birbirlerinden ayrılıp evlerinin yollarını tuttular.

Aslı o gün konuşulanları düşünüyordu. Sibel’in Baran’ın sınırlarını bu denli zorlamasını insanın aklı almıyordu. Uysallaştırılamayan vahşi bir at gibiydi. Dışarıdan bakan herkes, bu güzel varlığın bir gün kendine itaat edeceğini hayal etmiş ve bu yolda kimileri kalplerini, kimileri huzurunu, kimileri de aşka inancını yitirmişti. İşte sonunda kendine boyun eğdiren Baran, tüm kararlılığına ve ona sunduğu tüm ayrıcalıklara rağmen arkasından iş çevirmesine engel olamamıştı. *Ah Sibel sen ne zaman büyüyeceksin?* diye geçirdi içinden.

Ya Ahu’ya karşı duyarsızlığına ne demeli. Kızın yaşadığı ekonomik sıkıntının üzerine bir de on beş bin Euro’luk çantayı gözüne soktu. Gerçi bilmiyor bu durumu ama yine de yani... Bir de şişmanlamasına taktı.

Düşüncelere dalmış vaziyette eve ne kadar hızlı geldiğine şaşırdı. Yaz akşamı ılıklığında yürümek keyifli olur diye taksiye binmemişti. Anahtarı kilide sokup çevirdi, kapıyı araladığı an donup kaldı.

Ahu eve vardığı zaman, Can'ı elinde birası ve yanında bir kâse cipsiyle kanepede oturmuş televizyon seyredirken buldu.

"Selam tatlım. Kızlarla buluşman nasıldı?"

Ahu ayağından sandaletlerini fırlatıp Can'ın yanına gitti. "İyi. Sibel patavatsızlık yapma rekoru kırdı. Biliyorsun önceki rekor da ona aitti," diyerek elini Can'ın birasına uzattı.

Kocasını birayı uzaklaştırıp, cipsi Ahu'nun önüne koydu. "Tatlım hamileyken içki içmenin sakıncalı olduğunu sanıyordum."

"Yapma Can bir yudum alacaktım ya. Hem doktor arada sırada bir kadeh şaraba izin veriyor."

"O zaman sana yarım kadeh şarap veririm arada sırada. Hem zaten bak biram bitti," diyerek bir dikişte kalan birayı içti.

"Çok hainsin. Hem belki de aşırıyordum. Ne olacak şimdi?" diyerek somurttu.

"Ne? Ciddi misin? Düşünemedim. Gidip hemen bir şişe alabilirim marketten." Can gerçekten fena halde suçluluk duymuştu.

Ahu haince sırıttı. "Oh olsun sana Can Bey. Vicdan azabı çek dur. Çocukta bira lekesi olmasa bari suratının ortasında."

"Bu mümkün mü? Yani suratının ortasında." Kocasının endişeli hali Ahu'yu çok eğlendiriyordu.

"Bilmem benim bir doğum lekem var. Annemin dediğine göre canı çilek çekmiş, sonra da farkında olmadan kaşınmış tam orada bir çilek lekesi olmuş bende."

"Hadi canım!"

"İnan ki öyle... Bira lekesi neye benzer acaba?" Ahu gözlerini kısmış tahmin yürütmeye çalışıyordu.

"Neredeymiş bu doğum lekesi peki, görebilir miyim?"

"İşte tam şuramda," deyip kalçasını gösterdi.

"Hani ben bir şey göremiyorum." Can hâlâ gerçek olduğuna inandığı hikâyenin ispatını arıyordu.

"Aa cidden kaybolmuş. Bu sabah orada olduğuna yemin

edebilirim," diyerek bir kahkaha atan karısının dalga geçtiğini sonunda anlamış, şaşkınlığına kendi de gülmüştü.

"Demek benimle kafa buluyordun. E o zaman ben oraya gerçek biriz bırakayım da gör."

Ahu bu tehdit karşısında şaşırtıcı biçimde Can'dan atak davranıp çoktan elinden kaçmıştı.

Baran Sibel'in gelişini kameradan görmüş ve kapıda karşılaşmıştı. Kocasını kapıda onu beklerken bulmak Sibel'i biraz endişelendirdi. Yoksa çok mu geç kalmıştı? *Olamaz, umarım yine beni azarlamayacak. Yani gerçekten bu nedir ya? Bir yandan büyümemi söylüyor, bir yandan da çocuk gibi sürekli fırça yiyip duruyorum.*

Çekimser bir gülümsemeyle içeriye adımını attı. Kocasına sarılıp sarılmama konusunda kararsız kaldı. Gergin olup olmadığını ya da ne kadar gergin olduğunu bilmiyordu sonuçta.

Ama tereddüdünü fark eden Baran "Kocanı öpmeyecek misin?" diye sorunca Sibel de itaatkâr bir biçimde kocasının dediğini yaptı.

"Sofra hazır. Yemekler hazır. Hazır olmayan tek şey karım." Tam Sibel ağzını açıp aç olmadığını, kızlarla yediğini söyleyecekti ki, sustu. Kocasının söyleyecekleri henüz bitmemiş gibiydi. "Hâlâ kadınlar kocalarını karşılıyor değil mi? Çünkü sanki biz bunu yanlış uyguluyoruz gibi geldi. Eve geldiğimde karımın evde olmasını, beni karşılamasını, sofrada benimle oturmasını beklerim. Benim annemden gördüğüm bu. Sizin evde bu işler nasıldı bilmiyorum. Ama benim evimde, benim kurallarım geçerli. Akşamları en geç yedide evde olurum. Yemek öncesinde bir şeyler içer ve en geç yedi buçukta sofraya otururum. Sen de bundan sonra evli bir kadın olduğunu hatırlar ve bekârlığındaki alışkanlıklarını bir kenara bırakırsan iyi olur." Sonra bakışları Sibel'in

yeni çantasına takıldı. "Çantanı severek kullandığını görmek güzel. Umarım sen de anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirirsin."

Sibel kulaklarına kadar kızarmıştı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Baran resmen ona aile yaşantısını bilmeyen, karılık görevini yerine getiremeyen, akıllı bir karış havada, gösteriş meraklısı bir kadın gibi davranmıştı. *Bir de doğru olsa diye geçirdi içinden. Lütfen yani iki haftada annesine dönüşmemi mi bekliyor? İki hafta değil, iki asır geçse annesine dönüşmem. Düşüncesi bile korkunç. Yaşlı cadı...*

"Bu arada yarın anneme gitmemiz gerek. Bizi bekliyormuş."

Sibel yutkundu. "Ah öyle mi? Ne için bekliyor ki?"

Baran kulaklarına inanamıyordu. "Sibel ailen sana hiçbir şey öğretmedi mi? Evlendikten sonra büyüklere el öpmeye gidilir. Bu durumda senin ailen bizi beklemiyordur. Gitmesek de olur sanırım."

"Hiç de bile! Seninkilere gidiyorsak Bursa'ya da gideceğiz." *Madem yaşlı cadıya ve kıskanç kız kardeşine katlanacağım, sen de bizimkilere katlanacaksın.*

Sibel'in annesi de, babası da üniversite okumuş insanlar olarak bir damat adayında paradan önce üniversite diplomasını arayan kişilerdi. Özellikle annesi Baran'ı ilk duyduğunda şiddetle karşı çıkmıştı. Yıldırım ailesi ile Yener ailesi gece ve gündüz, siyah ve beyaz kadar farklılardı. Ne yazık ki bunlar birbirini tamamlayan farklılıklar değildi. Sibel'in annesi Amerika'da uzun yıllar yaşamış bir jinekologdu ve babasıyla ayırdı. Baran'ın annesi ise geleneklere körü körüne bağlı, eşini kaybetmiş olduğu için oğlunu aile reisi olarak kabul lenmiş Urfalı'nın köklü ailelerinden birinin kızıydı. İki aile de ilk görüşte birbirinden nefret etmişlerdi ki, bu da Baran ve Sibel üzerinde mıknaş etkisi yaptı. Birbirlerine daha da çok bağlanmalarına neden oldu. Ama şimdi bu taban tabana zıt iki farklı kültürden gelen insanın evlilik hayatına nasıl adapte olacakları herkes için merak konusuydu.

Yedinci Bölüm

Aslı gözlerine inanamıyor, söyleyecek söz bulamıyordu. Hakan'la ilk beraber olmaya başladığı andan itibaren, zaman zaman böyle bir manzara ile karşılaşacağını zihninde canlandırmıştı canlandırmasına ama bu düşünceleri kafasından derhal uzaklaştırırdı. Ama şimdi o gün gelmiş ve karşısındaydı. Artık her şey gerçektir ve bu bir an önce unutulması gereken bir düşünce ya da hayalden çok öteydi. Eli eline ilk değdiği andan itibaren, kalbine ve düşüncelerine tamamıyla sahip olan, âşık olduğu erkek, karşısında tüm çekiciliği ile ona romantik bir sürpriz yapmıştı. Muhtemelen evlenme teklif edecekti. Bunu yapacağından adı gibi emindi Aslı çünkü bütün evi mum ışıkları ile donatmasının sıradan bir nedeni olamazdı.

Salon ve balkon arasındaki raylı cam boydan boya açılmış ve dışarıya yine mum ışığında çok romantik ve baştan çıkarıcı görünen bir masa kurulmuştu. CD çalardan yükselen Frank Sinatra şarkıları Hakan'ın ve Aslı'nın şarap eşliğinde geçen özel zamanlarında hep vazgeçilmez tercihleri olmuştu. Hatta kendilerine özel bir şarkıları vardı ki şu anda da o çalıyordu

"You're just to good to be true /gerçek olamayacak kadar iyisin" diyordu şarkıda Frank Sinatra. Hakan'ın üzerinde beyaz, rahat bir keten pantolon ve yine beyaz bol bir keten gömlek vardı.

Aslı'nın şimdiden gözleri dolmuştu ve adam daha teklif bile etmemişti. Mutluluğunun yansıdığı yüzü zevkle parlıyordu.

"Gerçi televizyondan teklif ederim demiştim, biliyorum ama o kadar sık reddediyorsun ki beni ne cevap vereceğini kestiremiyorum. Böylesi daha güvenli olur diye düşündüm," derken oturduğu koltuktan kalkmış Aslı'ya doğru geliyordu. Boyu her zamankinden de uzun görünüyordu. Beyaz giysiler içerisinde vücudu, bronz teniyle çarpıcıydı. Ve az sonra Aslı'nın müstakbel sözlüsü olacaktı. *İnanılmaz* diye düşündü. *Bu adama sahip olmak günah işlemek gibi. İnanılmaz keyifli, heyecanlı ve baştan çıkarıcı. Ve inanılmaz havalı. Herkes nasıl da çatlayacak. Onu Antalya'ya götürene kadar bekleysin. Annem nasıl da sükse yapacak. Eminim bir iki günde herkese yayacaktır haberi.*

"Neden ne yapmayı düşünmüştün ki?" diyerek sırttı Aslı.

Hakan etrafa bakınarak cevap verdi. "Sence ne gibi?"

"Açıkçası bir şey koparmak için bana romantik bir akşam yemeği yedirmeyi planlıyorsun gibi geldi."

"İyi tahmin ettin." Eliyle Aslı'nın yüzüne düşmüş dağınık bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı. "Seni sarhoş edip, baştan çıkaracağım. Sonra da evlenme teklifimi kabul ettireceğim."

Aslı şakayla karışık "Demek kötü emellerin var..." dedi.

Hakan bir yandan sevgilisinin elinden tutmuş masaya doğru götürüyordu. "Evet seni karım yapmak gibi hain bir plan içerisindeyim."

"İyi de ben o soruya cevap vermiştim zaten."

"Ama ben olması gerektiği gibi sormadım. Ve bunu hep çok özel olarak hatırlamam isterim."

Aslı hafifçe güldü. "İnan bana seninle ilgili özel olmayan hiçbir şey yok ki..."

Hakan sevgilisinin elini tutup öptü ve sonra cevabı bilmesine rağmen kendinin de anlam vermediği bir heyecanla sordu "Benimle evlenir misin?"

Aslı da cevabını daha önce vermiş olduğu bu soru karşısında neden bu kadar duygulandığına şaşırarak, aynı heyecan ve mutlulukla cevap verdi. "Evet tabii ki." Gözlerinde yaşlar birikmişti ama ağlamamak için çabalıyordu. Zaten filmlere, müziklere, hatta reklamlara bile ağlayabilen biri olarak bu özelliğinden hep utanç duymuştu.

Neyse ki Hakan'ın cebinden çıkardığı minik kutuyu açması, duygusallığın yerini hayret, mutluluk ve zevke bırakmasını sağlamıştı. *Vay be eşek kadar büyük bir taş. Kim bilir ne kadar pahalıdır? Kim bilir Sibel görünce ne kıskanacak?*

Hakan Aslı'nın yüzündeki beğeniyi görünce zevkten dört köşe olmuştu.

"Sanırım beğendin," diyerek gülümsedi.

"Teşekkür ederim. Gerçekten güzel bir seçim yapmışsın. Çok zarif."

"Sahibi olacak kadın kadar özel olmalıydı."

"Ve onu veren erkek kadar..." Aslı kollarını adamın boynuna dolayıp sıcak bir öpücük kondurdu dudaklarına.

"Evet artık resmen nişanlıyız."

Aslı'nın birden kafasına dank etti. Hakan'ı daha ailesiyle tanıştırmamıştı. Gerçi hayır diyeceklerini sanmıyordu ama her şeyin resmileşmesi için bu şarttı.

"Daha değil. Saygın ailesiyle tanışmadan bu konu resmileşmiş sayılmaz."

"Haklısın babandan seni istemem gerek değil mi? Hayatımda daha önceden hiç yapmadım. Nasıl oluyor bu işler?"

"E önceki evliliğin?"

"O sayılmaz, çünkü aileler zaten tanışıyordu. Bir gün bir araya geldiğimizde, ilan edip şampanya ile kutlamıştık."

"O zaman sevgilim hayatının şokuna hazır ol çünkü Saygın ailesi formalitelere bayılır ve bu konuda asla taviz vermez. Geleneksel her şeyi uygulayacaktır annem."

Hakan iki eliyle sevgilisini belinden kavrayarak kendine çekti "Eminim seninle her şey çok keyifli olacaktır."

Ben o kadar emin değilim. Meral Saygın'la tanışana kadar bekle. Of kabus gibi olacak. Keşke bütün formaliteleri es geçip direk balyına ışılansak!

"Bu durumda sen de Keskin ailesiyle tanışmalısın. Annemle konuşup ilk fırsatta bir yemek organize etmeliyim." Bu fikir adamı heyecanlandırdığı kadar Aslı'yı heyecanlandırmamıştı. Aslında daha çok germişti. Böyle herkesin gözünü dikip izleyeceği bir durumda yemek yemek kâbus olacaktı.

"Yemek değil de, sadece oturmaya mı gitsek ilk tanışma için. Sanki daha formalitesiz olur."

Hakan gevşettiği kollarını güven verircesine yine sıkılaştırdı. "Merak etme sana bayılacaklar aşkım. Yani seni kim sevmeyiz ki?"

Bilmem aslında düşününce beni sevmeyenlerin listesini yapsam çok da uzun olmazdı herhalde. Hatta o listenin başında Hakan vardı. Hakan Bey... Düşününce evet gayet sevilesi biri olduğum açık. Endişelenmeyeceğim.

Ertesi gün Aslı ilk kez Hakan ile birlikte uyanıp, onu öperek işe uğurlamıştı. Elbette ki bunun nedeni, karısı rolüne erkenden ısınmış olması değil, haberi herkese vermek için sabırsızlandığından bütün gece uyuyamamış olmasıydı.

Saate bir göz attıktan sonra, bu saatte Ahu ve Sibel'i rahatsız edemeyeceğine karar verip işe annesiyle başlamaya karar verdi. Nasılsa annesi de onu, olur olmadık saatlerde aramaya çekinmezdi.

Cep telefonundan numarayı tuşlayıp annesinin açmasını bekledi.

"Aslı? Hayırdır n'oldu sabah sabah?"

"Yok bir şey anne ya meraklanma hemen. Mutlu olacağı-

na inandığım bir haberim var da bekleyemedim. Anne şimdi duyacaklarını hayatta tahmin edemezsin."

"Ne oldu söylesene? Yoksa Antalya'ya dönemeye mi karar verdin?" Doğru ya Aslı unutmuştu. Annesini evleneceği haberinden daha mutlu edecek tek şey, Antalya'ya dönüp orada evlenmeye karar verdiği haberi olurdu.

"Hayır ama bu da en az onun kadar iyi." Aslı kendi kendine sırtıyordu. "Evlenme teklifi aldım!"

"Nasıl? Kimden? Neyin nesi bu adam? Güvenilir mi?"

"Anne kendisi bizim şirketin patronu." Annesine o küçük ayrıntıdan, yani genel müdürle aşk yaşadığı için şirketten ayrıldığından bahsetmemişti. Aksi takdirde annesi işsiz olduğunu öğrenir öğrenmez eve dön baskısına başlardı.

"Aa nasıl ama? Yoksa siz çıkıyor muydunuz?"

Şimdi bu noktada olayları annemin anlayacağı, kabulleneceği ve içine sinecek şekilde biraz değiştirmem gerekebilir. Minik beyaz yalanlar canım. Hatta pembe bile denebilir çünkü işin ucunda pembe hayallerimin prensi var.

"Anneciğim adamın niyeti çok ciddi. Epeydir beni gözlemliyormuş. Hal ve tavırlarım çok hoşuna gidiyormuş. Güzel de bulduğunu ve benimle nasıl diyorsun sen... Hmm dur bakayım evet izdivaç yapmak istediğini ifade etti."

"Aslı eminsin değil mi? O dizideki gibi adam sana büyük gelecek vaat edip gecelik ilişki falan teklif etmesin sakın... Kızım İstanbul'da erkeklerin hepsi yalancı olmuş vallahi."

Hangi dizi ki o?

"Of anne ne dizisi ya?"

"1001 Aşk Masalı tabii ki... Hiç de olmayacak şey değil hani. Yoksa seni öpmeye falan kalktı mı?"

Aslı derin bir nefes aldı. Kimsenin bu güzel günü ve olayı bozmasına izin vermeyecekti. Zaten annesiyle hiçbir şeyin kolay olmadığını biliyordu değil mi?

"Anne bir an için içinde yaşadığın dizi dünyasından sıyrıl ve aramıza dön. Bu adam eğitilmiş, kültürlü, başarılı ve yüklü maaşlı bir genel müdür. Ne kadar yakışıklı olduğuna değin-

miyorum bile. Ve benimle evlenmek istiyor. Kuruntularını bir kenara bırakıp, benim için mutlu olsan nasıl olur? Sizinle tanışmak ve beni babamdan istemek istiyor. Sence ne kadar ciddi bu durumda?”

“Buraya gelecek yani. Biz de görebileceğiz şu harika damat adayını. Dedğin kadar iyiye Aysel Teyze’nin duyunca suratının alacağı ifadeyi şimdiden görür gibiyim. Meral Hanım’ın evde kalmaya yüz tutmuş kızı turnayı gözünden vurdu. Vay be! Aferin Aslı bu çok iyi haber...”

Evde kalmaya yüz tutmuş kızı mı? Sadece 30 yaşındayım Allah aşkına nedir bu acele anlamıyorum ki...

“Evet anne hava atabileceksin herkese. Neyse ne zaman geleceğimizi haber veririm sonra. Babamı da öp benim için.”

“Aslı söyle ona bu işi uzatmasın. İlk fırsatta bekliyoruz.”

“Tamam anne adamın işi başından aşkın. İlk fırsatta geleceğiz. Öpüyorum.”

“Ben de öptüm. Hemen babana anlatayım.”

Ah ve tabii tüm komşulara... Neyse bu aradan çıktı. Ahu uyanmış mıdır acaba?

Sibel bir gece önce kocasından aldığı uyarıdan sonra, ertesi sabah geç kalkmayı göze alamamıştı. Zaten bir an önce giyinip, kendini evden dışarı atmak için sabırsızlanıyordu. Kahvaltı masasına otururlarken Sibel’in giyinmiş ve makyajı yapılmış halde olması Baran’ın gözünden kaçmamıştı.

“Hayırdır çok erken hazırlanmışsın. Nereye?”

Sibel telaşlanmış, kocasının gönlünce gezmesine de karışacağından endişe duymuştu.

O an aklına gelen ilk yalanı uyduruverdi. “Senin için hazırlandım kocacığım,” derken her zamanki flörtöz tavrını takınıyordu.

Duyduklarının etkisiyle Baran’ın yüzünü geniş bir gü-

lümseme kapladı. “O zaman belki de bugün işe gitmemeliyim. Yani seni böylece bırakmak zor olacak gibi.”

Ay yine bebek yapma konusuna girerse çılgık atacağım artık. Yani cidden benim bile bir gün gelip böyle keyifli bir aktiviteden bunalacağım aklıma gelmezdi. Neyse ki bu sefer kaçış bahanem hazır.

“Aklından ne geçiyor bilmiyorum kocacığım ama dün gece regl oldum. Ama düşündüğün beraberce dışarı çıkıp gezmekse seve seve kabul ederim.”

Baran’ın hayal kırıklığına uğradığı her halinden belliydi. “Ya demek öyle. Ben de belki şeyşindir sanmıştım...” Bir an duraksadıktan sonra, çayından bir yudum alıp devam etti. “Bu arada unutma akşam annemlerdeyiz. Her zamankinden erken gelirim. Dışarıda planın varsa saat beşe kadar evde ol-san iyi olur.”

Sibel konuya fazla dikkat çekmek istemeyerek, son derece sıradan bir şekilde “Bir planım yok. Bütün gün evde de oturabilirim. Ya da belki kuaföre gider manikür yaptırırım.”

“Tamam Nevzat seni bırakır,” derken sesi o kadar kesin ve kararlı çıkmıştı ki, Sibel taksiyle gitmeyi önermekten vazgeçti. *Tamam, demek ki gardiyan Nevzat bugün de benimle. Neyse zaten yapmayı düşündüğüm tek şey Aslı’ya uğramak. Herhalde gardiyan Nevzat Aslı’nın evinin içine de girecek değil ya...*

Baran kahvaltısını bitirdikten sonra, ayağa kalktı karısının başına bir öpücük kondurdu ve çıktı.

Onun gitmesinden sadece dakikalar sonra Sibel elinde telefon Aslı’yı aramış, cevap vermesini bekliyordu.

Aslı “Ben de seni arayacaktım, ama uyanmamışsındır diye düşündüm,” diyerek heyecanla açmıştı telefonu.

Sibel’in sesi sıkıntılı geliyordu. “Doğru dürüst uyumadım ki?”

“Neden? Ne oldu?”

“Baran aldığım nefesi bile kontrol ediyor. Cidden ya evliliğin bu kadar zor olduğunu bilmezdim. Ahu nasıl idare ediyor? Hakikaten şimdi Ahu’ya başka bir açıdan bakıyor ve saygı duyuyorum.”

Aslı bir gece önceki teklifi ve yakında evli olacağını düşünerek gülümsedi. “Çünkü Sibelcim, Ahu Can’la evli. Baran’la değil. Ayrıca senin gibi sabıkalı da değil.”

“Sabıka mı hangi konuda?”

Aslı kısa bir kahkaha attı. “Bayılıyorum şu saf hallerine. İşin komik yanı cidden kendini masum görüyorsun değil mi? Sibelciğim adamın arkasından iş çevirmedeğin gün yok.”

“Hiç de bile! Ben sadece adamı ayrıntılara boğmuyorum. Söylememek ve yalan söylemek farklı konular.”

“İyi de doğum kontrol hapı almadığını söyleyip almak ne peki?”

“N’apım? Hazır değilim işte. Yani kolaysa kendi dokuz ay taşıyıp, dokuz saatte zorla limon deliğinden karpuz çıkarmaya çalışsın. Düşüncesi bile korkunç.” Hoşlanmadığı bir konuyu konuşurken hep yaptığı gibi yüzünü ekşitmişti.

“Tek neden korkuyor olman yani?” Aslı inanmayan bir tavırla sormuştu.

“Pes yani, kendi arkadaşımı bile inandıramazken ben nasıl Baran’ı ikna edeyim ki?”

“Tamam nasıl diyorsan öyle olsun. Ama bu konu kolay kapanmaz söyleyeyim.” Aslı, en azından her ay bir kez gündeme geleceğini düşündü.

“Of biliyorum daha dün gece ve bu sabah açtı konuyu. Neyse ki bu akşam cadı kaynanam ve kıskanç görümcemleyiz. Yani düşün bu konudan kaçmak için onları bile çekmeye razıyım. Neyse evde misin? Sana gelmek istiyorum.”

“Hı hı bugün bir işim yok. Benim de sana haberlerim var.”

“Tamam ama bugün Ahu’yu arama. Onun laf sokmalarını çekemeyeceğim. Moralim bozuk zaten,” diyerek uyarısını yaptı.

“İyi tamam nasıl istersen. Gelince konuşuruz o zaman.”

“Ok. Öptüm.”

Ahu haberi büyük bir sevinçle karşılamıştı. Zaten başından beri Hakan’ın Aslı için çok doğru bir seçim olduğuna inanıyordu. Aslında kime sorsanız alacağınız cevap aynı olurdu. Aslı birden fark etti ki mükemmel bir erkekle beraberdi. Bu durum istemeyerek de olsa kendini sorgulamasına neden olmuştu. Pek çok olumlu özelliği olmasına rağmen bir listesini yapabileceği kadar olumsuz yanları da vardı. Yani daha geçen hafta erkek arkadaşından şüphelenmesi ve çekmecesinin kilitini açmaya çalışması ile başlayan ve devamı gelen uzun bir liste söz konusuydu. *Panik olmamalıyım. Yani onun benden iyi, hayır çok daha iyi olması fark etmez. O bana âşık. Kendimi düzeltelim. Birkaç ufak değişiklik. Artık şüphelenmeyerek ve kendime daha çok güvenerek başlayabilirim. Evet kendimi meşgul edecek uğraşlar bulup, düşünmeye ve dolayısıyla endişeye kapılıp hata yapmaya fırsat kalmamalı. Düşün, düşün... ne yapabilirim? Acaba ahşap boyamaya mı yazılısam? Tamam buldum. Hem Sibel de buna sıcak bakar. Ahu katılabilir mi bize acaba?*

“Spora başlamak mı?” Sibel, Hakan’ın rahat ve minimalist tarzda döşenmiş evinin salonunda, kanepede oturmuş, Aslı’yı dinliyordu. “Ama sen spordan nefret edersin. Hatta yolun sonundaki marketten eve dönerken sırf yürümek için, taksiye biner, taksici söylenmesin diye de yolu uzatırsın.”

“Tamam, demek ki değişiyorum. Hakan spor yapıyor ve çok formda. Ben de formda olmak istiyorum. Hem zaten spor hayata pozitif bakmanı sağlar.”

Sibel, içinde balayından dönerken getirdiği top şeklindeki çikolataların olduğu kâseye uzanıp bir çikolata daha aldı. “Bana pozitif bakış açısı kazandıracak şey bir çift yeni ayakkabı ya da daha iyisi pırlanta bir küpe olabilir. Düşündüm de yüzüğümle uyumlu olacak bir çift küpe iyi olurdu,” derken elini uzatıp yüzüğünü incelemeye koyuldu. Tam o anda Aslı’nın parmağındaki yüzüğü fark etti.

“Ashı? O ne? Neler oluyor?”

Aslı’nın mutluluktan yüzü parlıyordu. “Dün akşam Hakan evlenme teklif etti.”

Sibel sevinç çığlığı attı. “İnanmıyorum ne kadar harika hepimiz evli olacağız. Ve ben senin düğünün için alacağım elbise ile harika görüneceğim. Yazı kaçırarak olmanız ne kötü. Siz de Çırağan’da evlenirdiniz. Böylece eşek kocamın bana zehir ettiği ve hiç eğlenemediğim düğünümü telafi etmiş olurum.”

Aslı bir an o geceyi düşündü ve Baran’ın tam olarak ne zaman düğünü mahvettiğini hatırlamaya çalıştı. Doğru ya düğünü nerdeyse iptal eden Sibel’di. Neyse bu konuya girmenin anlamı olmayacaktı.

“Bak bizimki sizinki kadar çabuk olmayabilir. Ailelerle tanışma ve isteme faslı falan uzun ve detaylı olacak gibi.”

“Ay ne gerek var ki?”

“Meral faktörünü hesaba katmıyorsun sanırım.” Sibel gözlerini kısmış, Meral Teyze’sinin son ziyaretini hafızasında canlandırıyordu. Ona yaptıklarını hatırlayınca yüzü buruştu. “Aslıcım işin zor Allah sana yardım etsin.”

İçini çekerek cevap veren Aslı “Neyse şimdi bunları boşver. Spora ne zaman başlıyoruz?” diye sordu.

“Benim gelmem şart mı? Yani cidden ben formumu alışveriş yaparak koruyorum. Sağlam bir alışveriş seansında kaç kalori yakıldığını biliyor musun?”

“Sibel lütfen! Yalnız hayatta gidemem çok sıkılırım.”

“Tamam ama bir şartım var çıkıp spor kıyafeti alacağız. Rengârenk çeşit çeşit eşofman altı, ve seksi üstler almak harika olabilir.”

Aslı gözlerini devirdi. “Bu sende hastalığa dönüşmeye başladı farkında mısın? Yani senin gibi biri Baran’ı bile iflas ettirebilir. Daha yeni evlendiniz ama şimdiden adamı dünya masrafa soktun. İlk faturayı görünce sana kızabilir.”

“Ama çocuğunun annesine kızmayacağından eminim.”

“Yoksa hamile misin?” Aslı’nın şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Hayır ama o denediğimizi sanıyor.”

“Bu konuda bir erkeğin, hele de Baran gibi bir erkeğin duyguları ile oynaman çok tehlikeli. Ayrıca hiç de hoş değil. Baksana adamcağız ne kadar çok istiyor.”

“Çocuk mu istiyor sanıyorsun? Elimi kolumu bağlamak istiyor sadece. Ona kalsa birer sene arayla on çocuk doğurmam gerek.”

“Çok normal doğu kültüründen geliyor. Ayrıca maddi olanaklarınız da el veriyor.”

“Ama benim vücudum el vermiyor!” Sibel hırçınlaşmıştı.

“Ama Sibelcim adam soyunun devamını istiyorsa bunda ne kötülük var.”

“Kötülük yok, sadece her konuda olduğu gibi, tek başına karar vermesi beni çileden çıkarıyor. Benim hazır olup olmamamın önemi yok. Baran bey istediğini istediği zaman alır!” derken kollarını birleştirmiş somurtuyordu.

“Neyse canım, herhalde sen ne yaptığını biliyorsundur. Sonuçta kocanı bizden daha iyi tanırsın. Bunu anlamaz ve kızmaz diyorsan...”

Sibel öyle olmasını umuyor, kötü ihtimalleri düşünmek bile istemiyordu.

Sibel eve vardığında Baran’ı daha önce gelmiş ve hazır vaziyette beklerken buldu.

Çekinerek sordu. “Geç kalmadım di mi? Yani beşe kadar evde ol demiştin. Saat beşe çeyrek var.” Artık kocasının neye kızabileceğini kestiremiyordu. Evlendikten sonra her şeye ters tepki veren bir adam halini almıştı.

Baran’ın gülümsediğini görünce rahatladı. “Hayır ben erken geldim.” Böyle gülümsediği ve onu böyle sıkıca tutup,

büyük bir aşkla öptüğü zamanlarda yine eski Baran olup, Sibel'in ayaklarını yerden kesebiliyordu. Vücudundaki gerginlikten kasılmış tüm sinirlerinin gevşediğini hissetti. Bu gece için tam ihtiyacı olan şeydi. Sonuçta kocasının ailesiyle geçecek uzun saatlerden önce Baran'ın sevgi ve desteğini hissetmeye ihtiyacı vardı.

Neden mi?

"Neden dün gelmediniz?" Yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle konuşurken öpmesi için elini uzattı Zehra Hanım. Baran'a kaçamak bir bakış atan Sibel, onun gözlerindeki uyarı ile kendine geldi ve elinden geldiğince samimi bir şekilde cevap verdi. "Uçağımız rötar yapmıştı... anne." Bu kelimeyi söylemek midesinde tuhaf bir hisse yol açıyordu. "Bu nedenle havaalanında çok oyalandık."

"İyi neyse... Oturalım da Kadir gelince yemeğe geçeriz."

Görümcesi de yapmacık bir ilgiyle Sibel'i öptü. Kocası fena bir insan değildi gerçi, ama cadaloz görümcesinin etkisi altında kalmadığı zamanlar. Ama yine de sonuçta hepsi Baran'ın bir sözü ve bakışı altında ezilirdi.

Kadir, Baran'ın erkek kardeşiydi ve paralı üniversitelerden birinde eğleniyordu. Aslında abisi okumasını çok istiyordu ama kardeşinin okula gitmesinin tek nedeni, sürekli yenilediği arabasıyla kızlara hava atmak ve erkeklere meydan okumak. Hali hazırda okulu iki sene uzamıştı ve yakın zamanda da bitecek gibi görünmüyordu. Ama Sibel'in içlerinde en sevdiği Kadir idi. Sadece ona bulaşmadığı için değil, aynı zamanda her türlü rahatsız edici durumda ona bakışları ile güven verip, bazen de hiç olmayacak anlarda kimseye çaktırmadan sadece Sibel'in göreceği şekilde gülüp ortamla dalga geçerek ona suç ortaklığı yaptığı için. Kadir onun için hiç sahip olmadığı erkek kardeşti. Ama en çok da bir gün Kadir'in annesini çileden çıkaracak bir seçim yapıp, en uygunsuz kızı

gelin olarak getireceğini düşünerek kendi kendine eğlenirdi Sibel. Ama şüphesiz Kadir'in işi çok daha zor olacaktı. Abisi genç yaşta trafik kazasında hayatını kaybettikten sonra, Baran her konuda babasının en büyük desteği olmuştu. Babaları yaklaşık beş sene önce vefat edince de, tartışmasız ailenin reisi ve tek otorite olmuştu. Oysa ki Kadir söz konusu olduğunda annesi özgürce fikirlerini dile getirir, hoşlanmadığı durumlarda rahatlıkla ağzının payını verirdi. Öte yandan Kadir'de Baran'da olmayan bir özellik vardı. O da ailenin küçüğü olmasından ve üstünde sorumluluk taşımamasından kaynaklanan rahatlık ve umursamazlık. Kadir'le başa çıkabilen sadece abisiydi ve biliyordu ki paranın musluklarının kısılmaması için abisini hoş tutmalıydı. Tabii bu durumda annesi de, her türlü isteğini Kadir'e, Baran aracılığıyla kabul ettiriyordu.

Zeynep kocasının yanına oturmuş, sanki çok da umurundaymış gibi balayının nasıl geçtiğini sordu. Cevabı da dinlemediği çok açıktı zaten, çünkü bakışlarını Sibel'e dikmiş baştan aşağıya süzüyordu. Sibel ters bir cevap vermemek için dilini ısırıyordu. Fakat görümcesinin iki çocuğu bağırsık çağırış içerisinde içeriye dalıp dayılarının etrafını kuşatınca Zeynep de durumdan istifade ederek yine zehrini akıtmıştı Sibel'e.

"Dayılarını çok severler. Ama dayıları da onlara çok düşkündür," dedi görümcesi süzüm süzüm süzülerek. "Tabii sizin çocuklarınız olunca biraz kıskanacaklar ikinci plana düştükleri için."

"Olur mu öyle şey? Onlar benim her zaman canlarım olacak. Eskisi kadar çok severim ben onları," diyerek yeğenlerinden küçük olanı kucağına oturtup, diğerinin de saçlarını elleriyle okşadı Baran.

"Darısı başınıza en kısa zamanda. Kim bilir belki de balayı bebeği olur," derken görümcesinin ne demek istediğini gayet iyi biliyordu Sibel. Bu geçen yüzyıldan kalma, örümcek kafalı görümcesi olacak kadın, abisinin Sibel ile evlenme konusunda çok kararlı olmasını, Sibel'in hamile kalmış olabileceğine

bağlıyordu. Hani Sibel onlara layık değildi ya rahat tavırları nedeniyle... Eş olmaya da uygun değildi ya...

Sibel istifini hiç bozmadan ve yüzünde imalı bir gülüşle karşılık verdi. "Ah o zaman seni hayal kırıklığına uğratacağız Zeynepcim, çünkü seni temin ederim ki, daha dün gece hamile olmadığımı öğrenmiş bulunuyorum."

Baran karısına sert bir bakış fırlatarak daha ileriye gitmesine engel oldu. Sibel de hevesi kursağında kalmış bir çocuk gibi somurtarak oturduğu yerde sindi kaldı.

Zehra Hanım'ın dikkatle izlediği bu tablo iki sonuca varmasını sağlamıştı. İlki Baran'ın şimdiden karısı üzerinde otorite kurmaya başlaması -ki bu iyi bir şeydi. Bu münasebetsiz ve fazlasıyla rahat kadın ille de karısı olacak diye direttiye, en azından bazı yönlerini törpüleyebilirdi.

Diğeri ise Sibel'in kocası onu kontrol altında tutmadığı zamanlarda, kayınvalide ve görümcesine karşı her türlü terbiyesizliği yapabileceğiydi. Bu konuya Baran'ın dikkatini çekmesi gerektiğini düşündü.

Bu gerginliği yumuşatacak bir tek şey var ise o da Kadir'in gelmesiydi. Nitekim Kadir, yaşının ve sorumluluğu olmasının verdiği rahatlık ve umursamazlıkla içeriye daldı.

"Vay kimler gelmiş!" diyerek hızlı adımlarla abisine doğru ilerleyip sarıldı. Sonra Sibel'e dönüp "Yenge tatil yaramış, seni daha da güzelleşmiş gördüm," dedi. Annesi tam geç kalmasından bahsedip şikâyet edecekti ki, tüm pozitif enerjisiyle onu da yatıştırdı. "Valide Sultan kızmıştır geç kaldım diye kesin. Ama trafik berbattı. Kaza olmuş köprü girişinde."

Sibel, *şuna bak nasıl da ustaca yatıştırdı yaşlı cadalozu. Bazı insanlar doğuştan yetenekli bu konuda* diye düşünürken, kayınbiraderini hayranlıkla izliyordu. Ondan birkaç taktik öğrenebilirdi hatta.

Hep beraber sofrada yemek yerken fazla konuşmadılar. Zehra Hanım yemekte konuşulmasından fazla hoşlanmazdı. Sibel için hava hoştu. Bu istenmediğinin her fırsatta hisset-

tirildiği ortamda, ona ne kadar az soru yöneltilirse o kadar iyiydi. Kendisinin de hiçbirinin sıkıcı hayatını merak ettiği yoktu zaten.

Yemekten sonra Baran annesiyle bahçede yürüyüşe çıkarken, Sibel adı gibi emindi ki, oğlunu ona karşı kıskırtacaktı. Gözlerini kısmış, gidişlerini hoşnutsuzca izlerken Kadir gelip yanındaki koltuğa oturdu "Gözlerini dikip bakma. Aklından geçenler, yüzünden okunuyor," diyerek fısıldadı.

Sibel kızardığını hissetti. "Gözlerimi dikmiyorum. Bir şey de düşündüğüm yok."

Yıldırım erkeklerinin ortak özelliği olmalı, diye düşündü Sibel. Kendilerine o kadar güveniyorlar ki, akıllarından geçeni damdan düşer gibi hiç lafı dolandırmadan söylüyorlardı.

"İşte bak yalan söylemek konusunda insan senin daha başarılı olacağını düşünür. Ama duygularını gizleme konusunda başarılı değilsin," derken sırtıyordu. Kolasından bir yudum alıp devam etti. "Haklısın muhtemelen annem kocanı dolduruyor şu an. Ama sen de ona çok yardımcı oluyorsun bu hareketlerinle."

Sibel hayretle kaşlarını kaldırdı. "Ben mi?"

"Evet tabii. Sürekli gerginsin. Burada olmak istemediğin her halinden belli. Kaynaşmaya da niyetin yok gibi."

"Beni suçlayabilir misin? Yani yerimde olsan..."

Kadir içten bir kahkaha attı. "Hayır anneme karşı hissettiklerin için seni suçlamıyorum. Kolay biri değil, ama çok şey yaşamış. Zor koşullardan ve senin de benim de anlamayacağımız zor bir dönemden geçmiş. İyi de sen evlenirken bunları bilerek evlendin. Hatalı olduğun nokta bu. Bu deveyi güdemeyeceğini düşünüyor idiyse, neden yol yakinken çekip gitmedin."

Sibel de cevabı bilmiyordu ki. Baran'ın ısıtılı hayatı gözlemini kamaştırmıştı. Diğer her şey ayrıntı gibi gözüküyordu o zamanlar.

"Bilmiyorum Kadir. Belki de her şey değişir sandım bir kez aileye girince." Özlemle kocasının annesiyle bahçeye çıktığı kapıya çevirdi bakışlarını.

"Hadi bu kadar büyütme gözünde. Alt tarafı birkaç tatlı söz ve itaatkâr tavır. Ben sana öğretirim." Muzipçe göz kırpıp devam etti. "Hem bak en azından ben varım yoksa Zeynep'le halin dumandı."

Sibel Kadir'e bakıp gülümsedi ve içinden hep isteyip hiç sahip olmadığı erkek kardeşi bulduğunu düşündü.

Sekizinci Bölüm

"Anne daha Hakan'la tanışmadan, düğün programları izlemeye mi başladın. Lütfen bu kadar aceleci olma. Hem uğursuzluk da getirir?" Aslı'nın sesi fısıltıya dönüşmüştü çünkü salonda oturan Hakan'ın onu duymasını istemiyordu.

"Aman sen de... Yıllardır izliyorum zaten. Gerçi bir ara senden iyice umudu kesmiştim ama!" Duraksama... *Muhtemelen şu an gözleri doldu, ağlamamak için yutkunuyor. Allah'ım ya annem her şeyi abartmayı ne kadar sever. Yani, diğer anneler gibi, ağlamak için beni gelinliğim içerisinde görmeyi bekeleyemez mi?*

"Neyse tamam aklıma gelen bir iki fikri paylaşmak istemiştim sadece." Annesinin sesinden alındığını anlayan Aslı geri adım atmak zorunda kaldı.

"Annecim senin için anlamını biliyorum. Yani evde kalacağından yüzde yüz emin olduğun kızının birini bulması..."

"Hiç de bile. Sen harika bir kızsın. Sadece İstanbul'da harcanacağından endişe etmiştim. Yani burada olsan çoktan evli ve çocuklu olurdun. Bak Aynur Teyze'nin kızı..."

"Anne bunun için vaktim yok. Ben senin kızını boş ver Aynur Teyze'yi. Şimdi kapatmam gerek, birkaç işim var sabaha hazır olması gereken."

"Aslı düşündüm de genel müdürle evleneceğine göre iş saatlerinde düzenleme yapamaz mı? Biliyorsun fazla yorgunluk ve zayıflık seni yaşlı gösteriyor. Gelinin bahar kadar taze görünmesini bekler herkes."

"Hayır anne torpil isteyemem genel müdürden. Ayrıca ona bundan bahsetmezsen sevinirim. Kapatıyorum öptüm seni."

"Tamam ama en kısa zamanda bekliyoruz. Babanın da selamı var."

"Sen de selam söyle. Kendinize iyi bakın." Aslı annesinin araya son bir laf daha sıkıştırmasına izin vermeyecek şekilde, apar topar telefonu kapatmıştı.

Arkasını dönünce yerinden sıçradı. Hakan kapıya yaslanmış sırtıyordu.

"Sen de şu arkadan sinsice yaklaşma huyundan vazgeçemedin," diye söylendi Aslı utançtan kızarak.

"Annen heyecanlı sanırım." Son bölümü duyduğu şüphesizdi.

"Hmm evet... annem işte, abartmayı sever."

"Ve hâlâ benim için çalıştığını mı sanıyor?" Eğlendiği her halinden belliydi.

"Mecburen. Çünkü evden çeviri yaparak para kazandığını, mesaili işim olmadığını bilse Antalya'ya dönmem için her gün başımın etini didiklerdi." Bu konuşmayı yapmaktan, hele Hakan daha annesiyle tanışmadan onun bütün negatif özelliklerini önüne sermekten, dolayı rahatsızlık duyuyordu.

"Eh o zaman elimde ciddi bir kozum var diyebiliriz."

"Aklından bile geçirme. Meral Saygın'ı tanımıyorsun," derken çok yakında tanıyacağını düşünerek midesine bir şey oturduğunu hissetti.

Hakan ise Aslı'nın elini tutup yatağa doğru çekerken, sevgilisine takılmaya devam ediyordu. "Annenden bahsettiğimi de kim söyledi."

"Anne kelimesini duymanın bile şu dakika içimdeki tüm isteği öldürdüğünü bilmelisin. Mümkünse sakıncalı kelimeler listesi yapıp sevişirken bunlara değinme..."

Hakan işaretparmağı ile Aslı'nın dudaklarına dokunarak onu susturmuştu. Aslı Hakan ile çok farklı yönlerini keşfediyordu sürekli. Bazen hatırlayıp kendi kendine gülümserdi. Yani cidden bu adamın iyi yapamadığı bir şey var mıydı? *Sanki toplantıdaymışçasına ustalıkla ne istediğini belli eder ve bunu alana kadar toplantıyı terk etmez,* diye düşündü Aslı. Elinde olmadan dudaklarında beliren tebessümü sevgilisi de fark etmişti.

"Niye gülüyorsun?" derken bir yandan boynunu öpüyordu.

"Eee hiç..."

"Bana da anlatacak mısın bu hiçi?" Bluzunun askılarından önce birini sonra da diğerini indirip omuzlarını öpmeye devam etti.

"Sadece her konuda olduğu gibi bu konuda da ne kadar başarılı olduğunu düşünüyordum."

Hakan'ın ilgisini çekmişti ve cevabı bilmesine rağmen yine de sordu. "Hangi konuymuş bu?"

"Biliyorsun işte... Şu an yaptığın."

"Ne yapıyorum ki?" Muzipçe gülümsüyordu.

"Of ya... hani konuşmayacaktık!"

"Ne yaparken?" Aslı'nın utangaç olduğu konuların üstüne gitmeyi çok seviyordu.

Aslı çabucak cevap verdi. "Sevişirken işte..."

"Öyle mi? En çok neyi yaparken başarılıyım mesela?"

Kadın hafif bir kahkaha attı. Niyeti gülerек konuyu dağıtmaktı ve bir an önce sessiz gerçekleşen bölüme geçmekti.

Hakan'ın niyeti ise başkaydı. Aslı'nın yanında daha rahat olmasını, aralarındaki görünmeyen duvarı yavaş yavaş indirmesini sağlamaktı. Ama Aslı'nın bunu başarması için zamana ve daha fazla özgüvene ihtiyacı vardı kuşkusuz.

Bir eliyle yavaşça Aslı'yı geriye doğru iterek yatağa yatırdı. Pantolonunu çıkardığı zaman, her gördüğünde sevgiyle gülümsemesini sağlayan Betty boop baskılı külotunu gördü.

"Betty de bizimle bu gece demek," dedi ve kadının dudaklarına sevimli bir öpücük kondurdu. Aslı kıkırdayarak karşılık verdi.

Hakan "Sanırım Betty'e veda etme vakti geldi," dedi.

Ertesi sabah Hakan, önemli bir toplantı nedeniyle her zamankinden daha erken işe gitmişti. Aslı telefonun sesiyle uyandığında ise her zamankinden fazla uyuduğunu fark etti. *Of saat on bir buçuk olmuş bile. Ee tamam yorucu bir geceydi...* Bir gece önce Hakan'la ilişkileri bambaşka bir boyuta geçmişti. Hatırlayınca yanaklarının hafif kızardığını hissetti. Kendi kendine sırtmaya başladı. Aslında düşünülecek olursa, bu can sıkıcı bir durumdu bir açıdan. Yani cidden bu adamın yapamadığı bir halt yok muydu? Olmalıydı ve Aslı bulacaktı. Elbet bir gün, bir konuda ona patronluk taslama zevkini yaşayacaktı. Ama şimdi önce şu çalan telefon...

"Alo?"

"Seni tembel kedi, daha yeni uyandım deme sakın." Hakan bir yandan sekreterinin az önce masasına bıraktığı bir kâğıdı imzalıyordu.

"Evet ama hepsi senin suçun!" Şımarık bir çocuk gibi cevap veriyordu Aslı.

"Nasıl benim suçum oluyormuş peki?" Adam arkasından gelecek açıklamayı kelimesi kelimesine bilmesede, az çok ne olacağını tahmin ederek sırtıyordu.

"Çünkü çocuğu çoktan uyumuş olması gereken saatte uyanık tutuyorsun."

"Çocuk da dün gece hiç şikâyet etmiyordu ama."

"Çocuk bu, kandırması kolay. O an düşünemiyor oyunun hevesine..." derken Aslı yatakta yana doğru kıvrılıp dirseğinin üzerinde doğrulmuş, eline aldığı bir tutam saçla oynuyordu.

"Demek o da seviyor oyun oynamayı."

"Bundan yaklaşık sekiz ay önce, genel müdürü ona hayat dersi vermişti. Öğrenecek çok şeyin var demişti. O da genel müdürün sözünü dinliyor, öğreniyor." Tekrar sırtüstü yatarak, örtüyü çıplak göğüslerinin üzerine kadar çekti.

"Evet çok da iyi bir öğrenci. Beni çok şaşırtıyor." Bir an duraksadıktan sonra "Bir dakika sen hâlâ yataktayım mı demiştin?" diyerek kışkırtıcı bir tonla devam etti.

"Umarım sonraki sorun 'üstünde ne var şu anda?' olmayacak." Aslı minik bir kahkaha attı.

"Hiç bir şey olmadığını hatırlıyorum. Esas sorum daha ne kadar orada kalmayı planlıyorsun olacaktı aslında."

Aslı cilveli bir şekilde soruya soruyla cevap verdi "Neden? Buraya mı gelmeyi planlıyorsun?"

Bu sefer gülen Hakan'dı. "Hep söylüyorum, bana dayanmıyorsun diye. Bugün programım yoğun olmasa hiç düşünmezdim. Ama bugün olmaz. Akşam da annelere yemeğe gidiyoruz biliyorsun."

Aslı bir anda yatakta doğrulunca üstündeki örtü beline kadar sıyrılmıştı. Bir yandan altında sıkışmış örtüyü çekiştirirken, bir yandan da telefonu elinden düşürmemeye çalışıyordu.

"Annenlere yemeğe mi gidiyoruz dedin? Ve bunu söylemek için şu anı mı bekledin?" Panik ve heyecan dalga dalga yayılmaya başlamıştı Aslı'nın tüm vücuduna.

Hakan sevgilisini o kadar iyi tanıyordu ki, bu konu üzerinde düşünüp heyecanlanmasına ve gerilmesine fazla fırsat vermemek için haberi dün gece paylaşmamıştı.

"Hay Allah unuttum değil mi? Oysa ki dün gece yatakta bir ara konuyu açtığım o kadar emindim ki..." İş şakaya vurarak ortamın havasını yumuşatmaya çalıştıysa da Aslı'nın kolay sakinleşmey niyeti yoktu.

"Hayır hiçbir şey söylemedin! Hem de bunu bilerek yaptığını düşünüyorum. Çünkü konuyu gece açsaydın, heyecandan elim ayağıma dolaşacak ve bütün gece konuşup soru sormaktan başka bir şey yapmayacaktım. Seni hain fırsatçı

sırf... sırf..." Sesini alçaltmıştı çünkü içerde dolanan Cennet Hanım'ın onu duymasını istemiyordu. "Sırf beni yatağa atmak için..." diyerek cümlesini bitirdi.

Hakan sırtıyordu. Ah evet o da var tabii diye geçirdi içinden. "Bak ben konuyu açtığımı sanıyordum, ama görünüşe göre sadece konuyu bir ara açmayı düşünmüştüm, bahsetmemişim. Ne yapabilirim ki aklımı başımdan alıyorsun sevgilim."

"Bu kadar kolay kurtulamayacaksın bu işten. Şimdi nasıl hazır olacağım. Yani duş alıp kuaföre gitmem, ne giyeceğime karar vermem, küçük bir hediye almam gerek ve ben anneni tanımıyorum bile! Yani dün gece olsa bir sürü soru sorar ailen hakkında fikir edinirdim. Şimdiyse tam anlamıyla kör atış yapacağım." Tüm cesaretini ve özgüvenini yitirmeye başladığı sesinden anlaşıyordu. Hakan buna tahammül edemiyordu. Yani bu kadar harika bir kadına kim ne yaşatmıştı ki bu kadar ürkek ve güvensiz hale gelmişti. O an yanında olup, ona sıkıca sarılmak ve saçlarını öpmek geldi içinden.

"Tamam sakın ol. Bence abartıyorsun, her şeyin çok basit bir cevabı var. Ailem sıradan insanlar. Sen her halinle harika görünüyorsun ve annem lilyuma bayılır. Gördün mü her şey nasıl da kolayca çözümlendi bir anda..."

"Hayır onlar sıradan insanlar değil. Senin ailen ve beni sevmelerini istiyorum. Yanlış bir şeyler yapmak iste..."

"Sevgilim yanlış bir şey yapamazsın. İstesen de yapamazsın. O kadar tatlı ve iyi niyetlisin ki... Endişelenecek hiçbir şey yok. Akşama kadar bol bol vaktin var. Çiçeği ben hallederim, sen rahatça hazırlan. Her şey harika olacak."

Tamam belki de Hakan haklı. Yani hayatım boyunca hiçbir ortamda nefret edilen kişi olmadım. Tamam yıldız da olmadım ama bu gece her şey farklı olacak. Tek ihtiyacım olan biraz tavsiye. Annem olmaz. Meral Saygın'ın tavsiyeleri genelde ters teper. Sibel'in zaten akli bir karış havada. Tamam Ahu bana yardım edebilir.

"Hayatım bu gece için harika bir kıyafetim var. İyice zayıfladım eminim üstüne tam olur." Ahu haberi duyunca hem çok sevinmiş hem de çok heyecanlanmıştı. İlk kez böyle bir konuda Aslı onun fikrini alıyordu. Daha önceden Sibel ile birlikte yaşarlarken bu tip görevleri hep Sibel üstlenir, abartılı zevkini Aslı'ya empoze ederdi. Gerçi o zamanlar Ahu bunlar için vakit ayıramayacak kadar yoğun olduğu gibi, fikrine bile tahammül edemezdi.

"Bilemiyorum. Yani dolabımda bu işi görecek bir yığın eşya varken..."

Ahu'nun ses tonu ciddileşti. "Aslı, Sibel gibi davranmak istemem ama cidden moda konusunda çok sıkı bir takipçi değilsin. Ve kendi kocamın ailesinden edindiğim tecrübelerle dayanarak söylüyorum ki, bu tip üst düzey insanların aileleri genelde elit kesimdir ve her konuda seçkin zevkleri vardır. Şimdi sana gardırobumdan, içinde kendini hem şık hem de rahat hissedeceğin giysileri ayıracağım. Kuaföre git, makyajını yaptır ve gel buraya. Beraberce seçeriz."

Aslı çekinerek "Makyajımı kendim yaparım diyordum," diye belirtti.

"Kuaförde doğal bir şeyler yaptır. Uğraşma şimdi makyajla." Ahu tam Sibel gibi davranmış olmamak için makyaj konusundaki tartışmalı becerisine değinmedi.

Ahu'nun evinde çekişmeli geçen 'Nermin Keskin ile tanışmak için en uygun giysi' seçimi, sonunda ikisinin ortak kararı olan ve Aslı'nın vücudunun güzel yanlarını ortaya seren siyah, kayak yakalı, diz boyunda bir elbiseyle sonuçlandı. Göğüs kısmındaki beyaz bölüm 'ölçülü' bir hareket katıyordu. Yani Ahu net bir tavırla öyle olduğunu beyan etmiş ve Aslı da itiraz edecek cesareti bulamamıştı.

“Şimdi Aslıcım, bu konuda benden daha iyi bir akıl danışmanı bulamazsın. Can'ın ailesinin ne kadar köklü ve varlıklı olduğunu biliyorsun. Bu tip ortamlar hakkında bildiğim her şeyi anlatacağım.”

“Vay canına hakikaten bunu hiç düşünmemiştim. Yani cidden Hakan'ın sırf ayrıntılara girmemek için bu konuyu dün gece açmamasına çok içerledim. Ama en azından sen varsın,” diyerek arkadaşına minnetle gülümsedi.

Fakat bu konuda konuşmaya başlamalarının üzerinden henüz on kısa dakika geçmemişti ki, Aslı panik içerisinde keşke bu konuda cahil kalsaydım diye düşünmeye başlamıştı.

Yani Ahu da, arkadaşına endişelenmemesi gerektiğini söyleyip destek olmak dururken, bu tip ailelerin yanında insanın ne kadar rahatsız hissettiğinden, açığını kolladıklarından, sofraya tavırlarını hep göz ucuyla takip ettiklerinden, bu nedenle en iyisi evden karnını doyurup, orada mümkün olduğunca az yemeğe dokunmak olduğundan bahsedip durmuştu.

Aslı'nın kafası iyice karışmış, güvensizlik tüm benliğini sarmış ve omuzları çökmüştü.

“Ve asla unutma bu tip kadınlara kafa tutmamalısın. Onlara bilgiç tavırlar takınmak yerine, konuşmalarını dünyada duyduğun en harika fikirmiş gibi dinleyip, onayladığını göstermek için başını nazikçe sallayıp arada katılıyorum demelisin,” diyerek cümlesini tamamladığı an Aslı bir kelime daha duyarsa sinir krizi geçireceğini hissederek, ayağa kalkıp geç kaldığını bahane ederek evden dışarı attı kendini.

Bu gece nasıl geçecek, ne tür insanlarla tanışacak hiç bilemiyordu ama bildiği tek şey şu anda midesinde hissettiği güçlü bulantı hissini bastırmak için bir şeyler atıştırması gerektiği idi. Sabahtan beri heyecandan tek lokma yiyememiş olması zaten yorgun düşmüş olan sinirlerini iyice zayıflatmıştı.

Dokuzuncu Bölüm

Sibel soyunma kabininde, her zamanki gibi alması gerekenden bir beden küçük aldığı için çıkarırken sıkıştığı elbise-den kurtulmaya çabılıyor, bu arada çantasında telefonu ısrarla çalışıyordu. Saçları darmadağın olmuş halde, kendi kendine küfrederek son bir hamleyle elbiseyi çekip çıkardı ve cırt... *Lanet olsun ya yırtıldı bu. Dışarıda da şahin gibi bekliyor şu satış sorumluları. Çaktırmadan bir tomar giysiyi eline tutuşturup kaçabilir miyim acaba?*

“Yardıma ihtiyacınız var mı Sibel Hanım?” Sibel Yıldırım olduğundan beri tüm dünya onu tanıyordu sanki. Özellikle pahalı mağazalarda kraliçeler gibi karşılanıyordu. *Amma havalı durum* diye düşündü. Bir kere yan kabinde bir fısıldamaya tanık olmuştu.

“Gördün mü Baran Yıldırım'ın nişanlısı burada. Ne şanslı kadın. Yani onun kadar çekici ve parası olan bir erkek her gün karşısına çıkmıyor insanın.”

“Evet. Bizim kızlar bir kez Kuruçeşme'de gece kulübü önünde arabasından inip anahtarı kapıdaki görevliye verirken görmüşler. İnanılmaz yakışıklıymış ve sanki o an zaman durmuş ve bütün kızlar onu izlemeye dalmış.”

“Benim bir arkadaşım da eski sevgilisi Eda’yı tanıyormuş. Dedğine göre nişanlısı hamile kalınca, Eda’yı bırakmak zorunda kalmış.”

“Ciddi olamazsın!”

“Evet bu yüzden bu kadar acele ediyorlarmış. Yani tanışalı ne kadar oldu ki?”

İki kız da yan kabininden gelen ses ile irkilmişlerdi.

“Ben de Eda’nın bir yalancı ve kıskançlıktan çatlamak üzere olduğunu duydum. Çünkü kendi iki sene çıkmasına rağmen bir halt becermemiş, ama bu yeni kız üç ayda evlilik teklifi almış. Baran onun için çıldırıyor ve bir an bile gözünün önünden ayırmıyormuş.”

Kızlar çekinerek soyunma kabininin perdesini araladıkları zaman Sibel’i onları beklerken buldular. Sibel tişörtünü sıyırıp düz karnını gösterdi “Hayır, hamile değilim. Yakın zamanda olmaya da niyetim yok!” dedikten sonra kızların şaşkın bakışları altında, arkasını dönüp havalı bir şekilde oradan uzaklaşmıştı.

“Sibel Hanım?” Satış sorumlusu sorusunu tekrarlarlarken, aynı anda telefonu da yeniden çalmaya başlamıştı.

“Yok yok gayet iyiyim.” *Başımda gardiyan gibi durmasan daha iyi olacak gerçi. Şimdi yırtılan giysinin parasını ödemem gerekecek. Of ya...*

Çantasının içini talan ederek telefonu buldu ve açtı.

“Neden aradığımda açmıyorsun Sibel? Neredesin?”

“Canım soyunma kabininde üstümdekini çıkarmaya çalışıyordum.” Sonra da ekleminden edememişti. “Hem Nevzat sana rapor veriyordur, merak etmezsin diye düşündüm.”

“Laf sokmanın gereği yok. Ben Nevzat’ı değil, seni aradım. Aradığım zaman da açmanı beklerim. Burada bir yığın işin arasında sana zaman ayırıyorum, ama sen sanırım yoğun alışveriş temponda vakti bulamıyorsun kocanı aramaya.”

“Aşk olsun canım ya, bu da ne demek şimdi?” Sibel bir

yandan oldukça seksi ve dudak uçuklatacak türden pahalı bir gece elbisesini üstüne tutmuş, aynada kendini beğeniyle izliyordu.

“Sen beni hiç aramıyorsun, özlemiyorsun demek.” Baran’ın sesi keyifsiz geliyordu. *Belki de kötü bir gün geçiriyor-*
dur diye düşünerek alttan almaya karar verdi Sibel.

“Olur mu sevgilim? Sen çok meşgulsün rahatsız etmek istemiyorum.”

“Ya da sen mi çok meşgulsün acaba?” Baran’ın kolay pes etmeye niyeti yoktu. “Belki de kredi kartı limitinin yeniden düzenlenmesinde fayda var.”

Duydukları ile beyninden vurulmuşa dönen Sibel, birden harcama özgürlüğünün elinden alınıp, eski bütçeli yaşama tarzına dönmenin nasıl olacağını hayal etmeye çalıştı. Tamam, aslında hiçbir zaman bütçeye bağlı yaşamamıştı ama yine de asla bu kadar özgür de olmamıştı. O dönemler hatırlayamayacağı kadar eskide kalmış gibiydi ve geri dönmeye de niyeti yoktu. Hemen akıllıca bir manevra yapmalıydı.

“Bana kalırsa sevgili kocacığım beni özlemiş. Neden işten kaytarıp eve gelmiyorsun? Ben de hemen şimdi buradan çıkabilirim.” Sesindeki davetkâr ton karşılığını bulmuş, evlendiklerinden bu yana ondan köşe bucak kaçan karısının ilk kez ona doğru bir adım atmış olması Baran’ı heyecanlandırmıştı.

“Aslında hiç de fena fikir değil. Zaten akşam arkadaşlarla Boğaz’da yemeğe gideceğimizi haber vermek için aramıştım. Erken gelmem iyi olur, geç kalmayız böylece yemeğe.”

Yemeğe gidecek ve yeni giysileri içerisinde tüm güzelliğini sergileyecek olma fikri Sibel’i daha da neşelendirmişti.

Aslı’nın bir şeyler sormak için zırt pırt araması Hakan’ın gününün verimli geçmesine engel olmuştu. Sonunda Hakan

kalan işlerini sağlıklı takip edemeyeceğini fark ederek, işten erken çıkmaya karar verdi. Saat beşi biraz geçiyordu eve vardığında. Fazlasıyla gergin olan Aslı, heyecandan oturamıyor evde bir aşağı bir yukarı dolanıyordu.

Kapının açıldığını duyunca hemen girişe doğru yöneldi.

“Ah erken geldin. Harika ben de seni arayacaktım.”

Elindeki laptopu bir kenara bırakan Hakan, içeri girip sevgilisine sarıldı, sonra da biraz geri çekilerek alıcı gözüyle nasıl görüldüğüne baktı.

“Tahmin ettim. Bugün telefon şirketinin yüzünü güldürdüğün kesin. Harika görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim. Yani tanımadığın insanlar için hazırlanmak çok zor tahmin edersin.”

“Merak etme sana bayılacaklar.”

“Yine de heyecanlanmama engel olamıyorum. Yani eski karının ailesiyle tanıyorlardı. O hiçbir zaman mercek altında olmadı. Ama ben?” Bir an Ahu’nun dedikleri aklına geldi.

“Sen de mercek altında değilsin. Aslı ben kırk yaşına gelmiş bir adamım. Kimsenin etkisi altında kalacak değilim. Bu konuda rahat ol. Ayrıca sen her annenin ve babanın isteyeceği tarzda bir gelinsin. Lütfen sakinleş,” dedikten sonra kadının açıkta kalan omzuna bir öpücük kondurup, üstünü değiştirmek üzere yatak odasına gitti.

Aslı da sorularını sormaya devam ederek peşinden gidiyordu.

“Tamam. Kaan orada olacak mı? Yani en azından tanıdık biri olsa...”

Hakan ansızın durup, arkasını döndü “Beni de tanıyor-sun,” derken ses tonu ifadesizleşti.

Hay dilimi eşek arısı soksun. Nereden açtım konuyu... Özellikle de bu gece.

Aslı ve Hakan’ın ilişkisi başlardayken, henüz kimseye açıklamamışken bazı yanlış anlamalar olmuştu. Şöyle ki, Kaan Aslı’yı ısrarla arkadaşına ayarlamaya çalışmış ama Aslı bir türlü yanaşmamış, hatta başlarda Kaan’dan çok etkilen-

mişti. Tabii Kaan’ın ilişkisi olduğu ve tüm gösterdiği yakınlığın arkadaşlarına ayarlamak istemesinden kaynaklandığı ortaya çıkınca Aslı hayal kırıklığına uğramış geri adım atmıştı. Bu arada beklenmedik tesadüfler Hakan’ı sürekli karşısına çıkarıyor ve aralarındaki çekim gittikçe artıyordu. Sonunda birlikte olmaya başladıklarında ise, Hakan’ın Aslı’nın çalıştığı şirketin genel müdürü olması nedeniyle bunu bir süre gizli tutmak zorunda kalmışlardı. İşte bu dönemde sevgilisinden ayrılan Kaan, sık sık Aslı’yı arar olmuş ve bu telefonların hemen hepsine Hakan tanık olmuştu. Önceleri, Aslı konunun büyümesini istemediği için arayanın Kaan olduğunu söylememiş, sadece kendinden hoşlanan biri olduğundan bahsetmişti. Ne zaman ki, bir akşamüstü Hakan, Aslı ve kızlarla gittiği kafede Kaan’ın söylediklerine tanık oldu, o an onca zamandır arayanın kardeşi olduğunu anlamıştı. Bu aralarında kısa süreli bir gerginliğe yol açtı. Hakan Aslı’nın ağzından tüm hikâyeyi aldığı zaman önce büyük tepki göstermişti. Ama zamanla kadının da dediği gibi, bu ilginin onunla tanışmadan önce olduğuna ve birlikteliklerinin başlamasıyla geride kalan hiçbir şeyin bir anlam ifade etmediğine o da inanmıştı. Yine de altı ay süresince Kaan ile Aslı’yı mümkün olduğunca az bir araya getirmeye özen göstermişti. Bu gece orada olup olmayacağını bilmiyor olsa da, Aslı’nın güvende hissetmek için onun yerine, Kaan’ın adını anması keyfini kaçırmıştı.

“Özür dilerim, öyle demek istemedim sen de biliyorsun. Sadece bir şeylerin ters gitmesinden çok tedirginim.” Aslı kırdığı potun farkına vararak kızarmıştı.

Neyse ki Hakan, söz konusu Aslı oldu mu her zamanki inatçı tutumunu sergilemiyordu.

“Önemli değil, biliyorum canım. Ama bana güvenmeli-sin. Seni kimseye ezdirmem ve hoşlanmadığın bir konuşma olursa -ki olmayacağından adım gibi eminim- gereken müdahaleyi yapacağımdan emin olabilirsin.”

Aslı evet der gibi başını sallayıp, yatağın ucuna oturdu ve Hakan’ın hazırlanışını seyretmeye başladı. Kravatını gevşetip

boynundan çıkardıktan sonra, kol düğmelerini ve gömleğinin düğmelerini açıyordu. Yüzündeki ciddi ifadeye bakan soyunmak yerine, çok önemli bir sunum yapmaya hazırlanıyor sanırdı. Az önceki gafını nasıl telafi edeceğini bilemeyen Aslı'nın eli ayağına dolanmaya başlamıştı. Geceye böyle başlamak istemiyordu. Bir şey ters gitti mi arkası gelirdi. Çekinerek

"Ee günün nasıldı?" diye sordu

"Sormana şaşırdım. Tüm günü telefonda konuşarak geçirdiğimiz düşünülürse..." Aynanın karşısında başından geçirdiği süveterini düzeltiyordu.

Aslı bozulmuştu. "Evet sanırım biraz abarttım," diyebilirdi ancak.

Hakan yavaşça Aslı'ya dönüp alçak ama son derece kararlı bir sesle konuştu. "Aslı ömrümün geri kalanında ve birlikte olduğumuz her anda sana ne kadar harika olduğunu, seni çok sevdiğimi söyleyebilirim. Ama senin yine de bana, daha da önemlisi kendine güveneceğini sanmıyorum. Yaşadığımız her şey, sen ve ben gerçeğiz. Balon köpüğü gibi dokununca patlayacağı anı endişe ile bekleyerek hayatını geçiremezsin. Nerede benim umursamazlığına hayran olduğum ve önceliği yaşamak olan sandığım kadın?" Aslı'ya doğru yaklaşip ellerini omuzlarına koydu. "Bu geceyi yerine getirilmesi gereken bir formalite olarak görebilir ya da gerçekten ailemi sevmeye çalışabilirsin. Bu senin kararın. Ama şu dakikadan sonra kimsenin senin hakkında düşündüklerimi değiştirebileceğini sanmıyorum. Bir kez ailemin bayıldığı bir kadınla evlendim. Yürümedi. Anlıyorsun değil mi?"

Aslı ancak başını sallayabildi ve mahcup bakışlarını yere indirdi. Zilin sesini duyan Hakan "Çiçekçi olmalı. Sekretere eve göndermelerini söylemiştim," diyerek kapıyı açmaya gitti.

Aslı tam anlamıyla afallamıştı. Bu kadar güvensiz ve gergin olduğu için kendi kendine kızıyor, Hakan'ın dediklerini düşündükçe utanmaktan kendini alamıyordu. Aslında ne kadar haklıydı. Kendi gibi koskoca bir kadına hiç yakışmıyordu.

Tamam bu konu üzerinde de çalışmaya karar vermişti. Listeye yeni maddeler eklenmeye başlamıştı. Spor yapıp forma girmek, Hakan'ın iyi olmadığı bir şey bulup o konuda kendini geliştirmek ve özgüvenini arttırmak... Of ne zor işti bu adamlarla beraber olmak. Ama başaracaktı. Listedeki her maddeyi hakkıyla yerine getirecekti.

Ve buna bu geceden başlayarak, ailesini kendine hayran bırakacak, hepsiyle kaynaşip kendini aralarına almalarını sağlayacaktı. Hakan önemli olmadığını söylese de, önemli olduğunu biliyordu ve onu utandırmayacaktı.

Aslı, Hakan, annesi Nermin Hanım, babası Sertan Bey, Kaan ve Amerika'da işletme öğrenimi gören kuzenleri Murat, Keskin Ailesinin sık ve pahalı mobilyalarla döşenmiş salonunda oturmuş, sohbet ediyorlardı. Salonları, İstinye taraflarında, Boğaz'a hâkim olan üç katlı villanın, en alt katında bulunuyordu. Salondaki kanepede oturduğunuz yerden, denizdeki tekneleri ve gemileri rahatça izlemek mümkündü. Sürgülü kapılar doğrudan bahçeye açılıyor, böylelikle sıcak yaz günlerinde bahçeye atılmış bambu oturma takımı ve uzanma koltuğunda Boğaz'dan gelen esintinin keyfi çıkarılabiliyordu. Şimdi Hakan ile ilgili eksik parçalar ortaya çıkmaya başladıkça, ona karşı duyduğu hayranlık daha da artıyordu.

Nermin Hanım'ı gören herkes yılların ona karşı nazik davrandığını düşünürdü. O kadar zarif bir kadındı ki, tepeden turnağa her şeyi uyum içerisindeydi. Gözü yormayan, ama son derece kaliteli ve şık bir giyim tarzı vardı. Konuşması sakin ve yumuşaktı. Ama gözlerindeki pırıltı olağandışı bir zekâsı ve gözlem yeteneği olduğunu hissettiriyordu. Hakan'ınki kadar mavi gözleri içinizi görebiliyordu sanki. Soruları yerinde ve fazla değildi. Beklediği cevapların da aynı şekilde net ve ölçülü olmasını bekliyor gibiydi.

Babası Sertan Bey, genelde erkeklerden bekleneceği üzere, gelin adayını ölçüp tartmayı anneye bırakmış, birkaç soru sorduktan sonra oğlu ile piyasalar üzerine koyu bir muhabbete dalmıştı.

Kaan ise gözlerinde hayranlık ve belki de hayal kırıklığı olarak adlandırılabilir bir ifadeyle Aslı'yı salonun biraz daha uzak bir köşesinden izlemeyi tercih ediyordu. Aslında bu şaşırtıcı bir durumdu ve defalarca Aslı'nın kendine sorduğu bir soruydu. Kaan Hakan ile ilişkisini duyduktan sonra, Aslı'yı kafasında ulaşılmaz bir yere koymuş olabilir miydi?

Çevreden duydukları, son zamanlarda Aslı'ya benzeyen kızlarla görüldüğüne dairdi. Ama bunların hiçbiri kalıcı olmuyor, sürekli daldan dala konuyordu. Bir de karşılaştıkları zaman, gözlerinde özlemle ona bakışları yok muydu? Her ne kadar Aslı'nın gururunu okşasa da, Hakan'ın da gözünden kaçmadığının farkındaydı. Göz ucuyla Hakan'a baktığı şu anda bile, onun Kaan'ı göz hapsine aldığını görebiliyordu.

Hakan'ın onu böyle kıskanması, içinde tuhaf bir kıpırtıya neden olsa da, bunu Sibel gibi kullanmayı asla düşünmezdi.

"Ailen Antalya'da demek," diyerek Aslı'nın düşüncelerini böldü Nermin Hanım.

"Evet oradalar."

"Ve sen Hakan'ın şirketinde çalışıyorsun? Pozisyonun neydi?" Konuşmalara kulak kabartan Hakan, Aslı'nın bu konudaki rahatsızlığını hissederek araya girme ihtiyacı duydu.

"Aslı pazarlama bölümünde ama yaptığı ve yapabilecek henüz yapmadığı öyle çok şey var ki... Çok yetenekli ve çok zeki. Az olan tek şey hırs," diyerek Aslı'ya göz kırptı.

"Oğlumun sana büyük hayranlık duyduğu ortada. Hakan kolay kolay etkilenebilen biri değildir."

"Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum. Yanında çalışan biri olarak."

"Eski karısı bizim yakın aile dostlarımızın kızı Sema'dan sonra hiçbir kadına özel bir ilgisi olmadı. Gerçi hiçbir zaman yalnız kalmadığını biliyoruz, ama demek ki tanıştıracak kadar farklı biri olmamış."

Aslı ne diyeceğini bilemiyordu. Yani nazıkçe ifade edilmiş bu cümlelerin içerisinde hem Sema'nın Hakan'ın hayatında ilk özel kadın olduğunu ve hem de hızlı bir çapkın olduğunu öğrenmiş bulunuyordu. *Aslında dün geceki marifetlerini gördükten sonra neden şaşıırıyorsam... Yine de bunun bu ortamda yüzüme vurulmasının ne gereği vardı yani...*

"Ayrıca bu kadar çabuk evlenmeye karar vermeniz de şaşırtıcı. Yani Sema'yı doğduğundan beri tanıyordun. Ama sizinki ne kadar oldu altı ay mı?"

İnanmıyorum, yine mi Sema ya...

"Sekiz ay kadar... Aslı insanın ömründe bir kez karşısına çıkacak kadar özel biri - tabii o da şanslıysan. Bu nedenle bulmuşken ikinci kez düşünmesine fırsat vermeden teklif ettim."

Babası yüzünde tebessümle dinlerken annesinin ifadesinde Aslı'nın çözemediği bir şey vardı ve kesinlikle mutluluk değildi.

Daha sonra özenle hazırlanmış sofraya oturup, ustalıkla pişirilmiş -ki annesinin pişirmediğinden adı gibi emindi Aslı- yemekleri yerken güncel konulardan bahsedildi. Tuhaf bir şekilde sanki o an masada oturan oğullarının müstakbel eşi olmaya aday kadın değil de, herhangi bir flörtüymüş ve gelip geçici hevesmiş gibi onu tanımaya çaba bile sarf etmemelerine şaşırmıştı Aslı. Sürekli olarak güncel konulardan, ekonomik krizden, annesinin sevgili köpeğinin doğurduğu şirin mi şirin altı yavrudan, tanımadığı insanlarla ilgili olup bitenlerden bahsedip durdular. Masada oraya ait olmadığını hisseden tek kişi Aslı'ydı. Hakan bile ailesinin yanında rahatlamış, kendini keyifle sohbet konularına kaptırmış, sevgilisinin ne kadar sessiz kaldığını fark etmemişti bile.

Aslında olup bitenler Kaan'ın gözünden kaçmamıştı. Sık sık Aslı'yla göz göze gelip, ona cesaret verircesine gülümsüyordu. Neredeyse bütün yiyeceklerin sadece tadına bakmış olan Aslı, yemek bitince izin isteyerek tuvaletin yerini sordu. Bu arada tüm aile salondan bahçeye geçmiş, rahat bambu takımlara yerleşmiş, sohbete kaldıkları yerden devam ediyorlardı.

Tuvaletten çıktığı zaman kapıda Kaan'a rastlayan Aslı, tedirginliğini gizlemek istercesine ürkekçe gülümsedi.

"E nasıl gidiyor? Çok da eğlendiğin söylenemez," diyerek fikrini belirtti Kaan.

"Gayet iyi zaman geçiriyorum teşekkürler. Daha birbirimizi tanımıyoruz konuşacak konumuz çok fazla yok tabii ki."

Kaan ona doğru eğilip kulağına fısıldadı

"Ben sıkıntıdan patlıyorum, üstelik onları tanımama ve konuşacak çok konum olmasına rağmen."

Aslı beklemediği bu cevap karşısında elinde olmadan kırdı. "Bizimkileri kafana fazla takma. Benim kız arkadaşlarımı gördükten sonra hiçbir şeye karşı çıkmazlar inan. Birini sen de tanıdın."

"Ah evet şu güzellik tanrıçası olan."

Kaan "Seni gördükten sonra o kadar da güzel gelmedi bana açıkçası," dedi.

Aslı ne diyeceğini bilemedi. Bakışlarını kaçırma ihtiyacı duydu. Kafasını yana çevirdiği an Hakan'ın gözlerinde daha önceden hiç görmemiş olduğu bir ifadeyle onları izlediğini fark etti. Acaba ne kadarını duymuş ve ne olduğunu sanmıştı?

"Ah ben de tam Aslı'ya bizimkileri kafasına takmamasını söylüyordum. Sanırım herkesin gözünden kaçtı, ama Aslı sofrada kendini biraz dışlanmış hissetti. Öyle olmadığını bilmesini istedim."

Hakan ise bakışlarını Aslı'dan ayırmadan ifadesiz bir tonla "Aslı ile ilgilendiğin için teşekkürler Kaan," dedi.

Gecenin geri kalanında Hakan Aslı ile göz göze gelmemeye özen gösterdi. Annesi birkaç gereksiz yorumda bulundu, cevabından çok hoşlanmadığı birkaç soru daha sordu. Babası Aslı'nın babasının ne iş yaptığını öğrenmek istedi. Kahveler içildi, yanında çikolatalar ikram edildi ve nihayet gecenin başından beri Aslı'nın hayalini kurduğu finale ulaşıldı. Veda edip ayrıldıktan sonra, arabada giderken Hakan hiç konuyu açmadı. Sadece sıkın olduğunda sakinleşmek için hep yaptığı gibi Vivaldi'nin Dört Mevsimi'ni dinledi.

Aslı konuyu açmaya çekinse de içi içini yiyordu. Her ne duydu, ne gördüyse kafasında büyüttüğü açıktı ve bir an önce açıklaması gerekliydi. Ama yüksek sesle dinlediği müzik Hakan'ın konuşmak istemediğini en açık şekilde ifade ediyordu o anda.

Aslı da koltuğuna gömülüp, eve kadar beklemeye karar verdi.

Onuncu Bölüm

Sibel ve Baran, arkadaşları ile yedikleri yemek sonrasında, restoranın gece kulübü bölümüne geçip açık havada Boğaz'a karşı içkilerini içiyorlardı. Mekân yavaş yavaş hareketlenmeye, müzikler yemek müziğinden dans müziğine dönmeye başlamış ve sesi de oldukça yükselmmişti.

Baran karısının omzuna elini atıp, kendine doğru çekti ve o gece harika görüldüğünü söyledi, bir yandan kulaklarının arkasını öperken. Tüm erkekler Sibel'e hayranlıkla, kadınlar- sa gizleyemedikleri bir kıskançlıkla bakıyordu. Bu kıskançlığın en büyük nedeni Sibel'in güzelliği ve pahalı giysileriyle ışıltılar saçması olsa da, Baran gibi çekici ve ona her şeyi verebilecek bir kocaya sahip olmasının da etkisi vardı.

En fırlama ve en eski arkadaşlarından biri Baran'a takıl- madan edemedi. "Oğlum sen tam âşık olmuştun. Bırak da kızı nefes alsın azıcık. Kimse kaçırmaz yanından."

"Âşık olunmayacak gibi mi?" dedikten sonra sadece Sibel'in duyacağı kadar kısık bir sesle ve karısının gözlerinin içine bakarak "Onu kimse kaçırmaz ama o kendi kaçabilir," diye ekledi.

Sibel kocasının imalarını anlamazlıktan gelerek ona biraz daha sokulup cilveli bir şekilde "Senin gibi birinden kaçmak için aptal olmak gerek," dedi.

Baran onu düzeltti. "Ya da aptallık derecesinde cesareti olması gerek."

Baran'ın bu konuya değinmiş olması Sibel'in birazcık tadını kaçırdıysa da, bunun gecesini gölgelemesine izin vermeyecekti. Kalan içkisini koca bir yudumda bitirip, bardağı masaya bıraktı. Tam servis yapan garsonun yenilemesi için bardağını ona doğru uzatacağı ki, Baran'ın gece gezmelerinde çok içmesi konusundaki tavrını hatırlayarak vazgeçti.

Şaşırtıcı bir biçimde Baran bardağı elinden alıp garsona yenilemesi için verdi. Sonra da Sibel'in omzunu öperek "Bu gece istediğin kadar içebilirsin," dedi. *Öğleden sonraki küçük kaçamaktan çok etkilenmiş olmalı ki, bu gece sevgisini gösterme konusunda tüm cömertliği üstünde. Bunu aklında tutayım da, zaman zaman uygulayayım diye düşündü Sibel.*

"İyi de ya sarhoş olursam."

"Sarhoş olursan senden faydalanırım," diye fısıldadı kulağına.

Sibel de aynı şekilde karşılık verdi. "Bunun için sarhoş olmama gerek yok aşkım."

Bu şekilde flörtleşmelerle geçen bir saat sonunda ikisi de orada daha fazla kalmanın bir şey ifade etmeyeceğine, bir an önce eve gitmenin daha iyi olacağına karar verdiler. Sonuçta zaten gruptan kopmuş, kendi dünyalarına dalmışlardı.

Baran'ın son model beyaz cipinde giderlerken, Sibel sonunda evliliğin gerçek anlamda güzel yanlarını görmeye başladığı için çok keyifliydi. Yakışıklı kocası yine onu şımartmaya başlamıştı. Böylece lüks içerisinde yaşayıp istediğini alabiliyordu. *Hayat bundan daha güzel olamazdı herhalde diye düşündü.*

Eve vardıklarında da, Hakan'ın tutumu arabadakinden

farklı olmadı. Odaya geçip üstünü çıkardıktan sonra kendine bir bardak viski koyup, televizyonun karşısına geçti.

Dün gece yaşananların üzerinden sanki bir milyon yıl geçmişti. Daha birkaç saat öncesine kadar onun için deli olan adam, şimdi varlığını lüzumsuz ya da can sıkıcı buluyordu sanki.

Aslı da üzerine kısa bir gecelik geçiriverdi. Çok sevdiği terliklerinin üzerindeki Betty boop bile sanki hüznü bırakıyor gibi gelmişti Aslı'ya. Salona gidip, koltuklardan birine kendini bıraktı. Konuya nasıl gireceğini bilemediği için, havadan sudan konuşmaya başladı.

"Çok sıcak bir gece. Klima bile yetersiz sanki."

"Evet, öyle."

"Ama annelerin bahçesi çok serindi. Çok beğendim. Evleri de çok şık."

"Evet, annem zevklidir."

"Haklısın. Giyim tarzı da, kendi de çok zarif..."

"Beğenmene sevindim."

Aslı'nın tüm cesareti kırılmıştı. Hakan'ı daha fazla zorlamaya çekinerek, ayağa kalktı ve yatmaya hazırlandı...Ya da belki de yatakta gizlice ağlamaya.

Tam bir adım atmıştı ki Hakan, daha fazla dayanamayarak ortaya laf attı. "Görünüşe göre ailemizde beğenmediğin kimse yok."

Aslı'nın şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. *Ne demekti bu şimdi? Yani ne demek olduğu açık ama cidden bunu düşünüyor olamaz!*

"Ne demek oluyor bu?"

"Cümlelerin gizli bir anlamı yok. Aynen söylediğim anlamda. Ailedeki herkesi beğeniyorsun Kaan da dahil."

"Şaka yapıyor olmalısın. Benim Kaan'dan hoşlandığımı, bırak ima etmeyi düşünüyor olmanı bile aklım almıyor. O senin kardeşin!"

"Evet ve ne yazık ki bir kardeşin yapması gerektiği gibi geri çekilmek yerine, bütün gece gözünü dikip seni hayranlıkla süzüyor."

Bir dakika ya cidden Kaan bana hayran mı? Yani benim kurun-

tum değil mi? Allah'ım inanılmaz... Keskin Ailesinin bütün erkeklerini bu denli etkiliyor olmam. Yani başarısızlıkla geçen geçmiş aşk hayatım düşünülürse. Ama neyse konudan sapmayalım.

"O senin kuruntun olmasın sakın."

"Bırak Aslı ya... Bütün gece izledim. Gözleriyle seni takip edip durdu. Sonunda bulduğu ilk fırsatta da, bunalmış ve kendini ezik hisseden ama bunu yakında kocası olacak adamla paylaşmaya tenezzül etmeyen sevgilimi teselli etmeyi ihmal etmedi."

"Hiç de bile! Hem onun dikkat ettiği kadar sen de azıcık bana dikkat etseydin..."

"Haklısın ben ortamı sakinleştirmek ve neşelendirmek için o kadar uğraşıyordum ki, bir an için, sadece kısa bir an için seninle ilgilenmeyi unuttum. Çünkü ben sevgilimin kendinden emin, durumu idare edebilecek, bir iki konuşma konusu açabilecek kadar özgüvenli olduğunu düşündüm."

"Ne yani ben bunların hiçbirini beceremeyen, kadın olmaktan uzak aciz bir çocuğum öyle mi?"

"Sen böyle mi görüyorsun kendini? Çünkü bunlar benim sözlerim değil. Belki de kendine bakışını gözden geçirmen gerek."

Hakan o kadar sert ve geri adım atmaksızın dikiliyordu ki karşısında, Aslı önce mücadele etmeyi denedi. Ama tüm günün ve gecenin baskısı sinirlerini öyle yıpratmıştı ki tek yapabildiği "Ben yatmaya gidiyorum," demek olmuştu.

Hakan "Elbette, hep yaptığın gibi. Belki uyursan sabah sorunlar kediliğinden çözülmüş olur," diye söylenerek balkona çıktı.

Hakan'ın söylediği son söz sabaha kadar beynine bir ağrı gibi saplanıp kalacaktı.

Baran tuvaletteyken Sibel de gizlice o gün unuttuğu ha-

pını içmek için mutfığa gitmişti. Yatak odasına döndüğünde kocası banyonun kapısına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Sibel ona yaklaşıp kollarını boynuna doladı ve vücuduna çoktan tesir etmiş içkinin de etkisiyle öpüşmeye başladılar.

Baran öpüşmeye ara verince sordu. "Nerdeydin? Yatakta beni bekliyorsun sanmıştım."

"Susamıştım su almaya gittim."

"Bunu içmek için mi?" derken elindeki kağıdı Sibel'in göreceği şekilde havaya kaldırmıştı. Aceleyle ilacını alırken prospektüsü düşürdüğünün farkına bile varmamıştı.

Sibel söyleyecek söz bulamıyordu. Bir yanlış kelime Baran'ı daha da çileden çıkarabilirdi.

"Baran inan ki ben sadece kısa bir süre için..."

"Bunu hiç öğrenmeyeceğimi mi düşündün? Ya da parmağında oynatacak kadar aptal olduğumu mu? Benden çocuk sahibi olma fikrinden bu kadar nefret ettiğine göre, aslında beni de sevmiyorsun. Aslında neden şaşıyorum ki... Evlenince değişeceğini sanmak benim hatam. Dünya senin ve isteklerin çevresinde dönüyor. Belki benim anlayamayacağım kadar karmaşık planların vardır. Ama planın beni kendinden uzaklaştırıp, hayatının geri kalanını yalnız ve seilmeyen bir kadın olarak geçirmek ise tebrik ederim. Başarılı oldun."

Baran o kadar sakin ve soğuk bir biçimde konuşmuştu ki, ne gözyaşları, ne inkâr, ne de sevgi sözleri fayda edebilirdi. *Kızması bile çok daha iyi olurdu* diye düşündü Sibel.

Bu konuşmanın üzerinden sadece on dakika geçmişti ki, Baran üstünü giyip dışarı çıkmıştı bile.

Sibel şaşkın ve çaresiz bir biçimde, o gece uyuyamayacağını bilerek, salona gitti ve kocasını orada beklemeye karar verdi. O geldiğinde her şeyi açıklayacak, olayları kendi açısından görmesini sağlayacak, ağlayacak, öpücüklere boğacak ne gerekiyorsa yapacak, ama mutlaka kendisini affettirecekti. Şimdi muhtemelen yakın bir arkadaşıyla içip dertleşecek, ka-

fasını dağıtıp sakinleşmiş olarak dönecekti. Yani sonuçta onu başka bir erkekle aldatıyor değildi. Affedilmeyecek kadar büyük bir suç işlememişti. Evet, en iyisi onu burada beklemek ve gelir gelmez öziir dilemek olacaktı.

On Birinci Bölüm

“Bunun bebek için zararlı olmadığına emin miyiz?” Can, Ahu’yu öpmeye ara verip, tekrar emin olmak istedi.

“Evet, evet. Hem zaten bebeği de böyle yapmadık mı aş-kım ya?” Ahu ise konuşma faslını bir an önce atlayıp, sonuca odaklanmayı düşünüyordu. Bir yandan sabırsızca Can’ın tişörtünü çıkarmaya çalışırken bir yandan da küçük küçük öpmeye devam ediyordu kocasını.

“Ama ben yine de tedirgin oluyorum. Yani çok sık olmaya başladı. Ya geri teper de düşüğe neden olursa?”

Düşününce Can’a hak vermemek mümkün değildi. Yani çok sık olmaya başladığı konusunda... Ama hamilelikte hormonlar nedeniyle bunun normal olduğunu okumuştı yeni aldığı kitaplardan birinde. (Ya da yapacak başka işi olmadığı için kendini kandırıyordu.) Ah evet hamilelik ve bebek üzerine tam yedi kitap almıştı. Can bu konuda yetersiz olduğunu ima ettikten sonra, Ahu bu konuyu da hırsla dönüştürüp üzerinde tez yazacak kıvama gelmeye karar vermişti.

“Tatlım kitapta okudum her şey normal.” Eliyle Can’ın pantolonunun düğmesini çözmeye çalışıyordu.

Can elini tutup onu durdurdu. "Ne yani kitapta yazanlara göre mi hareket ediyoruz? Ahu doktorla konuşmalıyız diye düşünüyorum."

"Of Can bu saatte adamı arayıp izin verirsiniz kocamla sevişebilir miyim, diye soramam herhalde."

"Tamam, ama yarın konuşup ona göre hareket ederiz."

Ahu duyduklarına inanamıyordu. Eski hızlı çapkınlardan olan ve Ahu'yla ilişkileri boyunca oluşabilecek her türlü fırsatı avantaja çevirip, skora dönüştürme çabasındaki Can Bey, kocası olduktan ve Ahu hamile kaldıktan sonra kış uykusuna yatmıştı. Üstelik kış bile değildi.

"Can şu dakika beni bu şekilde bırakırsan intikamım acı olur. Yani unutmaya sonsuza kadar hamile kalmayacağım, kontrolün yine bana geçeceği günler gelecek."

Kocasını sırtına başlamıştı. "Tehdit edene de bir bakın..."

Ahu yatakta dizlerinin üzerinde doğrulup, Can'a doğru eğildi, işaretparmağını tehditkâr bir biçimde savurarak, şakayla karışık konuşmaya başladı. "Sakın beni sınama Can Bey. Sen zararlı çıkarsın, biliyorsun. Şimdi uslu bir koca olup, yasalar tarafından güvence altına alınmış olan ve nikâh memurunun da nikâhımızda belirttiği hakkımı vereceksin."

Can kaşlarını kaldırarak, merakla sordu. "Neymiş o güzelim?"

"Karını sevip, sayma tabii ki..." derken yine kocasının pantolonunu çektişirmeye başlamıştı.

"Peki azgın akrep, dediğin gibi olsun ama bir dahaki sefere kendimi kullandırmayacağımı bilesin. Doktordan raporla gelene kadar kapalıyız."

Bu da aralarındaki başka bir espri konusuydu. Ahu'nun burcu akrepti. Can'ın engin tecrübelerine ve bir gün sırf eğlence olsun diye aldıkları burçlar kitabına dayanarak şunu keşfetmişlerdi ki, akrep burcu kadınları son derece ateşli ve seks düşkünyüydü. Dışarıdan belli etmeseler de, yatakta ateşli ve sınır tanımayan kadınlara dönüşebiliyorlardı. En azından örnekleri bunu göstermişti Can'a.

"Laf, laf, laf. Çok laf, az iş... Biraz da eylem görelim artık," derken Can'ı sırtüstü yatacak şekilde itip, üstüne eğilmiş, boyununu öpmeye başlamıştı.

Sabahın ilk ışıkları plazadaki dairenin salonunu aydınlatmaya başladığında, Sibel huzursuzca kıpırdandı. Hemen gözlerini açmadı. Bir gece olanlar aklına gelmeye başlamıştı. Sadece rüya olma ihtimali neydi acaba? Gözkapaklarını aralayıp, hâlâ kanepede olduğunu görünce Baran'ın o gece dönmediğini anladı.

Yine de son bir umutla, boş bir beklentiyle odaya gitti. Yatak örtüsünün bozulmamış olduğunu fark etmek nedense bir kez daha hayal kırıklığı yaşamasına neden olmuştu.

Ne yapması gerektiğini bir türlü kestiremiyordu. Gururundan onu arayamazdı. *Dün gece nerede kaldı ki? Aman Allah'ım yoksa annesinde mi... Öyleyse yaşlı cadı bana iyice takacak. Lanet olsun ya...*

Ama bu ihtimalden daha da beter kuşkular içine çöreklenmeye başlamıştı. *Ya geceyi başka bir kadınla beraber geçirdiyse? Beni aldattıysa onu affetmem mümkün mü? Yani ilk kavgamızda kendini başka kadınların kollarına attıysa, kim bilir daha kaç kez bunu yapacaktır. Hayır affedemem. Aldattıysa her şey biter. İyi de bunu nasıl öğreneceğim ki...*

Elbette tüm bunların dışında son bir ihtimal daha vardı ki... Düşüncesiyle tüyleri diken diken olmuştu. Ya içkili araba kullanırken başına bir şey geldiyse?

Hemen dairenin telefonuna sarılıp, bina girişindeki görevliye Baran'ın dün gece hangi arabayla dışarı çıktığını sordu. Aldığı cevap tam tahmin ettiği gibiydi. "Kırmızı spor arabasıyla gitti Sibel Hanım."

İhtimal her ne olursa olsun, onu arayacak, nerede ve ne durumda olduğunu öğrenecekti. Eline telefonu alıp, numarayı tuşladı.

“Aradığınız kişiye ulaşamıyor diyordu,” telesekreter.

Elindeki telefonu hışımla kanepeye fırlattı. *Allah'ım ne yapacağım şimdi? Gidip televizyonu açayım bari. Herhangi bir haber var mı diye. Annesini arasam haberi yoksa da öğrenmiş olacak. Zaten haberi varsa zehir zemberek sözler söyler kesin.*

Televizyon kanallarını dolaşp, bir habere rastlamayınca ne yapacağını bilmez bir halde volta atmaya başladı.

En iyisi önce bir duş almak. Sonra salım kafayla düşünürüm. Hem belki Ash da bana fikir verebilir. Evet duş iyi fikir.

Suyun sıcaklığını ayarladıktan sonra, üstündekileri çıkarıp küvetin içine adımını attı. Bütün gece kanepede yatmaktan tüm vücudu tutulmuştu. Ilık su tahmin ettiğinden de iyi gelmişti.

İçeriden bir ses duyduğunu düşünerek irkildi ve suyu kapattı. Havlusuna uzanıp göğsünün üstünde doladı. Saçlarını da havluya sardıktan sonra küvetten usulca çıkıp, banyo kapısından başını uzattı.

Baran gelmişti ve yatak odasında dolanıyordu. *Çok şükür sağlam* diye düşünerek rahatladı. *Yaralı ya da ölü olmadığına göre bütün gece ne halılar karıştırdı kim bilir* diye düşününce de öfkelendi.

Tüm cesaretini toplayarak, kapıyı araladı.

“Demek döndün!”

Baran cevap vermiyordu.

“Dün gece her şey çok ani oldu açıklayamadım, ama Baran beni önce dinle lütfen.” Konuşurken bir yandan da bavulu fark etmişti.

Baran hiç ses çıkarmadan ihtiyacı olacağını düşündüğü eşyalarını rastgele alıyor ve bavula gelişi güzel atıyordu.

Sibel ne yaptığını, ne yapmak istediğini düşünmeye bile cesaret edemiyordu.

“Baran ne yapıyorsun?”

Baran duraksadı. “Eşyalarımı topluyorum,” diye cevap verdi.

“Ne demek oluyor bu? Yani şimdi ilk kavgamızda beni boşayacak mısın?”

Baran öfke ile parlayan gözlerini Sibel’e dikti. Sinirden dişlerini gıcırdatıyor ve kendine hâkim olmak için büyük çaba sarf ediyordu.

“Ne anlamaz kadınsın! Boşanmak yok... Sen ömrünün sonuna kadar bana aitsin. İstesen de istemesen de. Tek fark, bundan sonra ben sana ait olmayacağım. Dün yaptığın adiliği hayatımda hiçbir kadın bana yapmadı. Ve ben hayatımda hiçbir kadına sana verdiğimin yarısı kadar değer vermedim. Bundan sonra benim için sıradan kadınlardan birisin. Benim hayatıma girmiş ve girecek herhangi bir kadın!”

“Beni aldatamazsın! Buna izin vermem.”

Bu sözler kocasını resmen kudurtmuştu. İki uzun adım da aradaki mesafeyi aşp, Sibel’in yanına geldi. Bileğini sıkıca kavradı, Sibel acı ile kıvrana kadar da bırakmadı.

“Senden izin istemiyorum zaten. Sana olabileceklerinden önce söyleydim. Beni parmağında oynatabileceğin yanılgısına düşme dedim. Ama belli ki ne kadar ciddi olduğumu ifade edememişim. Bundan sonra bana kazık atmadan önce bir daha düşün derim. Yoksa...”

“Bileğimi kıracaksın bırak artık...” derken neredeyse ağlayacaktı Sibel.

“Sadece bu kadarla yetindiğime şükret. Nevzatsız adım atmayacaksın ve gittiğin her yerden haberim olacak,” dedikten sonra karısının bileğini bırakıp arkasını döndü. Yatağın üzerindeki valizi kapatıp, gitmeye hazırlanırken Sibel son bir cesaretle ürkek bir biçimde sordu. “Peki bu arada sen nerede olacaksın?”

Baran arkasını bile dönmeden cevap verdi. “Benimle olmaktan zevk duyan ve benden kaçmayan insanların yanında.”

Kadınların yanı diye geçirdi içinden Sibel.

Rüya gibi bir hayatın içerisinde tek başına kalan Sibel, az önce yaşadıklarının ve bundan sonra olacakların verdiği korku ve endişeyle titremeye başlamıştı. Vücudu zangır zangır titrerken kollarını bedenine sardı ve kendini yatağa bıraktı.

Gün Aslı için de pek farklı başlamamıştı. Cumartesi olmasına rağmen Hakan erkenden uyanıp işe gitmişti. Aslı bütün gece gözünü kırpınamış olmasına rağmen, yüzleşecek cesareti bulamadığı için gözlerini açmamış, uyuyor taklidi yapmıştı.

Hakan gittikten sonra da yataktan kalkacak gücü bir türlü bulamamıştı. Bu kadar önemsiz ve küçük bir şeyin bu şekilde aralarına girmesine izin vermemeliydi.

Şimdi engel olmazsa bu saçmalık gittikçe büyüyecekti. Olanları arkadaşlarına bile anlatacak halde değilken Hakan'la bir gece önce olanları ve ilişkilerinde farkında bile olmadığı, sevgilisini rahatsız eden şeyleri hepsini nasıl konuşacağını bilemiyordu.

Tamam adım adım ele alalım. Öncelikle şu yataktan kalkıp elimi, yüzümü yıkamam ve kendime gelmem gerekli. Sonra da bir şeyler yemeliyim. Iyy düşüncesi bile midemi kaldırdı şimdi. Ama enerji toplayabilmek için kendimi zorlamalıyım.

Kafasında planladığı tüm adımları bir bir gerçekleştirmesi tam iki saatini almıştı. Her şey ağır çekimde gibi ilerliyordu. Ya da belki de Aslı, Hakan ile yapacağı kaçınılmaz konuşmayı mümkün olduğunca erteleyebilmek için, her şeyi ağır çekime almıştı.

Sonunda gardırobun önünde ne giyeceğine karar verip, makyajını da tamamladığında saat nerdeyse on ikiye geliyordu. Daha fazla oyalanmamalıyım. Bugün cumartesi her an işten çıkabilir.

Aynada kendine son bir kez baktıktan sonra, derin bir nefes alıp çantasını eline aldı ve kapıyı çekip çıktı.

O cumartesiye sadece Ahu iyi başlamıştı çünkü bir gece önce Can'dan istediğini koparmıştı hem de kendini bile şaşırtarak bir kereden fazla...

Kollarını açarak iyice gerindi. Başını çevirip yanında yatan kocasına baktı. Can hâlâ derin uykudaydı. Çıplak bedeninin üzerinden yatak örtüsünü sıyrıp yatağın yanındaki koltukta duran sabahlığına uzandı. Tam ayağa kalkmak üzereyken dehşetle hafif bir çığlık attı.

“Olamaz! Hayır lütfen olmasın!”

Can mahmur gözlerle karısına bakıyor, kavramaya çalışıyordu.

“N'oldu hayatım?”

“Can kanamam olmuş. Hemen doktoru aramalıyız.” Yatağı işaret ediyordu.

Kocasını ne yapacağını bilemez halde yatakta doğruldu. Karısını mı yatıştırmalı, yoksa hemen içeri koşup telefon mu açmalı karar veremedi bir an. “Tamam, sakın ol canım. Doktorun numarası nerede?”

“Telefonumda kayıtlı. Mutfakta olmalı telefonum.”

Can yataktan fırlayıp, mutfığa koştu. Telefonun rehberinden doktorun numarasını bulmaya çalışıyordu, ama heyecandan titreyen parmakları bir türlü doğru tuşa basmasına izin vermiyordu. Küfrederek üçüncü denemesinde numarayla bulup arayabildi. Doktorun açmasını beklerken, odaya doğru gidiyordu.

Ahu'nun yaşadığı ilk şokun yerini korkuya bırakmaya başladığını görebiliyordu. Gözleri dolmaya başlamış muhtemelen ağlama krizine girmeye hazırlanıyordu. Can yanına oturup başını kendi omzuna yasladı.

“Sakin ol canım. Öncelikle önemli olan sensin şu anda.” Karşı taraf telefona cevap vermişti. “Alo merhaba. Ben Can Tantürk. Ahu Tantürk'ün kocasıyım.”

“Evet hatırladım. Nasılsınız? Ahu nasıl?” diye karşılık verdi doktor.

“Ahu'nun kanaması oldu. Bu sabah uyanınca fark ettik. Ne yapmalıyız şu an?”

“Siz hemen hastaneye gidin ben de çıkıyorum orada buluşuruz.”

“Tamam. Oldu. İyi günler.”

Ahu'nun saçlarını okşayıp sessizce akıttığı gözyaşlarını parmağıyla sildi.

“Hadi aşkım seni hastaneye götürelim.”

“Can?”

“Efendim canım?”

“Yine kaybettim onu di mi?”

Can karısının karşısına geçip, yere çömeldi. Ellerini tutarak gözlerinin içine baktı

“Hayatım daha hiçbir şey bilmiyoruz. Sakin ol. Hem unutma doktor ne demişti? Eğer düşük yaparsan bu kaçınılmaz. Sabahtan akşama kadar yatsan da, kımıldamasan da olacaktır. Ve eğer olursa üzülmemelisin, çünkü vücut defolu olanı dışarı atar. Sakat bir çocuk doğurmak istemezsin.”

“Ama ya benim yüzümden olduysa her şey.”

“Tatlım önceliğimiz senin sağlığın şu anda. Hadi sana yardım edeyim de, hemen hazırlan.”

Ahu başını kabullenircesine sallayıp, elleriyle gözyaşlarını sildi.

Yaklaşık on dakika sonra arabayla hastaneye doğru ilerliyorlardı.

On İkinci Bölüm

Cumartesi günleri şirkette belirli bölümler dışında mesai yapan olmazdı. Bunlar da zaten yayınla ilgili teknik departmanlardı. Hakan cumartesileri kısa süre için de olsa şirkete uğramayı ihmal etmezdi ve aksini söylemedikçe sekreteri hafta sonu çalışmazdı.

Bu durum Aslı'nın işine geliyordu. Şirketin eski çalışanı olarak, Hakan'ın iş yerinde görülmekten hoşlanmıyordu. Şu anda burada olduğunu ne kadar az kişi görürse o kadar iyi idi onu için.

Hakan'ın kapısının önünde durup derin bir nefes aldı. *Tamam bu konuşma ile hayatımda yeni bir başlangıç yapacağım. Her şeyi yoluna sokup, bundan sonra da öyle kalması için elimden geleni yapacağım. Pozitif düşünce gücümü devreye soktum. Her şey harika olacak.*

Elini kapının tokmağına koyup çevirirken, bundan yaklaşık sekiz ay önce bu odada çalışarak geçirdikleri, her dakikası heyecan ve cinsel çekim dolu saatlerden sonra beraber oldukları ilk geceyi hatırlayıp gülümsedi. Hepsini düzelecekti, düzelmek zorundaydı. Çünkü kader bir hiç uğruna onları

bir araya getirmiş olamazdı. Aslı balık burcuydu ve umutsuz derecede duygusaldı. Bu korkunç gelgitler de bu kadar duygusal olmasından kaynaklanıyordu kendince. Mantiğini devreye sokabilse çok daha kontrollü davranabilirdi. Ama işte demek ki bundan sonra, bunun için daha çok çabalamalıydı. Çabalayacaktı da. Ve şu an bu yolda atacağı ilk adımdı.

Kapının tokmağını çevirip içeriye bir adım atınca donup kaldı. Soran bakışlarını Hakan'a çevirip bir şeyler söylemesini bekledi. Ama Hakan da en az onun kadar şaşırılmış durumdaydı.

Baran'ın evinde yatılı kalan emektar yardımcısı Ayşe Hanım, Sibel'in uzun süre ortalıkta görünmemesinden şüphelenip odasına gitti ve kapısını tıklattı.

İçeriden ses gelmesini bekledi. Cevap veren olmayınca, odanın boş olduğunu düşünerek, kapıyı ardına kadar açtı. Belki de yeni hanımı çoktan çıkmıştı ve odasını toparlayabilirdi.

Odanın ortasına gelene kadar fark etmemişti, ama sonra yatakta yatan Sibel'i görünce telaşla yanına koştu.

"Sibel Hanım iyi misiniz?"

Sibel konuşamıyordu. Tek yapabildiği başını iki yana sallamak oldu. Kadıncağız ne yapacağını bilemez halde salona koştu, telefonu eline alıp patronunu aramaya karar verdi.

Ona ulaşamayınca Baran'ın annesini aramaktan başka bir fikir gelmemişti aklına.

Zehra Hanım'a durumu kısaca anlatıp, hemen hanımının yanına geri döndü. Sibel, Baran gittiğinden beri üzerinde havlu, yatakta kıvrılıp kalmıştı. Zangır zangır titrediğini gören Ayşe Hanım, üzerini örttü.

"Sibel Hanım üstünüzü giyseniz iyi olur. Beyime ulaşmadım ben de Zehra Hanım'a haber verdim. Kendisi Kadir'le gelecekmış. Sizi böyle görmesinler."

Şu anda görmek isteyeceği son kişi Zehra Hanım'dı. Ama itiraz edemeyecek kadar bitkindi. Sesini çıkarmadan Ayşe Hanım'ın getirdiği geceliği üstüne geçirdi ve yatağa tekrar uzandı.

İçeriden gelen konuşmalarla kendine geldiği zaman, ne kadar süredir kendinden geçmiş bir şekilde yattığını düşündü.

"Ağustos ayında yataklara düşecek kadar hasta olması da tuhafıma gitti doğrusu. Baran nerdeymiş, neden açmıyor telefonunu?" diyordu Zehra Hanım.

"İşi vardır herhalde anne. Ne bileyim ben. Ararım şimdi yine. Ben bir yengeme bakayım uyanmış mı?"

Kapıyı hafifçe tıklatıp, başını uzattı. Gözlerini sımsıkı kapamış olan Sibel'e yaklaşıp, yüzüne doğru eğildi. Sibel'in kıpırdamaya başlayan kirpiklerini fark ederek, gülümsedi.

"Numara yapmana gerek yok annem dışarıda," diye tıkladı.

Sibel gözlerini açmak için ekstra çaba sarf etmesi gerekiyormuş gibi önce kirpiklerini kırıştırdı, sonra da gözkapaklarını yavaş yavaş araladı.

"Numara yapmıyorum. Cidden hastayım."

"Fark ettim. Sen yatak döşek yatıyorsun, Baran kayıplara karışmış durumda. Çok kızdırmış olmalısın."

Sibel bakışlarını Kadir'den kaçırmak için başını öteki tarafa çevirdi.

"Hadi ama sana yardım edebilmem için ne olduğunu anlatman gerek."

Sibel sonunda pes etmişti. Kaybedecek neyi vardı ki zaten. Olan biten her şeyi anlattığında, Kadir'in ilk tepkisi "Vay canına!" oldu. "Sibel sen ya cidden çok safsın ya da fazlasıyla cesur. Yani kocanı hiç tanımıyor musun? Hakkında çıkan söylentileri de mi duymadın? Yoksa sana fazla yumuşak yanını mı gösterdi."

"İyi de sanki aldatmışım gibi bir tavır takınmasını aklım almıyor."

"Baran hakkında bilmen gereken çok önemli bir şey var."

Baran'a söyleyeceğin her türlü yalan onun kitabında aldatmaktır. Ve zaten açıkçası başka bir erkekle aldatmanın cezasını bilmek bile istemezsin. Baran yapmasa aileden birine bunu yaptırır. Artık anlamam gerekiyor; öyle ya da böyle kocana aitsin. Ya elinden geldiğince onu hoş tutarsın ya da hayatının geri kalanını evli ama kocasız geçirirsin."

Sibel bakışlarını tek bir noktaya dikmiş, duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. Sonunda ancak "İyi de o eşyalarını alıp gitti. Nasıl geri getireceğim ki?" diyebildi.

"Ooo yenge sen o planı çoktan uygulamaya koymuşsun. Biraz daha üstünde çalışırsan Oscar'lık bir sahne çıkacak ortaya."

Sibel yan taraftaki yastığı alıp Kadir'in kafasına geçirdi. "Cidden iyi değilim diyorum. Neden benimle ilgili her şeyi insanlar şaka olarak algılıyor?"

"Eh bunun da cevabını sen bulacaksın. Nasılsa bu odada yattarken düşünmekten başka yapacak işin yok," diyerek etrafına bakındı. "Ben ağabeyime ulaşırım. Onun buraya da gelmesini sağlarım. Sonrası sana kalmış."

Sibel kabul ettiğini başını sallayarak gösterdi.

"Unutma bana borcun var. İlerde biraz desteğe ihtiyacım olabilir," derken gülümsüyordu.

Sibel meraklanmıştı. "Hangi konuda?"

Kadir muzipçe göz kırptı. "Baran'ı ikna etme konusunda..."

Aslı yüzü asık vaziyette Hakan'ın odasındaki deri koltuklardan birine oturmuş karşısındaki son derece çekici kadını, Sema'yı süzüyordu.

Hakan ortamı yumuşatmak için elinden gelen her şeyi yapmaya çalışsa da, bu konunun kolay kapanmayacağını bilmenin tedirginliğini yaşıyordu. Ama her şeye rağmen her zamanki otoriter ve kendinden emin tavrından ödün vermeden olayları kontrol ediyordu.

Elbette... Kriz yönetimi konusunda başarılı olmasa genel müdür olamazdı herhalde diye düşündü Aslı.

Sema'ya gelince... O hayatından öyle memnundu ki. Bir kere yüz yüze gelerek, karşısındaki kadını detaylıca gözlemleme, ölçüp biçme şansına sahip olmuştu -ki istese böyle bir şeyi ayarlayamazdı.

Ayrıca gördükleri kendini oldukça memnun etmişti. Tamam Aslı, farklı ve hatta gizemli sayılabilecek bir yüz güzelliğine sahipti. Ama Sema'nın muhteşem vücudu ve cazibesi insana Brezilyalı mankenleri çağırıyordu.

Aynı anda Aslı da Sema'yı göz ucuyla baştan aşağıya iyice süzmüştü. Kadının kendinden emin ve rahat tavırları, Aslı'nın içinde tarifi imkânsız bir öfke ve paniğe yol açmıştı. Sanki oradaki her şey, Hakan da dahil ona aitti ve Aslı hakkı olmayan bir bölgeye izinsiz geçiş yapmış gibi hissediyordu.

Sema gayet imalı ve cilveli bir şekilde konuşuyor, sürekli eskiye dayanan birlikteliklerini vurgulayacak konular açıyordu. Bilmem kime rastlamış geçen de, Hakan'ı sormuş. Eski grupları yine toplanıp Mısır da tüplü dalışa gidecekmiş ilgisini çeker miymiş? Annesi de Hakan'ı çok özlemiş artık aramıyor diye çok bozukmuş, ona göre haberi olsunmuş...

Allah'ım baygınlık geçireceğim. Tam şu noktadan atış yaparsam, masadaki küllüğü ıskalamadan kaşının üzerine isabet ettiririm. Hatta şansım varsa gözünü bile vurabilirim. Hakan'a bak ağzından akan suları silmesi için mendil uzatmak geliyor içimden. Bu kadar iyi anlaşıyordunuz da neden ayrıldınız ki... Of ya ne yapsam ki? Resmen kadın yanımda parladıkça, ben sönükleşiyorum. Bu kadını hangi noktadan alt edebilirim ki?

"Sema Hanım çalışıyor musunuz?" Aslı pat diye konuya giriverdi.

Sema bakışlarını bir süredir üstünden hiç ayırmadığı Hakan'dan çekip Aslı'ya çevirdi. Gülümseyerek ve sinir bozucu derecede tatlı bir ses tonuyla cevap verdi.

"Şu sıralar çalışmıyorum. Ama iç mimari okudum. Hakan sana bahsetti mi bilmem ama biz liseyi de beraber okumuştuk."

"Hayır bahsetmedi. Daha doğrusu hiç konusu açılmadı." *Tamam nasılmış? Sen eskide kaldın ve biz senden bahsetmiyoruz. E tamam ben senin hakkında bilgi toplamak için biraz uğraşmış olabilirim ama bunun konuyla ilgisi yok. Biz Hakan'dan bahsediyoruz.*

"Evet tabii Hakan hep çok nazik ve duyarlı bir erkek olmuştur. Kiminle ne konuşacağını çok iyi bilir," derken özlemle karışık bir hayranlıkla bakıyordu adama.

Aslı ile göz göze gelmemeye özen gösterse de, kadının yakıcı bakışlarını üzerinde hisseden Hakan, Sema'ya olabildiğince ölçülü ve mesafeli bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi.

"Evet kesinlikle katılıyorum. Hakan her kadının isteyeceği türde nazik ve anlayışlı bir erkek. Onunla bir ilişkinin yürümemesi ancak kadının suçu olabilir."

Hakan'ın ansızın üzerine kilitlenen bakışlarındaki şok ifadesi ile Aslı sonraki söylemeyi düşündüğü cümleyi yutmuştu. Sonraki cümle 'Sahi siz neden ayrılmıştınız?' olacaktı da...

Neye uğradığını şaşırان Sema, çabuk toparlanmıştı. "Evet ama hayatta her hatanın telafisi vardır," diye cevap verdiğinde bu sefer Aslı afallamıştı.

Ne yüzünüz kadın ya... Resmen gelmiş niyetini açıkça dile getiriyor ve benim saf sevgilim de duruma el koyacağına aval aval bakıyor.

"Sana katılmıyorum bazı hatalar vardır ki telafi edilse de asla hiçbir şey eskisi olmaz. En azından benim için böyledir. Affedemeyeceğimi bildiğim hataları kendim de yapmamaya özen gösteririm bu nedenle. Ne demişler iğneyi kendini çuvaldızı başkasına..."

Sema'nın sıcak gülümsemesi ile tam bir tezat teşkil eden buz gibi bakışları Aslı'yı tepeden turnağa süzdükten sonra "Ben artık gitsem iyi olacak. Bir randevum var. Yakınlardaydım merhaba demek için uğramıştım," dedi.

Hakan ancak "Ah tamam o zaman seni tutmayalım," diyebilmişti. Hepsini ayağa kalktığı anda, Sema Hakan'a son derece samimi bir şekilde sarılıp, yanaklarından öptükten sonra "Yine görüşelim," demeyi ihmal etmedi.

Dönüp elini uzattığı an Aslı da cevap verdi. "Evet mutlaka bir araya gelip, bir şeyler içmeliyiz bir ara. Hakan'ın arkadaşlarını tanımak zevk benim için."

Sema odadan çıktığı an Aslı da soğukkanlı görünme çabalarını bir kenara bıraktı.

Hakan Aslı'ya yaklaşırken durumdan son derece keyif aldığı gösteren bir sırıtış tüm yüzünü kaplamıştı.

"Vaay demek içindeki yırtıcı hayvan gerektiği durumlarda kendini göstermekten çekinmiyor."

"Bence hiç de komik bir durum değil. Bu tarz yaklaşım konuyu geçiştireceğini sanma."

"Benim de öyle bir niyetim yok zaten. Tam tersine her şeyi etrafıca konuşmak istiyorum. Söylenmesi gereken çok şey var." Yüz ifadesinin ciddileşmesi Aslı'ya geliş nedenini hatırlatmıştı.

"O kadın burada ne arıyordu sorabilir miyim?"

"Kendisinin de dediği gibi sürpriz yapmak istemiş." Hakan masasının üstüne eğilmiş bilgisayarını kapatırken, gösterdiği tepkisizlikle olayın büyütülecek bir şey olmadığını vurgulamak istiyordu sanki.

Ah bunun büyütülecek bir şey olmadığını sanıyorsan, kadınları hiç tanııyorsun demektir Hakan Bey.

"Yani ilişkimizin başından beri ilk anlaşmazlığımızı yaşadığımız ve benim ailenle tanıştığım gecenin sabahı bu kadının burada bitivermesi sadece tesadüf öyle mi?" Soruyu sorarken sakinliğini koruma çabalarını bir kenara bırakmıştı artık.

"Evet başka ne olabilir ki?"

"Kusura bakma hayatım ama ben tesadüflere inanmam. Hemen yanı başında kafanı karıştırmak için hazır bulunuyor."

Hakan Aslı'ya doğru adım atarken yüzünde gayet ciddi bir ifade vardı. "Sence ben kafası kolaylıkla karışacak biri miyim Aslı?"

"Seksi bir kadın her erkeğin zayıflığıdır."

“Demek erkekler konusunda uzmansın.”

“Ne alakası var canım. Bunu herkes bilir.” Aslı konunun çekilmeye başladığı noktadan endişe ederek savunmaya geçmişti.

“Tahminimce senin karşında da kendine hâkim olamayan erkekler vardır. Hatta birini tanıyorum bile.” Hakan ayakta dikilmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

“Tamam nereye gelmeye çalıştığını anlıyorum. Dün gece yeterince dökemedin içini sanırım.”

“Tam tersine fazlasıyla açıldığımı düşünüyorum. Senin çok üzerine gittiğimin farkındayım, ama o an engel olamadım. Kaan’ın seni benden iyi anladığını düşünmene ve ona açılmana dayanamıyorum.”

“İyi de beni senden iyi anladığını düşünmüyorum ki... Ona açılmış da değilim. Allah aşkına iki laf ettik diye şimdi aramızda sağlam bir bağ oluştuğunu mu düşünüyorsun?” Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi... “Sema’ya ne demeli? Açıkça yaptığı hatayı telafi etmekten bahsetti. Kadın seni resmen geri istiyor.”

“Alt tarafı birkaç abartılı söz. Her şeyi yarıya çevirmeye bayılır zaten. Hep bir üstünlük taslama derdinde olduğunun farkındayım, ama inan bana tehlikeli bir kadın değil.”

“Bilmiyorum. Bana öyle gelmedi. Ben bir erkek için kıyasıya savaşıp türde kadınlardan değilim Hakan. Beni bu duruma sokma lütfen.”

“Demek savaşılmaya değecek bir erkek olarak görmüyorsunuz beni.”

“Hayır tam tersine... Sen belki de her kadının isteyeceği kadar harika bir erkeksin, ama ben savaşçı değilim. İlişkiler zorlamadan oluşmalı, gelişmeli ve devam etmeli. Hayatta diğer her şey için mücadele ederken, evde beni bekleyen, ne olursa olsun yanımda olacağını bildiğim bir erkek, sığınabileceğim bir liman olmasını isterim.”

“Çok şanslısınız Aslı Hanım.” Kollarını Aslı’ya dolayıp

kendine çekti. “Şansınıza elimizde tam aradığınız model erkeğin sonuncusu var. Hemen almanız tavsiye ederim.”

Aslı küçük bir kahkaha attı. “Aldım bile!”

Hakan “Dün gece çok üstüne gittiğim için özür dilerim,” diye fısıldadı Aslı’nın kulağına.

“Kabul edildi. Ben de tartışmadan kaçıp, dün gece çözümlenecek kadar basit bir şeyin uzamasına neden olduğum için pişmanım. Bundan sonra daha açık olacağım.”

Hakan’ın yüzünde pis bir sırıtiş belirmişti “Her konuda mı?”

Bir anlık saflıkla “Her konuda,” diye söz verdi Aslı.

“Bu bir söz gibi geldi bana. Biliyorsun insanın sözü şeref-tir,” derken Hakan sırıtmaya devam ediyordu.

“Neler geçiyor aklından senin?”

“Neler geçmiyor ki sevgilim...” dediğinde Aslı neden bahsettiklerini yeni anlamış, hafifçe kızarmıştı.

Hastanedeki yatağında gözleri ağlamaktan şişmiş vaziyette doktorun gelmesini beklerken Can da dikkatini başka konulara çekmeye çalışıyordu.

“Kızları aramamı ister misin?”

“Hayır. Neler olduğunu anlayalım ondan sonra karar veririm.”

“İçecek bir şeyler getirmemi ister misin? Hava çok sıcak susuz kalmak senin için iyi değil,” dedikten sonra farkına varmıştı istemeden yine aynı konuya döndüğünü.

“Belki de artık hamile bile değilim. Benim için endişelenmene gerek yok.”

Kapı açılıp da doktor içeri girdiğinde Ahu neredeyse sinir krizi eşiğindeydi. Olan biteni bir solukta anlatıp, sanki her şey doktorun elindeymişçesine medet uman gözlerle bakmaya başladı.

“Ahucum seni önce bir muayene edelim ondan sonra konuşuruz. Can Bey de bize katılacak mı?”

Ahu haberi aldığı an tek başına olma fikrinden nefret ediyordu. Kocasına bakarken gözlerinde yalvaran bir ifade vardı. Can, karısının saçlarını sevgiyle okşadı “Tabii ki ben de yanında olacağım.” Sesini alçaltarak devam etti. “Sonuçta her şeyi daha önce de gördüm değil mi?”

Ahu zorla da olsa tebessüm etmişti kocasının havayı yumuşatma çabasına.

Az sonra doktor muayenesini tamamlamış hastasını rahatlatıyordu.

“Ahucum kendini biraz yormuş ya da zorlamış olabilirsin. Ama bebek gayet iyi durumda, endişelenecek bir şey yok. Bu arada öğrenmek isterseniz cinsiyetini de söyleyebilirim. Yalnız bir süre ikinizden de daha dikkatli olmanızı isteyeceğim. Sanırım yoğun cinsel temas söz konusu olmuş.”

Ahu ateş saçan gözlerini Can’a dikti. ‘Gidip iki arada bir derede adama cinsel hayatımızı anlattın. Bunun hesabını sorarım evde!’ bakışı atmıştı.

Can da sırtıp ‘Ne yapabilirim ki aşkım, doktor her ayrın-tıyı bilmek istedi,’ bakışı ile karşılık vermişti.

“Evet bir sonraki aylık kontrolde tam olarak kesinleşir, ama şu anda bir kızın olacaktı gibi görünüyor...”

Ahu mutluluğu ve duygusallığı aynı anda yaşıyordu. Yaşasın; bebeğini kaybetmemişti ve yaşasın; bir kızı olacaktı.

Doktor dikkat edilmesi gereken konulara tekrar değinip o günü hastanede geçirmesinin iyi olacağını ifade etti.

“Yani her ihtimale karşı. İciniz rahat olsun diye. Yarın ben tekrar uğrarım ve her şey yolundaysa -ki büyük ihtimalle öyle olacaktır- eve gidebilirsin.”

Doktorun yanlarından ayrılmasıyla Can ve Ahu heyecanla sarılıp duyduklarını tekrar etmeye başladılar.

Önce Can konuştu. “Kızımız olacaktı. Ne harika ya... İnşallah annesine benzer.”

“Aman huyu bana benzemesin istemem, yoksa onun inadı ikimizi de çatlatır,” diye karşılık verdi Ahu.

Can karısının yanağını sevgiyle okşadı. “Bence her şeyi sana benzesin. Şansa bak harika bir kadına sahibim şimdi bir de minyatürü olacak.”

Ahu kahkaha attı. “İkimizle başa çıkman kolay olmaz ama.”

“O zaman ilk fırsatta bana destek için bir de erkek yapmamız gerek.”

“Şansına küs kocacığım. Bundan sonra tesisimizde grev var. Sen gidip doktora boşboğazlık yaparken sonrasını düşünmedin herhalde,” derken başını dikleştirilmiş, kusursuz burnunu iyice havaya kaldırmıştı.

Burnuna küçük bir öpücük konduran Can “Bana kalırsa yasak kalkar kalkmaz, sendika uzlaşmak için can atacak,” diyerek karısına takıldı.

“Sen öyle san şekerim. Bütün giriş çıkışlar mühürlendi. Açtırmak sana pahalıya mal olacaktır.”

“Ne gibi?” Can Ahu’nun kafasından neler geçtiğini merak ediyordu.

“Eh o da başka bir günün konusu artık. Şimdi telefonumu ver de kızları arayayım gelsinler beni görmeye. Sıkıntıdan patlarım bütün gün burada,” derken pazarlık konusunda hâlâ eskisi kadar başarılı olduğunu düşünerek keyiflenmişti.

On Üçüncü Bölüm

“Abi nerdesin ya? Kaç saattir ulaşamıyorsun,” diyordu Kadir sonunda telefonuna cevap veren abisine.

“Yoldaydım, bazı yerlerde çekmiyor olabilir telefon. Ne oldu ki? Önemli bir şey mi var?”

“Sibel...”

Kötü olasılıklar bir bir aklından geçmeye başlamıştı. *Umarım evi terk etmek gibi aptalca bir girişimde bulunmamıştır. Gerçi Nevzat’ı atlatamaz. Ama Sibel bu belli mi olur?*

“Yine ne yaptı?”

“Bir şey yapmadı. Zaten yataktan çıkmıyor. Çok hastayım, diyor ama bana sorarsan psikolojik bir çöküntü yaşıyor.”

Baran inanmayarak güldü. “Kesin rol yapıyordur.”

“Yok abi cidden bu sefer ne dediysen ya da yaptıysan epey ağır olmuş. Kız kendine gelemiyor. Hem sen nerdesin ki? Yolda çekmiyor dedin.”

“Bizim çocuklar Çeşme’ye gideceklerinden bahsetmişti. Ben de onlara takıldım geldim.”

“E peki ne zaman döneceksin?” Kadir elinden geldiğince inandırıcı bir tonla konuşmaya çalışıyordu ama abisini ikna etmek de kolay değildi.

“Kadir sana bir şey soracağım ve bana doğruyu söyleyeceksin. Her şeyden önce ben senin ağabeyimim. Senin sadakatin bana karşı olmalı. Gerçekten kötü durumda mı?” Baran fazla umutlanmaması gerektiğini bile bile beklenti içerisinde sormuştu.

“Gerçekten fena hırpalamışsın ve kendine gelemiyor. Ne kadar hasta olduğunu ben değil doktor bilir. Ama bana sorarsan fazlasıyla korkmuş ve yalnız hissediyor.”

Duyduklarından ne anlam çıkarması gerektiğini kafasında tartıyordu. Sadece korkmuş olduğu için kendini odaya kapatması Baran için çok da bir şey ifade etmiyordu aslında. Kendisini, en az onun karısını sevdiği kadar sevmesini istiyordu. Daha azına razı olmaya da niyeti yoktu.

“Tamam o halde haftaya eve dönerim.”

Kadir afallamıştı. “Haftaya mı? Sibel hasta diyorum sen orda tatil mi yapacaksın?”

“Elbette tatil yapacağım ve bu arada karımın aklının başına gelmesini umarım,” derken düşüncesiyle bile keyiflenmişti.

“Peki ona ne deyim?”

“Kendine iyi bakmasını ve ben gelene kadar iyileşmesini söyle.” Sibel’in bunları duyunca sinirden nasıl kuduracağını hayalinde canlandırdı.

“Tamam nasıl istersen. Ama sonra olacıklara ben karışmam. Sen de başını beladan uzak tut bu arada bence.”

“Ne zaman büyüdü de bana akıl verir oldun? Hele göbek adının bela olduğu düşünülürse. Hadi kapatıyorum kendine iyi bak. Annemi ararım sonra.”

Telefonu kapattıktan sonra otelin lobisinde oturmuş bekleyen arkadaşlarına katıldı.

“Tamam en üst katı ayarladım. Odanın terasında kendine ait havuzu var. Yani istersek kendi partimizi verebiliriz,” diye anlatıyordu arkadaşlarından biri diğerlerine.

“Ohoo aramızda evliler var artık oğlum. Baran başına dert açmak istemez. Bu tip haberler çabuk duyulur. Gazetelere çıkmayalım sonra.”

Son duyduğu Baran’ın ilgisini çekmişti. “Karısından korkacak göz var mı bende? Gazetelere çıkarsak çıkarız. Benim için fark etmez ben size uyarım.”

Arkadaşları Baran’ın evlendikten sonra değişeceğini düşünmekle yanılmışlardı belli ki. Baran’ın bekâr hayatındaki alışkanlıklarından kolay vazgeçmeye niyeti yoktu.

Aslı ve Hakan eve dönerken, arabada Ahu ile ilgili haberi duyar duymaz soluğu hemen hastanede almışlardı.

“Peki neden olmuş olabilir? Söyledi mi doktor?” dedi Aslı.

Ahu kocasına çabucak bir uyarı bakışı fırlattı. Can anlamazlıktan gelerek cevap verdi. “Benim bazı tahminlerim var.”

Aslı kaşlarını kaldırarak merakla sordu “Ne gibi?”

“Belki yüksek mutfak taburelerinde iki büklüm oturmak yormuştur,” derken sırtıyordu. Ahu tam rahat bir nefes alacakken Can devam etti. “Ya da belki de?”

“Belki ne?” Aslı ve Ahu aynı anda sormuştu.

“Belki de geçen gün ortadaki koca sehpayı kaldırdığı için olmuştur.”

Aslı şaka yollu arkadaşını azarladı “Ahucum çocuk musun sen ya? Nasıl yaparsın böyle bir şey.”

Ahu ise hiç kaldırmadığı sehpa yüzünden azarlanırken sesini çıkarmadan arkadaşını dinledi. Çünkü esas nedeni açıklayamayacağının Can kadar kendi de farkındaydı. *Hain Can Bey’e de bakın bir... Ben bunu ödetmezsem.*

Kapının açılmasıyla hepsi bakışlarını o yöne çevirmişti. Sibel koca güneş gözlükleri ile içeri girip herkese keyifsiz bir selam verdi.

Ahu’ya “Nasılsın?” diye sorarken, aslında herkesin onu daha çok merak ettiğinin farkındaydı. En azından hâlâ birilerinin onun nasıl olduğu ile ilgilendiğini düşündü.

“Sanırım senden daha iyiyim Sibelcim. İyi misin? Canın sıkkın görünüyor.”

Sibel geçiştiriverdi. “Eh işte... Sonra konuşuruz.”

Mesajı alan Can Hakan’a döndü. “Gel abi aşağıda kafeteryaya gidelim de bir kahve içelim. Kızlar buradayken ben bir mola vereyim.”

Geldiğinden beri muhabbete nereden ve nasıl katılacağını kestiremeyen Hakan bu teklifi memnuniyetle kabul etmişti.

Erkeklerin çıkmasıyla birlikte Ahu sorguya çekmeye başladı. “Ee anlat bakalım.”

“Olmaz. Sana demiştik dersiniz,” derken omzunu silkti.

Aslı atıldı hemen... “Demeyiz canım. Sen anlat.”

“Vallahi kendi adına konuş. Ben söz veremem,” diye araya girdi Ahu.

“Gördün mü bak dedim işte. Anlatmıyorum.”

“Tamam ya bir şey demiyorum, anlat hadi...” dedikten sonra eklemeyen edememişti. “Tabii demiyor olmam düşünmediğim anlamına gelmiyor.”

“Ne kötüsün Ahu. Ben burada acı çekiyorum senin yaptığına bak.”

“Dur tahmin edeyim, kredi kartı limitin doldu. Daha fazla alışveriş yapamamak acı veriyor.” Ahu Sibel’in üstüne gitmeye bayılırdı. İki uç noktadaki arkadaşın arasında tampon görevi yapmak her zaman Aslı’ya düşerdi.

“Tamam uzatmayın artık. Hadi Sibelcim anlat da öğreneyim derdini.”

“Offf!” diyerek derin bir nefes alıp verdi. “Baran hapları öğrendi. Sonra da madem beni sevmiyorsun, çocuğumu doğurmak istemiyorsun beni sevenlerin yanına giderim dedi. Sonra da bavulunu alıp evi terk etti. Kimse ulaşamıyor. Ve ben sonsuza kadar dul hayatı yaşayan evli bir kadın olacağımı,” dedikten sonra gözyaşlarına boğulmuştu.

Ahu başucunda duran kâğıt mendil kutusundan mendil alıp Sibel’e uzattı. “Tamam söz verdiğim için bir şey demiyorum. Ama işin bu noktalara gelebileceğini düşünüp, bir plan

yapmış olmalısın. Eminim tamamıyla evi terk etmedi. Sadece sana ders veriyordur. Hemen en kötü senaryoyu düşünme kızım ya...”

Sibel burnunu çekerek başını iki yana salladı. “Bu sefer kesin bitti. Hem açıkça beni aldatacağını bile söyledi.”

Aslı şaşırılmıştı. “Cidden tam olarak bunu mu söyledi.”

“Bana bundan sonra, benden önceki ve sonraki kadınlardan bir farkım olmayacağını söyledi. Bu ne demek şimdi?” Tekrar yüzünü mendile gömmüş, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

“En kötüsü de,” dedi ağlamaktan bitkin bir halde “Asla ama asla boşanamayacağım gibi Nevzatsız ve ondan habersiz tek bir adım bile atamayacağım.”

Aslı ve Ahu birbirlerine bakarak söyleyecek uygun sözleri arıyorlardı. Ama söz konusu Baran ve Sibel olunca, sıradan teselli ya da önerilerin işe yaramayacağını da biliyorlardı.

Neyse ki Sibel’in çantasında çalmaya başlayan telefon boşluğu doldurmuştu.

“Alo?”

Arayan Kadir’di. “Yenge hastalığı atmaya başlamışsın. Evde yoktun. Ayşe Abla dışarı çıktı, dedi.”

“Of ya Kadir dalga geçme. Hamile olan arkadaşımın kanaması olmuş, hastaneye yatmış. Onu görmeye geldim. Geziyorum canım.”

“Tamam ya amma da hassas oldun ha. Neyse abime ulaştım. Sanırım biraz kafasını dağıtmak istiyor. Ama neyse ki korktuğun gibi evi terk etmemiş yani,” derken abisinin ne haltlar karıştırdığını düşünüp kendi kendine sırtıttı.

“Neredeymiş?”

“Bak onu söylemedi ama bir haftaya gelecekmiş.”

“Bir hafta ne haltlar yiyecekmiş peki Baran Efendi... hmmm söyler misin?”

“Yenge ben sadece elçiyim. Kozunu ağabeyimle paylaş ya. Hasta olduğunu söyledim. Geçmiş olsun. Kendine iyi baksın da bir haftaya iyileşsin dedi.”

Sibel çılgına dönmüştü. “Bir dahaki konuşmada söyle o

düşüncesiz, bencil ağabeyine, bu akşam eve dönmeyecekse, zahmet edip hiç gelmesin!” dedikten sonra telefonu hışımla kapatmıştı.

Aslı afallamıştı. Ahu hemen lafı yapıştırdı. “Sonra konuşunca suç oluyor. Daha demin salya sümük ağılıyordun adam seni terk etti diye. Şimdi geri döneceğine sevinmek yerine, adama zehir zemberek mesaj yolluyorsun kardeşiyle. Sibel sen hiç adam olmazsın.”

Sibel çemkirircesine cevap verdi. “Bir hafta her gece onun bunun koynunda keyif yaptıktan sonra bana gelecekse hiç gelmesin. Aklınca burnumu sürtecek. Ben adamı ters yüz ederim be. Geldiği zaman beni bulabilirse, burnumu sürter Baran Efendi!”

Sibel’in tüm gücü ve savaşma azmi, inadıyla birlikte geri gelmişti. Başka bir deyişle onun için hayat normale dönmüştü.

Aslı’nın tek diyebildiği ise “İyi de nereye gidebilirsin ki Nevzat olmadan?”

“Nevzat olmadan bir yere gitmekten bahseden kim? Nevzat beni istediğim her yere götürecektir. Önce annemin yanına Bursa’ya tabii. Baran Bey de kolaysa annemin yanında yapsın o afra tafraları.”

Kızların hastanedeki konuşmalarının üzerinden sadece dört gün geçmişti ki, gazetelerin eklerinde Baran hakkındaki dedikodular ikinci sayfaları süslemeye başlamıştı bile. Çeşitli söylentiler vardı bir grup zengin ‘playboy’un Çeşme kaçmağı hakkında. Ama elbette aralarında en ilgi çeken henüz evleneli bir ayı geçmemiş olan Baran Yıldırım’dı. Bursa’da annesinin evinde kahvaltı yaparken okumuştur haberleri ve şimdi gazeteleri ortadan yok etmesi gerekiyordu. Çünkü fazla soruya maruz kalmamak için, annesine kocasının iş

gezisinde olduğunu söylemişti. Ama şimdi bunları görürse, zaten başından beri Baran’ı istememiş olan annesi kıyameti koparırdı.

Sibel öfkeden kudurmuş halde eline telefonu alıp, Baran’ı aramaya başladı. Çalıyor ama cevap vermiyordu.

Tipik. Beni böyle yıldırıp, direncimi kıracağını sanıyorsa hiç tanımamış demektir.

Havayollarının numarasını çevirip, cevap veren yetkiliden uçak saatlerini öğrendi. Nevzat’a hemen hazırlamasını, çünkü İstanbul’a döneceklerini bildirdi.

“Nevzat yurtdışından arkadaşım geliyormuş. Biz karşılamaya havaalanına gideceğiz.”

“Tamam yenge, ağabeye haber vereyim.”

“Nevzat evimize gidiyoruz, bunun haber verecek bir yanı yok. Hem biliyor musun Baran bazen gereksiz konularda bile aramandan rahatsızlık duyduğunu söylemişti bir ara. Bana kalırsa bilgileri süzgeçten geçirip vermelisin.”

“Süzgeç mi?” Nevzat’ın basit mantığına göre çok karmaşık konulardı bunlar. Ağabeyi ona karısının attığı her adımı bildirmesini söylemişti. Sonra da çok arıyor diye şikâyet mi etmişti. Bir de süzgeç işi çıkmıştı. Nevzat kadınlarla arası çok iyi olan tiplerden değildi ve kadınların sorun getirdiğine inanırdı. Ağabeyi ne akla hizmet bu kadınla evlendi, tam olarak kestiremiyordu ama yenge hanımın sorundan başka bir şey olmadığı ortadaydı.

“Evet süzgeç. Yani gerekli bilgileri aktarıp, lüzumsuzları elemek. Şimdi bizim eve gittiğimiz çok önemli bir bilgi mi?”

“Değil mi?”

“Elbette ki hayır Nevzat. Zaten Baran’ın da istediği benim evde olmam değil mi? İyi ya işte isteğini yerine getiriyoruz. O aradığı zaman eve döndüğümüzü söylerim ben. Hadi sen şimdi arabayı hazırla.”

Nevzat’ın sahibine sadık bir doberman gibi Baran’a bağlı

olması çok can sıkıcıydı. Sibel adamın bir şey yumurtlamaya-
cağını umdu. Daha sonra son bir görüşme daha yapmak için
telefonu eline aldı.

“Aslıcım senden bir şey isteyebilir miyim?”

“Tabii canım yapabileceğim bir şeyse seve seve,” dedikten
sonra arkadaşının dediklerini dikkatle dinledi. Kendi üstüne
düşen önemli bir şey değildi ama Sibel’in planı geri teperse
çok büyük sorun çıkabilirdi.

“Bilemiyorum Sibel. Belki de olayları biraz kendi haline
bıraksan? Korkuyorum, bu adamı çok zorluyorsun.”

“Merak etme. Sinirleneceği bir şey yapmıyorum ki... Yani
en azından onun yaptığına kıyasla benimki çok masum.”

“Sen bilirsin.” Aslı her zamanki gibi pes etmişti. Sibel ile
tartışmak akıntıya karşı kürek çekmek gibiydi. Anlamsız ve
yorucu.

*Bu işi de hallettim. Göreceğiz bakalım el mi yaman bey mi ya-
man... Sahi hep merak etmişimdir. Doğru cevap hangisi? El mi
bey mi? Anneme de sağlam bir yalan uydurmam gerek. Daha sonra
Baran’la geleceğimi falan söylesem...*

Baran ve arkadaşları sahilde keyifle yayılmış, soğuk birala-
rını yudumlarken içlerinden biri takılmadan edemedi.

“Oğlum sendeki de ne inatmış be... Bak gazetelere de
çıkıyışın. Yenge sinirden kudurmuştur. Bari açıp telefonu
inkâr etseydin. Gerçi inkâr edilecek bir şey de yok ya. Bir
bilse gerçeği,” derken gruptan kahkaha koptu.

“Gerçeği bilse bile bana inanmaz ki zaten. Ona göre ben
her gece başka bir kadınla beraberim.”

“İyi de ne yaptı da seni bu kadar kızdırdı ki...”

Baran bakışlarını uzağa çevirip, kendi kendine mırıldanır
gibi cevapladı. “Ne yapmıyor ki desek? Sürekli damarıma
basıyor. Artık yerini ve konumunu idrak edip, benimsemesi
gerek.”

“Bu yöntemle daha da beter kontrolden çıkmasın da.”

“İşte ona cesaret edeceğini sanmam. Sanırım benimle uğ-
raşılmayacağını çok iyi anlamış durumda,” derken yüz ifadesi
gerilmişti.

“Tamam işte istediğin gibi dikkat çekmeyecek küçük bir
valizle geldim. Şimdi acele etmeliyiz çünkü fazla vaktim yok.
Yarın Hakan’la Antalya’ya gidiyoruz. Öncesinde yapılacak çok
işim var.”

“Her şey hazır zaten sadece çantaya yerleştirme faslı kaldı.”

“Şimdi ben bu valizi alıp havaalanına gideceğim. Seninle
orada buluşacağız değil mi?”

“Evet ben dobermanı atlatıp seni içerde bulacağım.”

“Ona ne diyeceksin?”

“İçeri girip uçağa binene kadar onu sürekli arayıp, oyalaya-
cağım. Zaten biletimi telefonda kredi kartıyla aldım. Çok er-
ken gitmeme gerek yok. Uçakta telefonumu kapatacağım için
binmeden önce ‘Arkadaşımın uçağında rötar varmış. Şarjım
bitmek üzere sonra bana ulaşabilsin diye şimdi kapatıyorum.
Sakin bir yere ayrılma aradığımda hazır ol,’ diyeceğim. O da
muhtemelen her dobermanın yapacağını yapıp, beni sabırla
bekleyecek. Zaten bir kez uçak havalandı mı, gerisi kolay.”
Planının her ayrıntısını hesaplamış olmanın verdiği rahatlığı
yaşıyordu.

“Kızım senden korkulur. Yani seninle yaşam asla sıkıcı ol-
muyor. Her an bir vukuat var.” Aslı arkadaşının dedektif gibi
hareket etmesinden etkilenmişti. “Peki oraya gidince ne yap-
caksın?” diye sordu.

“Otelden havaalanında karşılama talep ettim. Arabayla beni
alacaklar. Dikkat çekmesin diye eskiden kalan, kullanmadığım
ama iptal de ettirmedığım kredi kartımla ödeme yaptım. Sibel
Yener’i kimsenin fark edeceğini sanmam,” diyerek göz kırptı.

Aslı iyice kaptırmıştı. “Tamam da otele varınca ne yapmayı
planlıyorsun?”

“Bak işte onu detaylıca düşünmedim. Onun için de uçakta bol bol vaktim olacak değil mi?”

Aslı hayranlık karışık bir heyecanla “Ben asla böyle bir şeye cesaret edemezdim,” dedi.

“Sen asla Baran’la evlenmeye de kalkışmazdın. Böylece bunları yapman gerekmezdi Aslıcım,” dedikten sonra ekledi “Bana şans dile. Kaçış planım harika ama hâlâ onunla karşılaşınca ne olacağını kestiremiyorum.” Başını biraz utanarak öne eğdi “İnanır mısın korkuyorum bile... Yani beni herkesin içerisinde küçük düşürecek bir şey yapmasından.”

“Gitme o zaman güzelim,” dedi Aslı bir yandan arkadaşının elini hafifçe okşarken.

Sibel başını doğrulttu ve kendinden emin bir şekilde cevap verdi “Gitmek zorundayım. Beni bu şekilde bütün İstanbul’a rezil etmeye devam edemez. Hem Baran’ı geri kazanmak zorundayım.” Beceriksizce gülümseyerek devam etti. “Yani biliyorsun işte. Boşanamayacağıma göre... Sahip olduğum ve olacağım tek koca olduğuna göre...”

Aslı arkadaşına sarıldı. “İnanmıyorum! Sen onu gerçekten seviyorsun.”

“Hiç de bile! Ben beni sevmesini seviyorum hepsi bu.”

“Beni, Baran’ı, Ahu’yu, hatta herkesi kandırabilirsin canım, ama ya kendini? Sen de biliyorsun ki bu adama cidden, sırlıslıkla âşık olmuştun. Sen daha önce kaç erkeğin peşinden gittin böyle? Hiç! Ama son bir sene içerisinde iki kez Baran’ın peşinden onun olduğu yere gittin. Mücadele ettin. Lütfen bu sefer çenene hâkim ol, her şeyi batırma.”

“Denerim,” derken arkadaşına son kez sımsıkı sarıldı. “Hadi acele et de geç kalmayalım.”

Aslı havaalanından eve döndüğünde saat sekize geliyor-

du. Sibel’i yalnız bırakmaya kıyamamış, uçağın kalkış saatine kadar yanında beklemişti. Beraber Northshield’s’ta oturup patates kızartması yiyip, kola içmişlerdi.

“Bak söz ver Sibel, beladan uzak duracaksın. Arkadaşları ile oradaysa senin diklenmen hoş olmaz. Ne olursa olsun yalnız kalana kadar çeneni tutmalısın.” Aslı ne derse desin Sibel’in anlık duygularına göre hareket edeceğini bilse de, elinde olmadan çocuğunu korumaya çalışan anne içgüdü-süyle akıl veriyordu.

“Hiçbir şey için söz vermiyorum. Onu ne durumda ve kiminle göreceğime bağlı. Eğer kucağında bir kadınla görürsem...” Elini kaldırarak konuşmaya niyetlenen Aslı’yı susturdu. “Biliyorsun ki bu ilk olmayacak, o zaman yanında kimin olduğu umurumda değil, ağzının payını vereceğimden emin olabilirsin.”

Aslı sıkıntıyla ofladı. “Tamam Sibel sen hiç dinleme beni. Ama korkuyorum bir gün adamın elinin tersine geleceksin. Yani Baran bu, kiminle dans ettiğini sanıyorsun ki?”

“Aman sen de mi? Herkes gözümü korkutup duruyor ama ben korkmuyorum. Bana elini kaldırmaya cesaret edemez.”

Aslı arkadaşının deli cesaretine inanamıyordu. “Ve bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çünkü Baran gibi bir erkek bunu yapacak olsaydı çoktan yapardı. Defalarca şansı oldu. Bana zaafı var. Ama keçi gibi inatçı ve aşırı derecede gururlu.”

“Diyene bakın.”

“Hem böyle bir davranışla beni tamamen kaybedeceğini bilir. Evli kalıp kalmamaktan bahsetmiyorum. Ömür boyu benden mahrum kalmasından bahsediyorum. Gözünün önünde olup sahip olamamaktan bahsediyorum.”

“O zaman neden seni terk ettiğini düşünerek kahroldun ki?”

“Dedim ya... Bana vuramaz ama beni terk eder.”

“Ve terk etmesi fikri seni kahrediyor öyle mi?”

“Of Aslı... Lütfen romantizme başlama yine”

Tam cevap verecekken, Sibel’in uçağı ile ilgili anonsu duydu.

“Sibel senin uçağın için çağrı yapıyorlar. Hadi acele et. Ben hesabı hallederim.”

Sibel heyecanla ayağa kalktı. Arkadaşına sarılıp, küçük valizini arkasından çekerek ilerlerken, hayranlıkla kendisini izleyen gözlerin ve ona bakmak için dönen başların bilinciyle omuzları dikleşmiş, kendine güveni yerine gelmişti.

Aslı kapıyı arkasından kapatıp, sandaletlerinin bağcıklarını çözmeye başladı. Geldiğini fark eden Hakan, sevgilisini karşılamak için içeriden gelmişti.

“Nerelerdeydin? Ben de seni panik halde hazırlanırken bulurum sanmıştım,” derken Aslı’yı kollarının arasına almış öpüyordu.

“Evet... Sibel sağ olsun kendim için endişelenecek fırsat bulamadım bugün.”

“Neden, n’oldu ki?”

“Aman işte seni için dumur edecek ama benim için alışlagelmiş şeyler. Baran’ın adamını atlatıp, Çeşme’ye kocasına sürpriz yapmaya gitti. Daha doğrusu iş üstünde yakalamaya. Sen ne zaman geldin?”

“Altıda geldim ve seni göremeyince hayal kırıklığına uğradım.” Aslı’nın elbisesinin ipini çekiştiriyordu.

“Yerinde olsam hiç heveslenmezdim,” derken Hakan’ın yaramazlık yapmaya başlayan elini durdurdu.

“Neden? Yoksa ayın o döneminde misin?” diye sordu adam şakayla karışık.

“Hayır ama yarın eve gidecek olmamızın üzerimde yarattığı psikolojik baskı bir yana, hiçbir hazırlık yapmadım. Oyalanacak vaktim yok,” diyerek Hakan’ı hafifçe itip kollarından kurtuldu.

Hakan Aslı’yı yatak odasına kadar takip ederken “Bence büyütüyorsun,” dedi.

Aslı arkasını dönerek cevap verdi. “Bence fazla hafife alıyorsun. Yerinde olsam abartmaya başladım, çünkü tatlım Meral Saygın’ı hiç tanımıyorsun. Yo hayır senin ailenle tanışırken yaptığımız hatayı yapmayacağız. Bu gece oturup, konuşacak ve önemli noktaların üzerinden geçeceğiz.”

“Laptopumu da almamı ister misin? Word’de bir liste hazırlarız,” derken sırtıyordu.

Aslı işaretparmağını adama doğru salladı “Sen daha gül. Seni neyin çarpacağını bilmiyorsun.”

“Tatlım annen beni çarpar mı bilmiyorum ama bana çarpılacağından şüphelenmesin.”

“Nasıl emin olabiliyorsun Bay Ukala?”

“Çünkü ona kadınların yüzde doksan dokuzu üzerinde etkili olan taktiğimi kullanacağım. Ve sonunda benimle daha önce, yaklaşık yirmi beş yıl önce tanışmamış olduğuna yanaçak,” dedikten sonra keyifli bir kahkaha attı.

“Ne yani annemle flört mü edeceksin?” Aslı hayretler içerisinde kalmıştı.

“Bak böyle ifade edince kulağa hastalıklı geliyor. Ben sadece ona kendini iyi hissettirecek birkaç söz söyleyeceğim.”

“Ne gibi?”

“Üzgünüm ama filmimizin ön gösterimi yoktur. Yarın ilk ve son kez galada izleyebilirsiniz.”

Aslı şakayla karışık bir şekilde “Dikkat et de, annem, üstünde bu taktiğin işe yaramadığı yüzde birlik dilimde olmasın,” dedi.

On Dördüncü Bölüm

Sibel sonunda otele vardığı zaman saat neredeyse dokuz olmuştu. Hemen odasına çıkmak istiyordu, ama önce resepsiyon görevlisinden kocasının kaldığı odayı öğrenmesi gerekliydi.

Otele giriş işlemlerini tamamladıktan sonra önemsiz bir ayrıntıymış gibi resepsiyon görevlisine sordu.

“Baran Yıldırım hangi odada kalıyor acaba?”

“Üzgünüm, ama bu tip bilgileri konuklarımızla paylaşmıyoruz,” derken kibar ama otoriter bir tavır takınmıştı görevli.

“Ah tabii biliyorum. Ama ben karısıyım ve ona sürpriz yapmak için geldim. Çatıda olduğunu biliyorum odasının, ama hangisi olduğunu bilemiyorum. Kaç oda var ki kendine ait havuzu olan? Çok olmasa gerek.” Sıcak gülümsemesi yüzünde belirlediği an, sözlerindeki tehditkâr ton da açığa çıkmıştı. “Eh bu durumda benim bütün odaları tek tek çalıp öğrenmem gerekecek. Baran da bunu yaptığımı duyunca eminim çok kızacaktır, ama sizden ve kurallarınızdan bahsedersem belki anlayabilir.” Bir an duraksadıktan sonra, kendi

kendine konuşur gibi devam etti “Ya da belki anlayamaz. Ne de olsa çok kıskanç. Pireyi deve yapar. Ama her neyse ben sizi meşgul etmeyeyim daha fazla.”

Adam hiç etkilenmemiş bir ifadeyle, sakın bir şekilde konuştu. “Sibel Hanım, oda bilgisi veremem ama isterseniz şu an arkadaşları ile otelin barındalar.”

“Aa neden daha önce söylemediniz ki? Ben de burada durmuş zaman kaybediyorum. Hemen gidip kocama sürpriz yapayım,” dedikten sonra bayanlar tuvaletinin yolunu tuttu. Eşyaları odaya gönderilmişti. Aslında yukarı çıkıp, duş alıp, rahatça hazırlanmak tercihiydi ama otelden ayrılırlarsa onları bulması imkânsız olurdu. Sabaha kadar da beklemesi gerekirdi. Zaten her ihtimale karşı duruma uygun giyinmişti. Baran’ı en çok çileden çıkaracak seçimi yapmaya özen göstermişti. Boyundan bağlanan ve vücudunun tüm kıvrımlarını cömertçe ortaya seren çiçekli elbisesinin altında platform topuklu sandaletleri ile dergiden fırlamış gibi tarz sahibi ve iştah açıcı görünüyordu. Makyajını tazeleyip, omuzlarından aşağıya dümdüz dökülen açık kahve saçlarını iyice fırçaladıktan sonra, dolgun dudaklarını daha da dolgun gösteren rujunu sürdü. Baran’ın en sevdiği parfümü de sıktıktan sonra, otelin barına gitmek üzere bayanlar tuvaletinden çıktı.

“Nevzat deli etme beni? Ulaşamıyorum da ne demek? Telefonu kapalı mı?”

“Abi ben de anlamadım. Saatlerdir arkadaşının gelmesini bekliyoruz. İçeri girdi, sonra beni aradı ve ‘Uçakta rötör var. Şarjım az telefonu kapatıyorum ama buradan ayrılma,’ dedi. Ondan beri bir daha aramadı. Ne yapayım?”

“Ne mi yapacaksın? Git bir bardak soğuk su iç üstüne. Seni atlatmış sen de enayi gibi bekliyorsun orada. Hiç mi şüphelenmedin? Hem sen neden bana daha önce haber vermedin ki? Ben sana demedim mi gittiğiniz her yerden habirim olacak diye.”

“Abi yenge süzgeçten geçir falan dedi dediklerini. Seni sıkıyormuş ayrıntılar.”

“Ne süzgeci be adam? Hem sen yengeden mi benden mi alıyorsun emirleri. Tamam Nevzat basit bir işi beceremedin ya... Sana inanamıyorum yenge git köprüden atla derse atlayacak mısın eşek herif?” Baran burnundan soluyordu. Sibel tüm otoritesine ve söylediklerine karşı gelmiş, yanında çalışan adamı parmağında oynatmış, muhtemelen şimdi üstüne gülüyordu.

“Abi yanlış yaptım o an düşünemedim. Ne yapayımı şimdi? Nereye bakayım? Arayalım mı yengeyi?”

Sinirden kudurmuş olan Baran oturamıyor, bir aşağı bir yukarı volta atıyordu. Derin bir nefes aldı. “Aman sen bi bok yapma. Zaten öyle de böyle de yüzüne gözüne bulaştırıyorsun.” Bir eli belinde sıkıntıyla dolanıyor, düşünmeye çalışıyordu. Parmaklarını saçlarından geçirip, geriye doğru taradı ve kendini koltuklardan birine bıraktı. Başını kaldırdığı an kapıdan içeri giren Sibel’i fark etti. Bütün uç duyguları aynı anda yaşıyordu. Mutluluk, heyecan, öfke, endişe, rahatlatma... “Bir şey yapma Nevzat bir şey yapma. Gerek kalmadı,” diyerek telefonu kapattı ve önündeki sehpanın üzerine fırlattı. Geriye yaslanıp Sibel’i izlemeye koyuldu. Muhteşem görünüyordu ve yine o lanet olası elbiseyi giymişti. Onun için hazırlandığını biliyordu ama yine de o elbiseyle dolaşması hoşuna gitmiyordu. Çevreye göz attı, neredeyse bütün erkekler, içeri girdiği an onu fark etmiş, onun çekim alanına girmişlerdi. Arkadaş grubundaki erkekler de dahil...

“Baran bu Sibel değil mi? Almış haberleri kesin. Yandın oğlum,” diye atıldı arkadaşlarından biri.

“Doğru konuş. Ne diye yanacakmışım? Kılıbık bir adama mı benziyorum?” diye tersledi Baran.

“Yine de kadın milletine güven olmaz. Uzattıkça uzatırlar her şeyi. Artık aylarca dırdır dinle dur.”

Baran gözlerini Sibel’den ayırmadan, ifadesiz bir tonla arkadaşına cevap verdi. “Bilirsin seni severim, ama karım hakkında yorum yaparken daha dikkatli olsan iyi olur.”

Bu arada Sibel bakışlarıyla etrafı tarayıp, kocasını arıyordu. Çok geçmeden yerini belirleyip, onların bulunduğu yere doğru yürümeye başladı.

Grupta kadınlar da vardı ama hiçbiri Baran'la samimi görünmüyordu. Bunu görmek hoşuna gitmişti. Sıcak gülümsemesi yüzünü kapladı ve en çekici haliyle grubu selamladı.

"Merhabalar. Ben de bütün İstanbul nereye gitmiş diyordum. Demek herkes buradaymış."

Herkes Sibel'i selamladıktan sonra, Baran'ın yanına oturması için yer açtılar.

Yerine yerleştikten sonra, gayet olağan bir şekilde konuşmaya devam etti. "Kocacığım beni özlemiş olmalı diye düşündüm, sürpriz yaptım. Memnun oldun mu canım?"

"Bu elbiseyi neden giydin. Sinir olduğumu bile bile..." diye alçak sesle sordu Baran.

Aynı tonla cevap verdi Sibel "Çünkü tatlım, yarın mayo da giyeceğime göre sorun olmaz diye düşündüm."

"Ama bu farklı. Bu elbise her yerini ortaya çıkarıyor ve bütün erkekler yiyecek gibi bakıyor."

"Eh sanırım güzel bir kadının laneti de bu... Ne giysem bakıyorlar Baran saçmalama. Çarşafla çıkayım evden istersen," diye aksilendi.

"Hiç evden çıkmasan nasıl olur? Sana söylediğim onca şeyden sonra ne cesaretle gelirsın buraya? Nasıl karşı çıkar-sın bana?" İlk şoku atlatan Baran'ın ifadesi sertleşmeye başlamıştı.

"Kocam her gün onun bunun koynuna girmekte sakınca görmüyor da, benim öğrenip hesap sormaya gelmem mi sorun oluyor?"

İçkisinden bir yudum alan Baran'ın yüzünde alaycı bir gülümseme belirmişti. "Bana hesap sorabileceğini de kim söyledi?"

"Ben senin karınım. Eh boşanamayacağımıza göre, benimle geçinmek zorundasın. Kurallar ikimiz için de geçerli," diye fısıldadı Baran'ın kulağına.

"Yanılıyorsun. Babamın iki evi vardı. Annem bunu bilirdi ve bir gün bile hesap sormadı. Bizde kadının hesap sormaya hakkı yoktur." İçkisini bitirip ayağa kalktı.

Sibel afallamıştı. Ne diyeceğini bilemedi. Baran elini uzatıp, Sibel'i ayağa kaldırdı.

Kadınla erkekli karışık gruba dönerek konuştu. "Sibel yol yorgunuymuş. Odasına çıkıp dinlenmek istiyor. Ben onu bırakıp geleceğim. Bensiz çıkmayın."

"Tamam ama acele et on buçukta çıkacağız," diye karşılık verdi arkadaşı.

Sibel duyduklarına inanamıyordu. Kocasını onu odasında bırakıp, içinde kadınların da olduğu arkadaş grubuyla gece kulübüne gidecekti.

Dirseği Baran'ın elinde, odaya neredeyse sürüklenmişti. Kapıyı açıp odaya girene kadar bir şey söylemeye cesaret edemedi. Ama kapı kapanır kapanmaz kendini kaybetti.

"Sen ne utanmaz adamsın ya? Beni daha fazla küçük düşüremezsın diye düşünürken yepyeni bir rezaletle karşıma çıkıyorsun? Buraya senin için geldim ama sen beni odaya kapatıp arkadaşlarınla gezeceksin. Belli ki gelmem seni hiç mutlu etmedi. Belki de planlarını bozdum. Ne de olsa burada her gece başka bir kadınla âlem yapıyorsun. Senden öğreniyorum!"

Baran içindeki öfkeyi ve heyecanı daha fazla bastıramayarak, Sibel'e doğru hızlı bir iki adım attı. Sibel ise belki de tokat atabileceğini düşünerek irkildi, geriye kaçtı. Sırtı duvara değdiği an, Baran da onu yakalamıştı. Ellerini Sibel'in saçlarından geçirip, başını geriye doğru çekti. Sibel'in canı yanıyordu. "Kendine gel ne yapıyorsun? Aklından bile geçirme."

"Şu anda aklımdan neler geçtiğini hayal bile demezsin. Ben de kendime gelmek için uğraşıyorum zaten," dedikten sonra Sibel'i sertçe öpmeye başladı. Önce ona karşı durmaya kararlı olan karısının, direnci çok çabuk kırılmış, öpücüklerine hevesli bir şekilde karşılık vermeye başlamıştı. Bu gece kocasını tekrar kazanmaya kararlıydı.

Baran karısını okşarken ne kadar heyecanlandığını keşfettiğinde, vücudunu ona daha sert bastırdı. Daha da ileri gitmek üzereyken 'Bu kadar kolay olmamalı,' diye geçirdi içinden. Bu sefer farklı olmalıydı. İyice anlamalıydı. İsteddiği her şeyi istediği an elde edemeyeceğini bilmeliydi.

Birden durdu ve geri çekildi. Sibel ise yalvarırcasına bakıyor, ellerini onun üzerinden çekemiyordu.

"Şimdi yat ve dinlen, sabah konuşuruz."

"Baran şaka yapıyorsun değil mi? Her şeyimle buradayım ve önceden olanları telafi etmeye hazırım ama sen beni bırakıp arkadaşlarınla gideceksin öyle mi?" Sibel gerçek olmadığına inanmak istiyordu.

"Önceden olanlar bu kadar kolay telafi edilirse, sonrasında yaşananların anlamı kalmaz. Acelemiz yok. Yarın da konuşabiliriz. İyi geceler."

"Ne yani sen gidip başka yerde mi yatacaksın? Ve ben burada yalnız... Eğer bu kapıdan çıkarsan sakın bir daha dönüyim deme! Duyuyor musun?" Sinirden kontrol edemediği sesi koridordan duyulacak seviyeye gelmişti.

Baran kendinden son derece emin ve çapkın bir gülümsemeyle "Yanılıyorsun. Bu kapıdan çıkacağım ve sonra yine geleceğim. Sen de itiraz etmeyeceksin çünkü senin de istediğin bu. Sana tatlı rüyalar," dedi ve arkasını dönüp çıktı.

Hırsından çılgına dönmüş Sibel'in tek yapabildiği ise, civarda bulabildiği ilk şeyi, kül tablasını fırlatmak olmuştu.

O gece Ahu ile Can'ın evinde yine Can'ın annesi Sevda Hanım vardı. Hastaneden çıktığından beri Ahu'nun üzerine titrer olmuştu. Bu durum Can'ın müthiş derecede hoşuna gidiyor olsa da, Ahu'yu bunaltmaya başlamıştı. Bu kadındaki ani değişimin nedenini anlayamamakla beraber, yakın zamanda geldiği gibi ansızın gitmesini umuyordu. Belki de bu

aralar kendini meşgul edecek bir şeyler arıyordu. Ya da kim bilir bir çeşit geç orta yaş bunalımına girmiş de olabilirdi.

"Ahucum bu dönemler en tehlikeli zamanlar. Ama göreceksin beşinci aydan itibaren her şey çok daha keyifli olacak. Spor yapmayı düşünüyor musun? Eğer normal doğum düşünüyorsan, vücudunu aktif tutman işini kolaylaştırır. Ben Can'a hamileyken Amerika'daydım bir dönem. New York'ta Central Park'a yakındı kaldığımız yer. Her sabah ve akşam yürüyüşe çıkardım. Tabii oranın parkları bir başka güzel. Hem çok geniş, hem de çok bakımlı."

"Ben henüz o konuları düşünmedim. Biliyorsunuz her şey çok ani oldu. Evlendim ve hemen hamile kaldım. Şimdi de şu beklenmeyen kanama çıktı ortaya."

"Sen kendini hiç zorlama canım. Annelik içgüdüne güven. Kendin ve bebek için en iyisini sen bilirsin. Torunuma iyi bakacağından eminim," derken Ahu'ya mı öyle gelmişti, yoksa duygulanmış mıydı demir yürekli kayınvalidesi?

Derin bir ah çekerek konuşmasına devam etti. "Umarım başka çocuklar da düşünüyorsunuzdur."

Ahu ve Can birbirlerine kaçamak bir bakış attılar. Can Ahu'ya fırsat vermeden şakayla karışık araya girdi

"Bunu konuşmak için erken değil mi sence anne? Yani daha Ahu birinciyi doğurmamışken. Böyle konuşursan gözü korkar, sonra elimi sürdürtmez valla."

"Nasıl laf öyle Can ya? Annen benim hakkımda neler düşünecek."

"E yalan mı karıcığım? Sen bu konuyu hiç düşündün mü? Yani bana kalırsa sen kafanda bir çocukla sınırlandırmışsındır bu konuyu."

"Hayır tabii ki," diye yalan söyleyiverdi Ahu. Can'ı haklı çıkarmaktansa, yalancı sıfatı almayı tercih ederdi şu an.

"Öyle mi? Bunu duyduğuma sevindim, çünkü ben de çocuğumuzun tek kalmaması gerektiğini düşünüyorum. Ama altından kalkabilir misin diye merak ediyorum," dedi muzipçe.

“Neyin?”

“Dört çocuğun.”

“Yuh artık... Hangi arada dört çocuk doğurup, hayatıma devam edeceğim,” diye sitem etti. “Hem bu kadar çocuğun masraflarının altından nasıl kalkacağız söyler misin?” derken kırdığı potu anlamıştı.

Sevda Hanım merakla sordu “Neden kalkamayacaksınız ki? Can’ın gayet iyi durumda bir ajansı var.”

Ahu söylediğinden pişman başını önüne eğmişti. “Evet tabii. Öylesine dedim zaten.”

Ama bir kez tecrübeli ve kurnaz iş kadını Sevda almıştı kokuyu.

“Sahi Can işler nasıl gidiyor? Sizin sektör krizden etkilenmiş olmalı.”

Konunun açılmasından son derece rahatsız bir biçimde lafı geçiştirmeye çalışmıştı Can.

“Eh işte etkilenmeyen mi var. İdare ediyoruz.”

Ahu haykırmamak için zor tuttu kendini. Hiç de idare edemiyoruz. Geçenlerde kredi kartıma ödeme yapılmadığı için, kartım markette limit vermedi, demek istedi ama sözlerini yuttu.

“Can ihtiyacın olduğunda bana gelebileceğini biliyorsun değil mi? Elbette tercihim işlerin başına geçmen. Zaten eninde sonunda her şey sana kalacak. Serkan’ın dünya umurunda mı ki? Bir şeflik inadı tutturmuş gidiyor. Onca yıl yurtdışında okut, ola ola aşçı olsun aklım almıyor. Gerçi onunla ilgili keşke tek sorun bu olsaydı,” dedikten sonra fazla konuştuğuna kanaat getirip sustu.

Dikkatin kendi ve işi üzerinden başka bir konuya çekilmesinden memnun bir şekilde “O da ne demek oluyor ki? Yine ne yaptı haylaz?” diye sırtarak sordu.

“Yok canım öylesine dedim,” diyerek geçiştirmeye çalıştı annesi.

Can şüphelenmişti. “Hadi ama ya... Var bir şey söylemi-

yorsun. Hem ben seni tanırım. Hiçbir şeyi öylesine söylemez Sayın Yönetim Kurulu Başkanı Sevda Hanım.”

“Şimdi gerilmeyelim, Ahu’yu germeyelim. Sonra konuşuruz,” diyerek net bir tavırla konuşmuştu Sevda Hanım.

Ahu bir anlık engel olamadığı merakla atıldı “Neden stres olayım ki? Sonuçta benimle ilgili bir konu değil. Serkan’ın hayatı, onun seçimi...” dedikten sonra yaptığı hatayı fark edebilmişti.

Can, bu sefer Ahu’ya döndü. “Sen neden bahsediyorsun?”

Ahu paniklemişti. “Şef olmasından tabii.”

“Burada neler dönüyor biri bana da anlatır mı? Anlaşılan bu gidişle bu evde ancak iskele babası olacağız.”

Sevda Hanım duraksayarak, uygun kelimeleri arayarak konuşmaya başladı. “Serkan şeymiş oğlum.”

“Neymiş anne?”

“Hani kadınların yerine erkekleri tercih edenlerden.”

“Ne?! Şaka mı bu?” Bir annesine bir Ahu’ya bakıyordu. “Ve senin bundan haberin varken bana bir şey söylemedin öyle mi Ahu? Pes yani...”

“Ama canım ya bu benim açıklayacağım bir şey değil. Hem Serkan rica etti sırrını saklamamı.”

“Hayret bir şeysin Ahu. Kocan ben miyim Serkan mı? Kime senin sadakatin anlamadım. Serkan’ın yaptıkları da artık sınırı aştı iyice. Ne demek erkekleri tercih ediyor? Homoseksüelin kibarca ifadesi mi? Anne sana da inanamıyorum bu kadar kolay kabulleniyorsun yani. Her konuda dünyayı yakıp yıkan kadın bu konuda çıtını çıkarmıyor. Babamın haberi var mı? O da senin kadar modern anlayışlı mı bu konuda?”

Annesinin ifadesi sertleşmiş, gözlerinde buz gibi bir bakış belirmişti. “Babanı bir haftadır görmüyorum. Hem bu konuda diyecek bir şeyi olduğunu da sanmıyorum. Kendi yediği halleden sonra.”

“O da ne demek şimdi?” Hiçbir konudan haberi olmaması, herkesin arkasından iş çevirdiği hissine kapılmasına neden

olmuştu. “Bundan da haberin var mı Ahucum?” Ahu haberi olmadığını başını sallayarak belirtti.

“Babanın bir ilişkisi ve bu ilişkiden bir çocuğu olduğunu öğrendiğimden beri onu görmüyorum. Sanırım şu anda kimseyi suçlayacak durumda olmadığı gibi, başımıza nasıl bir felaket açtığının da farkındadır.”

Can’ın ağzı açık kalmıştı. “Vay canına ne aileymişiz be. Tam filmlik. Kaç yaşında bu çocuk? Ne kadar süredir devam ediyormuş bu ilişki?”

“Çocuk iki yaşında. Eh ilişki başlar başlamaz hamile kalmadıysa herhalde en az dört senedir devam ediyor olmalı. Doğrusu babanın hakkını vermek gerek. O kadar iyi bir yalancı ve o kadar iyi rol yapıyor ki, ben hiç hissetmedim.”

“Ya da insanların hayatını yönetmekle o kadar meşguldün ki, kendi hayatınla ilgilenmeyi unuttun,” diye geçirdi içinden Ahu.

Şaşırtıcı bir biçimde Sevda Hanım’ın tüm katılığı ve kararlılığı altında, kırılmış bir kalp ve belki de hâlâ kocasının hayatında önemli olduğunu bilmeye ihtiyacı olan bir kadın odlunu görebiliyordu Ahu.

Can duydukları karşısında dumura uğramış, ne diyeceğini bilemez hale gelmişti. Gecenin kalanında konuşmaktan çok düşüncelere dalarak, dinlemeyi tercih etti.

“Aslı inanabiliyor musun? Duydun mu dediğimi? Adam beni öylece bırakıp gitti. Sinirden kudurmak üzereyim. Akıl diyor çık sen de bırak kendini âleme. Ama yalnızım nereye gidebilirim ki? Zaten bu yazlık mekânlarda erkekler sümük gibi yapışıyor bilirsin. Bir de yalnız olursam... Bir ara düşündüm İstanbul’a döneyim, ama geç oldu işte. Otel değiştirmeyi bile düşündüm. Geldiğinde bulamasın diye. Ama tam tersine gelsin de, karşılık bulamasın istiyorum. Ne yapсам ki?”

Burnundan fitil fitil getirmeliyim yaptığını. Aslı çıldıracağım. Çocuk gibi beni odaya çıkarıp yatırdı, arkadaşlarına dönüp bekleyin birazdan geliyorum dedi. Çok değil dokuz ay önce bu olacakları söylesen bana bunu yapabilecek erkek anasının karnından doğmamıştır derdim. Şimdi aptal gibi kaldım burada. Sinirden saçımı başımı yolmak geliyor içimden.” Sibel nefes almadan konuşuyordu. Aslı ise araya girebilmek için susacağı anı bekliyordu.

Sonunda Aslı, arkadaşının anlık boşluğundan faydalanıp konuşmaya başladı. “Sakin ol canım. Yaptığı hoş değil kabul ediyorum. Ama kendince intikam alıyor işte. Bence senin gelmene sevindi de kabul etmeyi yediremiyor. Bence bu gece dinlen, yarın salım kafayla ele alırsınız. Olanları doğru bulmuyorum ama sizin ilişkinizde o kadar çok yanlış var ki. Sürekli misillemeyle geçiremezsiniz günlerinizi. Bir noktada biriniz bu döngüyü kırmalı. Bu neden sen olmayasın. Bu sefer karşılığını verme. İnan senin saldırıya geçmediğini görünce pes edecektir. İyi niyetini göster. Gerçekten barışmak için geldiğini hissettir.”

“Bilemiyorum Aslı. İstedğin şey yapmak istediklerimin tamamen tersi yani. İçime oturur karşılığını vermezsem. Hem neden ben döngüyü kırıyormuşum?” İnatçı çocuklar gibi mızızlanıyordu.

“Zırt pırt kendini bu durumlara sokmamak için. Sence yeterince geçerli bir neden değil mi?” Aslı Sibel’i ikna etmeye çalışmaktan yorulmuş, kendi hazırlıklarına odaklanmak istiyordu.

“Canım yarın Antalya’ya gideceğim, biliyorsun. Fazla geç kalmadan hazırlıklarımı bitirmek istiyorum. Bence şöyle uzun ve keyifli bir banyo yap. Sonra kendine gelersin. Güzel bir uyku çektikten sonra sabah mantıklı bir biçimde konuşursunuz.”

“Ne kadar şanslısın Hakan gibi bir adamla evleneceğin için,” dedikten sonra iç geçirdi Sibel. “Biz mantıklı hiçbir konuşma yapamıyoruz. Hep kavgayla sonuçlanıyor.”

“Canımcım sen Hakan’ı da çileden çıkarırdın emin ol. Seninle yaşamış biri olarak, üstelik sadece arkadaşın olmama rağmen, kolay bir insan olmadığını yakından gördüm.”

“Sen de mi ya?”

“Seni seviyorum. Değişme, sadece azıcık büyü. Öptüm. İyi geceler.”

“Of tamam sana da,” dedikten sonra telefonu kapattı Sibel. *Şu Aslı da içimdeki tüm intikam ateşini söndürdü. Ne diye aradıysam? Akli başında tavsiyeleri ile kişiliğimi köreltiyor. Bana benim gibi dalavere konusunda usta, intikam konusunda taviz vermeyen biri lazım akıl vermek için. Neyse banyo yapalım bakalım ne olacaksa. Yarın sabah İstanbul’a döneceğim. Burada kalıp Baran Bey’in bana ayıracağı zamanın gelmesini bekleyemem. Sabah ilk uçakta yer ayırtacağım nasılsa bu gece sabah kadar içki içip, yarın öğlene kadar kalkmaz. Evet tamam öyle yapacağım.*

Telefonda havayolları ile görüşüp, biletini aldıktan sonra, odaya yemek istetti. Uzun bir banyodan ve içtiği iki kadeh kırmızı şaraptan sonra sinirleri iyice gevşemişti. Televizyon kanallarını dolaşıp, romantik bir komedi bulunca izlemeye başladı. Tek başına geçirdiği bu gecede, izlediği filmin komedi olması fark etmiyordu. Gururundan tuttuğu gözyaşları, televizyondaki çiftin mutlu kavuşmasıyla sel olup aktı. Ne kötü kaderi olduğunu düşünüp, kendine acıyordu. Yarın elbette savaşçı Sibel ortaya çıkacaktı yine, ama bu gece, bu odada yapayalnızken, kimse görmüyorken istediği kadar ağlayabilirdi. O da öyle yaptı. Daha fazla ağlayamayacak kadar bitkin düşüp, uykuya dalana kadar akıttı gözyaşlarını.

Baran arkadaşları ile Kenan Doğulu’yu izlemek için gittiği barda içkileri peş peşe içiyordu. Onun karısını otelde bıraktığını görerek cesaret alan kadınlar, her zamanki gibi şansını deniyordu ama Baran’ın gözü hiçbirini görmüyordu. Aklında sadece Sibel olsa da, çevresine bu ilişkide ne kadar baskın olduğunu göstermek istercesine gülüp, eğleniyordu. Dışarı-

dan bakan Baran’ın karısını zerre kadar umursamadığını düşünürdü. Oysa her kadeh içki, kanına her dakika daha fazla karışan alkol ondan başka bir şey düşünemez hale getirmişti onu. Kenan Doğulu, “aşk oyunu buna derler” diye söylerken şarkısını, orada daha fazla kalmak istemediğine karar vererek kalktı. Arkadaşları nereye gittiğini sorduğundaysa, yaptığı tek açıklama “Şu anda olmam gereken yere,” idi.

Sibel’in aksine, Baran söz konusu olunca resepsiyon görevlisi, yedek anahtar konusunda çok yardımcı olmuştu. Odaya girdiği an, karanlıkta çok net olmasa da Sibel’in yatakta yüzüstü yatmış olduğunu görmüştü. İçeriye dolduran kokusunu özlemle içine çekti. Onun orada olduğuna, uzanınca dokunacağı mesafede olduğuna inanamıyordu.

Yatağa yanaşıp, yastıkta yüzü yan çevrilmiş vaziyette uyan karısına baktı. Yüzünün bütün kasları gevşemiş, belli ki keyifli bir rüya görüyordu. Başucundaki boş şarap kadehini fark edince, içinde bir burukluk hissetti. Bu gece burada tek başına kalmış, öfkesinden ya da üzüntüsünden şarap içmiş ve belki de ağlamıştı. Başını çevirip dolabın yanında, toplanmış vaziyette duran bavuluna baktı. Olanlardan sonra gitmeyi düşünmesine şaşırmazdı elbette. Ama şu anda oradaydı. Kim bilir belki de fikrini değiştirmesini sağlayabilirdi.

Yavaşça yanına uzanıp, düzenli nefes alışlarını dinlemeye başladı. Dolgun pembe dudakları hafif aralanmış, kirpiklerini kırptırıyor. Rüya hoşlanmadığı bir hal almaya başlamış olmalıydı ki, kaşları hafifçe çatılmıştı. Baran onu ne kadar arzuladığını düşündü. O anı mümkün olduğunca özümsemek, acele etmeden her saniyesinin tadını çıkarmak istiyordu.

Parmaklarını, Sibel’in gözlerinin üstüne düşen perçemlerinde dolaştırdı. İşaretparmağıyla dudaklarının çevresinde gezindi. Ellerini biraz aşağıya kaydırıp, ensesinde daireler çizdi. Sibel’in yüz hatları yine gevşemiş, dudakları hafif bir gülümsemeyle aralanmıştı.

Baran örtünün altından Sibel’in ipek geceliğini sıyrıp bacaklarını okşamaya başladı. İçkinin etkisiyle derin uykuda

olan Sibel'den hafif bir inilti geldi. Baran daha fazla beklemek istemiyordu. Sibel için o kadar uzun süredir bekliyordu ki... Kontrolü elinde tutmak için sürekli kendini çeken karısına, bu gece tam anlamıyla sahip olmalıydı. Bu şekilde devam edemezdi. İşlerine konsantre olamıyor, huzurlu bir an geçiremiyor. Artık direnmeyi bırakmalı, Baran'ın otoritesini kabul etmeliydi.

Yavaşça doğrulup, karısının üzerine uzandı. Sibel uyku ile uyanıklık arasında bir yerlerde ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Otel odasında ve yalnız olmadığını idrak edince panik oldu. Baran, eliyle ağzını bastırarak "Korkma benim," dedi. Sibel arkasını dönmeye çalışıyor ama adamın ağırlığı altında hareket edemiyordu.

"Ne işin var burada? Kalk üstümden hemen?" diyerek terslendi.

Baran elini göğsünün altından geçirip, okşamaya başladığında, karısı tekrar huysuzca kıpırdanmaya başladı.

Yüzünü saçlarına gömdü, sonra da kulağına fısıldadı. "Sibel neden bu kadar aksi olmak zorundasın ki?"

"Sen beni aksileştirdiğin için... Beni bırakıp giderken, geri gelmemeni söylemiştim. Bilmem hangi kadınla gece âlemi yaparken iyiydi ama. Neden şimdi geldin?"

"Hakkım olanı almaya geldim," dedi Baran bir yandan eliyle kalçalarına doğru ilerlerken.

"Bu şekilde zorla mı? Ben istemiyorum."

"Ama isteyeceksin," dedikten sonra karısını hırsıyla kendine doğru çekti.

Sibel huysuzca "Çekil dedim," diye sesini yükseltti. Gece-nin başında olanlar, gururunu o kadar kırmıştı ki, bu şekilde çaresizce teslim olmak, ona boyun eğmek demek olacaktı. Kocasının otoritesine karşı gelmek Sibel'de içgüdüsel bir tepki haline gelmişti. Sanki bir kez boyun eğerse, ilişkilerinde hep taviz veren taraf olacakmış gibi geliyordu.

Baran Sibel'in kulağına "Şişşt...Sakin ol. Buraya bunun için gelemedin mi aşkım? İsteddiğini alacaksın," dedi fısıltıyla.

Kocasının parmakları vücudunda dolaşırken Sibel'in çırpınmaları, iniltiye dönüşmüştü. İşte o an Baran, artık karısının da kendine dokunmasına izin verebileceğini anlayarak, onu yatakta sırtüstü çevirdi.

Sibel Baran'ın üzerindeki keten gömleğin düğmeleri ile uğraşamayacak kadar sabırsızdı. İki hamle de tüm düğmeler yerlere saçılmış, gömlek fırlatılıp bir köşeye atılmıştı.

Parmakları heyecanla kocasının kemerine uzandığında, adam da onu hırsıyla öpmeye devam ediyordu. Karısının zevkle karışık attığı hafif çığlık, Baran'ın daha da heyecanlanmasına neden oldu.

Sibel ayrı oldukları süre boyunca hayalini kurduğu anın, beklediğinden çabuk gelebileceğini anlayınca bu zevkli dakikaların biraz daha uzaması için Baran'ı sırt üstü yatırdı.

"Ben aslında daha çok bunun için gelmişim," diyerek kocasının dudaklarını ateşli bir şekilde öpmeye başladı. Öpücükleri boynunu geçip, göğsüne ulaştı daha sonra göbeğine kadar indi. Tam o noktada Baran kafasındaki soru işaretleri, beklenti ve heyecan nedeniyle çıldırmak üzereydi.

"Sibel ne yapıyorsun?" diye sordu emin olmak istercesine.

Başını kaldırıp adama cevap verdi. "Kontrolü elime alıyorum kocacığım."

Adam kahkaha attı. "Hiç pes etmiyorsun değil mi? Bu sefer şikâyet ettiğimi söyleyemem ama."

"Farkındayım. Şimdi sıra sende söyle bakalım kime ait-sin?"

Baran zevkle sırtıp "Sana," dedi.

Uzun zamandan beri ilk kez, ikisi de eşit koşullarda anlaşmaya vardıklarını hissederek kendilerini yaşadıkları anın büyümesine kontrolsüzce kaptırmıştı.

On Beşinci Bölüm

Gözlerini açıp, yanında halen uyumakta olan adama, âşık olduğu erkeğe baktı. Gerçi bütün gece gözünü kırpmamıştı, ama sabaha doğru kendinden geçmiş olmalıydı. Bugün yaşayacakları, bundan sonraki hayatına yön verecekti. Her şeyin sorunsuz gitmesini, hayatında yepyeni bir sayfanın açılmasını istiyordu. Doğrusu hayatından bir süredir, her şey eskiden olduğundan farklıydı ya... Ama işte bir kere olsun, sadece bir kerecik, hayatın istediklerini önüne kolayca sermesini istiyordu. Bir kere olsun Sibel kadar şanslı olmak istiyordu.

Telefonun sesi ile irkildi. Uyuyamayacağından adı gibi emin olsa da, her ihtimale karşı saati kurmuştu bir gece önce. Ne tasasız adamdı şu sevgilisi de... Bütün gece horul horul uyumuş, uykusunda keyifli sesler çıkararak Aslı'nın sinir olmasına neden olmuştu. Bu kadar çok endişelenen biri olduğu için kendine çok kızıyordu ama ne yapabiliirdi ki, ondan bir Sibel olmayacağı gibi, Sibel'den de bir Aslı olamazdı.

Hakan başını çevirip gözlerini araladı.

"Günaydın aşkım. Büyük gün bugün. Efsanevi Meral Saygın'la tanışma günü," diyerek gülümsedi.

Aslı ekleme ihtiyacı hissetti. "Ve Mahmut Saygın... Kız kardeşim Nazlı'yı da unutma."

Hakan sırtıp, Aslı'yı okşamaya başladı. "Saygın ailesini fethetme günüm desek kısaca? Heyecanlı mısın?"

Aslı çabucak bir öpücük kondurup doğruldu. "Evet tabii ki. Ama görüntüğe göre sen değilsin. Hadi kalk geç kalmamalıyız."

Hakan sevgilisini kolundan yakalayıp, kendine doğru çekti. "Heyecanı en iyi ne yatıştırır biliyor musun? Başka bir heyecanlı aktivite. Adrenaline karşı adrenalin," derken boynunu öpüyordu. "Çivi çiviye sökermiş ya..."

"Hayatta olmaz! On ikide uçağımız kalkıyor. On buçukta evden çıkmanız gerek ve saat sekiz. Delirdin mi sen?" Aslı sevgilisinin elinden kurtulmaya çalışıyordu.

"İyi ya iki saat var işte. Ne yapacağız ki bu arada?"

Aslı tüm gücüyle kendini çekip kurtuldu. "Ne mi yapacağız? Hazırlanacağız. Duş alıp üstümü giyeceğim."

"Ve bu işlem tam iki saat mi sürecek? Benim için on beş dakika yeter. Kalan zamanda ne yapmamı önerirsin?" derken yüzünü yine sırtış kaplamıştı.

Aslı gayet ciddi bir ifadeyle cevap verdi. "Senin için çok sıradan bir olay olabilir. Ama ben hayatımda ilk kez bir erkeği ailemle tanıştıracam. Yani çok önemli ve büyütülecek bir şey bana göre. Benim için biraz daha ciddiye alamaz mısın? Ya da en azından alıyormuş gibi görünemez misin?"

Hakan çok şaşırılmıştı ama kendini çabuk toparladı. Aslı'yı tüm itirazlarına rağmen kollarının arasına alarak "Hey dur bakalım, kim demiş önemsemiyorum diye... Ben sadece biriminizin sakın olması gerektiğini düşünüyorum. Sen ikimiz adına yeterince panik yapıyorsun aşkını. Düşünsene ben de kendimi kaybedersem ne olur halimiz?" dedi ve burnuna küçücük bir öpücük kondurdu. "Ama haklısın biraz daha duyarlı davranmalıyım. Sen plan yap bugün için ben uyarım."

"Senin sevmeyeceğim bir yönünü arıyorum," diye karşılık verdi Aslı.

"Buldun mu peki?" derken yamuk gülümseyişi ortaya çıkmıştı bile.

Aslı gizemli bir ifadeyle cevapladı. "Hayır ama bulmalıyım, yoksa diğer ihtimal devreye girecek diye korkuyorum."

Hakan meraklanmıştı. "O da neymiş?"

"Senin uzaylı olduğun ihtimali. Aaa sana hiç bahsetmedim mi? Ben uzaylıların var olduğuna inanıyorum," dedi hevesle.

"Tamam. Bu konunun detayına sonra gireriz. Haydi sen duş..." dedikten sonra Aslı'yı yataktan itip, poposuna hafifçe vurdu.

Arkasını dönmüş, banyoya doğru giderken konuşmaya devam ediyordu. "Tamam ama bir ara mutlaka konuşalım. Bu konuda çok araştırma yaptım. Bence bu konudaki her şey örtbas edilmeye çalışılıyor."

Hakan duyduklarını düşünerek gülümsedi. Hayatın Aslı ile sıkıcı olmayacağı kesindi. Bu kadar çocuksu yanlarının olduğunu görmek, onu bu ilişkide daha da sorumluluk sahibi yapıyordu. Hayatında ilk kez isteyerek aldığı ve kendine hiç de ağır gelmeyen bir sorumluluktan bu.

Baran uyandığında saat on ikiye geliyordu. Bir gece önce yaşadıkları barışma merasimi birkaç defa tekrarlanmıştı. İkisi de, diğerinin fikrini değiştirip değiştirmediğinden, sabah her şeyin başa dönmeyeceğinden emin olmak istiyorlardı sanki. Sonuçta ilk kez harika bir gecenin ardından iki düşmana dönüşmeyeceklerdi. Gerçi bu sefer farklı olduğunu, olmasını istediklerini hissediyorlardı ama söz konusu Baran ve Sibel olunca hiçbir şeyin garantisi yoktu ne de olsa.

Baran sırtüstü yatmış, göğsünde yüzüstü yatmakta olan karısının teninin çıplaklığını ve sıcaklığını hissetmenin tadını çıkarıyordu. Sibel uykunun bilinçsizliğiyle, kocasına sınıksız sarılmıştı. Rol yapmak ya da umursamaz görünmek zorunda olmadığı nadir anlardandı. Baran bu anı doyasıya yaşamak istiyordu, fakat telefonun sesiyle ortamın büyüğü bozulmuştu.

Çabucak telefonu komodinin üzerinden alarak cevap verdi.

“Alo?”

“Sürpriiiiiz...” arayan Eda’ydı.

Baran Sibel’i yavaşça yan tarafa döndürürken zaman kazanmaya çalışıyordu.

“Kimsiniz?” diye fısıltıyla sordu. Aceleyle yataktan kalkıp, banyoya gitti.

Bu arada Eda “Aşk olsun ya tanımadın mı beni? Ne çabuk unutuldum,” diye sitem ediyordu.

“Yok ya tabii unutmadım da uyku sersemliği işte. Nerden esti aklına?”

“Çeşme’deyim. Duydum ki sen de burada... ve yapayalnızmışsın. Belki arkadaşla ihtiyacın olur diye düşündüm,” diyordu sen cilveli haliyle.

Eda muhteşem vücudu ve inanılmaz güzel ela gözleri ile beğeni toplasa da, en çok da umursamaz hareketleri, kendine aşırı güveni ve hazırcevaplığı ile sosyetenin tüm erkeklerinin hayran olduğu bir kadındı.

Eda için ise hiçbirinin önemi yoktu. Varsa yoksa Baran’dı onun için önemli olan. Evlenmiş olması bile Eda’yı durdurmazdı. Sibel dışında Baran’ı parmağında oynatmaya en fazla yaklaşmış bir kadın varsa, o da Eda’ydı.

“Yanlış duymuşsun güzelim. Karımla beraberim,” diye cevap verdi elinde olmadan sesine etkileyici bir ton katarak. Eda’da böyle bir şey vardı işte. Ne olursa olsun, hangi erkek olursa olsun onun çekim alanına girince, onu etkilemek, ona bir şeyler ispat etme ihtiyacı duyardı.

“Vah vah ne yazık. Demek geç kalmışım. Neyse bir dahaki sefere daha hızlı olurum ben de.”

“Eda lütfen... Evliyim unuttun mu?”

Eda neşeli bir kahkaha attı. “Hayır tatlım, ama karının unuttuğu ortada. Herkes senin ne kadar mutsuz olduğunu konuşuyor. Belki de seni taşıyamıyordur. Ne de olsa sen ve ben aynı hayatların insanlarıyız.”

Baran’ın sesi ifadesizleşmişti. “Karım hakkında dikkatli konuş. Onun taşıyamayacağı erkek olmadığı gibi, onu taşıyabilecek erkek çok azdır.”

Eda neşeli tavrından hiç taviz vermemişti. “Of ya Baran, espri anlayışın da kalmamış. Ne ciddi adam oldun sen? Şaka yapıyordum. Bak aynı oteldeyiz mutlaka bir araya gelip bir şeyler içelim.” Bir an duraksadıktan sonra devam etti. “Sen... ben...” Sanki Baran’ı tartıyor, bir şeyler demesini bekliyordu, “...ve karın tabii ki,” diyerek noktaladı cümlesini.

Baran imalı bir şekilde ekledi. “Yeni sevgilin de bize katılırsa seviniriz.”

“Ah o mu? İşleri nedeniyle İstanbul’da kaldı. Belki bana sonradan katılır. Neyse şimdi kapatmam gerek. Kendine iyi bak,” demişti geçiştirerek.

Soğuk bir tonla karşılık verdi Baran. “Sen de.”

İçerideki konuşmaya kulak kabartan Sibel, gözlerini açmadan yataкта yatmaya devam ediyordu. Kelimesi kelimesine duyamamış olsa da, konuştuğu kişinin bir kadın olduğunu ve Baran’ın duyulmasını istemediği ortadaydı. Ne yapacağını düşünmek için uyuyor numarası yapmaya devam etmeye karar verdi. Duydukları nabzını arttırmış, nefes alıp veriş hızlanmıştı. Kıskançlık krizi eşiğindeydi, ama bu sefer bir gece önce yaşananları anlamsız kılacak bir çıkış yapmamaya çalışacaktı.

Baran tekrar yatağa girip, yanına sokulduğu zaman, Sibel’in az önceki konuşmayı duymamış olduğunu düşünerek, içi rahatı.

Karısını öptücüklerle uyandırıp, kulağına fısıldadı.

“Bugün uyanmayı düşünüyor musun? Yoksa Çeşme tatilini odada mı geçirmeyi planlamıştın?” Eliyle karnını okşamaya başladı. “Gerçi benim için hava hoş.”

Sibel yeni uyanıyormuş gibi, gerinip esnedi. “Hayır tam tersine dışarı çıkıp herkese burada, kocamın yanında olduğumu göstermek istiyorum. Hemen duş alıp hazırlanıyorum,” dedikten sonra kocasının dudaklarından öperek kalkmaya hazırlandı.

Sibel'i kollarından kavrayan Baran kendine doğru çekti. "O kadar da çabuk değil,"

Kocasının okşayıtları arasında Sibel, az önceki telefon konusunu düşünmeyi daha sonraya ertelemeye karar verdi.

Ahu mutfağa girdiğinde, kocasının çoktan uyanmış, kahvaltısını etmiş olduğunu gördü. Sabah gazetelerini okuyordu. Can'a yaklaşıp, yanağından öptü.

"Günaydın canım."

Can başını gazeteden kaldırmadan cevap verdi. "Sana da."

Ahu bu durumu yadırgamıştı ama üstünde durmamaya karar verdi. Sonuçta dün gece bir yığın keyifsiz haberi aynı anda öğrenmek durumunda kalmıştı. Muhtemelen uykusuz bir gece geçirmişti. Ahu bunu itiraf etmeye utanıyordu ama kendisi bebekler kadar iyi ve rahat uyumuştur. *Belki de karınmda bebek olmasıyla ilgili diye düşünüp gülümsedi.*

Can'ın onun için sıktığı portakal suyunu alıp, mutfak taburesine oturmak için bir hamle yaptı. Ama tabure yana kayınca dengesini kaybedip, masaya tutunmak zorunda kaldı. Sonra bir hamle ve bir hamle daha yaptı. İçinden küfrederek tabureye sonunda yerleştiğinde, kocasının gazetesinin üzerinden tek kaşını kaldırmış kendini izlediğini gördü.

Sırıtarak espri yapmaya çalıştı. "Demek şişman olmak böyle bir şeymiş."

"Yakında daha da zorlanacaksın. Yeni masa ve sandalye takımı almamakta kararlı mısın?"

"Elbette ki kararlıyım. O zaman ben de alırım kahvaltı tepsimi salondaki masada yerim. Hem bu geçici durum. Altı ay sonra gerek kalmayacak ki... Yoksa sen beni sürekli hamile bırakmayı mı planlıyorsun," diyerek beceriksizce sırtıttı. Tehlikeli sulara dolaştığının farkında olarak, temkinli hareket etmeye çalışıyordu.

"Hayır. Daha fazla çocuğa bakamayacağımı açıkça ifade ettin dün." Can soğuk bir ifadeyle söylemişti.

"Ama takılıyordum canım ya..."

"Espri anlayışım bu tip esprileri kaldıracak kadar geniş olmadığı için üzgünüm," dedi alaycı bir şekilde.

"Tamam anlaşılan bugün hassassın. Sana bulaşmayayım. Hiçbir şey söylemiyorum."

"Eh pek de bir şey fark etmeyecek demek ki... Zaten bana kimse bir şey söylemiyor."

Ahu kocasının bu konuyu bu kadar takıntı haline getirmesine anlam veremiyordu.

"İyi de Serkan bana söylemedi ki... Tesadüfen öğrendim ve o zamanlar seninle ayrıydık. Benden rica etti ne yapsaydım? Kardeşinin güvenine ihanet mi etseydim Can?"

"Yok tabii ki... Kocana yalan söylemen daha uygun," dedi sitemkâr bir şekilde. "Aman boş ver Ahu ya... Sırf sen misin ki? Herkes yalan dolan içerisinde, bir enayi benim belli ki dürüst davranacak kadar."

"Dediklerine dikkat et Can. Yalan dolan içerisinde yaşamıyorum ben. Ayrıca senin dürüstlükten anladığın sevgilini asistanıyla aldatmaksa, ben almayayım kalsın." *Of ne gerek vardı eski defterleri ortaya çıkarmaya şimdi? Hamilelik duygusal anlamda beni iyice dengesiz yaptı.*

"Elbette zaten sen asla unutmaz ve affetmezsin di mi? Bense evlenirken geçmişe sünger çekip, sıfırdan başlayacağımızı düşünecek kadar salakmışım. Bak yine benim saflığım! O zaman istersen senin beni ve ajansı yarı yolda nasıl bıraktığına da değinelim... Ya da dur daha iyi bir fikrim var senin ilk hamileliğini nasıl bana danışmadan bitirdiğinden bahsedelim!" Can öfkesini kontrol edemiyordu. Elindeki gazeteyi bir kenara fırlatıp, ayağa kalktı ve mutfağı terk etti.

Ahu ne yapacağını şaşırılmıştı. Can'ı hiç bu kadar sinirli görmemişti. Bu sefer çok fazla şey üst üste gelmiş, bastırıldığı tüm hırs ve öfke su yüzüne çıkmıştı.

Mutfak taburesinden bir hoplayışta indi ve ses çıkarmayan yumuşak havlu terlikleriyle yatak odasına kadar gitti. Can üstünü giymiş işe gitmeye hazırlanıyordu.

“Lütfen böyle gitme. Yani küs ayrılmayalım,” dedi çekinerek.

“Küs falan değilim. İşe gidip, senin bakış açınla batmak üzere olan şirketimi kurtarmalıyım. Bugün önemli bir sunum var. Aslan Grubu’na teklif götürüyoruz,” diye bilgilendirdi kısaca.

Ahu bir yandan kravatını düzelterek, “Tamam o zaman bol şans,” dedi ve kocasını dudaklarından öptü. “Biliyor musun saçların epeyce uzadı yakında tokalarımı kullanman gerekebilir.” Elleriyle Can’ın hafif dalgalı saçlarını düzelterek, perçemlerini geriye attı.

“Evet kestireceğim bir ara.”

Ahu gülümsedi. “Kestirme. Böyle çok sıra dışı ve hoş görünüyor. Tıpkı senin gibi.”

Bu beklenmedik iltifat karşısında Can’ın tepkisi Ahu’yu alnından öperek teşekkür etmek oldu. Bilgisayarını alıp, çıkmaya hazırlandı.

Ahu arkasından bakarken, hamilelikten mi yoksa son günlerde yaşadıklarından dolayı mı olduğuna karar veremeyerek, hayatında ilk kez içinde güvensizlik hissini yaşadığını fark etti.

On Altıncı Bölüm

Hakan ve Aslı gecikmeli olarak evden çıkmış, havaalanına doğru E-5 karayolunda ilerliyorlardı. Aslı çocuğu sınava girecek anne gibi, son uyarılarını yapıyordu.

“Annemlerin yanında sakın laubali davranma,” diye yineledi son iki saattir söylediği sözü.

Hakan sonunda dayanamayıp, dalga geçer bir tonla cevap verdi. “Aslı belki unutmuşundur diye hatırlatıyorum, benim IQ’m normalin üzerinde. Yani dediklerini anlama ve aklımda tutma sorunun yok.”

“Alaycılığa lüzum yok. Ben olayın önemini vurgulamak için tekrar ediyorum. Bizim evde ayakkabıyla içeri girilmez sizinkilerin evindeki gibi. O nedenle çıkarmayı unutma. Babamla siyaset konularına girmekten kaçın. Bir kere başladı mı konuyu kapatamazsın. O sana bir şey söylediği zaman yorum yapma, sadece haklısınız diyerek konunun uzamasına engel ol. Tamam mı?”

“Baş üstüne,” dedi tüm ciddiyetiyle.

“Ayrıca şu ukalalığın...”

“Ben ukala değilim,” diye itiraz etti Hakan.

“Öylesin. Her konuda bilmişlik taslama sakın. Bizimkiler geleneksel bir aile modeli. Damat adayının burnu bir karış havada, kendini beğenmiş tavırlarını hiç de onaylamayacaklardır bilesin.”

Hakan bu söze bozulmuştu. “İyi de ben kendini beğenmiş değilim ki.”

“Tabii değilsin aşkım. Tanıyınca değilsin ama tanımayan biri için... Bilirsin işte ukalasın biraz. Yani unuttun mu seninle birlikte olmaya başlamadan önce genel müdürümdün.”

Hakan o günleri hatırlayınca aklına ilk birliktelikleri gelmişti. Elinde olmadan sırttı. Aslı'ya dönüp “Sakin ol, her şey harika olacak,” dedikten sonra boynunu öptü.

“Tamam bir de bu var. Fiziksel temas yok. El tutma, dokunma.” Sonra taksicinin dikiz aynasından bakıp sırttığını fark ederek sesi fısıltıya dönüştü. “Ve tabii öpmek de.”

“Pekiiii...” diyerek derin bir nefes verdi.

“Bunları şimdi konuşmakta fayda var. Uçakta fırsat olmaz.”

Bu konuşmaların üzerinden yaklaşık bir saat geçmiş, Aslı ve Hakan uçakta, kemerleri bağlı vaziyette yan yana oturmuş, kalkışı bekliyorlardı.

“Aslı? Uçmaktan korkmuyorsun değil mi?” diye sormuştu Hakan, başını çevirip baktığında, sevgilisinin yüzündeki bir kadeh sek viski yuvarlamış ifadeyi görünce. Daha önce bir kez Aslı sek olarak viski içmeyi denemiş ve gerçekten görülmeye değer bir manzara oluşmuştu.

“Yok artık!”

Kalkış anonsu duyulduğu an, tırnaklarını, elini tutan Hakan'ın eline geçirdikten sonra “Eee tamam belki biraz,” diye itiraf etmişti.

Hakan, Aslı'yı rahatlatmak için elinden geleni yaptıysa da, kısa sürede anlamıştı ki, ayakları tekrar yere basıncaya kadar ikna olmayacaktı. Neyse diye düşündü kendi kendine, en azından böylelikle konuşmayız da, ben de daha fazla uyarı dinlememiş olurum.

Uçak inip de, Aslı normale döndüğünde, kaldığı yerden sıralamaya başlamıştı yapılacaklar ve yapılmayacaklar listesini.

Kendilerini karşılamaya gelen babasını aradı gözleri. Sonunda fark edince, el sallayıp, çantalarını arkalarından çekerek arabanın bulunduğu yöne doğru ilerlemeye başladılar.

Saat bir buçukta sonunda giyinmiş ve dış dünyaya karışmaya hazır olan Baran ve Sibel, odalarından çıkarak lobiye inmişlerdi.

Sibel aceleyle hazırlanırken yanına almayı unuttuğu birkaç parça eşyayı, otelin mağazalarında aranırken, Baran da telefonla İstanbul'daki işlerle ilgili bazı detayları görüşüyordu.

Aradan geçen yarım saatte Sibel kendini kaptırmış, hemen her şeye ihtiyacı olduğuna karar vererek mağazayı talan etmekle meşguldü. Baran beklemekten sıkıldığı için lobideki koltuklarda oturup, soğuk bir şeyler içmeye gitmişti.

“Bak yine yalnızsın işte,” dedi arkasından bir ses.

Baran başını çevirip baktığında, transparan plaj elbisesi içerisinde, muhteşem vücudu ile Eda'yı buldu. Doğruya doğru, hiçbir kadına bronzluk bu kadar yakışmıyordu. Cildi öyle enfes bir renk alıyordu ki, insanda tatma isteği uyandırıyordu; tıpkı çikolata gibi.

“Sibel'i bekliyorum. Birkaç parça eşyaya ihtiyacı vardı da onları alıyor,” dedi hafiften tedirgin olarak.

“Eh o zaman beklerken sana eşlik etmemde mahsur yok sanırım,” dedikten sonra teklifsizce Baran'ın karşısındaki koltuğa, kurulup upuzun biçimli bacaklarını sergileyecek şekilde uzattı.

“Söylesene Baran senin gibi bir erkek nasıl bu kadar kuzu olabilir? Şu Sibel'i de tebrik etmek lazım vallahi.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Beni beş dakika bile beklemeye tahammülün yoktu çıkarken. Ama burada oturmuş sabırla bekliyorsun.”

Baran Eda’nın ima ettiği şeyden hoşlanmamıştı.

“Kuzu olmakla alakası yok. İhtiyaçları var. Alması gerekiyor. Ondan bekliyorum,” diye kestirip attı.

“Alması bu kadar uzun sürecek ihtiyacı olması da ilginç. Herhalde İstanbul’dan hiç eşya getirmede,” derken alaycı bir ifade ile gülüyordu. “Duyduğuma göre senin paranı bile bitecek kadar çok alışveriş tutkusu varmış.”

Baran öne doğru eğilip, dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. “Benim param beni ilgilendirir. Hem sana almamı istediğin pahalı hediyelerin yanında Sibel’in alışveriş tutkusu hiç kalır Eda. Henüz ne bir araba hediye etmemi istedi, ne de daire.”

Kadın duydukları karşısında bozulmuştu. “Biz seninle kaç sene beraber olduk. Eminim o kadar birliktelikten sonra aynılarını ona da alırdın. Ama yine tebrik ediyorum karımı seni bu denli uysallaştırdığı için.”

Gözlerinde ateş saçan bir ifadeyle Eda’yı süzdükten sonra, “Demek ki beni hizaya getirecek kadar memnun ve tatmin ediyor,” dedi.

Eda tiz bir kahkaha attı. “İşte buna şaşmamak mümkün değil. Özellikle benimle yaşadığın sınırsız ve kuralsız seks düşünülürse, bunu her kadının alt edemeyeceğinden adım gibi eminim. Sorun sadece seni yatakta memnun etmek ol- saydı, şimdiye kölem olmuştun tatlım,” dedi.

Baran onunla yaşadıklarını düşündü. Gerçekten bu kadının utanacağı ya da red edeceği hiç bir şey yoktu. Hemen her şeye, her an hazırды. Ama işte Sibel, tüm bunları yapmadan, hatta hiçbir şey yapmasa bile onu çok daha fazla heyecanlandırıyordu.

Ellerinde alışveriş poşetleriyle yürürken, sabahki tanık olduğu konuşmanın tüm stresini üzerinden attığını düşünüyordu. Baran’ı bulacak ve sonra poşetlerin odasına çıkarıl-

masını istetecekti. Lobide çınlayan tiz bir kahkaha ile dikkati o tarafa yöneldi. Eda ve Baran’ı gördüğü an kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. En son aylar önce, ikisini bir arada gördüğünde Baran ile ayrılmışlardı. Ve o kadının önünde kendini kibarca kovmuş, önceliği Eda’ya vermişti.

Eda gibi sivri dilli, aileden gelen zenginliği olan, sosyetenin gözbebeği bir kadının rakibi olmasından nefret ediyordu. Orada burada bir yığın yalan yumurtluyor, herkes de ona inanmayı tercih ediyordu.

Bu kadın hiç vazgeçmeyecek mi? Demek beni geçici olarak görüyor. Önünü açık tutuyor. Beni ciddiye almıyor. Bu kadar kolay alt edebileceğine inanıyorsa, beni hiç tanımıyor olmalı. Benim kocam olacak yalancı da, durumu benden gizlediği yetmiyormuş gibi, bir de kadının karşısında oturup cilveleşmesine izin veriyor. Kalk git be adam. Karım beni bekler de... Yok ama yok o da aklı fikri bulduğu her pozisyon gole çevirmek.

Sibel keyfinin kaçtığını gizlemek ve Eda’yı umursamıyormuş havası yaratmak için, omuzlarını dikleştirdi, en çekici gülümsemesini takınıp, topukları yerdeki mermerde yankılanarak yürümeye başladı.

“Oo kimleri görüyorum. Eda da demek Çeşme’yi tercih edenlerden bu yaz. Oysa ki ben seni Bodrum’cu bilirdim,” dedi. Ellerindeki poşetleri yere bıraktıktan sonra, Baran’ın koltuğunun kenarına oturup kocasına sarılarak.

Baran Sibel’in bu şekilde açık sevgi gösterisinden keyiflenmiş, sırıtıyordu.

Sen gül bakalım Baran Bey, sana da sıra gelecek...

“Evet aslında ben de kendime şaşırdım. Bir şey beni buraya çekti. Baran’ı görünce dedim demek senmişsin. Aramızda hep tuhaf bir bağ olmuştur. İkimiz de sanki hissediyoruz diğerinin varlığını.”

Sibel neşeli bir kahkaha attı. “Âlemsin Eda. Senin o bahsettiğin bağ Baran ve tüm Türkiye arasında var. Kocamın Çeşme’de olduğunu bilmeyen mi kaldı, dedikodu sayfaları sağ olsun.”

Eda yakaladığı fırsatı avantaja çevirmekte geç kalmadı. "Ah evet o tatsız haberler. Senin gibi yeni evli biri için çok can sıkıcı, gurur kırıcı olmalı." Sesine sevecen bir ton katarak devam etti. "Bizim dünyamıza hoş geldin. Sen bunlara alışık değilsin belki ama biz bunlarla yaşamayı çok küçük yaşlardan öğreniyoruz. Üzme kendini zamanla sen de, çıkan her habere inanmaman gerektiğini öğreneceksin."

Baran Sibel'in öfkesinin nelere yol açabileceğini bildiği için araya girme ihtiyacı duymadı.

"Biz birbirimize güveniyoruz. Değil mi aşkım? Bunlara kulak asmıyoruz," dedi gülümseyerek.

Sibel gözlerini Eda'ya dikti ve rol yapma gereği bile duymadan, tüm ciddiyetiyle cevap verdi

"Ama bu dedikodulara kulak asıp, azgın mart kedileri gibi kocamın çevresinde dolanan kadınlar olduğunun, buldukları her fırsatı değerlendirmeye çalıştıklarının farkındayım. Onlara söyleyeceğim tek şey, bir gün olur da amaçlarına ulaşırlarsa bile, metres sıfatı ile anılmaktan öte gitmeyecekler. Baran'a asla tam anlamıyla sahip olamayacaklar. Ben hayatta olduğum sürece asla. Eminim sizin sosyete geleneğiniz içerisinde metres olmak dahi yüceltici bir durumdur. Ama benim kitabımda orospunun daha kibarca ifade edilişi."

Baran olanları ağzı açık vaziyette izlerken, Sibel'e hayran olmamak elde değil diye düşündü. Yani bu camiada Eda'yı söyleyecek sözü olmadan, şaşkın halde bırakmak herkesin harcı değildi.

Sibel tüm tatlılığı ile kocasına dönüp "Hadi ama aşkım bütün günü burada gereksiz laf kalabalığıyla mı harcayacağız? Gidip güneşlenmek ve Eda'nın gibi harika bir tene sahip olmak istiyorum. Gerçi Eda gibi esmer olmadığım için, benim bembeyaz tenimin o kıvama gelmesi neredeyse imkânsız," dedi.

Eda, çoktan ayağa kalkmış, havalı bir şekilde saçlarını savurup plaj çantasını eline almıştı. "Tamam o zaman sonra görüşürüz," dedi güneş gözlüklerini yüzüne yerleştirirken.

Sibel'in dudaklarında müstehzi bir gülümseme belirdi. "Ona hiç şüphem yok."

Eda'nın hızla uzaklaşmasının ardından, Baran az önceki olanlara gülerek Sibel'e sarılıp "İnanılmazsın," dedi.

Sibel eliyle itip, başını öteki tarafa çevirdi. "Seninle işim bitmedi henüz. Hiç yalışayım deme. O şıfırtıyı adam diye karşına oturtup konuşmasaydın, ben günümü strese sokacak bu konuşmayı yapmış olmayacaktım."

"Hadi yaaa benim suçu ne ki şimdi? Kız pat diye karşıma çıkıverdi," dedi Baran savunmaya geçerek.

"Ah eminim çok olmuştundur. Acaba daha önce telefonla konuşmadığına emin misin? Hatta ver telefonu da son çağrılara bir bakalım," diyerek kocasının masa üzerinde duran telefonuna uzanmaya çalışırken, Baran ondan önce davrandı.

"En nefret ettiğim kadın tipi, kocasını dedektif gibi takip eden meraklı tiplerdir."

"Benim de en nefret ettiğim koca tipi, evli olduğunu unutup, elin yosmaları ile fingirdeyip, sonra da karısına yalan söyleyenlerdir," diye lafı yaptırdı Sibel.

Baran gözdağı vermeye başlamıştı. "Sibel kocan olarak sana söylediklerime inanmak zorundasın. Beni, sözlerimi sorgulaman hoş değil. Hele bunu bir de arkadaşlarımın ve ailemin yanında yapman kabul edilemez. Daha karısını idare edemeyen adam, koca bir aileyi ve şirketi nasıl idare eder derler."

"Değil senin arkadaşların ve ailen, tüm Urfa izliyor olsa da umurumda değil. Bana yalan söylersen sonuçlarına katlanırsın."

"Tamam o halde sen de o durumda olacaklara katlanırsın. Kocasına itaat etmeyen bir kadına, bazı cezalar verilmesi beklenir benim çevremde. Ben bunları yapma taraftarı değilim ama çok ileri gidersen, sana ders vermem gerekecektir. Kötü örnek teşkil etmemen açısından. Otoritemin sorgulanmaması açısından..."

“Allah’ım ya ne devasa egon var senin. Sen ve otoritenden başka bir şey duymuyorum. Geceleri otoritene sarılıp uyursun artık, bana elini kaldırmaya teşebbüs edersen,” dedikten sonra hışımla arkasını dönüp gitmeye hazırlandı.

Baran kolundan tutup kendine çevirdi. “Yok olmayacak böyle. Anlaman için bazı şeyleri bilmen gerekiyor. Otur!” diye buyurdu.

Sibel diklendi. “Bana bu tonla emretme!”

“Bir kere de itiraz etmeden dediğimi yap be kadın...”

Sibel oturduktan sonra, Baran önce bir sigara yaktı sonra da garsondan ikisi için içecek istetti.

“Bak Sibel detaylarla canını sıkmak istemiyorum. O nedenle bilmen gerektiği kadarını anlatacağım. Sen de boşuna sorup, başımı didikleme. Biliyorsun çeşitli işler yapıyoruz. İnşaat dışında ithalat-ihracat ve turizm de var. Büyük çaplı işler yapıp, büyük paralar kazanmaya başladın mı, büyük düşmanların da olur. Zaten büyüklüğünü, düşmanlarının büyüklüğü belirler. Abim sandığın gibi trafik kazasında ölmedi. Mafya hesaplaşmasına kurban gitti.”

Sibel şok olmuştu. “Demek doğruymuş. Sen mafyaymışsın.”

Baran bir kez daha öfkelenmişti. “Daha önce de söyledim, yine tekrarlıyorum. Sağdan soldan duyduklarına göre kocanı yargılama. Gel bana sor. Ben mafya falan değilim. Ama mafyanın haraç kesmesine izin de veremem. Bu nedenle etrafta insanların gözünü korkutacak, bana bulaşmamalarını sağlayacak bir izlenim yaratmalıyım. Bu yüzden, güvenlik amacıyla, bir yığın eli silahlı adam bulundurmalıyım. Sen bu insanların ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyorsun. Çevremdeki herkes benim gibi hedef. Çocuk bile kaçırmaktan çekinmezler. Bu yüzden araba kullanmanı istemiyorum. Nevzat’ın seni istediği yere götürmesini istiyorum. Çalışmadan, sadece firmaların üstüne çökerek, onların kanıyla beslenen mafyaya başkaldırabilmen için, senin de mafya olarak tanınman gerek.

“Ben doğuluyum. Benim geldiğim yerde kadınlar senin söylediklerinin binde birini söylese, koca dayağı yerler. Seninle evlendiğimden beri herkes yumuşadığımdan bahsediyor. Bu etrafa yayılırsa, yılların husumeti tekrar ortaya çıkar, dört bir yandan saldırı başlar. Şimdi benim ve ailemin can güvenliği için, bana itaat etmeyen ve parmağında oynatmaya çalışan karıma bir tokat atmam ne kadar inanılmaz geliyor sana? Sabrımı ve onurumu test etme. Zararlı çıkarsın.”

Sibel ne diyeceğini bilemiyordu. İçin için anlattıklarından ürkmüş ve hatta elinde olmadan bazı açılardan hak bile vermişti. Ama böyle bir konuda geri adım atmaya da yediremiyordu kendine “Tamam, bu kadar karanlık geçmiş olan bir adamla evlendiğimi bilmiyordum,” dedi korkmadığını göstermek istercesine, başını dikleştirerek. “O halde madem olan oldu, ben de ancak şu kadarı için söz verebilirim. Beni çevreye karşı küçük düşürmediğin sürece, yabancıların yanında, o da sadece can güvenliğimiz açısından, dikkatli olacağım. Ama baş başayken bana patronluk taslarsan ağzının payını alırsın. Anlaştık mı?” diyerek, anlaşmayı bağlamak için tüm ciddiyetiyle elini uzattı.

Baran gülmemek için kendini zor tuttu. O da aynı ciddiyetle karşılık verip, el sıkıştı.

“Şimdi çevrede kimse olmadığına göre,” diye ekledi Sibel “bu anlattıklarınla beni şaşırtıp, korkutup sabahki telefonu unutacağım yanılığısına düşme. Bir daha benden böyle bir şey gizlersen...” diyerek durdu ve en etkili tehdit unsurunu düşünmeye başladı.

Baran merak etmişti. “Evet gizlersem? Ne olur?”

“Misafir yatak odasında uyursun,” diyebilmişti ancak.

Baran bu cevap karşısında keyifle sırıttı. “Buraya kadar gelen ve dün gece kendini kollarıma atan sen değilmişsin gibi...” demekle yetindi.

Sibel elindeki kozların çok da sağlam olmadığını farkındaydı Sibel. Üstelik gittikçe daha çok zayıflıyordu. *Acilen bir plan yapmalıyım* diye geçirdi içinden.

Hakan çiçek almak istediğini belirterek, bir çiçekçinin önünde durmalarını rica etmişti. Aslı ve babası arabada dönmelerini bekliyorlardı.

Aslı babasıyla her zaman mesafeli olmuştu. Gerçi hiçbir zaman annesi kadar bunaltan, baskıcı biri olmamıştı Mahmut Bey, ama yine de çok rahat konuşamazlardı birbirleriyle.

Babası radyoyu açıp, direksiyonda parmakları ile tempo tutmuştu. Aslı çekinerek sordu. “Ee nasıl buldun?”

Babası gayet sıradan bir konudan bahsediyorlarmış gibi konuşmaya başladı.

“Şunu bilmelisin ki Aslı, bir baba için hiçbir erkek yeterince iyi değildir. Babalar kızlarını kendilerinden söküp, alacak hiçbir erkeğe tam anlamıyla sempati ile yaklaşamazlar. İçlerinde her zaman bastırılmış bir hırs, damadın en ufak hatasında kızlarını savunmak ve adama dersini vermek için ortaya çıkmaya hazır saldırgan bir taraf olacaktır.”

Aslı’nın omuzları çökmüş, başı öne eğilmişti. Babası Hakan’ı sevmemiş ve bunu en kibar yolla anlatmaya çalışıyordu.

“Ama,” diye devam etti babası “bir babanın kafasındaki ütöpik damat adayına en yakın kişiyi seçmişsin. Aferin. Gerçi sadece iki çift laf ettik. Bakalım daha önümüzde koca bir hafta sonu var. Pazartesi günü, bu yoldan geriye ya da havaa-lanına giderken, yalnız bir İstanbul yolcusu olabilir,” diye de gözdağı vermeyi ihmal etmemişti.

Aslı’nın tüm neşesi yerine gelmişti. Sürücü koltuğundaki babasına uzanıp, yanağına koca bir öpücük kondurdu. “Umarım annem de aynı fikirde olur. En çok da ondan çekiniyorum. Adamcağızı sorguya çekeceğinden şüphem yok.”

“Eh olacak o kadar biz kız veriyoruz, o kız alıyor. Bizim için her şey daha zor. Vazgeçmek zorunda olan damat bey olmayacak. O da azıcık sıkıversin dişini.”

Arabanın arka kapısı açılıp, elinde muhteşem bir demet çiçekle içeri giren Hakan neşeli ve heyecanlı görünüyordu.

“Antalyalılar neşeli ve sıcakkanlı insanlar değil mi? Aya-küstü bütün hayat hikâyemi, bana hissettirmeden ağzımdan çekip aldı.”

“Evet öyleyizdir. Sıcak memleketin sıcak insanlarıyız. Ama bu sıcaklığa kanıp fazla açılma sakın,” diye tatlı sert uyardı Aslı’nın babası.

“Aklımda tutarım,” diye gülümsedi Hakan. Böyle bir tec-rübeyi ilk kez yaşayan Hakan, yavaş yavaş olayların heyecanına kapılmaya başlamıştı. Ama Aslı’nın tersine, panik olmak yerine, keyif alıyordu yaşadıklarından.

“Demek burada da trafik oluyormuş. Ben de bir İstanbul’da var sanırdım,” dedi ansızın sohbet konusu açmak için.

Mahmut Bey terslendi. “Bakma şimdi yaz. Hep tatilciler yüzünden. Zaten trafikte kurallara uymayan arabaların plakasına bak hep İstanbul plakalı olduklarını göreceksin. Kışın daha bir sakın olur.”

“Desenize İstanbullular her yerin düzenini bozuyor.”

“Lafım meclisten dışarı delikanlı, ama biraz öyle gibi. Sen hangi partiye oy verdin en son?” Damdan düşercesine sormuştu. Mahmut Bey’in bir insanı ölçüp biçme yolu da buydu.

“Aslında bu konuda çok fanatik olmamaya çalışıyorum. Özellikle belediye seçimlerinde kim İstanbul’a emek veriyorsa onu tercih ediyorum.”

“Ben sana katılmıyorum delikanlı... Bir kere iş yapıyor kisvesi altında milleti kandırıp sonra gücü ele alınca da kötü emellerini dayatan bir zihniyete, ne kadar emek verirse versin oy vermemek gerek. Kısa vadede ağzınıza bir parmak bal çalıp kandırıyorlar, uzun vadede olan milli değerlerimize ve bütünlüğümüze oluyor.”

Aslı koltuğuna gömülmüş, nefesini tutmuştu. Şu anda vereceği cevap, Hakan ve babasının arasındaki ilişkinin temelini oluşturacaktı. Müdahale ederse, babasının gözünde Hakan’ın

değeri düşecek, kızının yardımı ile çıkış bulduğunu düşünecekti. Ama Hakan da her konuda olduğu gibi, yüksek bilgi, tecrübe ve popüler bir televizyon kanalının üst düzey yöneticisi olarak bulunduğu ayrıcalıklı ortamlardan edindiği izlenimlere göre cevap verirse, babasıyla asla iyi bir iletişimlere olamazdı. Babası kendine patronluk taslayan bir damadı ne yapacaktı ki?

“Biliyor musunuz?” diye başladı Hakan. Aslı’nın stresten çektiği tırnak eti kopup, kanamaya başlamıştı.

“Hiç bu açıdan bakmadım. Aslında düşününce ne kadar haklısınız. Siyasetin Aslı’nın çok ilgilendiği bir konu olmadığını biliyorum. Ama hanımların olmadığı bir ortamda, sizden bu konuda daha fazla bilgi almak isterim. Ne de olsa tecrübeniz ve hayat görüşleriniz benimkinden çok daha derin,” diye bitirmişti cümlesini.

Aslı derin bir nefes verdi. *Çok yaklaşmıştı* diye düşündü. Ama Hakan iyi toparlamıştı.

Mahmut Bey’e gelince... Hakan’ın, hayatında hiç sahip olmadığı, eğitip öğretebileceği bir erkek evlat olabileceğini düşündü. Ama yine de acele etmemekte fayda vardı. Daha geçirilecek koca bir hafta sonu söz konusuydu.

Ahu çıplak vaziyette, yan dönmüş, aynada kendini inceliyordu. Karnı iyice belirginleşmiş, artık yemeği fazla kaçırması obur kadın görüntüsünden, tam anlamıyla hamile kadın görüntüsüne geçiş yapmıştı. Bu bir bakıma rahatlatmaydı. Çünkü başlarda hamile olduğunu bilmeyenler, sürekli olarak son zamanlarda kilo aldığını söyler olmuştu. Şimdi vücudu kendini ifade ediyordu.

Öte yandan derisinin gerilmeye başlaması endişe vericiydi. Ahu her zaman çok dar bir vücuda sahip olmuştu. Hamileliğin onda kalıcı izler bırakması kaçınılmaz olacaktı. *Umarım göbeğim çatlamaz* diye düşündü. *O zaman bir daha hiç bikini giyemem.*

Bakışları yukarı doğru ilerledi ve göğüslerini beğeni ile süzdü. *Bu hamileliğin vücudumda neden olduğu en iyi değişiklik, göğüslerimin dolgunlaşması hiç şüphesiz. Acaba doğumdan sonra da bu haliyle kalır mı? Ne süper olurdu. Dekolte giydiğimde Can da gözlerini alamıyor zaten.*

Aklına Can’ın gelmesiyle, sabahki olayı hatırladı. Keyfi kaçarak sabahlığını giyindi. Kocasının mesafeli tavırlarına tahammül edemiyordu. En kötüsü de yanlış anlaşılmaktı. Çok iyi niyetle sakladığı bir sırrın, kocası tarafından yalancılık olarak algılanması kırmıştı Ahu’yu. İçinde bir şeylerin kaydığını hissetti. *Tahminimden daha fazla takıyor olmalıyım olanlara. Düşünmek bile karnımda kelebeklerin uçuşması gibi bir his uyandırıyor.*

Aradan saniyeler geçmişti ki, karnında yine bir hareketlenme sezdi. Ve yine...

Aaa inanmıyorum yoksa bebek mi hareket etti? Olabilir mi? Hissediyor olabilir miyim şimdiden...

Koşar adımlarla, başucundaki komodinin üzerinde duran, üzerinde ‘Hamilelik Hakkında Her Şey’ yazan, ansiklopedi ağırlığındaki kitabını aldı. Sayfaları hızla çevirip 16-17. Hafta’ya geldi. Kitaba göre bebeğin hareketlerinin ilk fark edilme zamanı, kişiden kişiye göre değişse de, bu haftalarda bu tecrübenin yaşanması olası bir durumdu.

Hemen telefonu eline alıp, Can’ı aramaya koyuldu. Sekreter toplantıda olduğunu söylüyordu. “Ah tabii ya Aslan Grubu’yla di mi? Bitmedi mi daha?”

“Hayır Ahu Hanım o toplantı, müşterinin ofisindeydi. Can Bey ajansa döndü. Ama yeni direktörümüz Funda Hanım ile görüşüyor. Acilse telefonunuzu aktarabilirim.”

Ahu afallamıştı. “Ya öyle mi? Yeni direktör demek. Hayır, hayır rahatsız etme. Ben sonra yine ararım.”

İşler kötü gittiği için boş oturduklarını söyleyerek, yardım teklifimi reddetmişti. Şimdi yeni direktör mü aldı? Ve daha da önemlisi bundan bana neden bahsetmedi?

Ahu’nun tüm keyfi kaçmıştı. Daha bir gece önce, işlerin durgunluğundan bahsetmişler ama o fırsatı olduğu halde

bilerek konuyu açmamıştı. Ve yine daha bu sabah, karısını yalancılık ve arkasından iş çevirmekle suçlamış, Ahu'nun tek yapabildiği ise kocasının gönlünü almak olmuştu. Gözlerine biriken gözyaşlarını eliyle sildikten sonra, işin aslını öğrenmenin tek bir yolu olduğunu düşünerek üstünü giyinmeye başladı.

On Yedinci Bölüm

Aslı, Hakan ve babası sonunda eve varıp zili çaldıklarında, saniyeler içerisinde annesi kapıda belirmişti.

“Ah Aslıcım,” diyerek abartılı bir biçimde kızına sarılırken, göz ucuyla damat adayını baştan aşağı süzmüştü. Birbirlerinden ayrıldıklarında, Aslı “Anne bu Hakan,” diye aslında gayet iyi bilinen ve uzun süredir heyecanla beklenen damat adayını takdim etti.

Annesi elini uzatıp memnun olduğunu söylerken Hakan asıl kendinin memnun olduğunu, kızının onun hakkında sürekli konuşup, harika şeyler anlattığını araya sıkıştırıverdi. Çiçekleri uzatırken ona layık olmadığını ve hatta Aslı'nın hayret dolu bakışları arasında, bir adım daha ileri giderek, annesine bakarak Aslı'nın yıllar geçtikçe daha da güzelleşeceğine inandığını da ekledi.

Daha ilk dakikada Meral Hanım gevşemişti bile. Aslı ise kelimenin tam anlamıyla sersemlemişti. Hakan'ın işten ve özel hayattan tanıdığı kadarıyla, komplimanları bile ukalalıkla yapan biriydi. Şimdi ise annesi karşısında ukalalık ve imalar olmadan saygı duruşuna geçmişti. *Vay canına* diye düşündü Aslı *ben de boşuna taktik vermişim.*

Meral Hanım içeri buyur ederken, Hakan ayakkabılarını çıkarmaya yeltendi.

“Hiç gerek yok Hakancım.” *Doğru mu duydum yoksa Hakan, hiçbir emek sarf etmeden Hakancım mertebesine mi yükseldi? Ben kızımı yine de Aslıcım sözünü sayılı kez söylemiştir bana.*

“Ben yine de ayakkabılarımı çıkarmayı tercih ederim sizin için sakıncası yoksa. Terlik alabilir miyim?”

“Elbette,” diye karşılık verdi cıvıdayarak.

Annesi çiçekleri vazoya koyacağını söyleyerek mutfığa giderken, babası da ellerini yıkayacağını belirterek banyonun yolunu tuttu.

“Ne numaracı adammışsın sen ya? Yoksa Mükemmel Damat Olmanın 100 Yolu isimli bir kitap var da alıp okudun mu benden habersiz?” diye fısıldadı.

“Kıskandın mı? Gördüklerin göreceklelerinin yanında hiç sayılır. Beni izlemeye devam et,” diyerek alçak sesle karşılık verdi. Sonra sırtarak ekledi. “Ama itiraf etmeliyim politika ve terlik tüyoların çok yerindeymiş.”

“Eveet Hakancım hakkında çok şey duyduk sonunda tanışabildik,” diyordu annesi çiçekleri yerleştirdiği vazoyu salondaki masanın ortasına koyarken.

“Keşke daha önce gelebilseydik, ama işler çok yoğun bir türlü ayarlayamadım. Ama bu hafta sonunu burada sizinle geçireceğim için çok mutluyum. Hem Antalya’ya her gelişimde vaktimin çoğunu otelde geçirdiğim için, buraları çok yakından tanıma fırsatı bulamadım. Aslı beni gezdirir umarım.”

“Elbette gezdirir. Hatta ben tüm hafta sonunu planladım. Sana buraları tanıtırken, bir yandan da aileyle tanışmanı isterim,” demişti hissettiği heyecan ve gururu yansıtan bir ifadeyle.

“Anne acelemiz yok ki... Bu sefer sadece sizinle tanışma-sını istemiştin ben. Aileye konunun dağılmasına ne gerek var?” diye sitem etti Aslı.

Annesi terslendi. “Bu ne demek şimdi Aslı ya? Siz evlenmeye karar vermediniz mi? Yoksa hâlâ net olmayan durumlar mı var? Ne diye gizliyoruz anlamadım. İkiniz de İstanbul’da yaşıyorsunuz zaten sürekli gelip gidemeyeceksiniz. Gelmişken tanışsalar ne olur?”

“Benim için sorun yok. Zevk duyarım,” diye araya girdi Hakan çekici gülümsemesiyle.

Aslı, gözlerini kısarak beni düşman topraklarında yalnız bıraktığın için bunun hesabını vereceksin bakışı atmıştı Hakan’a.

Hakan ise pis pis sırtarak daha yeni başlıyoruz, sen böyle istemiştin ya bakışıyla cevap vermişti.

“Hakancığım ne güzel söyledin. Bir Aslı zevk duymaz aileyle zaman geçirmekten,” dedi burun kıvrarak. “Neyse acıkmışsınızdır hafif bir şeyler hazırlayayım da yiyin. Aslıcım bana yardım eder misin?” diye soru kalıbıyla buyurmuştu Meral Hanım.

“Tabii geliyorum,” diye yerinden fırladı Aslı çabucak. Hakan oturduğu yerden başını kaldırıp, ona göz kırptı. Aslı’nın annesinin yanındayken, onu memnun etmek için gösterdiği çabayı izlemek son derece keyifliydi. Aslında annesiyle daha doğru dürüst konuşmamış olmasına rağmen, ne kadar baskın karakter olduğunu fark eden Hakan, Aslı’nın nasıl bu kadar takıntılı hale geldiğini daha iyi anlıyordu.

“Eee Hakan tavla oynamayı biliyor musun?” diye düşüncelerini bölmüştü salona giren Mahmut Bey.

Öte yandan mutfakta, “Senin bir sorunun mu var?” diye sordu Aslı’nın annesi.

Aslı şaşırılmıştı. “Hayır tabii ki, bu da nerden çıktı?”

“Çünkü Hakan’ı rahatlatman gerekirken o seni rahatlatıyor. Sürekli gerginsin.”

“Doğaldır anne, sen etraftayken hep öyleyim.”

Meral Hanım diklendi. “Bu da ne demek oluyor şimdi?”

“Anne Hakan’ı tanıyalı ne kadar oldu? Otuz dakika mı?

Ben otuz yıldır kızınım bana bir kez olsun bu kadar anlayışlı olmadın. Biraz daha az eleştirirsen daha rahat olurum inan.”

“Sen de her dediğime itiraz etmesen nasıl olur Aslı Hanım?” Sesini alçaltarak konuşmaya devam etti. “Ama yine de aferin, takdir ettim yaptığın seçimden dolayı. Yani bir ara zibidinin tekine kapılacaksın diye ödüm kopmuştu.”

“Evet tabii, benden beklenmeyecek bir hareket olmazdı di mi? Çünkü oldum olası zibidilerle takılmışımdır. Hayret bi’şey ya!” diye ofladı Aslı.

“Ukalalık yapma. Hadi al şu tabakları da masayı kur. Ailesi ne zaman gelecekler istemeye?”

“İşte onu bilemiyorum. Ailesi bu tip gelenekleri sürdürüyor gibi değil. Yani önceki karısı...” derken birden sustu. Nasıl bu kadar tedbirsiz bir laf ettiğini düşünerek küfretti içinden.

“Ne dedin sen?” Elbette ki son kelime Meral Saygın’ın radarlarına takılmıştı.

“Ne dedim? Bilmem kafam çok dağınık unutuyorum her şeyi bu aralar,” diyerek ürkekçe sırttı.

“Aslı böyle bir şeyi gizlemeyi nasıl düşünürsün? Biz senin aileniz ve bu önemli bir ayrıntı. Kızımızı evlenip, boşanmayı hobi haline getirmiş bir erkeğe vermeyiz.”

“Anne saçmalama. Boşanmayı o istememiş ki hem,” diye itiraz etti Aslı.

Meral Hanım elini kaldırıp susturdu kızını. “Bu daha da kötü. Kim bilir ne haltlar yedi de kadın selameti kaçmakta bulmuş. Zaten bu yakışıklılık ve bu mevkii ile çapkın olmasa şaşardım. Aslı bu adamın gözlerinin güzelliğine aldanıp, sonra mutsuz olacağın bir evlilik yapamazsın.”

“Saçmalama anne. Ben o kadar aptal mıyım ki? Hakan kendini fazlasıyla işine vermiş, çapkınlığa ayıracak vakti olmayan bir adam. Lütfen önyargılı olma,” derken neredeyse yalvarıyordu.

“Bu konunun kapanacağını sanma. Sorularımı doğrudan

kendisine soracağım ve direkt cevaplar bekliyorum. Lafı dolandırdığım anladığım an bu iş yatar.”

“Anne! Otuz yaşındayım. Lütfen bana on üç yaşındaymı-şım gibi davranma. Hakan’a da kabalık yapmayı düşünme bile. Yoksa bu sefer ben bile sessiz kalamam,” diyerek hışımla mutfağı terk etti.

Ahu hamileliğini zarifçe gözler önüne seren, tiril tiril bir elbise giymiş, sarı saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Sıcaktan pembeleşmiş yanakları, mermer gibi pürüzsüz ve şeffaf cildine renk katmıştı. Kocasının ofisine vardığında, direktör ile toplantısı bitmek üzereydi. Kapıyı açtığı anda, yeni direktör Funda’nın ayağa kalkmış gitmeye hazırlandığını gördü. Fiziksel çekiciliğin yanında, kariyer sahibi işinde başarılı bir kadının etrafına yaydığı özgüvene sahipti. Yüz hatları tek tek incelendiğinde kusursuz olmasa da, bir araya gelince ortaya çıkan sonuç sıra dışı bir güzellikti. Hani kocaman bir ağız ya da hafif kemerli bir burun tercih edilen özellikler değilken, bazılarına o kadar yakışır, onlara o kadar farklı bir hava katar ki, kendinizi bakmaktan alamazsınız. Funda’da öyle bir şey vardı. Ahu kadını gördüğü an, tüm benliğiyle kendini tehdit altında hissetmişti.

“Ahu? Hiç beklemiyordum... ne güzel sürpriz oldu,” dedi Can karısını görünce.

Ahu sakın görünmeye çalışarak “Evet evde sıkıldım. Hem sana bir haberim var yüz yüze vermek istedim,” diye cevap verdi.

“Ben müsaadenizi isteyeyim,” diyerek çıkmak üzere harekete geçti Funda.

Ahu yana çekilerek yol verdi. Can’ın iki kadını tanıştırdığı gözünden kaçmamıştı.

“Kimdi o kadın?” diye mümkün olduğunca sıradan bir biçimde sordu.

"İşle ilgili görüşüyorduk. Biliyor musun Aslan Grubu'yla anlaştık," dedi karısına sarılıp öperken. "Ne içersin sana ne ismarlayayım?"

"Tebrikler canım çok sevindim. Başaracağını biliyordum zaten. Ama o kadınla ne konuştuğunuzu söylemedin."

Bir elini masaya dayamış, ayakta bilgisayarına doğru eğilerek e-postalarına göz gezdirmeye başladı. "Ha o mu? Bizimle çalışmaya başlayacak."

"Sakın işimiz olduğu için sevinmediğimi düşünme ama işimiz yok diye elemanlar boş oturuyor dediğini hatırlıyorum," diye ısrarla konunun üzerine gidiyordu Ahu.

"Zaten onun için onu transfer ettik. Müşteri portföyü ile geliyor. İşinde çok başarılı ve çok geniş bir çevresi var."

Ahu alınmıştı. "Ama Can ben de işimde çok başarılıydım ve bu sektörde en geniş çevre benimdi."

Can başını bilgisayardan kaldırıp, Ahu'ya baktı. "Tatlım tabii ki sen en iyilerdendin."

"En iyisiydin Can. Ve hâlâ iyiyim, ölmüşüm gibi konuşma!" diye terslendi Ahu.

"Tamaaam karımın hormonları fazladan çalışıyor bugün sanırım. Çünkü çok alıngansın yine."

"Yine mi?! Sürekli alınganlık yaptığımı sanmıyorum. Ama yardım teklifimi iş yok deyip reddettikten sonra, bir yığın maaş ödeyip yeni birini işe alman da biraz ayıp yani... Demek ki ben senin için yeterince iyi değilmişim," diyerek ellerini göğsünde kavuşturdu.

Can karısına bakıp gülümsedi.

"Niye gültüyorsun? Ben gayet ciddiylim."

"Ben de aşkım. Sadece bu halinle, şu sarı elbisen, toplanmış sarı saçların ve pespembe olmuş yanaklarınla," derken Ahu'ya yaklaşıp elini karnının üzerine koydu "ve bana vereceğin bu harika hediyeyle senin sadece iyi değil, harika olduğunu düşünüyordum."

"Beni yumuşatmak için diyorsun biliyorum."

"Hayır tabii ki. Senin tekrar iş hayatına dönmeni istemiyorum. Çünkü şu anda öyle sevecen, sakın, hayat dolu ve benimsin ki," diyerek sarıldı. "Seni yine bir yığın sunumla, projeyle ve önemli müşteriyle paylaşmak istemiyorum."

"Evet ama bundan sonra asla öyle olmayacağımı biliyosun. Çok şey değişti."

Can başını iki yana sallıyordu. "Hayır bir işkolik her zaman işkoliktir. Tıpkı alkoliğin alkolden uzak durması gerektiği gibi seni de işten uzak tutmak gerek. Bu da kocan olarak benim görevim değil mi? Daha iyileşme sürecin tamamlandı sayılmaz," diyerek sırtıttı.

"Hiç komik değil. Ben çalışmak ve faydalı olmak istiyorum ama," derken zayıf bir direnişten öte gitmemişi sesi.

Can, Ahu'nun omzuna kolunu atıp "Zaten faydalısın. Benim karmakarışık hayatımda, ayakta durma nedenimsiniz. Bu az şey mi?" dedi.

"Çok şey mi? Yani öylece durup bir şey yapmama gerek yok gibi geldi şimdi sen bunu söylerken."

Can kahkaha attı. "Ahu çocuk büyütme hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama insan öylece dururken, çocuğun kendi kendine büyüdüğünü sanmıyorum."

Ahu içini çekti. "Haklısın galiba. Yakında elim kolum dolu olacak."

"Haydi şimdi çıkıp yeni anlaşmamızı kutlayalım. Öğle yemeği yemedin değil mi?"

"Hayır." Şey... aslında yolda şu harika sandviçler satan kafeye uğrayıp ayaküstü iki tane yuvarlamıştım ama sandviç yemek sayılmaz. Hem ne kadar obur olduğumu kocamın gözüne sokacak değilim diye düşündü.

Otelin plajındaki snack barın kocaman yastıklarına uzanmış, bir şeyler atıştırıyorlardı. Az ileride iskelede Eda, yokisi ile -çünkü o ip kadar bikini var ile yok arasıydı- tüm güzelliğini sergileyip çevredeki erkekleri mest ediyordu.

Sibel'in tüm iştahı kaçmıştı. Uzun boylu ve sıfır beden olmadığının farkındaydı ama minyon olmasına karşın arzu uyandıran bir vücudu vardı. Bununla her zaman gurur duyardı. Yani Eda ile aynı plajı paylaşmak zorunda kalana kadar. Göz ucuyla Baran'ı süzdü. Baran onun için çıldırıyor olsa da, kör değildi. Güzel bir kadın kapsama alanına girdiği an, başkası daha kadının farkına bile varmadan o çoktan baştan aşığıya süzmüş olurdu. Sibel'in yanında temkinli olsa da, karısı Eda'nın sergilediği şu manzaranın gözünden kaçmadığının da bilincindeydi.

"Ben doydum gidip güneşlenmek istiyorum." Sustuktan sonra dayanamayıp ekledi. "Mümkünse Eda'dan uzak bir köşede. Yoksa kocam çaktırmadan bakmaya çalışırken şaşılacak."

Baran kahkahalarla gülmeye başladı. "Bakmıyorum ki? İlk defa mı görüyorum sanki. Ama sana her baktığımda yeni bir şeyleri keşfediyorum," dedi göz kırparak.

"Sen beni yeni yetme âşık sandın herhalde. Böyle palavraları yaşına da konumuna da yakıştıramadım. İnsan senin gibi tecrübeli çapkından daha yaratıcı bir şeyler bekler oysa ki," diyerek omuz silkti.

"Yalan değil ki? Bak şurasını yeni fark ettim mesela." Sibel'in boynunun yan tarafında, kulağının hemen altında küçük kahverengi bir lekeyi işaret ediyordu.

"Ne var ki orada?" Sibel meraklanmıştı.

"Bilmem," diyerek öptü. "Lezzetli bir doğum lekesi olabilir mi acaba?"

"Ne?!" Çantasında minik el aynasını arıyordu.

"Evet çikolata kadar tatlı, kahve kadar hoş kokulu bir lekeymiş." Diliyle biraz daha tattıktan sonra "Hani neredeyse çikolatalı frappuccino tadında diyeceğim," diyerek sırıttı.

Sibel kocasının koluna hafifçe vurdu. "Ha ha çok komik... Az önce içtiğim frappuccino bulaşmış..."

Tam o sırada bir paparazzinin fotoğraflarını çektiğini fark eden Baran fırsatı hiç kaçırmadı. "Bak kocana vururken res-

mimiz çekildi. Sözüünü hatırlatırım. Toplum içerisinde dikklenmek yoktu. Şimdi başka pozlar vermemiz gerekecek bunu telafi etmek için," dedikten sonra Sibel'in itiraz etmesine fırsat vermeden elleriyle boynundan tutup, yavaşça kendine çekti ve dudaklarından uzun uzun öptü.

"Şimdi bu öpüş mafyanın gözünde senin itibarını nasıl arttıracak anlamadım," diye lafı yapıştırdı az önceki beklenmedik öpücükle biraz sersemlemiş olan Sibel.

"Söyle ki... Gazetede önce bana vurduğun resmi gösterecekler, altında da 'Baran Yıldırım karısına dersini verirken' yazısı ve sonraki resimler çıkacak," diyerek güldü.

Sibel, Baran'ın kurnaz numarasına güldü ama saf davranışına da için için kızdı. Bir an önce toparlanması gerekiyordu. Özellikle de şu Eda şıfıntısı ortalıkta, kendinden emin, şuh ve fırlamanın teki bir hava sergilerken.

Eşyalarını toparlayıp, güneşlenmek üzere şezlongların olduğu tarafa gittiler. Sibel havlusunu serip uzanmak üzere üstündeki elbiseyi çıkardı.

"O ne Sibel?" diye tersledi Baran.

"Ne ne canım?"

"Üstündeki. Daha doğrusu üstünde olmayan. Bikini giymeyi unutmuşsun."

Sibel şaşırmış ama bir o kadar da sinirlenmişti. "Saçmalama Baran. Nesi var? Basbayağı bikini işte... Herkes böyle giyinmiş baksana."

"Herkes beni ilgilendirmez. Bu bikini beyaz ve senin bütün göğüslerin ortada ve bütün erkekler sana bakıyor ve..."

Sibel umursamaz tavriyla kocasını çileden çıkarmaya kararlıydı. "Hayır bütün erkekler, kocam da dahil olmak üzere, Eda'ya bakıyor. Bana olsa olsa ne kadar beyazım diye bakıyorlardır. Bu arada şu güneş kremi sırtıma sürer misin aşkım?"

"Soyunma kabinine gidip, üstüne gerçekten bir şeyler giymeden, hiçbir şey sürmem," dedi Baran inatla.

"Anlamıyorum seni yani. Edayla çıkarken hiçbir şeye ka-

rışmayıp, utanmasan bana pee taktıracaksın. Ne ruh hastası adammışsın ya. Giydiklerimi karışmayacağına söz vermiştin evlenirken,” diye dıklendi.

“Evet giydiklerine karışmayacağım dedim ama giymediklerin için söz vermedim. Hem Edayı da örnek gösterip durma. Demek ki Edayı senin kadar sahiplenmemişim,” dedikten sonra elbisesini alıp, Sibel’e fırlattı.

“Hadi acele et. Bekliyorum seni.”

Sibel ters ters bakarak doğruldu, elbisesini üstüne geçirdi ve plaj çantasını alarak soyunma kabinine doğru ilerlemeye başladı.

Baran arkadan gidişini izlerken, gözlerinde hayranlıkla karısına bakan erkekleri fark ederek *gelince şu kırtarak yürüyüşünden de bahsetsek iyi olacak galiba* diye düşündü.

On Sekizinci Bölüm

Sofraya oturmaları ile Meral Hanım’ın damdan düşer gibi Hakan’a eski eşini sorması bir olmuştu.

“Aslı ağzından kaçırdı az önce. Daha önceden evlenip, boşandığın doğru mu Hakan?” diye sorarken, Hakancım’dan Hakan’a düşüş yaptığı sadece Aslı’nın dikkatini çekmişti.

Hakan’ın gözleri önce Aslı’ya kaydığında, onun gözlerindeki af dileyen ifadeyi gördü. Gayet sakin bir şekilde gülümseyerek devam etti. “Evet başımdan bir evlilik geçtiği doğru.”

“Neden ayrıldığınızı sormamda bir sakınca yoktur umarım. Sonuçta kız annesi olarak titiz davranmam normal. Hiç kimse kızının heba olduğunu görmek istemez,” dediğinde Aslı *yer yarılsa da içine girsem* diye düşündü.

Hakan ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra, bir yudum su alarak konuşmaya başladı. Bu haliyle önemli bir iş toplan-tısında, hissedarları etkileyecek bir sunum yapmaya hazırlanıyor gibiydi. “Endişeleriniz olması çok normal. Aslı’nın yanında eski konuları açmaktan zevk almıyorum. Çünkü eski eşimin adını anmak, ona saygısızlık ve haksızlık olur diye düşünüyorum. Ama haklı endişelerinizi gidermek için kısaca bahsedeyim. Ailelerimiz biz doğmadan önce de arka-

daşlarmış. Bu nedenle doğduktan sonra hep bir aradaydık, çocukluğumuz, gençliğimiz hep iç içe geçti. Sonunda evlenme yaşına geldiğimizde ise herkesin beklediği ve umduğu gibi evlendik. Yani aslında olayların akışına kapıldık, çok da bilinçli hareket etmedik. Sevip sevmediğimizi sorgulamadık. Öyle olması gerekliydi, öyle oldu. Zamanla Sema; eski eşim, hayatı ve farklı insanları tanıma ihtiyacı duydu ve ayrılmak istedi. Bense hayatımda ilk kez, Aslı'yı tanıyınca, birini sevdiğimi ve karım olmasını istediğimi fark ettim. Kendi rızamla, sadece ben istediğim için..." Konuşmasını bitirdiğinde gözleri Aslı'nınkine kenetlenmişti. Ailesinin varlığında, sevgilisiyle böyle bakışmak, gözlerindeki özlemi, en mahrem duyguları görmek Aslı'yı utandırır da bir türlü bakışlarını kaçırıyordu.

Meral Hanım ise Sema'ya takılmıştı. "Ne olmuş bu kadınlara anlamıyorum ki? Yok ilişkimiz monotonlaştı ayrılalım. Yok ufkumu genişleteceğim ayrılalım. Bizim zamanımızda bir kez evlenilir, ölüme kadar da o evlilik için çabalanırdı Ah, ah toplumumuz çok dejenere oldu."

Hakan Meral Hanım'a bakarak gülümsedi "Aslında o an için gururum çok kırılmıştı. Ama şimdi düşünüyorum da, iyi ki de boşanmış benden. Yoksa ben mutsuz bir evlilikle yıllarımı harcarken, Aslı'yı asla tanıyamayacaktım, ya da sizleri. Ve bu harika yemekleri de tadamazdım. Elinize sağlık hepsi çok güzel olmuş. Aslı da sizin gibi yemek pişiriyorsa yaşadım demektir," diyerek göz kırptı.

"Yerinde olsam çok heveslenmezdim. Aslı tutturmuş iş kadını olacağım diye hiç istek yok bu tip konularda. Ama şimdi evleniyor diye azıcık ucundan kenarından merak edip araştırır belki. Akşam sahilde bir lokantaya gidelim diye düşündük babanla. Nazlı da gelecek bizimle lütfedip vaktinde gelirse."

"Sahi Nazlı nerede anne? İnsan ablasını karşılamaz mı ya? Hiç mi özlemez bu kız beni. Vallahi bozuluyorum," diye sitem etti Aslı.

"Sen yine İstanbul'dasın görmüyorsun Aslı. Biz hiç sura-

tını görmüyoruz ki Nazlı Hanım'ın. Üniversiteden mezun olduktan sonra, pek meşgul oldu hanımefendi."

Kapının zilini duyunca babası bıyık altından gülererek yorum yaptı. "İyi insan lafının üstüne gelirmiş mi desek yoksa iti an çomağı hazırla mı karar vermedim."

Meral Hanım içerlemişti. "Aşk olsun Mahmut o ne biçim laf. İnsan kızına hiç öyle der mi?"

"Der hanım der... Kızı Nazlı gibi olursa... Aslı'dan görmediğimiz huyları görüyoruz vallahi... Ee Meral Hanım da yaşılanıyor demek ki Aslı'da gösterdiği otorite performansını, Nazlı'da gösteremedi."

Salondan çıkmak üzere olan Meral Hanım, arkasını dönüp Mahmut Bey'e ters bir bakış fırlattı.

İçeriden Nazlı ve annesinin konuşmaları duyuluyordu.

"Nazlı nerede kaldın canım ya? Bak ablanlar geleli ne kadar oldu..."

"Aman be anne zaten iş gününde izin al diye tutturdun. İşim çıktı izin koparamadım işte n'apalım? Nerede Aslı Hanım bakalım?"

"İçeride yemek yiyoruz."

Nazlı salona girdiği an, beraberinde yüksek enerjisi de havayı doldurmuştu. Aslı boylarında olan Nazlı, ablasından çok daha açık renk saçlara sahipti. Gözleri de saçları gibi bal rengiydi. Aklından geçen her şey pembe dolgun dudaklarından dökülmeye hazır gibiydi. Uzun kirpikleri bakışlarını önüne eğdiği zaman neredeyse yanaklarına değiyordu. Omuzlarından aşağıya dökülen dümdüz saçları o denli gür görünüyordu ki, rahatlıkla şampuan reklamlarında oynayabilirdi. Beyaz keten pantolonu içerisindeki incecik bedeniyle tezat dolgun göğüsleri vardı. Ailedeki herkese benzemekle birlikte, aynı zamanda hiç kimseye de tam olarak benzemiyordu. Görünen oydu ki, hepsinin en iyi yanlarını kendinde toplamıştı.

"Ooo Aslı Hanım ve enişte bey... Sonunda gelebildiniz de Meral Hanım'ın gazabı sona erdi," diyerek gülümsedi ve bir dizi inci gibi dişlerini gösterdi.

Ablası ve Hakan'ı öperken annesi "O da ne demek Nazlı?" diye çıkmıştı. Nazlı hiç umursamayarak masaya oturdu ve tabağını annesine uzattı.

"Ee nasıl buldunuz Antalya'nın havasını?" diye sırıttı, çünkü o gün sıcaklık 42 derece civarındaydı.

"Henüz bir şey anlamadık evde klima olunca," dedi Hakan.

"Tabii ya evden anlaşılmaz. Ee nerelere götüreceksin Hakan'ı Aslı plan yaptınız mı? Bence bu akşam Soleil'e gideyim. Yeni açıldı bayılırsınız," dedikten sonra çatalı ağzına götürüp iştahla yemeye başladı. Yemekten bu kadar keyif alan, bu denli ince birine daha önce rastlamadığını düşünüyordu Hakan.

"Nazlı buraya barlara gitmek için gelmediler. Hem tanıyan olur hoş kaçmaz. Biz daha sakın aktiviteler yapacağız," dedi başını aşağı yukarı hafifçe sallayarak.

Nazlı bir kahkaha attı. "Anne ya ben gidiyorum ne olacak ki? Hem bi'sey diyeyim mi böyle fazla sıkarsan enişte bunalıp kaçır falan. Bırak gençleri biraz eğlensinler. Siz yapın planınızı karışın mı var... Nasılsa saat on bir civarı babamın uykusu gelir. Sonrasında gençleri bana bırak," dedikten sonra sırıttı.

Aslı Hakan'la annesinin gözetimi altında olmadan biraz zaman geçirme fikrine sıcak bakmıştı. "Aslında fena fikir değil anne. Hakan da Antalya'yı her haliyle görmüş tanımış olur."

"İyi tamam, ama vakitlice dönün. Sabahlara kadar dışarlarda gezip tozmak yok."

"Yaş annelerin en güzeli," dedikten sonra koca bir lokma ekmeği ağzına atan Nazlı sandalyesini iterek kalktı. "Şimdi benim küçük bir iş halledip gelmem gerek. Sonra görüşürüz."

"Ne işiymiş şimdi bu?" diye merak etmişti babası.

"Özel babişko özel. Kızsal meseleler," diyerek göz kırptı.

Annesi ağda yaptırmayı gerektiğini sanarak "Ben sonra

söylerim," demişti babasına. Oysa Nazlı, sokağın başında arabada dönmesini bekleyen sevgilisine gidiyordu.

"Ciddi misin? Gerçekten hissetin mi? Nasıl bir duygu? Ya şimdi seni çok kışkırdım. Bu asla bilemeyeceğim bir şey." Can haberi alınca çok heyecanlanmıştı.

"Kıskanma emin ol doğum kısmı da hiç bilmek istemeyeceğin bir şey. Henüz sadece keleklerin uçuşması ya da bir çeşit kanat çırpma gibi çok hafif bir duygu bu. Ama ilerleyen aylarda, pozisyon değiştirdikleri ya da vücutlarını esnettikleri zaman dışarıdan bakınca vücudunun bazı bölümlerini bile görebiliyormuşsun," dedi Ahu gülümseyerek.

Yemeğe karşı karşıya oturarak başlamışlardı ama Can haberi alınca karısının yanındaki sandalyeye geçmiş, belki bebeğin sonraki hareketini yakalarım umuduyla elini Ahu'nun karnına koymuş bekliyordu.

"Sence senin gibi sarışın mı olur? Ben çok isterim sana benzemesini. Düşünsene bütün erkekler peşinde pervane olacak ve benim kızım hepsini sürüm sürüm süründürecek." Düşüncesi bile gurur vericiydi.

"Ve eninde sonunda birine inanıp, kalbini ve ardından başka şeyleri ona verecek. İlkler yaşayacak," diye ekledi Ahu.

"O ne demek ya? Kalbini de, başka şeylerini de herifin teki gelip alamaz. Ben adamı n'aparım sen biliyor musun? Biz özenle yetiştirelim, büyütelim, lavuğun teki gelip papatyamızı pis elleriyle koparsın." Ahu şaka yaptığını düşünerek Can'a baktı ama kocası gayet ciddiye.

"Can ya, ben de annemin biricik kızıydım. Bu durumda beni koparan lavuk mu oluyorsun?" deyip sırıttı.

Can hemen savunmaya geçmişti. "O başka... Ben seni çok seviyorum."

"İyi ya o da kendini seven birini bulacaktır. Hatta belki bir süre sonra yeterince onu sevmediğini anlayıp aramaya de-

vam edecek başka erkekler tanıyacaktır.” Tatlı ve ikna edici bir tonla konuşuyordu.

“Yok artık sen de kızımı tam kaşar yaptın Ahu... Kıza böyle akıllar verirsen, sonra dizini döversin söyleyeyim.”

Karısının kahkahalarla güldüğünü görünce “Ben gayet ciddiydim yalnız,” deme ihtiyacı duydu.

“Aşkım sen yurt dışında okumuş, çok kültürlü bir ailenin çocuğusun ve geçmiş karşıma kızını dövmeyen, dizini döver mi diyorsun. Ee o zaman köydeki İbrahim Ağa’yı hiç kınmamak gerek bu vecizeyi yerine getirip kızını tekme tokat döverken.”

Can hafif mahcup sırttı. “Çok mu ileri gittim?”

“Çooooook...” dedi Ahu gülümseyerek.

“Ama n’apım Ahu ya... baksana ne kadar minik... yani senin gibi zayıf bir kadının bile içine sığabildiğine göre cidden parmak çocuk olmalı bizim ufaklık... İsim düşünmeye başladın mı?”

“Hmm bir isim kitabı aldım bugün sana gelirken. Akşam oturup bakarız. Bir de doğum öncesi kursa yazılmak istiyorum. Gittikçe yaygınlaşıyor. Doğru nefes almayı bilmek, acıyı ciddi anlamda azaltıyor, doğumu da kolaylaştırıyormuş.” Sonra birden heyecanlandı “Aa sen de benimle gelir misin Can? Süper olurdu değil mi?... Tıpkı yabancı filmlerdeki gibi.”

“Hı hı... tek farkla biz Türk’üz yabancı değil.”

“Aman ya sen de bugün bir tuhafısın. Tam taş fırın Türk erkeği olma yolunda ilerliyorsun. Benim modern görüşlü kocamın bedenini ele geçiren kazak erkeğe sesleniyorum: Çık Can’ın bedeninden!”

“Ben gelirim sorun değil canım da, oradaki tek erkek olursam tuhaf olmaz mı? Sen bir araştırmacı bence. Eğer herkes eşiyse gidiyorsa ben de gelirim söz,” dedikten sonra Ahu’nun yanağına bir öpücük kondurup, yemeğini yemeye koyuldu.

“Can?”

“Hmm?”

“Sence ben biraz fazla mı...?” Sormaya çekiniyordu. Ko-

casının kendine güveni olmayan bir kadına dönüştüğünü düşünmesini istemiyordu.

“Fazla ne...?”

“Sence fazla mı hızlı kilo alıyorum? Yani çevremdeki herkes incecikken, ben gittikçe balon gibi şişiyorum ve bunun daha altı ay devam edeceğini düşünmek uykularımı kaçırıyor.”

Can’ın yüzünde sevgi ve anlayış dolu bir ifade belirmişti. “Olur mu hiç sevgilim? Sen o kadar zayıftın ki? Bu kadar kilo seni ancak diğerleri gibi normal yaptı. Hem baksana ne kadar güzelleştin. Yanakların elma gibi pembe, dudakların kiraz gibi kırmızı... Yani meyve salatası kadar iştah açıcısın. Bu halinle seni yemek istiyorum. Sahi doktor ne diyor? Ne kadar sürecekmış sıkıyönetim?”

“Bilmem, sormaya çekiniyorum. Yani önceki olanlardan sonra... Biliyorsun işte,” dedi hafif mahcup.

“Evet ama sorun şu ki, beklentilerimi yükselttin artık daha azına razı olabileceğimi sanmıyorum.” Sırtarak kolasından koca bir yudum aldı.

“Belki de spor yapmalıyım. Hamilelere uygun egzersizler olduğundan eminim.”

“Daha iyi hissedeceksen neden olmasın. Ama önce doktoruna danış bence.”

“Can?”

“Evet?”

“Kolandan içebilir miyim? Canım çok çekti de.”

Kocası neşeli bir kahkaha attı. “Tamam bir iki yudum al ama taze portakal suyu senin için iyi olan biliyorsun. Abartma.”

“İnan bu bebeği hiç anlamıyorum hiç normal şeyler istemiyor ki... Yani çok fırlama bir kızımız olacağından endişe ediyorum. Bira, kola, cips, sosisli sandviç... Kısacası doktorun yeme, içme dediği her şey.”

İkisi de ihtimal karşısında bir an duraksayıp düşündü. Aynı şeyi düşünmüş gibi gülmeye başladılar.

“Yooo hâlâ dizimizi dövmemek için, kızımızı dövmeye karşıyım,” dedi şakayla karışık.

“Tamam sadece bir fikir. Yani aklımızın bir köşesinde bulunsun.” Kocasının bu sözlerini duyunca Ahu hafifçe adamın koluna vurup, sonra da başını omzuna dayamıştı. Hayatının ne kadar sorunsuz, sıradan ama bir o kadar da güzel olduğunu düşünerek gülümsedi.

Sibel otel odasında aynanın karşısında oturmuş, giydiği straplez elbisenin açıkta bıraktığı omuzlarından aşağıya döken gür saçlarını fırçalıyordu. Baran ise daha önceden kaldığı odadaki eşyalarını Sibel’in odasına getirmek için, valizini toplamakla meşguldü.

O gün olanları, Eda ile karşılaşmalarını, Baran’ın kıskançlıklarını düşünerek dalıp gitmişti.

Sonra Baran’ın Eda ile sohbeti ve plajda göz ucuyla süzmesini hatırlayınca farkında olmadan yüzünü buruşturmuştu. Bir şeyler yapıp, Baran’ın ilgisini üzerinde tutması gerektiğini düşündü. Ama ne olabilirdi ki? Beklenmedik bir şey, güzel bir sürpriz, dikkat çekici bir yenilik... Aynada kendini incelemeye koyuldu. Göğüslerini elbise içerisinde iyice yerleştirdi. *Belki de memelerime estetik yaptırıyorum* diye düşündü. *Ya da daha iyisi dövme mi yaptırısam gizli bir bölgeye. Mesela B yazdırırım çok havalı olur. Baran da görünce çok hoş bir sürpriz olur. Bak kocacığım sana ait olduğumun ispatı falan derim. Yok yok olmaz. Hem çok acır yaptırırm, hem de adamın egosu tavan yapar.*

Ayağa kalkıp yandan kendini izlemeye devam etti. *Belki de spora başlayıp Eda kadar zayıflarım. Aslı’yla beraberce gidebilirlerdi.*

Kapı açılıp da Baran bavulunu sürükleyerek girince, Sibel de arkasını dönüp kocasına gülümsedi. “Gecikince ben de dün geceki gibi, beni burada bırakıp arkadaşlarıyla gezmeye karar verdin sandım.”

Baran bavulunu yere bıraktı, Sibel’e yaklaşıp, yüzünü elleri arasına aldı. “Dün yaptığımı, sırf seni kızdırmak için yaptım. Seni düşüreceği durumu düşünmedim. Bundan sonra daha dikkatli olacağım,” dedikten sonra da dudaklarını uzun ve yumuşak bir şekilde öptü.

Duydukları karşısında Sibel o kadar mutlu olmuştu ki, kuş gibi cıvıdayarak planlarını anlatmaya koyuldu.

“Baran düşünüyorum da acaba estetik yaptırsam mı?”

“Bu da nereden çıktı? Senin her yerin güzel zaten. Kendini çirkinleştirmek mi istiyorsun karıcığım? Aslında birkaç değişiklik fena olmaz. O zaman geçtiğin her yerde, sana bakacaklar diye erkeklerin boynu tutulmamış olur. Bu arada bebeğim o kadar kıvrırmak zorunda mısın yürürken?” diye araya sıkıştırmıştı fırsatını bulmuşken.

Sibel itiraz etti. “Ben kıvrırmıyorum bir kere.”

“Sen hiç yürürken arkadan kendini gördün mü ki? Kalçalarının neye benzediğini, çevreye ne mesajlar verdiğinin farkında mısın?” derken gözleri parlıyordu.

Sibel ciddi bir ifade takınarak karşılık verdi. “Hmm kalçalarımın bu kadar mesaj kaygısı içerisinde olduklarını sanmıyorum. Ama merak ettim ne diyorlarmış?”

“Şöyle diyorlar...” derken Baran Sibel’e doğru bir adım attı “Bize sadece bir kere dokunsanız...”

“Eee?” Sibel’in dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

“Ellerinizi bir daha çekemezsiniz. Aynen böyle...” Göstermek için Sibel’in kalçalarını avuçlarıyla kavradı.

Sibel kıkırdayarak karşılık vermişti. “Bana kalırsa bunlar senin hayal gücünün ürünü.”

“Belki de,” derken bedenini Sibel’e iyice yaklaştırmıştı.

“Baran sabah kahvaltısını ve öğle yemeğini kaçırdık. Akşam yemeğini de kaçırmaya niyetim yok. Yine sandviçle geçiştirmek istemiyorum.”

“Demek ki biz de her zamankinden hızlı olmalıyız,” diyerek göz kırptı kocası.

Sibel kocasını kendinden uzaklaştırıp "Hayır şimdi yemeğe ineceğiz ve sonra da sen beni gezmeye götüreceksin," dedi.

"Beni nasıl ikna edeceksin?"

"Çok kolay tatlım. Dün gece olanları, bu gece olacakların fragmanı olarak düşün," derken tüm seksiliğini takınmıştı.

"Şaka yapıyorsun. Dün gece muhteşemdi. Daha fazlasını düşünmek bile, bu odadan çıkmamı engeller."

"Tamam o zaman düşünme. Fazla heyecanlanma. Biraz sabret. Ne demişler; sabır en büyük erdemdir."

"Tamam öyle olsun. Hadi çıkalım o zaman." Odadan çıkmak üzereyken sormak aklına gelmişti Baran'ın "Sibel?"

"Evet?"

"Hâlâ doğum kontrol hapları kullanıyor musun?"

"Hayır. Bir haftadır kullanmıyorum. Ama hemen senin zaferinmiş gibi algılama," dedi burnunu havaya dikerek. "Sadece kafa karışıklığından almayı unutmuşum."

"Artık almayacaksın herhalde," dedi emin olmak istercesine.

Sibel derin bir nefes verdi. "Bana başka seçenek bırakıyor musun ki? Bunu da unutmuş değilim hani. Her türlü dayatma ve hile ile beni zorladığın gerçeğini yani..."

"O zaman," diye başlayıp sırtı. "Belki de dün gece benim askerlerden biri görevi tamamlamıştır."

"Of siz erkekler ve bu konudaki egonuz yok mu? İsim takmanız yetmiyormuş gibi bir de onlardan üçüncü şahıs olarak bahsetmiyor musunuz?"

"Doğru konuş... Siz erkekler ne demek... Çok tecrübelisin bakıyorum," diye terslemişti Baran ansızın.

Elbette Sibel altında kalacak değildi. "Eda kadar değilimdir diye tahmin ediyorum."

Keyfini çıkararak yedikleri akşam yemekleri oldukça uzun sürmüştü. Sonrasında Çeşme'nin popüler mekânlarından birine gitmeye karar verdiler.

Baran'ın kapıda kral gibi ağırlanması Sibel'in hiç hoşuna gitmemişti. Kim bilir daha önce kaç kez geldi, ne kadar bü-

yük bahşiş bıraktı ki bu kadar yağ çekiyorlar diye düşündü. Baran yanında kadın oldu mu daha da cömert olurdu. Sibel, elinde delil olmadığını düşünerek sesini çıkarmadı. Yeni kararı buydu. Paranoyalar üzerine hareket edip, kocasını aşırı kıskanan kadın sendromuna girmeyecekti. Bu Baran'ın egosunu okşamaktan başka bir fayda getirmediği gibi, kendi değerini de düşürürdü. Ama elbette ki her an gözü üzerindeydi. Tıpkı şu anda olduğu gibi. Baran'ın bakışlarını takip edip de, ileride kemer kalınlığındaki minisiyle, Eda'nın dans etme adı altında tüm vücudunu tahrik unsuruna dönüştüren hareketlerini görünce, öfkeden kudurmuştu. Sakin olmalıydı. Fakat düşünmek bile çileden çıkarıyordu. Kocasının her şeyini eleştiriyor, tüm seksapeli öldürmeye, bir de hamile bırakmaya çalışırken bir yandan da gözünü bu seks sembolünden alamıyordu.

Tamam, seçenekleri gözden geçirelim. Gidip Eda'yı sağından tuttuğum gibi yere savururum. Ya da Baran'ın suratına bir bardak su fırlatıp kendine gelmesini sağlarım. Belki de fark etmemiş numarası yapıp, kendi hayran kitlemi oluştururum. Ya da belki de en iyisi...

İleride duran bir erkek dikkatini çekmişti. Uzunca süredir kendini izleyen adam, sonunda Sibel'in de onu fark ettiğini görünce, başıyla selamladı.

Sibel de gülümseyerek karşılığını verdi. *Evet bundan daha iyi bir zamanlama olamaz. Kocacığım seni kendi silahınla vurayım da gör nasıl olmuş.*

Sibel'in gülümsemesinden cesaret alan erkek, bir anda yanlarında belirivermişti.

"Selam Sibel. Nasılsın?" deyip yanaklarını öperken Baran'ın gözlerinden resmen ateş fışkırıyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

“Aslı beni dinliyor musun?” diye sordu Hakan.

O gün öğleden sonra, Aslı’nın anneannesini ziyarete gitmiş ve bütün aileye bir davul zurna ile ilan etmediği kalmış Meral Hanım’ın, yalandan şaşırmış numaraları eşliğinde dakika başı çalan zil ile teyzeleri ve dayısı bir bir damat adayını tanımaya gelmişti.

Aslı aile ziyaretleri boyunca, evde kalacağı konusundaki endişelerin her ima edilışinde soğuk terler dökerek konuyu kapatmaya çalışmış, teyzelerinin açıktan açığa Hakan’a bakarak mest olduklarını hissettirmeleri ile yer yarılıp içine giresi gelmişti.

Sonunda eve döndükleri zaman, bütün gün yaşadığı gerilimler Aslı’yı bitkin düşürmüştü, bir an önce yatıp uyuma isteği ile doldurmuştu. Ama ne yazık ki bu sefer de Nazlı ısrarla ablası ve eniştesini gezdirmeye talipti. O zaman kardeşinin bu fazlasıyla ilgili yaklaşımına anlam verememiş olsa da, şu anda Hakan ona ailesinin ne sıcakkanlığı olduğundan bahsederken, onun sevgilisinin sözlerini duyacak hali yoktu. Gözlerini dikmiş, içki alma bahanesiyle kendilerinden

uzaklaşmış ve neredeyse uluorta sevişiyor denebilecek kadar ateşli bir şekilde öpüşmekte olan kardeşine ve sevgilisine bakıyordu.

"Pardon canım kafam çok meşgul," derken hâlâ dehşetle ve öfkeyle Nazlı ve sevgilisini süzüyordu.

Hakan Aslı'nın bakışlarını takip edince, kafasını neyin meşgul ettiğini anlayarak, sırtıttı. "Gençler çok ateşli değil mi?"

"Bu hiç de komik bir durum değil. Bu kız ne yaptığını sanıyor? Antalya burası İstanbul değil. Küçük şehirlerde haberler çabuk yayılır. Adı çıkacak," derken kaşlarını çatmış, somurtuyordu.

"Hadi ama tatlım, daha yirmi dört yaşında kardeşin. Bu zamanlarda çılgınlık yapmayacak da ne zaman yapacak. Hem ailenin hakkından gelişine bakılırsa, o hiç de dert etmiyor."

Aslı arkasını ateşli çifte dönerek, derin bir nefes verdi. "Ben bizimkilerden bahsetmiyorum. Çevrenin söyleyeceklerinden ve annemle babamın duyunca ne kadar incineceğinden bahsediyorum."

Aslı'dan on iki santim uzun oluşunun en güzel yanlarından biri de, böyle zamanlarda onu kendine çekip, başını öperek rahatlatabilmesiydi.

"Her şey sonunda olması gerektiği gibi olacaktır. Endişelenme. Bence o kendine bakabilecek kadar açık göz bir kız," dedikten sonra şakayla karışık devam etti. "Bak annen senin için de endişeleniyordu ama benim gibi harika bir kısmeti kapıverdin."

Aslı başını kaldırıp, Hakan'a baktı "Senin ukalalığının sınırı yok mu?" diyerek tatlı sert azarladı.

"Bana neden kızılıyorsun ki? Bunlar ailenin sözleri," diyerek sırtıttı.

"Ay evet hiç bahsetme. Umarım bunu her fırsatta kullanarak, sabrımı zorlamazsın."

"Merak etme ben hiçbir şeyi fazla uzatmam. En çok bir sene dalga geçip, sonraki sene unuturum."

Aslı gözlerini devirerek içini çekti. "Ah işte bu tam bir rahatlama oldu benim için."

"Eee nasıl eğleniyor musunuz?" diyerek bir anda yanlarında beliriverdi kardeşi ve beline sarılmış halde arkasında duran Sinan.

"Çok güzelmiş burası. Çok sevdik," dedi Hakan Aslı'nın tavır takındığını görerek.

"Siz içki almayacak mıydınız?" diye diklendi Aslı.

"Evet garsona söyledik getirecek. Hepsini bizim taşımamız anlamsız değil mi, bu garsonların işiyken," dedikten sonra sırtını Sinana yaslayıp, başını çevirdi ve küçük bir öpücük verdi.

Aslı daha fazla dayanamayarak kardeşinin kolunu çekti. "Nazlı benimle tualete gelir misin?"

Kardeşiye "Aslı ya bebek misin? Şu tarafta işte. Git kendini," diyerek kolunu ablasının elinden kurtarmaya çalışıyordu.

Ablası daha fazla itiraz etmesine fırsat vermeden, kardeşini Sinan'ın kollarından çekip, sürüklemeye başladı. "Olsun kuyruk falan vardır. Sıkılırım ben yalnız beklemekten."

Tualete giderken kuytu bir köşe bulunca, kardeşini koldan sıkıca tuttuğu gibi kenara çekti.

"Sen ne halt yediğini sanıyorsun Nazlı Hanım? Kim bu çocuk? Ne kadar yakınlaştınız?"

"Abla ya... Annemden betersin yemin ederim. Gören de İstanbul seni azıcık yonttu sanır. Acıyorum vallahi Hakan'a. Sen ne dırdırcı kadın olursun," diyerek kıkırdadı.

"Sarhoşsun ve ulu orta sevişiyorsun," derken sesini çevreden duyulmayacak şekilde alçaltmıştı.

"Eee n'olmuş ki? Adam evli değil, ben de değilim. Bundan doğal ne olabilir?" diyerek omuz silkti.

"Allah'ım ya sen beni deli mi edeceksin Nazlı? Burası Antalya adın çıkar kızım. Tabii henüz çıkmadıysa. İleride nasıl evleneceksin?"

“Senin yaptığın gibi İstanbul’a gider oradan birini bulurum,” diyerek sırttı.

“Bu arada annemle babamı hiç düşünmüyorsun tabii. Duyunca ne kadar rencide olacaklarını, ne kadar üzüleceklerini...” Aslı Nazlı’nın anlaması için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bunun iki yaşında bir çocuğa evrenin işleyişini anlatmak gibi bir durum olduğunu fark ederek sabrım yitirmeye başlıyordu.

Nazlı da aksileşmeye başlamıştı. “Onlar da zamana ayak uydursun, başkalarının söylediklerini bu kadar takmasın.”

“Kaç yaşında bu Sinan? Güvenilir mi? Neyin nesi?” Aslı kardeşini vazgeçiremeyeceğini anlayıp, en azından sevgilisini daha yakından tanımaya karar vermişti.

Nazlı’nın gözleri parladı, zevkten dört köşe anlatmaya başladı.

“Sinan yirmi sekiz yaşında ve bir kız kardeşi var. Annesiyle babası ayrı. Babasının bir cam şişe fabrikası var. Burada da inşaat şirketleri var. O iş yeni başladı aslında. Çünkü Sinan Antalya’nın dışındaki fabrikaya gitmeyi sevmiyor, burada bir işi olsun istedi. Benden ayrı kalmayı sevmiyor da...” derken sırtıyordu. “Tek erkek çocuk olması nedeniyle her şey benim aşkıma kalacak. Babası bir dediğini iki etmiyor. Her gittiğimiz yerde krallar gibi karşılanıyor. Beni çok şımartıyor ve evet, onların şirketinde çalışıyorum. Bu nedenle zamanımın çoğu işi kaytararak geçiyor.” Keyifli bir kahkaha attı.

“Ve bu gurur duyulacak bir şey öyle mi? Ya her şey ters giderse? Ya senden sıkılırsa? Hiç düşündün mü o zaman o işyerinde nasıl kalacaksın?”

“Birincisi benden o mu sıkılacakmış? Bana baksana ben bir erkeğin başına gelebilecek en sıra dışı ve eğlenceli şeyim. Ayrıca bana bu akli verenin sen olması da komik değil mi? Genel müdürünle ilişki yaşadığın düşünülürse?”

Aslı afallamıştı. Acaba kendini örnek alıyor olabilir miydi? “Bizimki farklı.”

“Bence gayet de aynı ablacım.”

“Hakan ve Sinan’a bir bakar mısın? Sinan hayatını eğlenceyle geçiren, hiçbir sorumluluk üstlenmeden baba parası yiyen, kişiliği gelişmemiş bir çocuktan başka bir şey değil. Hakan ise koskoca bir şirketi yönetiyor, üstelik babasının şirketi değil. Otuz sekiz yaşında ve çok daha olgun.”

“Aslı beni kendin mi sanıyorsun? İlişkim yürümezse yürümez. Bunun için oturup dövünecek değilim. Ama endişe ederek de geçiremem hayatımı. Biterse, bittiği zaman düşünürüm. Şimdi ders vermen bittiyse artık gidebilir miyim?” diyerek terslendi.

“Son bir şey soracağım. Ama dürüst cevap ver. Birlikte oldunuz mu?”

Nazlı başını geriye atıp kahkahalarla güldü. “Bunu sorduşuna göre sen epey safsın Aslı ya.” Gözlerinde karşısındakini merak içerisinde bırakan bir pırıltı ile sırttı. “Evet sık sık. Hatta bazen öğle arasında falan da. Sakın bana Hakan’la senin yapmadığını söyleme. Sana bakışlarını gördüm. İçinin derinliklerini bildiği ortada,” dedikten sonra arkasını dönüp gitti.

Aslı kardeşinin gidişini seyrederken onun hangi arada, eve geldiği zamanlarda, yatağına uzanıp elleri çenesinde, hülyalı bakışlarıyla “Hadi Aslı anlatsana sizin şirkette yakışıklı erkekler var mı?” aşamasından “Bazen öğle aralarında bile kaçamak yapıyoruz,” noktasına geldiğini düşündü.

“Bu ne güzel sürpriz ya... Ben de tam seni düşünüyordum,” dedi Berk, Sibel’i öptükten sonra geri çekilirken.

Öfkesi bakışlarından okunan Baran çenesini sıkıyordu. *Demek tam da Sibel’i düşünüyordun dangalak. Tam olarak nasıl ve hangi pozisyonda merak ettim diye geçirdi içinden.*

Berk dönüp, Baran’ı da selamladı. “Tebrikler evlendiğiniz haberini okudum gazetelerden. Çok şanslı olduğunuzu söylemek isterim,” diyerek elini uzattı.

Baran kendine uzatılan eli ters ters süzdükten ve uzunca bir duraksadıktan sonra, nihayet o da elini uzattı.

Sibel Berk'in fazla çağdaş yaklaşımının ayağına dolanmamasını umut ediyordu. Yani kocasını kıskandırmak iyi hoştu da, Berk'in ne kadar ileri gidebileceğini kestiremediği için başının derde girmesinden de korkuyordu.

"Sen Sibel'i nereden tanıyorsun?" diye lafı dolandırmadan direkt sormuştu Baran.

"Sibel'i yıllardır tanıyorum. Ortak geçmişimiz var," diyerek Sibel'e göz kırptı. Bu son hareketi ölümcül bir hataydı hem kendisi hem de Sibel için. Karısının gözlerini kaçırmaması ve başını önüne eğmesi sık rastlanan bir durum olmadığı için, Baran'ın içinde fırtınalar kopmaya başlamıştı.

"Ne demek lan ortak geçmişimiz falan? Bir de utanmadan göz kırpyorsun. Ne geçmişin varsa bırak karanlıkta kalsaydı. Sen belanı mı aranıyorsun buraya gelip karıma sulanarak?" derken masanın altındaki elini yumruk yapıp sıkırmıştı.

Berk, karşısındaki insanın, sadece karısını kıskanan normal bir Türk erkeği olmadığının farkında değildi. "Niye abartıyorsun bu kadar ya? Evlendi diye bütün arkadaşlarını silecek mi?"

"Senin gibilerini silecek tabii," derken yerinde kıpırdanmaya başlamıştı Baran.

Sibel araya girip ortamı yumuşatmayı düşündüyse de, tam olarak ne söylemesi gerektiğini kestiremiyordu. "Berk bence gitsen iyi olur," diyebilirdi ancak ürkek bir şekilde.

Baran aniden başını çevirip, kaşları çatık bir halde Sibel'i azarladı. "Sen ağzını hiç açma Sibel. Bir daha da ağzından bu herifin adının çıktığını duymayacağım. Duydun mu?"

Kocasının hareketleri, çevredekilerin dikkatini çekmeye başlamış, Sibel utancından kızarmıştı.

"Duydun mu?" diye tekrarladı daha yüksek sesle Baran.

"Evet," dedi Sibel etrafındakilerin suratına bakmaya çekinerek.

Sibel'in bu hali, yani kocası tarafından ezilip, tek kelime

edememesi Berk'i şaşkına çevirmişti. Alkolün verdiği cesaretle "Sibel n'apmış bu adam sana ya? Resmen terör uyguluyor," demesiyle suratının ortasına yumruk yemesi bir olmuştu. Sibel bir çığlık atmış, çevredeki herkes olayı izlemeye koyulmuştu. Barın bodyguardları olaya müdahale etmek için hemen gelmişlerdi. Olayları korkuyla izleyen Sibel'in, kavgaya karışanın Baran olduğunu gören bodyguardlardan birinin, kocasının kulağına bir şeyler fısıldadığını da fark etmişti.

Baran'ın "Atın bu herifi dışarıya yoksa elimde kalacak," dediğini de duymuştu. Yaka paça dışarı çıkarılan Berk'in, kanlar içinde kalan burnu şişmeye başlamıştı bile. Olayın son bulmasıyla, çevrelerine toplanan insan kalabalığı dağılsa da herkes onları göz ucuyla takip ediyordu. Sibel bir an önce otele dönüp, bu rahatsız edici ortamdan kurtulmak için can atıyordu. Baran ise tam tersine, orada kalanın kendisi, atılanın Berk olduğunu vurgulamak istercesine oturmaya kararlıydı. Üstünlüğünü herkesin ama özellikle de karısının gözüne sokmak istiyordu.

Çekinerek konuşmaya başladı Sibel "İstersen otele dönebiliriz. Buranın tadı kaçtı."

"Sibel konuşma! Daha seninle ne yapacağıma karar vermedim. Yerinde olsam benimle baş başa kalmak istemezdim. Burası senin için çok daha güvenli. Kapa çeneni de otur," derken burnundan soluyordu.

Baran arka arkaya içkileri devirirken, Sibel kocasının gazabından çekinerek elindeki kokteyli bütün gece idare etmişti. Bunun öncelikli nedeni sarhoş olma ihtimali çok yüksek kocasının yanında ayık olmak istemesiydi. Bir diğer neden de, sarhoş kadınların yarattığı çirkin manzara konusundaki fikirlerini defalarca açıkça ifade etmiş olmasıydı. Açıkçası şu an içinde bulunduğu stres ve gerilimden kaçma ihtiyacı Sibel'in normalden de çabuk sarhoş olmasına yol açabilirdi.

Hiç konuşmuyorlardı. Baran çene kasları gerilmiş, gözlerini boşluğa dikmiş içtikçe içiyordu. Sonunda sarhoş olmaya yaklaştığında "Toparlan gidiyoruz," diye emretti.

Sibel çabucak ince şalını ve çantasını eline alarak ayağa

kalktı. Baran masaya bir tomar para bırakırken, aslında aldıkları servisten çok, bodyguardların kendine gösterdiği ayrıcalığı ödüllendirdiğini biliyordu Sibel.

Berk'in yamulmuş burnu gözlerinin önüne geldiği an, korkudan titremeye başladığını fark etti. Kocasını daha önce görmediği bir yüzünü göstermişti ve bununla nasıl başa çıkabileceğini bilmiyordu. Bu gece, odada yalnız kaldıklarında her şey olabilirdi. Onun da suratını dağıtabilirdi. Ya da tamamıyla hayatından çıkarabilirdi. Sibel otele gitmek istemediğini fark etti. Boğazında bir şeyler düğümlenmiş, nefes almasını engelliyordu. Bu durumdan kaçış yoktu. Panik dalgası, büyüyerek tüm vücuduna yayılıyordu. Yanında şu anda çok öfkeli, haddinden fazla alkollü ve kendini kontrol edemeyecek bir adam vardı. Gözyaşlarına engel olmak için gözlerini sımsıkı kapattı ama titremesini kontrol altına alamıyordu.

Baran başını çevirip ters ters Sibel'e baktı. Ne kadar da korkuyordu kendinden? Tabii o kadar korkuyordu ki, kızcağını bildiği tüm hareketleri yapıyordu. Belki de Baran'ın ne kadar ciddi olduğunu daha iyi açıklaması gerekiyordu. Belki de Sibel, Yıldırım soyadını aldıktan sonra, kocasının malı olduğunu hâlâ kavrayamamıştı. Belki de fazla yumuşak davranmıştı karısına karşı. Sibel'in ondan önce birlikte olduğu erkek olduğunu açıkça ima edecek kadar küstah herifin teki karısına kolayca yaklaşabiliyor ve Sibel de ona cesaret verebiliyordu. Gerilmiş yüz hatları, Baran'ın olayları tekrar tekrar kafasında yaşadığının ve öfkesinin bir nebze olsun azalmadığının göstergesiydi.

Sonunda odalarına vardıklarında Sibel önden girmiş, az sonra olacakları bilmemenin tedirginliğiyle, kolları bedenini sarmış şekilde yatağa gidip oturdu. Baran arakasından kapıyı sertçe kapatıp, gözlerinde çelik gibi bir ifadeyle karısına doğru ilerledi.

Gecenin serinliğinde, balkondaki salıncaklarında beraberce uzanmış, Ahu'nun sırtı Can'ın göğsüne dayanmış halde, bizim şarkımız dedikleri şarkıyı dinliyorlardı. Çıktıkları zamanlarda, sık sık tartışıp ayrılışlar da hep birbirlerine geri dönmenin bir yolunu buldukları için bu şarkıyı kendi şarkıları olarak benimsemişlerdi.

Can Ahu'nun bedenini kollarıyla sarmış, saçlarını öptüyor, şampuanının yasemin kokusunu içine çekiyordu.

O gecenin başında Ahu, annesi tarafından ilk kez kreşe bırakılan ama annesini özleyen ve bu özlemi giysilerindeki deterjan kokusuyla gideren çocuğun olduğu reklam filmini izlerken gözyaşlarına boğulmuş, sonra da izledikleri dizideki çocuk istismarı konulu bölümde girdiği ağlama krizinden ise Can'ın darbe yapıp, müzik kanalı açması ile kurtulabilmişti.

Duygusal gelgitleri çok yaşadığı bu günde Can da nasibini almıştı. Yeni direktör konusu tekrar masaya yatırılmış, kadının lüzumsuz çekiciliğinden girip, aldığı kilolar ve Can'ın onu çevrede istememesiyle saldırısını noktalamıştı.

Sonunda sakinleştiğinde ise, bu sefer de kendine hâkim olamayan dengesiz bir kadın olmanın utancıyla gözyaşları sel olup akmıştı. Kocasının güçlü kolları kendini sarıp, göğsü başına destek olduğunda ancak biraz sakinleşebilmişti.

Şimdi ise açık havada beraberce uzanmış, salıncakta hafif hafif sallanıyor, içerden gelen hafif ve dinlendirici müziği dinliyorlardı.

"Can?" diye sordu başını kocasının göğsünden kaldırmadan

"Hmm?"

"Sence benden iyi anne olur mu? Yani bu gelgitler çocuğun psikolojisini bozmasın," dedi burnunu çekerek.

Can karısının saçlarını okşayarak "Senden harika bir anne olur. Hatta en iyisi olacağından şüphem yok," diye cevap verdi.

"Sırf tekrar ağlamayayım diye böyle söylüyorsun bence."

"Tatlım hamilelik ve hormonlar seni fazlasıyla duyarlı

yaptı. Ama bu sonsuza dek sürmeyecek ki, sonra yine eski sen olacaksın. Hatta bana sorarsan şimdiki seni tercih ederim.”

“Neden öyle söyledin?” Ahu şaşırmişti.

“Çünkü sürekli çelikten bir maskeyle dolaşıp, duygularını gizleyen bir kadın yerine, duygularını özgürce ifade edebilen bir kadın bana daha uygun,” deyip karısının başını öptü.

Ahu birden merak etti. “O zaman biz çıkarken bana nasıl katlanıyordun?”

“Ben maskenin arkasında başka bir sen olduğunu biliyordum. Sadece biraz zamana ihtiyacın vardı duvarlarını indirmek için. Ama hiçbir zaman senden umudumu kesmedim.”

Susup sessizce şarkıyı dinlemeye devam ettiler.

Şarkıcı sevgilisine, kendisini beklerse ona dönüş yolunu her zaman bulacağını söylüyordu.

Ahu “Sana hep geri döndüm...” dedi, Can’ın onu saran kollarını parmaklarıyla okşayarak.

Kocasını karısının bedenini daha sıkı sararak karşılık verdi. “Ben de hep bekledim.”

Yirminci Bölüm

Baran’ın kendisine yaklaştığını gören Sibel korkudan iyice büzülmüştü. Şu an kocasına bakarken, onu daha önce hiç gerçek anlamda sinirliyken görmediğini fark etti. Şimdiye kadar, inatlaşmalar, tehditler, çekip gitmeler oluyordu. Ama şimdi anlıyordu ki, tüm bunlar sevdiği adamın oynadığı aşk oyunlarının bir parçasıydı aslında.

Baran ayakta durmuş, yatakta dizlerini karnına çekmiş, korkudan tir tir titreyen karısına bakarken her zamankinden daha uzun görünüyordu. Berk’i gördükleri andan itibaren çatılmış kaşları, hâlâ aynı durumdaydı. Ellerini beline koyup, hiç dolandırmadan direkt konuya girdi.

“Sana bir kez soracağım. Sadece bir şansın var ve bana yalan söylersen bu sefer seni elimden kimse alamaz Sibel.” Bir anlık duraksamadan sonra devam etti. “Berk’le yattın mı?”

Sibel’in gözlerine yaşlar birikmişti. “Baran yalvarırım bu konuşmayı yapmayalım. Bundan sen de ben de inciniriz. Birbirimizi geçmişimizle kabul ettik.”

“O senin geçmişinin bu kadar karışık olduğunu bilmeden önceydi. Şimdi soruma cevap ver!” diye sertçe üsteledi.

Sibel bakışları önüne eğik vaziyette, onaylarcasına başını salladı.

“Ve yattığın adamı kocanla tanıştırmakta bir sakınca görmedin öyle mi?” derken tek kaşını kaldırmış, her halükârda yanlış olacak ve onu daha da çok sinirlendirecek cevabı bekliyordu.

Sibel çaresizlik içerisinde son bir hamle ile işin içinden sıyrılmaya çalıştı. “Sen bütün gece Eda’ya yiyecekmiş gibi bakıyordun. Ve ikimizi tanıştırmaktan çekinmemiştin.”

Baran bir elini saçları arasında gezdirdi ve alayla karışık güldü. “Sibel sen şeytan mısın yoksa tam salak mısın anlamadım ben cidden. Şu anda bana hesap soracak durumda mısın be kadın! Seni burada şu dakika kendi ellerimle boğsam, tek yapacağım ellerimi yıkayıp çıkmak olur. Bu kadar kolay sıyrılırım bu işin içerisinden. Şimdiye kadar bana kafa tuttuysan, ben sana izin verdiğim içindir. Kendini bir halt sanma!” derken işaretparmağını Sibel’in suratına doğrultmuş vaziyette üzerine eğildi. Burun buruna birbirlerine bakarken, Sibel kocasının nefesindeki keskin viski kokusunu alıyordu. Sinir krizine girmenin eşiğinde, kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Cesur görünmeye çalışsa da, mümkün olsa ilk fırsatta kocasını atlatıp dışarı koşar, yardım isterdi.

“Biliyor musun?” dedi korkudan neredeyse nefes alamaz bir halde. “Beni sürekli tehdit etmenden sıkıldım. İnsan bir kez ölür derler ya... Seninle yaşamak, her gün ölümü anmak, ölümünden beter değil. Ne yapacaksan yapabilirsin. Ama geçmişimi ne ben ne de sen değiştirebilirsin.”

Baran sağ elini kaldırıp, Sibel’in çenesini avucunun içine alıp, iyice sıktı. “Seni öldürmem. Seni her gün ölmeyi diler hale getiririm Sibel. O herkesin bakmaya doyamadığı yüzünü dağıtırım. Aynaya bile bakmak istemezsin,” dedi insanın içine işleyen bir soğuklukla sakince...

Gözyaşları damla damla süzölmeye başladığında, Sibel gözlerini kapatıp içinden dua etmeye başlamıştı bile. Bu gece

uzun ve zor olacaktı hiç şüphesiz. Ve sabahı nasıl karşılayacağını kim bilebilirdi? Tüm korkunç olasılıkları gözden geçirirken, ilk kez Baran’la evlenme konusunda annesine hak verdiğini fark etti. Annesini, babasını hatırlamak Sibel’in çaresizlik hissini körüklemişti. Keşke yanında olsalardı şimdi. Ya da kendisi onların yanında olsaydı... Omuzları sarsıla sarsıla ağlarken bile, mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışıyordu. Ağlamaktan kızarmış burnu akmaya başlamış, tüm yüzü gözyaşları ile ıslanmıştı.

Sibel’in bu kadar korkmuş ve çaresiz olabileceğini Baran’ın aklı almıyordu. Tıpkı bu kadar ileri gitmeye nasıl cesaret ettiğini aklının almayışı gibi... Bu da karısının her zamanki numaralarından biriydi.

Sonunda elini Sibel’in yüzünden çektiğinde, yanaklarında parmaklarının beyaz izi kalmıştı.

“Sibel bana daha evlenmeden iki yalan söyledin. İlkinde bakire olduğunu, ikincisinde de hayatında benden önce tek bir erkek olduğunu söylerken. Şimdi ne merak ediyorum biliyor musun? Benden önce kaç erkek senin vücudunu tanıdı. Bacağının iç tarafındaki doğum lekesini benimle birlikte kaç kişi biliyor ve bir mekâna girdiğimizde kaç kişi bundan bahsediyor olacak? Seninle artık bir yerde görölmek isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Hatta seninle aynı çatı altında olmak fikri bile şu anda midemi bulandırıyor.”

“Baran seninle çıkarken asla seni aldatmadım. Hayatımda olduğun sürece hep sana sadık kaldım. Lütfen geçmişini sorgulama,” derken sesi titriyordu.

“Bir de aldatsaydın! Sibel konuşma! Konuşma... Konuştukça beni sakinleştirmiyor daha çok sinirlendiriyorsun. Bu gece o adama yanağını uzattın ya! Beni aldatsan, o an seni izlerken hissettiklerimi hissederdim ancak. İt herif gelip seni öpmeye niyetleniyor ve sen fingirdek bir şekilde yanağını uzatıyorsun. O beğenmediğin Eda var ya... Bir gün bile yanımda böyle bir harekete teşebbüs etmemiştir. Belli ki senden iyi tanıyor beni... Ya da hassas olduğum konulara sen-

den daha çok önem veriyor. Belki de onunla evlenseydim daha iyiydi. Baksana daha bir ay olmadı evleneli, ama her gün beni çileden çıkaracak bir şey yaptın.”

Sibel duydukları karşısında yıkılmıştı. Demek Eda’nın tahmin ettiği gibi sonunda ona dönmeye niyetleniyordu. Sanki evlendiklerinden beri kocası da Sibel’i defalarca küçük düşürmemiş gibi. Önce dansözü kucağına oturttu, sonra Çeşme’ye gelip kendini evde bıraktı ve her gece âlem yaptı. Bu gece herkesin içerisinde onu azarlamasına ne demeliydi? Kim bilir Eda izlerken ne kadar eğlenmişti. Bu şekilde rencide edilmiş olmak, Sibel’in içerisinde korkunun bastırması olduğu öfke ve inadı su yüzüne çıkarmaya başlamıştı. Sonuçta bu sabah Eda ile konuştuğunu gizlemese, öğlen lobide karşılıklı sohbet etmese, gece de yiyecekmiş gibi bakmamış olsaydı Sibel gururundan ve inadından böyle bir yola başvurmayacaktı.

“Öyle demek?” dedi başını doğrultarak. “Belki de başından beri Eda’yı istiyordun ama geç fark ettin. Bugün onunla görüşmen ve ağzından salyalar akarak, onu sürekli göz hapsinde tutman şaşırtıcı olmazdı o zaman sanırım. Bir şey söyleyeyim mi?” derken Baran ona doğru bir adım attı. Sibel gayri ihtiyari yatağın öteki ucuna çekildi. “Ben de keşke seninle evlenmemiş olsaydım. Benim kıymetimi bilecek, günün her dakikası üstünlük taslamak yerine, bana sevildiğimi ve gerçek aşkı hissettirecek birini bulana kadar evlenmeseydim keşke!”

Ortalıkta kafese kapatılmış vahşi bir kaplan gibi dolanıp duran Baran bir anda durdu.

Sibel’in üzerine kilitlenen bakışları donuklaştı. “Herhalde Berk sana bunları verirdi. Öyle mi diyorsun?” derken belindeki kemeri çözüyordu.

Sibel gelebilecek darbelere karşı gayri ihtiyari yüzünü dizlerine kapatarak, elleriyle başını koruma altına aldı.

Sinan’ın cipinde giderlerken, Aslı başını çevirmiş pence-reden dışarıyı seyrediyor, hiçbir konuşmaya katılmıyordu.

Hakan Aslı’nın yarattığı boşluğu doldurmak için çabalamışsa da, iki yeni tanıdığı insana söyleyecek fazla sözü yoktu. Özellikle bu ikisi gibi akıllı bir karış havadaysa. Gündemdeki hiçbir konuyu takip etmedikleri gibi merak da etmiyor, konusu açılınca sıkıldıklarını açıkça belli ediyorlardı. Sonunda o da pes etmiş, arka koltukta Aslı’nın yanında, onun elini tutarak şehrin sokaklarını izlemeye koyulmuştu.

Öndeki çift ise sürekli, sadece kendilerinin tanıdıkları kişilerden bahsedip, imalı sözler sarf ediyor, sessizce kıkırdıyorlardı. Ah bir de Sinan’ın Nazlı’nın eteğini çekiştirip, bacaklarına dokunan sürekli aktif sağ eli vardı tabii...

“Biliyor musunuz...” diye sesini yükselterek arkada oturanlara yönelik konuşmaya başladı Nazlı. “Sinan’la, bir iki haftaya kadar İstanbul’a gelmeye karar verdik. Beraber gece dışarı çıkarız, bize oranın ünlü mekânlarını gösterirsiniz. Gerçi Sinancım, sık sık İstanbul’a gittiği için her yeri bilir, di mi aşkım? Ama benimle çıkmaya başladığından beri, Antalya’dan çıkamaz oldu,” diyerek sırtıttı. “Bu yaz yeni yerler açılmış mı merak ediyor... E tabii ben de...”

Hakan “Tabii çok memnun oluruz, di mi Aslı?” diyerek avucu içerisindeki Aslı’nın elini hafifçe sıktı.

Ondan sonra gayet ruhsuz bir cevap geldi Aslı’dan “Hı hı... iyi fikir.”

“Hep Nazlı ile tatil yapmak istiyorum, ama annemler izin vermez diye tutturuyor. Ben de ömrümde ilk kez tüm yazı Antalya’da geçirdim. Kıymetimi bil Nazlı Hanım,” diye ilan etti Sinan.

Nazlı “Biliyorum aşkım,” dedikten sonra eğilip gayet sulu bir öpücük vermişti sevgilisine.

Aslı Hakan’a bakıp gözlerini devirdi. *Bu ne şimdi ya? Güya evlenecek çift biziz ama bunlar sanki çoktan evlenmiş de balayındalar gibi. Resmen bütün gece aşk şovu yaptılar.*

“Eveet geldik işte,” dedi Nazlı arka koltukta oturan ablası ve Hakan’a dönerek. “Yarın görüşürüz sizinle. Akşama plan yapmayın.”

“Görüşür müyüz? Sen gelmiyor musun?” diye Aslı hayretle sordu.

Nazlı, “Ah tabii ki hayır. Annem benim odamı Hakan’a hazırladı. Ben de arkadaşımda kalmayı teklif ettim. Kanepede yatmam hoş olmazdı di mi? Seninle aynı yatakta yatmak da çok cazip gelmedi. Hem enişteyle sen de rahat rahat... Anlarsın ya,” diyerek sırtırken Aslı utanç, şok ve öfke duyguları arasında gidip geliyordu.

Derin bir nefes alıp verdi. “Sen de geliyorsun Nazlı. Ben kanepede yatarım sorun değil.”

Kardeşi alay karışık bir kahkaha attı. “İçindeki Meral’e dur de be Aslı. Yılın geri kalanında istediğimi yaparken bu gece gözetiminde olmak komik değil mi?”

“Ben buradayken bunu görmek istemiyorum. Bizimle geleceksin.”

Hakan araya girme ihtiyacı duydu. “Aslıcım herkes planını yapmış. Bence şu anda hepimiz içkili, yorgun ve uykusuzken bunu konuşmanın anlamı yok. Yarın rahat rahat hasret giderirsiniz kardeşinle,” dedi yumuşak bir sesle.

“Eniştem çok mantıklı. Senin duygusallığını dengeleyecek sağduyulu biri olmasına sevindim valla. Ama Hakan sen yine de ablama dikkat et, onda hat safhada şüphencilik ve takıntı vardır. Komplo teorileri üretmeye başladı mı durdurmak imkânsız olur,” dedi Nazlı oldukça yılışık bir şekilde.

“Haklısın galiba Hakan, bu kadar içkiliyken kardeşimle mantıklı bir diyalog sürdürmek imkânsız. Şu haline bak.” Aslı’nın omuzları, pes etmiş halde düştü.

Sinan olanları umursamaz bir tavırla izliyordu. Sonuçta Nazlı’nın ablası iki gün sonra gidecek ve ondan sonra ayak bağı olmayacaktı. Şimdi söyledikleri de çok umurunda değildi zaten.

Hakan’la arabadan indikten sonra, sevgilisi elini Aslı’nın ensesine koyarak hafifçe okşadı ve ayakta dikilmiş vaziyette giden jipin arkasından bir süre baktılar.

Baran Sibel’in tam karşısında emin olmak istercesine tekrar soruyordu. “Demek başka bir erkekle evli olmayı diliyorsun? Hatta belki de Berk’in hayalini kuruyorsun.”

Sibel yatağın diğer ucunda, kedinin köşeye sıkıştırdığı fare gibi kaçış yolu arıyordu. “Ben öyle bir şey demedim. Sadece senin Eda’yı arzulamanı söylemene karşılık...”

“Ben Eda’yı arzuluyorum demedim... Yine dediklerimi tersinden anlayıp, bir tarafından laflar yumurtlama!” dedi sertçe. “Ama sen açık ve seçik seni daha iyi sevecek bir erkek aradığını söylüyorsun. Bence şu an yerimde hangi erkek olsa sana okkalı bir tokat atardı. Ben sana tokat atmıyorum, çünkü tokat hafif kalır. Seni şu elimdeki kemerle dövsem ancak rahatlarım şu an,” derken dişlerini gıcırdatıyordu.

“Beni döversen ilk iş polise gider, darp izlerini gösterir, tutanak tutturur, sonra da seni tek celsede boşamakla kalmaz, bir de uzaklaştırma emri çıkarttırırım.”

Baran sinirli bir kahkaha attı. “Sana ağabeyimin öldürüldüğünden bahsetmiştim ya Sibel. Hikâyenin devamı var. Öldüren adamlar benim de peşime düşmüşlerdi. Babam da mecburen bu işi yaptırmanın kendini ve ailesindeki tüm yetişkin erkekleri ortadan kaldırttı. Şimdi ailemin geçmişini göz önünde bulundurarak, şunu söyleyebilirim henüz kimseyi öldürmemiş ya da öldürtmemiş olsam da, senin dünyadaki gibi imkânsız bir şey değil bu benim için. Tutanak tutturman da bir fark yaratmaz inan... Bu dünyada herkesin bir bedeli vardır. Ah evet hiç şaşırma... Aklından bile geçirmeyeceğin isimler satın alınıyor ve satılıyor. Hiç kimse vazgeçilmez değildir. Sen dahil!”

“Vazgeç o zaman! Bırak gideyim. Bana bunları yaşatma, kendine de...” diye karşılık verdi Sibel.

Baran’ın yatağa doğru eğilmesiyle, Sibel kaçmak için bir hamle yaptı. Baran daha hızlı davranıp ayak bileğinden yakalayıp sertçe çekince, Sibel yüzüstü düştü. Tekrar doğrulmak için ayaklarının tüm gücüyle kocasını itmeye çalıştı ama bu sefer diğer bileğini de kaptırdı.

Sibel’i tamamıyla yatağa yapıştıran Baran üstüne çıkıp kolunu arkasında kıvırdı. Sibel acıyla çığlık attı.

“Şiddet kullanan bir erkeğe dönüşmem senin suçun. Ömrüm boyunca hiçbir kadına vurmadım ben,” dedi Baran dişlerini sıkarak.

“Yaptığın her şeyin bedelini ödeteceğim sana. Yemin ediyorum,” dedi Sibel acı, korku ve nefret duygularıyla karışık.

Baran Sibel’i sırtüstü çevirdi, üzerine ağırlığını verip bileklerini elleriyle kavradı.

Sibel yana dönerek adamın elini ısırmaya çabalıyordu. Baran Sibel’in kollarını başının üzerinde birleştirerek, ince bileklerini bu sefer tek eliyle kavradı. Diğer eliyle boynunu tutarak önce hafifçe sonra biraz daha sert sıktı. Sibel bunun olduğuna inanamıyordu. Yani şu anda cidden kocası onu öldürmeye teşebbüs mü ediyordu, yoksa gözünü korkutmak mıydı amacı?

Baran yüzünü iyice yaklaştırıp dişlerini sıkarak fısıldadı “Şimdi hâlâ bana bir şeyler ödetebileceğine inanıyor musun? Hâlâ Berk’i hayal ediyor musun? Etraftaki kadınlara namus dersi verip orospu olduklarını ima edeceğine kendine bak güzelim. Benim karım hepsinden daha orospuymuş. En azından onlar senin gibi yalan söyleyip namuslu ayaklarına yatmıyor, yaptıklarından utanmıyorlar.”

Bu aşağılayıcı sözler karşısında Sibel yine kendine hâkim olamayıp, içinde bulunduğu durum göz önünde bulundurulunca hiç yapmaması gereken bir şey yapmış, tüm hırsıyla Baran’ın suratına tükürmüştü.

Hakan ve Aslı birbirlerine iyi geceler dileyerek odalarına çekilmişlerdi. Aslı yaşadığı yorucu gün ve gecenin ardından, başını yastığa koyar koymaz uyuyacağından emindi. Oysa yarım saat geçmiş olmasına rağmen daha gözünü bile kırpmamıştı. Her şeyin ne kadar değiştiğini ve kendine ne kadar yabancılaştığını fark etti. Annesi ve babasına alıcı gözüyle baktığı zaman yaşlılık belirtilerini görmek mümkündü. Ya kız kardeşi, pamuk huylu, ipek saçlı tatlı kardeşi nasıl bu duruma gelmişti? Buradaki hayat akıp gidiyor ve Aslı bunun dışında kalıyordu. Bu ziyaretinde Hakan’a ailesini tanıtmayı planlamıştı. Ama kendisi onları son zamanlarda ne kadar az tanıdığını fark ederek büyük bir şok yaşamıştı. Annesi kafasında hep güçlü, otoriter, dediğim dedik bir kadın olmuştu. Şimdi kardeşinin bu şekilde parmağında oynatması çok dokunmuştu Aslı’ya. Kendine hiç tanınmamış olan ve hâlâ tanınmayan özgürlüklere sahip olduğu için kardeşini kıskanıyordu. Annesini bu duruma sokması, Hakan’ın da bunları görmesi ağırlığına gitmişti.

Hakan ise sevdiği kadının samimi ailesinin evinde bu kadar sıcak kabullenilmiş olmanın heyecan ve keyfini yaşıyordu. Yatakta sırtüstü uzanmış, elleri başının altında, pencereden süzülen ışıqla hafifçe aydınlanan loş odada gözlerini tavana dikmiş, o gün olanları düşünüyordu. Aslı’nın yaşadığı tüm heyecanı, rahatsız olduğu durumları, kardeşini korumaya çalışmasını düşünerek tebessüm etti. Şimdiden özlemişti sevdiği kadını. Bundan sonra ömrünün geri kalanında her gece yanında yatacağını bilmek öyle rahatlatıcı bir duyguydu ki... Dayanamadı, yan dönerek yatakta doğruldu.

Aslı, Hakan’ı düşününce tüm benliğini güven duygusu ve sıcak bir mutluluk kaplıyordu. Onun ailesiyle tanıştığı zaman, kendinin ne kadar başka bir yoldan gittiğini, kişiliğini nasıl geliştirdiğini görerek bir kat daha hayran olmuştu.

Oysa bugün Hakan'ın gördükleri, hep baskı altında tutulmuş, ezilmiş bir Aslı'ydı. Üstelik kız kardeşi ailesini parmağında oynatırken, hâlâ tüm eleştiri okları hayatı boyunca ailesini üzmemek için uğraşmış Aslı'ya yöneliyordu. *Bu durumda bana nasıl saygı duyabilir ki?* diye düşündü. İçi sıkıntıyla dolmuştu. Gün içerisinde yaşanan tüm yüz kızartıcı olaylar bir bir aklına gelmeye başlamıştı.

Başucundaki komodinin üzerindeki telefonu titreşti. Mesaj gelmişti... Hakan'dan...

"Uyanık mısın? Sensiz uyuyamıyorum," diyordu. Kalp atışlarının hızlandığını fark etti. Hemen cevap yazmaya koyuldu.

"Ben de uyuyamıyorum. Ama yakınlarda olduğunu bilmek bile beni rahatlatıyor." Gönder tuşuna basıp beklemeye başladı. Az sonra cevap gelmişti.

"Keşke ben de o kadarıyla rahatlayabilseydim. Uyurken sana sarılmak ve kokunu içime çekmek başlangıç için fena olmazdı."

Aslı elinde olmadan gülümsedi. "Başlangıç için mi? Annemle babamın çatısı altında daha fazlasını düşünmeye bile teşebbüs edemem ben..." Mesaj gönderilmişti.

Hemen cevap gelmeyince Aslı onun cesaretini kırdığını düşündü. Tam "Bir şey mi oldu?" diye yazıp gönderiyordu ki Hakan'dan mesaj geldi.

"Mantığımın devre dışı kaldığı anlardan birindeyim şu an. Tek düşünebildiğim, senin, beni kendimden geçiren sıcaklığın ve kadife yumuşaklığın. Bana yalnız olmadığımı, hissettirecek bir şeyler yaz..."

Aslı'nın yanakları yanmaya başlamış bulundukları ortam nedeniyle her zamankinden fazla utanmıştı. Ama Hakan onu heyecanlandırmayı o kadar iyi biliyordu ki, kendini bir anda bu yeni oyuna kaptırmış, az sonra kontrolden çıkacak mesajları yazarken bulmuştu.

Yirmi Birinci Bölüm

Sibel'in suratına tükürmesinin ardından Baran kendini tutamayarak bir tokat attı. Parmaklarının Sibel'in yanaklarında bıraktığı izi görünce ne kadar sert vurduğunu anlamıştı. Sibel ağlıyor, çırpınıyor ve bir yandan da aklına gelen tüm kötü sözleri saydırıyordu.

"Bana bunu yaptığina inanamıyorum. Bir daha asla ama asla hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Eda'nın yanına defolup gidebilirsin, çünkü bundan sonra değil yatağıma odama bile giremeyeceksin. Senden nefret ediyorum! Duydun mu nefret ediyorum! Hayatımda tanıdığım en kötü insansın, bana en kötü davranan erkeksin! Senin soyadını taşımaktan utanç duyduğumu bilesin!" derken girdiği isteri kriziyle bağırıyordu.

Başka zaman olsa onun bu kendinden geçmiş hali Baran'ı biraz olsun normale döndürebilirdi. Ama Baran bu kadar öfkeli ve içkiliyken, Sibel'in geçirdiği kriz, kocasının gözünde dersini almayan ve terbiyesizlik eden bir kadının şımarıklığından başka bir şey değildi. Sibel'in gerçekten korku içerisinde olduğunun ve kurtulmak için başvurduğu çaresizce bir çırpınışın farkında değildi.

"Merak etme Eda'nın yanına da gideceğim. Başka kadın-

ların da... Sonra da canım istediğinde senin yanına geleceğim." Baran bir an için boş bulunmuş elini gevşetmişti, Sibel elinden kurtulunca kocasını üstünden tam olarak itemese de, kasıklarına bir tekme atacak kadar boşluk yakalamıştı. Çok da güçlü olmayan tekmesi, her şeye rağmen Baran'ın canını yakmış, öfkesini büsbütün arttırmıştı. Fırsattan yararlanan Sibel, yana yuvarlanıp yataktan fırlamıştı ki, Baran saçlarından kavrayıp geri çekti. Sibel bir eliyle saçlarını tutarken diğer eliyle destek alacak bir yer arıyordu. Mücadeleyi kazanan sonunda yine kocası olmuştu.

Yakalayıp yatağa doğru itince Sibel yüzüstü düştü. Üzerine yatıp, hareket etmesini engellemiş, bir yandan da elini eteğinin altına sokmuş, külotunu çekiştiriyordu. Başını yan çevirmiş karısının kulağına nefret dolu bir şehvetle fısıldadı. "Az önce yaptığının karşılığını vermeyeceğimi mi sandın? Bu sefer dün geceki kadar zevk almayacaksın."

Tüm bunlar olup bittikten sonra Baran Sibel'i bırakıp odayı terk ettiğinde, tam olarak saat kaçtı hatırlamıyordu. Ama tek bildiği bu gidişin dönüşü olmayacağıydı. Nitekim sabahın erken saatlerinde, ağlamaktan sinirleri yorgun düşerek uykuya dalmış olan Sibel, birkaç saat sonra uyandığında Baran'ın İstanbul'a döndüğünü öğrenmişti.

En azından gelip kendine zarar vermeyecekti. Duşa girip bir gece önce yaşanan tüm çirkinliklerin suyla akıp gitmesini umut etti. Ama içinde açtığı yara kolay kapanmayacaktı.

Duygu yüklü gecenin ardından, Ahu da Can da o cumartesi bir türlü ayılamıyor, uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyorlardı. Telefonunun çalmasıyla, Ahu gözlerini açmadan el yordamıyla komodinin üzerindeki telefonu bulmaya çalıştı.

"Alo?"

Karşı tarafta Sibel arkadaşının sesini duyunca "Alo," bile diymeden ağlama krizine girmişti.

Ahu yerinde doğruldu "Sibel? N'oldu? Neyin var? Kötü bir şey mi var?"

Sibel her anlatmaya çabalayışında boğazı düğümleniyor, gözyaşlarına boğuluyordu.

"Canım sakın ol. Sorun her neyse anlat bana. Sen iyisin değil mi? Hastanede falan değilsin di mi?"

"Hayır," diyebilmişti ancak Sibel.

"Tamam. İstanbul'da mısın?"

Burnunu çekti. "İh ih..."

"Aslı Çeşme'de olduğunu söylemişti. Hâlâ orada mısın Sibel?"

"Hı hı..." dedikten sonra tekrar gözyaşlarına boğuldu.

"Sibel meraktan öldüreceksin beni? Ne oldu? Baran yanında mı?"

"Hayır!" diye cevap verdi arkadaşı küçük bir çocuk gibi korkmuş ve kendinden geçmiş bir halde.

"O halde yalnızsın. Tamam şimdi sakın ol. Derin derin nefes al ve bir yudum su iç. Lütfen canım anlatmazsan yardımcı olamam. Sakinleşmelisin," diye yatıştırıcı ama bir o kadar da kararlı bir tonda konuşurken, Can da iyice meraklanmıştı. Yatakta doğrulmuş, saçları karmakarışık kafasını kaşıyordu.

Sibel tam olarak sakınlaşmıyorsa da, arada gözyaşlarıyla kesilecek hikâyesini anlatmaya koyuldu.

"Ahu her şey berbat... ben berbat hissediyorum... Baran çekip gitti ben yalnızım. İstanbul'a gelmem lazım ama... ama ... işte yataktan çıkacak enerjiyi de, cesareti de bulamıyorum." Sessizlik... Ahu arkadaşının tekrar ağlamaya başladığının farkındaydı.

"Tamam canım anlatmaya devam et. Sakın ol tamam mı? Neden Baran gitti? Kavga mı ettiniz?"

Sibel hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Arada içini çekerek anlatmaya çalışıyordu "Dün gece kavga ettik... Berk'le karşılaştık..." Tekrar ağlamaya başlamıştı. Nefes alıp, burnunu çekiyor, devam etmeye çalışıyordu. "Odaya dönünce... işte

dönünce bana onunla beraber... yani Berk'le işte... beraber oldunuz mu diye sordu... sonra her şey büyüdü... çok büyüdü... ve bana vurdu," dedikten sonra tamamıyla kendinden geçmişti artık.

"Sana vurdu mu?! Ne yaptığını sanıyor bu adam? Ne hakla... Sibel o adam hâlâ orada mı? Yani Çeşme'de mi?"

"Hayır... İstanbul'a dönmüş."

"Bak güzelim ben senin için uçak bileti ayarlayacağım. Tek yapman gereken havaalanına gitmek. Yapabilir misin?"

"Bilmiyorum... neyim var bilmiyorum Ahu ama yataktan kalkamıyorum. Kendimi toparlamak, kimse bana bunu yapamaz demek istiyorum ama..."

"Kimse sana bunu yapamaz. Hiçbir erkek hiçbir kadına bunu yapamaz Sibel!" derken öfkeden titriyordu Ahu. "Biliyorum kendini çok kötü hissediyorsun ama kalkıp havaalanına gitmen gerek canım. Ben seni buradan karşılarım, bize gelersin. O eve bir daha asla dönmeni istemiyorum. Bunu bir kez yapan tekrar edecektir."

Sibel de aynı endişeyi taşıyordu ama Baran ona dönmesini isterse, kendi gitmese de zorla gelip alacağını da biliyordu. Ama şu anda bunları düşünmek istemiyordu. Arkadaşının onu koruyacağına inanmaktan başka çaresi yoktu.

"Tamam kalkıp, toparlanacaksın. Ben de biletini ayarlar ayarlamaz seni arayacağım. Havaalanına gidene kadar sürekli telefonla konuşacağız merak etme. İçinde o gücü bulacaksın seni tanıyorum," dedi arkadaşına güven vermek için.

Can aldığı haberle sarsılmış olan hamile karısını sakinleştirmek için omuzlarını okşuyordu.

"Baran Sibel'e mi vurmuş? Doğru mu anladım?" diye sordu karısının daha fazla heyecanlanmasına neden olmamak için, ifadesine mümkün olduğunca duygu katmamaya çalışarak.

"Evet. Beklenen bir şeydi, niye şaşırdım bilemiyorum. Sanırım bunu tehdit olarak duymak ve gerçekten yaşamak bambaşka şeyler. İnsan yine de içinden ihtimal veremiyor.

Of Can kızın sesini bir duysaydın... O kendine güvenen, insanları parmağında oynatan Sibel gitmiş, korkudan bir köşeye sinmiş, ne yapacağını bilemeyen ve yol gösterilmeye ihtiyacı duyan küçücük bir çocuk gelmişti sanki," dedikten sonra birden gözyaşları süzölmeye başladı. "Düşünsene karnında taşı, doğur, üstüne titreyerek büyüt sonra adamın biri gelip acımasızca hırpalayıp, onarılmaz yaralar bıraksın."

"Şişşt sakın ol. Bu kadar üzölmemelisin tatlım... Sibel yalnız değil ona sahip çıkacak ailesi ve arkadaşları var. Hem sonra bebek de benden bilecek, babası da erkek olduğu için doğmadan nefret edecek," dedi gülümseyerek.

"Ne yapayım, elimde değil..."

"Her zaman kızımızı eve kapatma ve sonsuza dek evlendirmeme seçeneğimiz olduğunu hatırlatırım," dedi kocası şakayla karışık, ortamı yumuşatmak için.

Ahu gözyaşlarının arasından gülmeye başladı. "Ben nasıl törpüleyeceğim senin bu taş fırın yanını hiç bilmiyorum. Bana telefonu getirir misin içeriden?"

"Rahat ol tatlım ben uçağı ayarlarım. Sen yüzünü yıkayıp, derin derin nefes al ve bir yudum su iç bence Sibel'e tavsiye ettiğın gibi." Gülümseyerek karısının başını öptü ve yataktan kalktı.

Az sonra Ahu uçuş bilgilerini vermek ve arkadaşını kontrol etmek için tekrar Sibel'i aradı. Bu aramalar Sibel uçağı binene kadar da devam edecekti. Ahu ile görüşmesinin ardından, Sibel tam telefonu elinden yatağın üzerine bırakmıştı ki, tekrar çaldı.

Arayanın Nevzat olduğunu görünce, yüreğı hopladı. İyi ya da kötü, Baran'dan gelecek hiçbir habere hazır değildi şu an. Telefonu açmamaya karar verdi. Ama Nevzat'ın pes etmeye niyeti yoktu. Adam onu beş kere aradıktan ve her seferinde defalarca çaldırdıktan sonra dayanamayıp cevap verdi Sibel.

"Yenge kusura bakma rahatsız ettim ama abi mutlaka ulaşmamı söyledi. Bilirsin dediğini yapmayınca çok sinirli olur."

“Evet biliyorum,” dedi ifadesiz bir tonla.

“Yenge bugün öğleden sonra saat üç uçağında yeriniz ayrıldı. Abi haber vermemi söyledi.”

Ahu’nun da Sibel için yer ayırtığı uçak aynıydı. Ne söylemesi gerektiğini kestiremedi. Geçıştirmeye karar verdi.

“Bilmiyorum Nevzat yetişebilirsem, binirim. Toparlanmam biraz uzun sürebilir. Daha yeni uyandım. Eğer o saatte havaalanında olursam seni ararım, tamam mı?”

“Yenge o uçağa binmen gerekiyor. Abi başka seçenek kabul etmeyeceğini özellikle belirtti. Lütfen iki gün önceki gibi zor durumda bırakma beni. Bugün çok sinirli, geçenki gibi kolay kapatmaz hata yaparsam.”

Sibel bir an iki gün önce Nevzat’ı atlatarak Çeşme’ye gelişini, sonra yaşadıkları harika geceyi hatırlayıp içinin sızladığını fark etti. Sadece iki günde hayatı tepe taklak olmuştu.

Derin bir iç çekti. “Tamam Nevzat, bakarız.”

Uçağın İstanbul’da havaalanına indiği anons edilir edilmez, Sibel kucağındaki kırmızı Hermes çantasına, kocasının hediye ettiği zaman kendini mutluluktan havalara uçuran ama sonrasında felaketten başka bir şey getirmemiş olan çantasına, sanki her şeyi düzeltme gücüne yine bir tek o sahipmiş gibi sıkı sıkıya sarılmıştı.

Dönen bantlardan bavulunu alıp çıkışa yöneldi. Açılan kapı her geçen yolcu ile hareketleniyordu. İki yana açılan kapıların ardında Ahu ve Can’ın beklediğini görünce, derin bir nefes alıp rahatlamıştı. Az da olsa kendine gelir gibi olmuştu. Hüzünlü bir tebessümle selamladı arkadaşını. Ama tam arkasında Nevzat’ı görünce olduğu yerde dondu kaldı. Baran’ı hatırlatan, onun dünyasına ait hiçbir şeyi görmek istemiyordu şu an. Ahu arkadaşının tereddüt ettiğini görünce, güven vermek istercesine gülümseyip el salladı.

Sibel yolu tıkağının bilincinde, yanından geçmeye çalışanların itirazları arasında kendini hareket etmeye zorlasa da bir türlü adım atamıyordu.

Ahu bir terslik olduğunun farkındaydı. “Sibelcim buradayız hadi gel,” diye seslendi.

Sibel bir anlık daha tereddütten sonra, dışarı çıkmaktan başka çaresi olmadığının bilincinde, isteksizce ilerlemeye başladı.

Kapıyı geçince Ahu koşarak sarıldı arkadaşına, Can da valizini alıyordu bir yandan. Geri çekilip, Sibel’in yüzünü inceledi. Ağlamaktan kızarmış burnu, güneş gözlüklerinin ardında gizlenmiş muhtemelen yine ağlamaktan şiş gözleri dışında görünürde bir hasar yoktu. Ama içinde bıraktığı izler çok daha derin ve sarsıcıydı belli ki... Annelik içgüdüsüyle arkadaşının sırtını ve saçlarını okşadı. “Beklediğimden çok daha iyisin. Bak başardın işte beraberiz. Bundan sonra kimse sana dokunamayacak.”

“Hoş geldin Sibel,” diyerek Can da eğilip yanağından öptü.

Nevzat araya girmek için bu merasimin bitmesini bekliyordu.

“Yenge hoş geldin, araba dışarıda bekliyor,” dedi sonunda.

Sibel’in bir şey söylemesine fırsat vermeden, Ahu atıldı “Sibel bizimle gelecek patronuna söyleyebilirsiniz. Eve dönüyor.”

Nevzat patronu dışında kimseyi muhatap almayan, kimseyle polemige girmeyen düz mantıklı bir adamdı. Ahu’ya bakma ve cevap verme gereği bile duymadan, Sibel’e dönük vaziyette konuşmasına devam etti.

“Yenge ağabeyin kesin talimatı var. Bu sefer de elinden kaçırırsan kaçacak delik ara Nevzat dedi bana. Ne olursa olsun seni almamızı söyledi.” Nevzat’ın yanına destek güç aldığını yeni fark etmişti Sibel. Daha önceden tanımadığı ve muhatap olmadığı, hiç gülmeyen, asık suratlı bir adam daha vardı yanında.

Can Ahu'nun bu adamla daha fazla muhatap olmasını istemediği için araya girdi. "Sen de haklısın ama yengenin morali çok bozuk ve çok yıpranmış durumda. En azından bırak bugünü arkadaşıyla geçirsin, yarın öyle eve gelir. Ben Baran'la konuşurum."

Nevzat yengesinin moralinin bozuk olmasıyla zerre kadar ilgilenmediği gibi, kocasına itaat etmeyen ve sonunun başından belli olduğu tavırlar sergileyen bu kadına acımak için para almadığını düşündü. Ayrıca bu kadın her ne yaptıysa, patronunu çileden çıkarmış ve onu daha önceden görmediği bir ruh haline sokmuştu. Yengenin başına ne geldiyse, patronuna hak vermek elinde değildi.

Diğer adam Can'ın elinden Sibel'in valizini kararlı ve biraz da sert bir şekilde aldı. Nevzat'a geç kaldıklarını söyledi.

"Yenge zorluk çıkarma lütfen. Abi dedi ki gerekirse kolundan tut, getir. Şimdi ben bunu uygulamak istemiyorum ama mecbur kalırsam..."

Duydukları karşısında Ahu'nun gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Ama onu daha da şaşırtan, Sibel'in korkusundan, Baran'ın otoritesine nasıl boyun eğdiği olmuştu.

Sibel çaresizlik içerisinde derin bir nefes verip, omuzlarını indirdi "Tamam Nevzat geliyorum..."

Ahu Sibel'in koluna girip onu bir iki metre uzaklaştırdı. "Sibel n'apıyorsun sen? O adama dönemezsin. Dönmek istiyor olamazsın!"

Sibel bezmiş bir halde cevap verdi. "Ahu istemiyorum... Ama benim ne istediğimin önemi yok. O bunu istiyorsa beni her şekilde aldirtacaktır. Sen hamilesin, bu tip bir heyecan yaşatmak istemiyorum sana. Özellikle de daha geçenlerde kanaman olmuşken... Bana kalsa seni bu işin içine hiç katmazdım. Başka seçeneğim olsa bebeği riske atmazdım. Ama Aslı Antalya'da."

Sibel'in kendini ve bebeği bu kadar önemsedini duymak Ahu'yu çok duygulandırmıştı. Ama şu an ağlayamazdı. Sibel'e güçlü olmasını, başını dik tutmasını söylerken, kendisinin ne kadar korktuğunu gösteremezdi.

"Tamam nasıl istersen. Ama telefonla haberdar et bizi. Ben de arayacağım seni."

Sibel başını sallayarak onaylayıp arkadaşına sarıldı. Sonra da kendini sabırsızca bekleyen Nevzat ve diğer adama katıldı.

Arabaya binip yol almaya başladıklarında epey bir süre sonra, Sibel eve gitmediklerini fark etmişti.

"Nevzat nereye gidiyoruz?" diye sordu merakla.

"Abinin Yalova'daki çiftliğine," diye cevap vermişti kısaca.

Sibel telaşla telefonunu çıkarıp, Ahu'yu aramaya niyetlendi. Ama Nevzat ön koltuktan arkaya dönerek, onun elinden telefonu aldı. "Yenge abinin talimatı var. Telefon olmayacak. Gerektiğinde o sana ulaşacakmış."

Sibel'in tüm benliğini dehşet ve korku kaplamıştı. "Abin orda değil mi yani?"

"Hayır abi iki haftalığına Dubai'de olacakmış. Bu akşam gidiyor." Nevzat yengesini ile sohbete girmekten rahatsız oluyordu. Çünkü bu kadında bir şey vardı ki, insanın ruhu duymadan ağzından laf alıyor ve istediğini yaptırıyordu.

"Nevzat lütfen ağabeyinle konuşmam gerek. O Dubai'ye gitmeden konuşmalıyım. Bana telefonumu ver. Bir görüşme yapıp geri veririm," dedi isteri krizi eşiğinde bir kadın gibi yalvararak.

"Abinin talimatı kesin yenge. Lütfen bana daha fazla soru sorma. O müsait olunca seni arayacakmış," dedi buz gibi bir ifadeyle.

"Peki eşyalarım ne olacak? Yani bu valizde çok az giysi var. En azından önce ve uğrayıp toparlansaydık."

"Eşyalarını toplatıp göndertti Yalova'ya abi. Yenge bana daha fazla soru sorma," diyerek kestirip attı.

Sibel hayal kırıklığıyla koltuğuna gömülüp, dışarıyı izlerken, sessiz gözyaşlarını içine akıtıyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

Cumartesi ve Pazar tıpkı Cuma günü olduğu gibi, hareketli ve yorucu geçmişti. Annesi, babası ve Nazlı, Hakan ile Aslı'yı yolcu etmek için havaalanında bekliyorlardı. Hakan hepsine şimdiden ısınmıştı. Tam anlamıyla, sıcakkanlı sade bir Türk ailesiydi Aslı'nın ailesi. Kendi ailesinden ve çevresindekilere çok farklılardı.

Uçağa binme vakti geldiğinde sarılıp vedalaştılar. Annesi ilk fırsatta Hakan'ın ailesini beklediklerini eklemekten edemedi. Nazlı ise yakında İstanbul'a geleceklerini hatırlattı.

Mahmut Bey'in hayırlı bir yolculuk geçirmeleri dışında verecek bir mesajı yoktu.

Sonunda uçağa binip de kemerlerini bağladıklarında, Aslı yine bir kadeh sek içki yuvarlamış, endişeli ifadesini takınıp felaket beklemeye koyulmuştu. Bu sefer havalandıkları zaman biraz daha rahatlamıştı. Bunun en büyük nedeni Hakan'ı ailesinin artık tanıyor ve seviyor olmasıydı.

"Aileni çok sevdim. Hepsi samimi ve sıcak insanlar," diyerek konuya girdi Hakan.

"Evet öyledirler. Gerçi..." deyip susmuştu Aslı.

Hakan merak etti. "Gerçi ne?"

"Benim tanıdığımın, bildiğimden farklı gibiydi her şey. Zaman içerisinde pek çok şey değişmiş ve ben bunların dışında kalmışım. Anneannem hep yaşlıydı ama şimdi sanki daha da yaşlı geldi gözüme. Nazlı bambaşka biri olup çıkmış. Sevineyim mi üzüleyim mi bilemiyorum bu denli büyümesine. Sanki saf ve masum hiçbir şey kalmamış içinde." Sonra derin bir iç çekti. "Annem ve babam da yaşlanmaya başlamışlar. Kardeşimin onları umursamadığı açık. Keşke daha fazla dahil olabilseydim her şeye."

Hakan, sevgilisinin elini tuttu. "Kendini suçlama. Herkes hayatın akışına kapılıp gidiyor. Hiç kimse için hiçbir şey kolay değil canım."

"Evet ama yine de suçluluk hissetmeme engel olamıyorum. Onlara daha çok zaman ayırmalıydım diye düşünüyorum," derken Aslı sanki kendi kendine itiraf eder gibiydi.

Hakan Aslı'nın başını kendi omzuna dayadı. "Telaflı etmek için geç kalmış değilsin. Demek ki evlendikten sonra daha sık gelmemiz gerekecek Antalya'ya."

Aslı başını kaldırıp, aşık olduğu adama baktı. "Gerçekten çok ama çok büyük bir iyilik yapmış olmalıyım. Karşılığında sana sahip olduğuma göre," dedi gülümseyerek.

"Asıl şanslı olan benim bana kalırsa. Bu zamanda senin kadar kişiliği ve kalbi bozulmamış bir kadın tanıdığım için," dedi başına bir öpücük kondurarak. "Ama tabii ille de daha şanslı olduğunu iddia ediyorsan itirazım yok. Belki akşam duyduğun minneti ifade edersin falan," diye sırtıttı.

Aslı çevredekilerin duyma ihtimaliyle kızarmıştı. Fısıltıyla cevap verdi. "Sus zaten hiç konuşma. Elin dursa, ayağın durmuyor. Neydi yemek masasının altından ayaklarıma dokunmalar. O gece attığın mesajlara ne demeli. Sahi sen hep böyle azgındın da biz mi fark edemedik iş yerindeki ciddiyetinin altında? Biri bana sorsa, o zamanlar senin sevişme üzerine önce bir check list hazırlayıp, sonra da madde madde uyacak kadar ruhsuz seviştiğine bahse girerdim."

Seni böyle yapıyorsun bana kalırsa. Neden biliyor musun?" diye sordu.

"İnan hiç fikrim yok," diyerek kıkırdadı Aslı.

"O kadar saf ve masum duruyorsun ki..."

"Ve bu seni azdırıyor öyle mi?" diye sordu Aslı yine fısıltıyla.

"Evet bu nasıl bir duygu biliyor musun? Hani bütün gece kar yağar da sabah uyandığında her taraf bembeyazdır. Ve sen koşup karda iz bırakmak için dayanılmaz bir arzu duyarsın."

Aslı şaşırmıştı. "Beni kirletme arzunla gurur mu duymalıyım? Ya da mutlu mu olmalıyım?"

"Biliyorum tuhaf bir anlatım oldu. Şöyle anlatayım çevremdeki kadınlar seksi olmak için o kadar çabalar ki, ya da o kadar farkındadır ki sürekli bunun bilinciyle hareket ederler. Ama senin hareketlerin o kadar doğal ki... O kadar az farkındasın ki... Mesela çikolata yedikten sonra dudağının kenarında kalan parçayı dilinle alırsın... Seksi olmaya çabalamadan, sadece cidden o minicik parçayı bile harcamaya kıyamadığın için keyifle yalanman," dedi sırtarak.

"Hayatım senin çevrendeki kadınlar sıfır beden. Çikolata yemedikleri için almaları gereken bir parça da olmuyordur dudaklarında. Ama seni bu kadar tahrik ettiğini bilselerdi," diye fısıldadı kulağına "eminim her gün çikolata yerlerdi."

Hakan keyifli bir kahkaha attı. "Hayır aynı olmazdı. Onlar çikolatayı almaya değil, beni etkilemeye odaklanırdı. Yemek yemeyi seven bir kadından daha eğlenceli ve hayat dolu biri olamaz. Ayrıca sıfır bedeni erkeklerin tercih ettiğini sananlar çok yanılıyor. Bir erkek bir kadını kadın yapan bölümleriyle sever."

"İyi ki sıfır beden sevmiyorsun çünkü asla olabileceğimi sanmıyorum. Eve gider gitmez pizza siparişi vermeyi düşünüyorum aslında. Senin için de uygun mu?"

Hakan sırtıttı. "Ben sadece tatlı ile ilgileniyorum. Açıkçası gerisi umurumda değil."

Aslı yanlarında oturan kadının kulak misafiri olduğunu düşünerek gereksiz bir açıklama çabasına girişmişti.

“Ama tatlım doktor bu kadar tatlı tüketmenin sağlığına iyi gelmediğini söyledi ya. Aklın fikrin tatlıda.”

Hakan Aslı'nın oyununa gülmekten kendini alamamıştı. “Ama hayatın tadı tatlıdır bence. Bana kalırsa her gün yenmeli. Değil mi?” dedikten sonra Aslı'nın yanında oturan kadına gülümsemişti.

Sibel bir gün önce karanlık bastığı zaman ulaştığı çiftlik evini alıcı gözüyle görememişti. Hayal kırıklığı, üzüntü, öfke, korku ve bilinmezliğin verdiği endişe duygularını yoğun bir biçimde yaşıyor, içi içine sığmıyordu. Ne gidebileceği bir yer, ne de konuşabileceği biri vardı. Yapayalnız kalmıştı bu hiç tanımadığı yerde. Sabahın ilk ışıklarına kadar, gözyaşları yastığını sırlıslamak ıslatana kadar ağlamıştı. Evin çalışanlarından biri, sabah ve öğlen ona yemek getirmiş ama Sibel dokunulmamış tepsiyi geri göndermişti. *Bu hayatı yaşamak zorundaysam, ne kadar çabuk ölürsem o kadar iyi diye düşünüyordum.*

Öğleden sonra, sonunda odada kalmaya daha fazla dayanamayıp, bahçeye açık havaya çıkmaya karar verdi.

Gün ışığında bakınca, oldukça bakımlı ve sevimli bir ev olduğunu fark etti. Baran'ın hayatında görmeye alıştığı görkemi yansıtmıyordu ama sıcacık bir havası vardı. Evin kapısından dışarı adımını attığında ilk gördüğü daire şeklinde fiskiye bir süs havuzu oldu. İnce uzun araba yolunun sağında solunda özenle ekilmiş çiçekler vardı. Onun ilerisinde dün geldikleri yola giden, görkemli bahçe kapısı vardı ve kapalıydı. Yol da oldukça tenha görünüyordu. Yan taraftan dolanıp evin ön kısmına geçince, çok bakımlı ve güzel bir bahçe ile karşılaştı. Bir tarafında meyve ağaçları, diğer tarafında ayçiçekleri vardı.

Güneşin yakıcı sıcaklığı etkisini yitirmeye başlamış, arada hafif esintiyle saçları ve elbisesinin etekleri uçuşuyordu. Bahçenin ilerisindeki kameriyeye doğru gitti. Hiç kimse yaşamıyormuş gibi ıssız ama onlarca çalışanın başarabileceği kadar düzenliydi her şey. Sandalyelerden birine oturup, etrafı izlemeye başladı. Her şey o kadar renkli, huzurlu ve hayat doluydu ki... Kendisinin tam tersine... Gözleri yine dolmaya başladı. Demek bundan sonra hayatı burada geçecekti. Tıpkı Kadir'in dediği gibi evli ama kocasız olarak.

Nereden geldiğini bile fark etmediği bir kadın elinde tepsiyle yanında belirivermişti. Burada yaşayan herkes, huzuru ve sessizliği korumak için hayalet gibi hareket ediyordu sanki.

“Dünden beri tek lokma yemediniz. Acıkmışsınızdır. Size limonata ile taze poğaç getirdim,” dedi gayet sıcakkanlı bir şekilde.

Yanakları sağlıklı cildinde pırıl pırıl parlayan, elli yaşlarında, dünyanın en şefkat dolu gözlerine ve en sıcak gülümsemesine sahip bir kadındı Emine Ana. Çiftlikte ve civar köylerde yaşayan herkes onu sever, sayar ve Emine Ana diye çağırırdı.

Sibel zoraki gülümsedi. “Teşekkürler ama hiç iştahım yok.”

“Ama yemezseniz hasta olur yataklara düşersiniz. Benim adım Emine, evle ilgili her konuda, evin düzeninden günlük pişirilecek yemeklere kadar, isteklerinizi bana iletebilirsiniz. Kocam Halil de çiftlik işleri ile ilgileniyor.”

Sibel şaşırmıştı. “Yani her şeyi ikiniz mi hallediyorsunuz?”

Emine Hanım gülümsedi. “Onlarca çalışanımız var Sibel Hanım. Ama iş dağılımını ve takibini kocamla ben yapıyoruz.”

“Hı hı... Benimki de saflık işte. Çok bakımlı ev de bahçe de elinize sağlık. Eşimin bir çiftliği olduğunu bile bilmiyordum,” diye mırıldandı pek çok şeyi yeni öğrendiğini düşü-

nerek. Ama kendini topladı, bir yabancıнын, özellikle de Baran için çalışan birinin yanında ağlayacak değildi.

“Baran Bey buraya eskiden daha sık gelirdi ama son bir senedir daha yoğun sanıyorum. Yine de her şeyden bunaldığı ve kafa dinlemek istediği zamanlar buraya geldiğini söyler hep.”

“Ne kadar süredir tanıyorsunuz patronunuzu?” Sibel kocasının adını anmaktan kaçınıyordu.

“Çocukluğundan beri bilirim. Abisinin tersine çok afacan bir çocuktur. Tam anlamıyla çocukluğunu yaşadı diyebilirim,” derken yüzünde beliren sevgi dolu ifade geçmişini hatırladığını gösteriyordu. “Bütün sorumluluk ve beklenti abisinde yoğunlaştığı için, Baran Bey’in dünya umurunda değildi. Annesi Zehra Hanım’ı çileden çıkarırdı haylazlıklarıyla.”

“O zamanlar buraya çok mu gelirlerdi?”

Ağzından yanlış bir şeyler kaçırmaktan çekinen kadın hemen kendini topladı. “Eh işte... Bazen bütün yaz bazen sadece hafta sonları... Ben içeri gideyim kontrol etmezsem işler gecikiyor. Bir şeye ihtiyacınız olursa...”

“Tamam söylerim,” dedi Sibel. Kadın arkasını dönmüş gitmeye hazırlanırken Sibel dayanamayıp sordu. “Beyiniz hiç aradı mı?”

Kadın bakışlarını kaçırıp, özür dilercesine cevap verdi. “Hayır Sibel Hanım. Ama kendisi çok yoğundur eminim ilk fırsatta...”

“Eminim öyledir,” diye mırıldandı Sibel.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Ahu elinde telefon sürekli Sibel’e ulaşmaya çalışıyordu. “Dünden beri ulaşamıyorum. Can kızın başına bir şey gel-di-yse? Ya yaralıysa? Polise mi haber versek? Meraktan çıldıracağım.”

“Hayatım sakın ol Baran bile o kadar ileri gitmez. Belki kafa dinlemek istiyor ya da Baran’a inat kapalı tutuyordur telefonunu.” Can Ahu’yu sakinleştirmek için soğukkanlı davranmaya çalışsa da, durumun hiç de normal olmadığının farkındaydı. “Baran’ın numarası var mı sende? Ben bir onu arayayım.”

“Bende yok ama Aslı’da vardır. Sibel Çeşme’ye gitmeden önce her ihtimale karşı almış numarasını,” diyerek cep telefonundan Aslı’yı aramaya koyuldu.

“Ulaşılamıyor. Uçakta olmalı. Bugün Antalya’dan dönüyorlardı.”

“Tamam sakın ol, yarım saat sonra yine ararsın. Eminim iyidir. Endişelenme bu kadar. Bebeği de düşün,” derken eliyle karısının karnını okşuyordu. “Ahu? Sanırım bir şey hissettim. Bu o muydu?!”

Ahu bir anda tüm endişesini unutarak gülümsedi. “Evet kızın sana merhaba dedi,”

Can heyecanla eğilip “Sana da merhaba prenses” diyerek karısının karnını öptü.

Hakan’la Aslı eve varmışlardı, Aslı annesini arayıp ulaştığını haber veriyordu. Konuşması bitince, Ahu’yu aramaya niyetlenmişti ki, Hakan uzanıp telefonu elinden aldı. “Şimdi değil, daha sonra,” dedi çapkın bir gülümsemeyle. Telefonun kapatma tuşuna basıp, salondaki koltuğa fırlattı. Aslı’yı kendine çekerek, boynunu öpüyor bir yandan da, parfüm ile karışmış teninin kokusunu kokluyordu. “Böyle güzel kokmayı nasıl başarıyorsun?” derken sesi heyecandan boğuklaşmış, fısıltıya dönüşmüştü.

Aslı’nın da nefes alışları sıklaşmıştı. “Benim vücudum ter yerine parfüm üretiyor,” diyerek takıldı.

Hakan ve Aslı birbirlerini soymaya başlarken, koltukta duran telefonun daha uzun süre kapalı kalacağını unutmuşlardı bile.

“Aslı da neden telefonunu açmıyorsa? Yemin ederim bu ikisi on üç yaşında yeni yetmeler kadar sorumsuz,” dedi Ahu söylenerek.

Kanepede oturup ayaklarını önündeki büyük sehpaye uzatmış olan Can ise bira içip, televizyon seyrediyordu. “Sen de tam anne gibi konuştun şimdi,” dedi karısına göz kırparak. “Demiştin senden iyi anne olur diye.”

“Of ne kadar rahatsın ya? Umarım kızımız yirmi yaşına geldiğinde cep telefonunu kapatıp ortadan kaybolduğunda da bu soğukkanlılığını koruyabilirsiniz.”

“O farklı bir durum. Bir kere o benim kızım, benim sorumluluğum kimse benim prensesimi alıp ortadan kaybolamaz. Ben adamı n’aparım biliyor musun sen?” diye heyecanla atıp tutmaya başlamıştı Can. Daha bir saat önce belli

belirsiz olsa da bebeğin hareketini hissetmek, bebeğin varlığının daha da farkına varmasına, onu koruma arzusunun daha da güçlenmesine neden olmuştu.

“Sende de ‘Ben adamı n’aparım biliyor musun?’ demek alışkanlık oldu canım,” derken telefonu çaldı arayan Aslı’ydı.

“Aslı neredesin ya? Kaç kez aradım...”

“Evet telefonum kapalıyken on iki kez aramışsın. Meşguldüm de,” derken bir yandan da sabahlığının altındaki çıplak bedeni üzerinde gezinen Hakan’ın elini itmekle uğraşıyordu.

“Sibel kayıp. Kısaca özetlemek gerekirse Baran dövmüş, dün de adamları havaalanından yaka paça aldılar. Ondan beri telefonuna ulaşamıyor. Baran’ın numarası var mı sende?”

Ash dehşetle haykırdı. “Ne?! Baran Sibel’i dövmüş mü?” Hemen doğrulup ayağa kalktı.

“Evet. Sibel’i bize götürmek istedik havaalanında ama adamları izin vermedi. Telefonuna ulaşamıyoruz. Aslı şu numarayı verir misin?” Ahu’nun daha detaya girecek sabrı kalmamıştı.

“Tamam. Ama Baran’la konuşur konuşmaz bana dönüp ayrıntıları anlat. Bekliyorum.” Numarayı verip telefonu kapattıktan sonra sinirden tırnaklarını yemeye başlamıştı. Hakan yatıştırmak için uğraşıysa da, Aslı Sibel’in sesini duymadan ikna olmayacaktı.

Bu arada Ahu Baran’a ulaşmaya çalışıyordu. Can her ne kadar Baranla kendisi konuşmak için ısrar ettiyse de, Ahu bir kenarda bekleyemeyecek kadar sabırsız ve öfkeliydi. Telefon uzun uzun çaldıktan sonra açıldı.

Baran’ın tok sesi duyuldu. “Evet?”

“Sibel’e ne yaptın? Neden ona ulaşamıyoruz? Ona bir şey yaptıysan seni kendi ellerimle boğarım bilesin!” Çok da iyi bir başlangıç yapmadığının farkındaydı ama kendine hâkim olamamıştı.

“Ahu sen misin?” diye sordu Baran gayet mesafeli bir şekilde.

“Elbette benim. Sen sahipsiz mi sandın Sibel’i... Nasıl vurursun bir kadına? Sen ne biçim insansın?” derken burundan soluyordu.

“Ahu olayın sadece Sibel’in tarafını dinlediğinin ve hamile olduğunun bilincinde olarak bu sözlerini mazur görüyorum,” demişti gayet soğukkanlı bir şekilde.

Ahu “Mazur görmezsen ne olur? Gelip beni de mi döversin?” diye çemkirdi.

Baran sakın kalmaya çalışıyor ama sabrını da tüketiyordu. “Sibel belli ki sana olanları anlatmış ama detaya girmemiş. İstersen onları da ben anlatayım karanlıkta kalma. Arkadaşın evlenmeden önce bana hayatımda tek bir erkekle beraber oldum diyerek yalan söyledi. Olan olmuş evlenmişsin ha bir ha iki ne fark eder diyebilirsiniz. Evet ben de bu şekilde düşünüp, unutmaya hazırdım ama benimle benden önce birlikte olduğu bir adamı tanıştıracak kadar ileri gitmesi hataların başlangıcıydı. Bu adamın çıkarken yaşadığımız ayrılıktan bir hafta sonra beraber yemek yerken gördüğüm adam olması da cabasıydı. Bundan bahsetmedi bile... Sadece benden önce beraber olduğunu söyledi. Beni tanıırken beraber olduğuna değinmedi. Adamın Sibel’e sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu vurgularken ima ettiği şey mide bulandırıcıydı. O an çok içkili olduğumu bile bile üstüme gelemeye devam etmesi, benimle evlenmek yerine, ona aşkı daha çok hissettirecek bir erkekle evlenmiş olmayı dilemesi başka bir hataydı. Suratıma tükürüp bir de tekme atması bardağı taşıran son damlalardı. Gururu ayaklar altına alınmış ve haddinden fazla içkili bir adamın üzerine gidilmeyeceğini bilmesi gerekirdi. Hayatımda daha önce hiçbir kadına vurmadım. Dün olanlardan da gurur duymuyorum. Ama şunu bilmelisin ki, bu noktaya yalnız gelmedim.”

Ahu bazı açılardan Sibel’in şansını zorlamış olduğunu anlamış olsa da, yine de şiddeti mazur gösterecek hiçbir açıklama olamazdı.

“Yine de ona bu şekilde davranmaya hakkın yoktu,” diye belirtti. “Arkadaşım nerede onunla konuşmak, onu görmek istiyorum.”

“Ben Dubai’deyim. O Yalova’daki çiftlikte. Merak etme o iyi, sadece telefonu çekmiyordur. Zaten ona zarar veremeyeceğim kadar uzaktayım.” Son cümleyi kendi kendine söyler gibi mırıldanmıştı.

“Ama yine de sesini duyana kadar pes etmeyeceğim. Eğer bu gece sesini duymazsam yarın sabah kaybolduğunu ihbar edeceğim bilesin,” diye göz dağı vermişti Ahu.

“Ne istiyorsan onu yapabilirsin Ahu. Sonunda her şey dediğim gibi çıkıp da, polisi boşuna oyaladığın için mahcup olacağını da bil. Söylerim, ilk fırsatta seni arar. Şimdi kapatmam gerek,” diyerek bağlantıyı kesmişti.

Ahu Sibel’in iyi olduğu haberiyle biraz rahatlamış olsa da, tam olarak emin olamıyordu. Baran’la konuşmalarının her ayrıntısını düşünüp olayları gözünde canlandırmaya çalışıyordu. Ortaya çıkan resim hiç de iç açıcı değildi.

O gece Emine Hanım, Sibel’in odasına bir tepsi yiyeceklerle beraber telefon da getirmişti. “Sibel Hanım, Ahu isminde bir arkadaşınız varmış. İyi olduğunuzu haber vermek istersiniz diye telefonu getirdim. Görüşmeniz bitene kadar dışarıda bekleyeceğim sonra telefonu bana verirsiniz,” diyerek en kibar şekilde sadece tek görüşme yapmasını ve daha sonra da telefonu kendine iade etmesini belirtmişti.

Kısacık tek bir telefon görüşmesi de olsa, Sibel heyecanlanmıştı. Umutla telefonu eline alıp Ahu’yu aradı.

“Ahu benim Sibel.”

“Sibel neredesin? İyi misin? Telefonuna neden ulaşamıyorum?”

“İyiyim merak etme. Yalova’daki çiftlikteyim. Telefonumu Nevzat aldı.”

Ahu şaşkına dönmüştü. “Ne demek Nevzat aldı? Zorla mı alıkonuyorsun? Sibel polisle gelebiliriz seni kurtarmak için. Baran’ın yaptığı suç.”

“Hayır lütfen, işleri daha da kötüleştirme. Bana iyi davranıyorlar. Hem bu ülkede karısını istemediği bir yere gönderdi diye Baran gibi birini suçlu bulacak bir savcı olduğunu sanmıyorum. Dubai’den dönmesini bekleyeceğim. Bir şekilde başka bir yola ikna etmeliyim onu. Beni görmek istemiyor Ahu. Her şey bitti. Bundan sonra ayrı bir evde kalıp, başka kadınlarla birlikte olacak. Ama en azından İstanbul’a dönebilmek için ikna edebilirim.”

Ahu duyduklarına inanamıyordu. “Sen ne dediğinin farkında mısın? Bu adamla evli kalıp ayrı mı yaşayacaksın? Nasıl sindirdi seni?”

“Sindirmedi zaten Ahu. Sindirseydi hiçbir şey bu kadar ileri gitmezdi. Ama boşanamayacağımı biliyorum. Artık çok net anladım.” İki gün önce isteri krizine girmiş birine göre sesi o kadar kontrollü ve sakin geliyordu ki, Ahu duygusal dengesinin tamamıyla bozulduğundan endişe etmeye başlamıştı.

“Peki, dediğin gibi olsun. Ama sık sık arayıp iyi olduğunu bildir. Yoksa polisle kapına dayanırım bilesin.”

Sibel telefonu da ancak kendine izin verildiği zaman kullanabildiğini söyleyememişti. Ahu’nun tepkisinden çok, düşüğü durumu itiraf etmekten çekinmişti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ahu ile konuştuktan sonra öğrendiği ayrıntılarla iyice canı sıkılan Aslı’nın dikkatini başka yöne çekmek için, Hakan düğün planlarından bahsetmeye başlamıştı.

“Düğün için bir tarih belirlememiz gerek biliyorsun. Nerede olsun istersin?”

Aslı günün yorgunluğu ile yarı uyuklar vaziyette koltuğa kıvrılmıştı. “Bilmem, hiç düşünmedim. Senin aklında bir yer var mı? Hem önce sizinkilerin beni ailemden istemesi gerek. Sence bunu yapmaya ikna edebilecek misin?” diye sordu imalı bir şekilde.

Hakan şaşırmıştı. “O da ne demek?”

“Annen Sema’ya çok sadık. Beni tanımak bile istemediler. Sanki gelip geçi olduğumu düşünüyorlar ya da belki de öyle umuyorlar.” O gece aralarında geçen tartışma nedeniyle bu konuyu tam olarak konuşamamışlardı.

“Tatlım abartıyorsun bence. Sema sadece eski karım değil, annemin en yakın arkadaşının kızı olduğu için ilişkileri devam ediyor.”

“İyi ya işte... Annenin en yakın arkadaşının kızıyla nasıl baş edeceğimi hiç bilemiyorum. Hâlâ çok seviyor ve hayranlık duyuyor.”

“Bu konuda endişelenecek bir şey yok. Ben bir karar verdim ve buna uymak zorundalar,” dedi Hakan kendinden emin bir şekilde. Aslı da sessizce öyle olmasını umut etti.

“Bak canım senin düşünmen gereken tek şey düğünün ayrıntıları. Çok önemli bir kanal ile anlaşmak üzereyiz. Belki bir ay içerisinde iki haftalığına Amerika’ya bile gitmem gerekebilir. Bu yüzden organizasyonu sana yıkarsam bana çok kızar mısın?”

“Hayır elbette. Hatta çalışmadığım için eğlenceli olacağını düşünüyorum.”

“Eve gelince. Ben kendi yaşam tarzıma göre rahatlığı ve pratikliği ön planda tutarak döşemiştım ama artık evin hanımı sen olacağına göre istediğin değişikliği yapmakta özgürsün. Çalışma odama dokunmadığın sürece tabii,” diyerek takılmayı da ihmal etmedi.

“Tamam ama bütçemizi belirlememiz ve benim ailemle bu konuyu konuşmamız gerek. Sonuçta bazı masrafları onlar üstleneceğine göre.”

Hakan Aslı’nın yanına oturup, yüzünü elleri arasına aldı. “Aileni işe dahil etmek istiyorsan bunu anlarım. Ama kırk yaşına gelmiş, iyi maaşı olan bir erkek olarak kendi yaşayacağım evin dekorasyon masraflarını başkasına yıkmayı lüzumsuz buluyorum. Sen beğendiklerinin listesini yap sonra beraberce gidip bakarız.”

Aslı duyduklarıyla mest olmuştu. Yanılıyor muydu yoksa Meral Saygın’a ve bütçe kısıtlamalarına takılmadan istediğini alabilecek miydi? *Hayat gittikçe daha iyi oluyor* diye düşündü.

Baran Pazartesi sabahına, Pazar sabahından farklı başlamıştı... Akşamdan kalma bir halde, hâlâ yarı sarhoş ve hâlâ duş almamış...

Cumartesi sabaha karşı Sibel’i otelde bırakıp gittiğinden beri kendine gelememişti. Geceleri kör kütük sarhoş olana

kadar içiyor, ertesi gün saat iki civarında uyanıp sonra etrafındakilere terör estiriyordu. Dubai’ye gitmesi gerekiyordu. Gidecekti de... Sadece biraz toparlanmaya ihtiyacı vardı. Arap iş ortaklarının içkili halini anlayışla karşılamayacaklarını biliyordu. Her güne korkunç bir baş ağrısı ile uyanıyor ve bir daha içmeyeceğine söz veriyordu, ama akşam olunca dayanmayıp yine içmeye başlıyordu. Nerede olduğunu kimse bilmiyor, herkes Dubai’de sanıyordu. Bir kişi dışında... Sadece Kadir ağabeyinin nerede olduğunu biliyordu.

Kadir’in annesinden gizli bir evi vardı. Kız arkadaşlarıyla baş başa kalmak ya da çok içkili olduğu zamanlarda eve dönüp annesinin dırdırını çekmemek için dayayıp döşediği bir daire. Baran biliyordu, çünkü daireyi kardeşi için alan oydu. Genç bir erkek olarak her an ailesiyle yaşamının kolay olmadığı konusunda kardeşine hak vermiş ve gizli tutması, annesine söylememesi karşılığında eve sahip olabileceğini söylemişti.

Şimdi bu kimsenin bilmediği daireyi iyi ki aldığını düşünüyordu.

“Abi daha ne kadar saklanmayı düşünüyorsun? Her ne yaptıysan git, yengemden özür dile. Eminim seni affeder. Zaten o da sana deli gibi âşık,” demişti Kadir saat öğleden sonra iki buçuk olduğu halde, yeni uyanmış abisine.

Baran sırtüstü uzanmış vaziyette, gözlerini kapatarak, yatak başına dayandı. “O Çeşme’ye gelmeden önceydi. Şimdi artık sevmediğine eminim. Zaten öğrendiklerimden sonra sevgimden ölsem de, geri dönemem.”

“Neden ki? Ne yapmış bu kadar korkunç? Adam mı öldürmüş? Parayla birlikte mi olmuş?”

Baran gözlerini açtığı anda şimşekler çakıyordu bakışlarında. “Doğru konuş. Yengen o. Ne biçim laflar ediyorsun?”

“Tamam da korkunç şeyler deyince aklıma bunlar geliyor,” diye savunmaya geçmişti.

Baran komodinin üzerinde duran sigara paketine uzanıp bir sigara aldı ve yaktı. “Korkunç demedim zaten. Benim kal-

diramayacağım şeyler... Neyse artık olan oldu. Onunla ilgili ne yapacağımı karar vermem gerek. Nerede yaşayacağına?"

"Abi annem ayrı yaşadığınızı öğrendiği an senin için kız bakmaya başlayacaktır, hiç düşündün mü? Sonuçta erkek torun bekliyor bir an önce," dedi Kadir abisinin de çok iyi bildiği gerçeği vurgularcasına.

Baran sigarasından derin bir nefes alıp dumanını üfledi. "Biliyorum. Şu an oyalayabilirim ama uzun vadede bir şekilde çocuğum olması gerektiğinin farkındayım. Ama onu da yarın düşünürüz Kadir. Şimdi çık odadan biraz daha uyuyacağım. Başım ağrıyor."

Kadir odadan çıkıp kapıyı kapatırken, abisini daha önceden hiç bu halde görmediğini düşünüyor ve toparlanmasının ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Herkes için olaylı geçen hafta sonunun üstünden tam iki hafta geçmiş, bu arada hayat normale dönmüştü. Sibel dışında herkes için... Haftada üç kez arkadaşları ve ailesiyle telefon görüşmesi yapacak kadar ilerleme kaydetmiş olsa da, hâlâ ait olduğu dünyadan bir milyon yıl uzakta gibi hissediyor ve nasıl geri döneceği hakkında hiçbir çözüm üretemiyordu. Bildiği tek bir şey varsa, o da yakın zamanda eski hayatına -ya da eski hayatından geriye ne kaldıysa ona- geri dönmezse çıldıracağıydı. Çiftlikteki herkes ona karşı son derece nazik, saygılı ama bir o kadar da mesafeliydi. Konuşabileceği kimsesi yoktu. Televizyon doğru dürüst kanal çekmiyordu bile. Ama tuhaf bir biçimde buradaki insanların umurunda bile değildi. Günleri o kadar doluydu ki. Neyle dolu olduğunu da bilmiyordu ya... Tek bildiği herkesin karıncalar kadar sessiz, düzenli ve çalışkan bir biçimde ortalıkta dolaştığıydı.

Gelişinin ilk haftasının neredeyse tamamını odasında geçirmiş, kendisine getirilen yemekleri ya hiç dokunmadan ya da bir iki lokma tattıktan sonra iade etmişti. Sorun yemekle-

rin lezzetinde değildi. Tam tersine, bu kadar kötü hissetmesine ve iştahsız olmasına rağmen her şeyin özenle pişirildiği gözünden kaçmamıştı. Belki çalışanlar Baran'a, karısının nasıl kendini açlığa mahkûm ettiğini anlatır da, kocası insafa gelip İstanbul'a dönmesine izin verir umuduyla yemek yemeyi reddediyordu. Çalışanların ona düzenli rapor verdiğinden adı gibi emindi. Çünkü hiçbir şey 'beylerine' danışmadan yapılmıyordu. Geçen Halil Usta, şehre ineceğini ve bir isteği olup olmadığını sorduğunda, Sibel birkaç dergi ve kitap ismi vermişti. Biraz dış dünyadan haber alabilmek biraz da kendini oyalayabilmek için. Magazin dergileri gelmemiş, sadece istediği kitap eline ulaşmıştı. Gerçi adam bulamadığını söylemişti ama gözlerindeki bir bakış, yüzündeki mahcup ifade Sibel'e sanki adam 'özür dilerim beyim izin vermedi' diyor-muş gibi gelmişti.

İkinci haftanın başında odasından çıkıp çevreyi daha fazla tanımaya karar vermişti. Bir sabah erken uyanıp, bahçeyi boydan boya dolaştı ve ilerideki ahırın bulunduğu tarafa yöneldi. Kümesler de o taraftaydı. Çalışan kadınlardan biri yumurtaları toplayıp sepete dolduruyordu. Sibel'in yaklaştığını görünce telaşla ve beceriksizce selam verip eve gitmek üzere hareketlenmişti.

Ahırın kapısından baktığında ise ilk gördüğü dünyalar güzeli beyaz bir at ve yanında duran siyah tay olmuştu. Hayatında ilk kez bir atı bu kadar yakından görme şansı olmuştu. Yaklaşıp, başlarını okşamanın ne kadar güvenli olacağını kestirmeye çalışıyordu.

"Bir elma vererseniz, hemen en sevdiği kişi olursunuz," dedi arkasından gelen ses.

Hafifçe irkilerek arkasına döndü. Halil Efendi elindeki dalından yeni koparılmış elmayı uzatıyordu.

Sibel tereddütlü bir şekilde aldı. "Korkmayın. Sultan çok uysaldır, bir şey yapmaz."

Sibel elmayı beyaz ata doğru uzatırken, at da zarifçe başını eğip önce elini kokladı.

“Çok gıdıklanıyor.” Sibel kıkırdıyordu.

“Elinizi çekmeyin ama. Sahibinin kokusunu almasına, onu tanımasına izin verin.”

Sibel şaşırmıştı. “Sahibi mi? Yoo ben atlardan hiç anlamam.”

Halil Efendi gülümsedi. “Sizi çok uzun süredir bekliyor o.”

“Nasıl yani? Neden bekliyor ki?”

“Baran Bey sizin için almıştı bu atı. Bir süredir hediye etmek için uygun bir at arıyordu. Sonunda iki ay önce bu genç kızı görür görmez vuruldu. Tam aradığım gibi demişti.”

Sibel’in aklı karmakarışık olmuştu. “Ama ben at binmeyi bilmem ki? Hem bana hiç bahsetmedi böyle bir sürpriz yaptığından.”

“Belki fırsat olmamıştır. Baran Bey’in çocukluğu burada geçti bu yüzden büyürken atlarla haşır neşirdi. Kendisi de çok iyi at biner. Belli ki sizin de öğrenmenizi istemiş.”

Sibel’in içinde bir ürperti olmuştu. Belki sabah serinliydi. Ne de olsa sonbahar gelmişti artık. Ama belki de yitip giden duyguların ezikliğiymiş hissettiği. Tek bildiği içinde doldurulması çok büyük bir boşluk vardı. Günleri herkesten, her şeyden uzakta geçip giderken, tek düşünebildiği, Baran’ın ona yaptığı tüm kötülükleri hafızasında ilk günkü kadar taze tutmak ve öfkesine tutunarak ayakta kalmaktı.

Arkasını dönüp hızla uzaklaştı. Eve girince Emine Hanım’la karşılaştı.

“Emine Hanım? Beyiniz yani Baran Bey sizi hiç aramıyor mu?” dedi içinde yaşadığı dalgalanmaları kontrol altında tutmaya çalışarak.

“Şey... evet, arada sırada.”

Buz gibi bir ifade takınıp “Bir daha ki sefere sizi aradığında, onunla acilen konuşmak istediğimi iletir misiniz?” dedi.

“Tabii,” dedi hanımındaki değişimi fark ederek. Geldiğinden beri ilk kez yaşam belirtisi ve heyecan göstermişti

ama bundan ne çıkaracağını bilemiyordu. Çünkü gördüğü kadarıyla bir şeye kızmış gibiydi.

“Bu arada öğle yemeğini aşağıda salonda yemek istiyorum. Mümkünse zeytinyağlı çeşitleri olsun. Et yemeyi çok fazla sevmem,” dedikten sonra odasına gitmek üzere merdivenleri çıkmaya başladı.

Emine Hanım arkasından bakakalmıştı.

“Anne işim tahminimden uzun sürdü. Biliyorum iki hafta demiştim ama daha uzun sürecek. Sibel’i de annesinin yanına gönderdim,” diye açıklıyordu Baran telefonun diğer ucundaki annesine.

“Biz kocamız olmadığında kayınvalidemizin yanından ayrılmazdık. Baran bu kadına çok yüz veriyorsun pişman olacaksın. Evlendiğinizden beri suratını görmedik doğru dürüst. Zaten siz birbirinizin de suratını görmüyorsunuz, nasıl çocuk sahibi olacaksınız bilmiyorum,” dedi Zehra Hanım şimdiye kadar içinde bastırduğu tüm olumsuz duyguların su yüzüne çıkmasına izin vererek.

“Anne şu an toplantı ortasındayım. Gelince bu konuyu konuşalım olur mu? Sibel’i sana getiririm söz.” Baran telefonu bir an önce kapatmaya çalışıyordu.

“Oğlum bu kadın hayatına girdiğinden beri sana hasret kaldım. Sürekli mutsuz ve düşüncelisin. Sana hiç iyi gelmedi bu kadın. Bizim oralardan tanıdık bir kız alsaydın... Hiç dinlemedin bizleri ama huzursuzluktan başka bir şey getirmiyor karın.” Gelininin ismini telaffuz bile etmekten kaçınıyordu Zehra Hanım.

Oğlu annesine hak verse de, itiraf etmeye de yanaşmıyordu.

“Anne dediklerini aklımda tutacağım. Sibel’le konuşurum, ama dönünce... tamam mı? Üzme sen canını. İstedğin gibi bir gelin olur, olacak.”

Zehra Hanım kazandığı zaferle süzülerek cevap verdi. “Aslan oğlum benim. Ana gibi yar olmaz demişler. Sen en iyisini bilirsin. Hadi Allah’a emanet ol yavrum.”

“Sen de anne. Şimdi kapatıyorum,” deyip telefonu kapattıktan sonra yarım kalan toplantısına devam etmek üzere tekrar toplantı odasına döndü.

Dubai’ye bir hafta gecikmeli gittiği için, bir hafta geç dönecekti. Kadir’in evinde dünyadan uzak geçirdiği bir hafta sonunda, sorumluluklarını tekrar idrak ederek kendini toparlamak zorunda olduğunu kabul etmişti. Bütün aile onun eline bakarken, kendinin gecesi gündüzüne karışmış şekilde, amaçsızca yaşaması olanaksızdı.

Ama bu yine de her gece otel odasında sarhoş olana kadar içtiği gerçeğini değiştirmiyordu. Gündüz görevinin başında olsa da, geceleri ona aitti. İstedğini yapmakta özgürdü. İlk kadeh viskini Sibel’den nefret ederek yudumlarken, dördüncü kadehten sonra boğazını yakarak midesine kadar inen her damla ona duyduğu özlemi perçinliyordu.

Başka kadınlara baktığında hep Sibel’den bir şeyler görüyordu. Ama hiçbirisi o değildi ve olamazdı da. Acaba Baran tüm varlığıyla onu özlerken, tüm bedeni onu arzularken Sibel ne yapıyordu? Belki de Baran’dan daha çok nefret ediyor, her gece Berk’i hayal ediyordu. Bu düşünce başa dönmesine neden oluyor, nefret, öfke, özlem, aşk ve arzu duygularının arasında gidip gelmekten, her şeyi tekrar tekrar en baştan yaşamaktan bitkin düşüp sızana kadar devam ediyordu.

Şimdi bir de annesini oyalaması gerekiyordu. Aksi takdirde her şeyi öğrenirse, Sibel’in üstüne başka bir kadını getirip hayatına sokacaktı. Baran başka bir kadına dokunmak şöyle dursun, bakmak için bile istek duymuyordu. Bu durum onu çıldırtıyordu. Birileri ona Sibel’i unutturmalıydı, yoksa düşüne düşüne aklını kaçıracaktı.

Kafası çeşitli düşüncelerle meşgul toplantının bitmesini bekliyordu. Sonunda eline telefonu alıp numarayı tuşladı.

Yirmi Beşinci Bölüm

“Anne ben adamı nasıl zorlayabilirim. Daha iki hafta oldu siz tanışalı. Elbet ailesiyle konuşacak. Ama çok yoğun.” Aslı annesini ikna etmeye çalışmaktan yorulmuştu.

“Aslı eğer seni oyalamaksa niyeti, derhal pılını pırtını toplayıp Antalya’ya dönersin ona göre. Kızımızla oynayıp bırakmasına, kirletmesine göz yumacak değilim,” dedi inatçı bir ses tonuyla. Aslı’yı dinlememeye kararlıydı. Aynı şeyleri tekrarlayıp duruyordu.

“Kirletmek mi? O da ne anne ya?” *Hem de evde gözünün önündeki kızın binbir ceviz kırırken, pes yani...*

“Ne olduğunu gayet iyi biliyorsun. Konuşturma beni. Şimdiki kızlar pek modern olmuş Amerikan filmleri izleye izleye ahlak bozuldu. Ama babanla ben o kadar modern değiliz.”

Ya sabır... “Anne tamam konuşurum Hakan’la tamam mı? Nazlı ne yapıyor?”

“Hiç... çok çalışıyor yavrum benim geceli gündüzlü.” *Emi-nim öyledir hatta gece daha fazla çalışıyor gibime geldi.* “Hem sen konuyu değiştirme Nazlı’dan bahsedip. Hemen konuşuyorsun ve bana haber veriyorsun Aslı,” dedi tüm ısrarcılığı ile Meral Hanım.

Aslı derin bir nefes alıp verdi. "Tamam anne konuşurum. Şimdi kapatmam gerek. Ararım seni sonra."

Meral Hanım son bir gözdağı vermeyi ihmal etmedi. "Haber bekliyorum ona göre."

Aslı annesiyle konuştuktan hemen sonra Hakan'ı aradı.

"Aslı?" Hakan'ın sesinde tuhaf bir şey var... Yani sanki neredeyse şey diyeceğim.

"Canım annemle konuştum da kafayı takmış sizinkiler ne zaman gelecek diye," derken Hakan lafını böldü. "Aslıcım şu an bunu konuşmak için çok uygun değil."

Hakan'ın onunla konuştuğunu anlayan Sema selam söylemesini istemişti Hakan'dan, Aslı'nın da duyabileceği şekilde.

"O kim Hakan?" Sesindeki tuhaflık da suç üstünde yakalanmış birinin paniğinden başka bir şey değilmiş hani.

"Ee... Sema geçerken uğramış da selam söylüyor," dedi Hakan sesine sevimli ve masum bir hava katmaya çalışarak.

Aslı gayet soğuk bir şekilde karşılık verdi. "Öyle mi? Peki o zaman haklısın Hakan şu an bu konuyu konuşmak için hiç müsait değilsin. Ben kapatayım sonra konuşalım."

Hakan ne diyeceğini şaşırmıştı. Ama ne derse desin şu anda Aslı'nın kafasında oluşturmaya başladığı komplo teorilerine engel olmayacağını biliyordu. En azından Sema'ya renk vermemek için doğal bir şekilde cevap vermeye çalıştı. "Tamam o zaman tatlım, ben seni yine ararım detaylıca konuşuruz o konuyu."

"Yok zahmet etme aramak için Hakancım, anlaşılan meşgulsün oralarda. Akşam evde konuşuruz," diye cevap verdi Aslı alayla karışık.

"Peki nasıl istersen aşkım. Öptüm." Aslı elindeki ahizeye bir süre bakakalmıştı. *Ne demek nasıl istersen? Öğle arasında eve gelip telafi ederim falan yok mu? Ya da olur mu hiç öyle şey benim en önemli meşguliyetim sensin demek? Allah'ım Sema uzun bacaklarını Hakan'ın beline sarmaya hazırlanırken, ben burada boş boş oturacak mıyım? Hemen bir plan yapmalıyım. Of ya keşke Sibel yanımda*

olsaydı. Şimdi Ahu'ya kaldım. Onun da diyeceği Hakan'a güven falan filan. İyi de ben Sema'ya güvenmiyorum Allah Allah...

Kafası düşüncelerle dolu, evin içerisinde bir aşağı bir yukarı volta atarken çaresiz Ahu'yu aramaya koyuldu.

"Buyurun Baran Bey?" diyerek ikinci çalışında cevaplamıştı Emine Hanım.

Baran eliyle ensesini ovuşturuyordu. "Orada her şey yolunda mı Emine Anne?"

Emine Hanım ne demek istediğini anlamıştı. "Her şey yolunda Baran Bey. Sibel Hanım da oldukça dinlenmiş görünüyor."

Demek dinlenmiş. Ben de uzakta olduğuna göre rahatlamış olmalı. Dinlenebildiğine göre beni hiç özlemiyor, uykusuz kalmıyor olmalı. "Yemek yemiyor demiştin."

"Evet Baran Bey hâlâ yemiyor fazla. Ama artık odasından çıkıp etrafı tanımaya başladı. Çevresine karşı daha ilgili. Bugün yemeğinin odasında değil, salonda servis edilmesini hat ta ne yemek istediğini bile söyledi."

Duydukları karşısında Baran'ın dudakları alaycı bir ifade ile kıvrılmıştı. Tipik Sibel. Atlatamayacağı hiçbir şey yok. Kendi dışında sevebileceği kimse olmadığı gibi.

"Bu arada," diye hatırlamıştı Emine Hanım sonradan "sizinle konuşmak istiyormuş. İletmemi istedi."

Baran'ın yüzü ifadesizleşti. Bakışları donuklaştı, bir süre konuşmadı.

"Baran Bey orada mısınız? Hay Allah hat mı kesildi yoksa..."

"Buradayım. Ona söyle yakında geleceğim. O zaman söyler ne söylemek istiyorsa," dedikten sonra başka bir şey söylemeden telefonu kapatmıştı.

Emine Hanım bunu yeni hanımına nasıl söyleyeceğini düşündükçe içini bir sıkıntı kaplamıştı. Derin bir iç çekti. Masanın üzerinden bir elma alıp soymaya başladı.

Sibel "Kolay gelsin," derken çekinerek içeri girdiğinde, evin mutfağının beklediğinden çok daha büyük ve bakımlı olduğunu görünce şaşırmıştı. Etrafını dikkatle incelemeye koyuldu.

"Buyurun Sibel Hanım bir arzunuz mu var?" diyen Emine Hanım elini önlüğüne silerek ayağa kalkmaya yeltendi.

"Hayır lütfen siz devam edin. Ben biraz sıkıldım da... Evi tanımak istedim. Burada yapacak başka bir işim olmadığına göre..." Son kısmı söylerken sesini umutsuzluk kaplamıştı. "Ne yapıyorsunuz o elmalarla?" diye başıyla işaret etti.

"Elma marmeladı yapacağım. Baran Bey'in çok sevdiği marmelatlı kurabiyelerden yapacağım. Çocukken eteklerimin dibinden ayrılmazdı. Daha doğru dürüst konuşamazken bile 'Emanne kurabiye' diye çekiştirir dururdu beni," derken hatıraların sıcaklığı tüm yüzünü kaplamıştı.

"Size herkes anne diyor sanırım. Kocam da mı öyle çağırıyor? Yani Emine Anne mi diyor?"

Kadın gülümsedi. "Baran Bey'in annesiyle aynı yaşlarda ve çocukluğunun büyük bölümünde bir arada olduğumuz için beni ikinci annesi olarak görürdün sanırım. Sonra da alışkanlık haline geldi ve öyle kaldı."

"Burada çok mu zaman geçirirlerdi?" Sibel kafasındaki binlerce soruyu sormak için sabırsızlanıyordu, ama fazla üstüne giderse, kadının daha önceden olduğu gibi telaşlanıp konuyu tamamen kapamasından çekiniyordu.

"Eh işte... Baran Bey okula başlamadan evvel yılın büyük kısmı burada geçirdi. Sonra sadece yazları gelmeye başladılar."

"Peki beyiniz çocukken de hep böyle çabuk mu sinirlenirdi?" İçinde yükselmeye başlayan gerginliği bastırmaya çalışarak, kelimeleri elinden geldiğince özenle seçerek sormaya çalışmıştı.

"Kim? Baran Bey mi? Ah o çok ama çok mutlu bir çocuktu. Şeker kadar tatlı, pamuk kadar yumuşak derdim ben ona. Tabii meraklı ve fazlasıyla hareketli olduğu için başını hep

derde sokardı. Ama hangi erkek çocuğu yaramaz değil ki, di mi?" derken kadın başını anlayışla sallıyordu.

Sibel "Tuhaf..." diye mırıldandı kendi kendine.

"Nedir o Sibel Hanım?"

"Bu kadar sakın bir çocuğun bu kadar asabi bir erkeğe dönüşmesi. Karşısındakinin duygularını hiçe sayan, gerektiğinde şiddete başvurabilen..." Daha fazla ileri gitmeden sustu. Öfkesinin kabarmaya başladığını hissediyordu. Çocukluktan beri tanıdığı kocasına bir anne kadar merhametli ve bağlı bu kadının onu hiçbir koşul altında haklı bulmayacağını unutmaması gerekliydi.

"Sibel Hanım, benim haddim değil. Ama beyimle aranızda birtakım anlaşmazlıklar olduğu çok açık. Muhakkak sizin de geçerli nedenleriniz vardır," dedi Emine Hanım tatlılıkla ve usulca.

"Ah inanın bana çok geçerli nedenlerim var," diye karşılık verdi Sibel acı acı gülerek.

"Ama belki de bu birbirinizi tanımamaktan kaynaklanıyor. Yani ileri gidiyorsam lütfen affedin, ama bana sorduğunuz sorulara bakılırsa sanki eşinizi pek tanımadan evlenmişsiniz," dedi kadın mahcup bir ifadeyle.

"Rica ederim affedecek bir şey yok. O kadar haklısınız ki... Onu hiç tanımamışım. Aksi takdirde evli olmazdım," derken kaşlarını çatmış, kollarını göğsünde birleştirmişti Sibel.

Emine Hanım güven veren bir sesle "Kendinize ve ona zaman tanıyın. Bazı şeyleri keşfettikçe, hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını anlayarak şaşırabilirsiniz," dedi.

"Kocamın şimdiye kadar beni şaşırtmakta zorlandığını söyleyemem. Bundan sonra da devam edeceğine eminim, ama iyi anlamda olacağından şüpheliyim," dedi Sibel kadına arkasını dönerek.

"Burası kocanızı tanımaya başlamak için en uygun yer. O pahalı ve gösterişli İstanbul hayatından çok önce başladı her şey."

Sibel yan dönüp gitmeye hazırlanırken “Sizi bırakayım da işinize devam edin. Bu arada kocama ilettiniz mi onunla konuşmak istediğimi?” dedi.

Emine Hanım bakışlarını kaçırdı. “Evet çok yoğunmuş ama ilk fırsatta aramaya çalışacağını söyledi. Zaten yakında gelecekmış o zaman rahat rahat konuşabileceğinizi söyledi.”

Sibel hayal kırıklığına uğramıştı. “Öyle mi? Peki teşekkürler.”

Aslı o gün olanları anlatmak için Ahu’yu aradığında hiç de beklediği tepkiyi almamıştı.

Daha sonra kahve için buluştuklarında “Bana kalırsa gözün açık olsun Aslı. Bu kadın bana çok da sağlam gelmedi,” demişti Ahu arkadaşının şaşkın bakışları karşısında.

Aslı duyduklarından emin olmak istiyordu. “Nasıl yani? Hakan’a güven falan demeyecek misin?”

“Bak adamın eşyalarını karıştırman başka bir şey, sürekli ortaya çıkıp adamın kafasını bulandırmaya çalışan eski karısını görmezlikten gelmen başka.” Duraksamadan sonra ekledi. “Zaten bu aralar ben de Can’ın yeni işe aldığı kadına kafayı takmış durumdayım.”

“Bunda ne var ki?”

“Ne mi? Ben her geçen gün şişip, su üzerinde yüzen duba gibi sağa sola sallana sallana yürürken, o kadın uzun ince bacakları ile kocamın önünde süzüle süzüle geçiyor olacak,” dedikten sonra hırsla kekinden bir lokma aldı ağzına. Sonra Aslı daha ne olduğunu anlayamadan arkadaşı gözyaşlarına boğuldu.

“Benim neyim var bilmiyorum Aslı. Durdurmaya çalışıyorum kendimi, ama yapamıyorum. Yedikçe yiyor, kilo aldıkça alıyorum. Benim dışımda tüm dünya zayıf, hatta diğer hamileler bile.” Ağzındaki lokmayı çiğnemeye çalışıyor, bir yandan da burnunu çekip gözyaşlarını eli ile siliyordu.

“Ahucum bence senin biraz fazla canın sıkılmış bu aralar. Kendini çok dinliyorsun. Kafanda her şeyi o kadar büyütüyorsun ki... Kendine bir baksana! Can haklı, hayatımda gördüğüm en güzel hamilesin sen. Hem kocan sana ölesiye âşık. Can’ın kafasındaki Ahu ile rekabet edebilecek başka bir kadın yok ki... Öyle çok hayran ki sana.”

Ahu sızlanırken, bir yandan da burnunu siliyordu. “Evet onun kafasındaki imaj ile ben bile rekabet edemem.”

“Bu doğru değil. Keşke ben de senin kadar şanslı olsam. Yani Hakan harika bir erkek, ama ben harika bir kadın değilim,” derken omuzları düşmüş, güvensizlik tüm yüzünü kaplamıştı. “Sanki o Ken ve bir Barbie ile birlikte olması gerek. Sema gibi... Bense Barbie’nin kopyası olmaya çalışan Cindy’den farksızım.”

Ahu gözlerini kırptırdı. “Neden bahsediyorsun sen Aslı?”

“Barbie bebeklerden... Annem hep daha ucuz diye Cindy alırdı. Asla Barbie bebeğim olmadı. Hatırlar mısın? Eskiden Barbie bebek bulmak şimdiki kadar kolay değildi,” dedi buruk bir gülümsemeyle.

Ahu anlamadığını belli etmek için başını salladı.

“Annem hep bir sonraki bebeğimin Barbie olacağına söz verirdi, ama asla olmadı. O zamandan kategorim belliymiş,” diyerek iç geçirdi.

“Aslı konuyu nereye getirmeye çalıştığın hakkında en ufak fikrim bile yok. Ama o Sema’nın yakında kocan olacak adamın etrafında dolaşıp kuyruk sallamasına izin verme. Geçmişinden ya da en azından benim geçmişimden ders almalısın. Aman Tanrım...” dedikten sonra tekrar ağlama krizine girmişti.

Aslı, Ahu’nun Can’ı asistanı Ebru ile basmasını hatırladığını anlamıştı. Ahu’yu teselli etmek için kollarını arkadaşına sarmış, nazikçe sırtını ovuşturuyordu. *Ama ya ben ne olacağım? Beni kim teselli edecek? Ben bu işin içinden nasıl çıkacağım? Allah’ım Sibel’i ne kadar özliyorum. Ona ne kadar ihtiyacım var. O olsa kesin bir planı olurdu...*

O halde bir süre kaldıktan sonra, Aslı arkadaşından ayrılıp geriye çekildi.

“Benim ikimizi iyi hissettirecek bir planım var,” dedi umutla. “Spora başlamaya ne dersin?”

Ahu burnunu çekti. “Zayıflayamam belki, ama daha fazla şişmanlamamı engeller belki.” Sonra zayıf bir gülümseme belirdi. “Tamam o zaman başlıyoruz.” Aslı gibi güvensiz hissetmenin ne kadar yorucu olduğunu düşünüyordu Ahu. Hayatı boyunca hep hayranlık duyulan, kıskanılan başarılı ve özgüvenli kadın olmuştu. Şimdiyse kendini iyi hissetmek için başkasından duyacağı iyi sözlere ihtiyacı vardı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Hakan, Sema gittikten sonra çok önemli bir toplantıya katılması gerektiği için Aslı’yı aramayı ertelemişti. Şimdiyse o toplantıdayken ortaya çıkmış acil bir sorunu halletmeye çalışıyordu.

Saat altı olmuştu bile ve yakın zamanda işten çıkabilecek gibi değildi. Evi arayıp Aslı’ya haber vermek istedi, ama telefon cevap vermiyordu.

Cep telefonundan da ulaşamayınca ne düşüneceğini bilemedi. İşine dönmeden önce bir mesaj gönderdi. En azından bunu göreceğinden emindi. “Sabah olanlar için üzgünüm. Çok sorunlu bir gün. Hâlâ isteyim. Gecikeceğim. Seni seviyorum,” yazıp göndermişti. Telefonu çalışma masasına bırakıp, işine tekrar daldığında bir süreliğine Aslı’ya ulaşamadığı aklından çıkmıştı.

Aslı ise o sırada günün stresinden arınmak için Cosmo’da okuduğu fikirlerden birini uygulamaya karar vermişti.

Eve dönerken Akmerkez’e uğrayıp, banyo tuzu, kokulu mumlar, aromalı yağlar ve bir şişe şarap almıştı. Kendini şımartma operasyonu gerçekleştirecekti. Şu anda da mum ışı-

ğının loşluğunda, küvette köpüklerin arasında yatmış, şarabını yudumluyor ve müzik dinliyordu.

İçeride çalan telefonda haberi olmadığı gibi, bir ara o kadar gevşemişti ki uyku ile uyanıklık arasında bir yerdeydi. Sonunda küvetten çıktığında, bornozunu üzerine geçirip birazcık kestirmeye karar verdi.

Hakan arabadan indiğinde başını kaldırıp dairesine baktı. Işıklar yanmıyordu. Demek ki Aslı evde değildi. İçini anlam veremediği bir telaş kaplamıştı. Binanın girişindeki görevliye sormaya karar verdi.

“Merhaba Aslı Hanım geldi mi? Gördün mü?”

Görevli olumsuz cevap vermişti. Demek haklıydı, eve gelmemişti. Yukarı çıkarsa kendini, Aslı’nın yokluğunun ve evde bıraktığı kokusunun karşılayacağını düşünerek kalbi sıkışmıştı. Kravatını gevşetip, gömleğinin iki düğmesini açtı. Ne yapacağını bilemez halde parmaklarını saçlarından geçirdi. Aslı’nın yerinde başka biri olsa, bu kadar endişelenmezdi. Ama Aslı kadar kırılgan ve sorunlar karşısında kaçmaya hazır ürkek bir kadın söz konusu olunca her şey farklıydı. Telefonlarını açmamıştı. Mesajına cevap vermemişti. Evde yoktu ve sabah telefonu kapatırken onu rahatsız etmeyeceğini söylemişti. *Demek ki evine gitmiş. Evet orada olmalı* diye düşünerek tekrar arabasına atladı ve yakınlardaki küçük dairenin yolunu tuttu.

Orada da olmadığını görünce bir an ne yapacağını bilemedi. Keşke bu kadar beklemeseydi onu aramak için. Hava kararmıştı ve kadının gidebileceği tek yer arkadaşlarının yanındı. *Sibel İstanbul’da olmadığına göre Ahu’da olmalı* diye düşündü ve cep telefonunu çıkarıp numarayı tuşladı. Aslı’ya ulaşamadığını anlattığında, Ahu’nun her zamanki serinkanlılığından eser kalmamıştı.

“Siz erkeklerin nesi var anlamıyorum. Sayenizde bütün arkadaşlarımı bir bir kaybediyorum. Burada değil Hakan. Nerede olduğunu bilmiyorum ama bir an önce bulsan iyi olur. Yoksa hiç uğraşmadan Sema’ya dönsen daha iyi,” diye azarlar tonda konuşmuştu.

“Sana Sema’dan bahsetti mi? Demek çok kızmış.” Hakan daha da tedirgin olmaya başlamıştı.

“Kızmak değil... Kırılmak. Senin o kadını bu kadar yakınlarında tutman onu kırıyor. Neden mesafe koyamıyorsun?”

Hakan derin bir iç çekti. “Ahu o kadar basit değil. Annesiyle annem kardeş gibi. Ona ters laf edersem, Aslı’nın annemle hiç şansı olmaz. Zaten neden Sema’ya takıyor ki... Bana ve sözlerime güvenmesi gerek,” derken endişe ve panik Hakan’ın öfkesini tetiklemeye başlamıştı.

Ahu kararlı bir şekilde göz dağı vermişti. “Arkadaşımı üzersen karşında beni bulursun. Şimdi git ve onu ara. Ben de ulaşmaya çalışacağım. Belki benim telefonumu açar.”

Hakan ne yapacağını bilemiyordu. Sabahtan beri doğru dürüst bir şey yememiş, açlıktan midesi kazınıyordu. Öte yandan ağzına bir tek lokma koyacak iştahı kalmamıştı.

Arabasına binip ellerini direksiyona koyup öylece beklemeye başladı. Nereye gidebilir, ne yapabiliirdi ki? Belki de en iyisi eve gidip, orada beklemektir. Herhalde sonunda dönerdi. Dönmeliydi.

Akşam olmuş, karanlık bastırmıştı. Baran oteldeki odasında, yine içiyordu. Zaten Dubai’de otel dışında bir yerde içmesi pek mümkün değildi. Gömleği pantolonundan dışarı çıkmış, düğmeleri açık vaziyette oturduğu koltukta kalmıştı. Elinde son zamanlardaki en yakın arkadaşı viski bardağıyla gözlerini kapatıp başını geriye yaslamıştı.

Henüz üçüncü kadehte ve ayık olmasına rağmen, içindeki öfke yerini çoktan özleme bırakmıştı. Yanındaki sehpadan cep telefonunu aldı ve İstanbul’daki sekreterini aramaya koyuldu.

“Yarın sabah İstanbul’a döneceğim. Benim için bilet al-dırmanı istiyorum. Sonra teyit etmek için aramana gerek

yok. Mesaj atman yeterli,” dedikten sonra sekreterinin “Peki Baran Bey,” demesine bile fırsat vermeden telefonu kapatmıştı.

Telefonu elinden bırakmadan, parmağını tuşların üzerinde gezdirmeye başladı. Kendisiyle mücadele halinde gibiydi. Parmaklarına, kendisinin değil, bir yabancıнын parmaklarıymış gibi bakıyordu. Başparmağı telefonundaki en son aranan numaraları gezinirken çiftliği aramaya başladığının bile farkında değildi.

Telefona çıkan Emine Hanım’a sadece Sibel’le görüşmek istediğini söyledi. Gereksiz konuşmalara tahammülü yoktu. İhtiyacı olan sadece onun sesini duymaktı. Emine Hanım’ın Sibel’e telefonu uzattığını, yaşanan sessizlikten karısının şaşırıldığını, hatta kararsızlık içerisinde olduğunu duyabiliyordu hattın diğer ucundan.

Sonunda Sibel telefonu eline alıp, mümkün olduğunca dingin bir ifadeyle “Alo,” demişti. Kocasının, orada geçirdiği her andan nefret ettiğini, Baran’a duyduğu öfkeyle sabahlara kadar yataкта dönüp durduğunu, artık mutsuzluğunu hissedemeyecek kadar içinin boşaldığını anlayıp keyif almasını istemiordu.

Baran bir şey söylemek istedi ama söylenecek ne vardı ki? Tek istediği karısının sesini, nefes alışını duymaktı. Ama bunun yerine gayet soğuk ses tonuyla sordu: “Benimle konuşmak istemişsin. Dinliyorum.”

Sibel hazırlıksız yakalanmıştı. “Aramayacağını söylemişsin. Beklemiyordum açıkçası. Bu durumda buraya gelmiyorsun sanırım.” *Bu durumda burada daha ne kadar kalacağım? Lütfen artık gitmeme izin ver. Hayatımı ve haklarımı bu şekilde elimden alamazsın* diye düşünürken tek söyleyebildiği “Bu ayı da burada mı geçireceğim?” olmuştu.

“Belki de bütün seneyi... Henüz karar vermedim,” derken ondan uzakta geçecek bir senenin nasıl olabileceğini düşünerek tadı kaçmıştı. *Bu noktaya gelmek zorunda mıydık? Bu*

kadar inat etmek, bu kadar umursamaz olmak zorunda mıydın? Tek istediğim seni sevmeme izin vermendi. Senden beni benim seni sevdiğim kadar sevmeni bile beklemedim.

“Peki bu arada aileme ve hatta kendi aileme ne diyeceksin?”

Baran birden hatırlamıştı. “Belki yakında oradan aldırırım seni. Annemin yanında kalırsın bir süre.”

Sibel dehşete düşmüştü. Çiftlikte kalmayı tercih ederdi. “Bunu bana yapamazsın. Annen benden nefret ediyor. Hayatımı zindana çevirir,” diye yakındı.

“Neden normal aile yaşantısını hep bu tarz olumsuz sıfatlarla tanımlıyorsun anlamıyorum. Tek yapman gereken ev düzenine uyum sağlayıp, çevrendekilere karşı biraz daha duyarlı olmak.”

Sibel acı bir kahkaha attı. “Duyarlı olmaktan bahsedenin sen olması ne tuhaf değil mi?”

Baran tüm konuşma isteğini kaybetmiş, sesi buz gibi bir hal almıştı. “Görüyorum ki, hâlâ dünya senin çevrende dönüyor. Hiç şaşırmadım. Başka diyeceğin bir şey yoksa kapatıyorum.”

“Baran...” diye atıldı Sibel son bir umutla. Onu yumuşatacak bir şeyler söylemeyi çok istiyordu. Ama kelimeleri bir türlü çıkaramıyordu. “Yanlışlarım olmuş olabilir. Ama lütfen mantıklı ol, beni bu şekilde hapsedemezsin buraya.”

“Neden? Babam daha önceden yapmıştı...”

Duydukları karşısında, Sibel’in ağzı açık kalmış, başka bir şey söyleyememişti.

Telefonu kapatır kapatmaz, hışımla odasından çıktı. Emine Hanım yine telefonu almak için bekliyordu.

“Emine Hanım biraz içeri gelir misiniz? Bir şey sormak istiyorum,” dedi otoriter bir tavırla.

Kadıncağız bu ani hareketle irkilmişti. Sibel’in arkasından telaşla içeri girdi.

“Lütfen oturur musunuz? Kocamı tanımadığımı söylerken çok haklıydınız. Oradan buradan duyduğum lafları

birleştirep, resmi tamamlamaya çalışıyorum. Ama bulduğum hiçbir parça yerine oturmamış gibi, kafamı daha fazla karıştırmaktan başka bir işe yaramıyor. O nedenle kocam ve ailesi hakkında bildiğiniz her şeyi, tüm karanlık detayları anlatmamızı istiyorum.”

Kadıncağzı gayri ihtiyari kapıya doğru kaçamak bir bakış atmıştı. Bunu fark eden Sibel “Ben istediğimi öğrenene kadar siz buradan çıkmayacaksınız Emine Hanım,” dedi.

“Lütfen beni zor durumda bırakmayın. Baran Bey’den habersiz size ne anlatabilirim ki?” dedi yalvaran gözlerle.

“Gerçekleri istiyorum. Aksi takdirde sadece öğrenmek için her şeyi yapmam, burada geçen süremde hayatı herkese zindan ederim. Nasılsa öyle de böyle de mutsuz olduğuma göre... İki üç kişinin daha benden nefret etmesi umurumda değil. Hatta kendimi daha iyi hissedeceksem neden olmasın?” dedi gözlerini bile kırpmadan, gayet sakin bir şekilde.

Emine Hanım, karşısında oturan kadının zor bir dönem geçirdiğinin, psikolojisinin bozuk olduğunun farkındaydı. Ama yine de gösterdiği yaklaşım kabul edilebilir değildi. Öte yandan güçlü kalmak adına gösterdiği çaresiz çırpınırları, kadına dokunmuyor değildi. Ne de olsa aynı şeyleri yaşayan başka bir kadın tanımıştı yıllar önce. Yine aynı kadının zamanla yaşama sevincini yitirip solup gittiğine, mutsuz bir insana dönüştüğüne de tanık olmuştu.

Anlatacaktı. Belki bazı bilgilerin açıklığa çıkmasını beyine bırakacak, bazı çirkin detayları atlayacak ve gerektiği kadarını paylaşacaktı.

“Baran daha iki yaşındayken, bir gün babası annesini, ablasını ve Baran’ı buraya getirip bıraktı. Hiçbir şey söylemeden öylece gitmişti ama ona bakan herkes çelik gibi soğuk ifadesi altında volkan gibi patlamaya hazır bir öfke olduğunu bilirdi. Bir şeylere çok kızdığı anlaşılıyordu, ama ne olduğunu hiçbirimiz bilmiyorduk. Sadece Zehra Hanım her şeyin farkındaydı. O da tek kelime etmemişti. Aralarından her ne geçtiyse, vakur duruşundan hiç ödün vermemişti. Hepimiz bunun sezonluk

ziyaret olduğunu düşünüp, farkında olmadan Zehra Hanım gibi beyimizin dönüşünü bekler olmuştuk. Ama günler haftaları, haftalar ayları kovalayıp da sonunda bir sene geçtiğinde, umutlar da tükenmişti. Bu süre zarfında ne gelen olmuştu ne giden. Gerçi ihtiyaçları eksiksiz gideriliyordu, çocukların da keyfi yerindeydi ama Zehra Hanım gözümüzün önünde her geçen gün eridi. Geldiğinde güzelliği ile herkesi dönüp baktıran kadın bir sene sonra ruh gibi olmuştu. Üç yaşındaki Baran bile annesinin neden hiç gülmediğini sorar olmuştu.

Sonradan yavaş yavaş bunun nedenini anlamaya başladık hepimiz. Kaldıkları sürece kocasının yüzünü göstermediği on yaşındaki oğlu, kayınvalidesinin yanında kalıyordu. Zehra Hanım evlat hasretinden perişan olmuştu, diğer çocuklarına ilgi ve sevgi gösterecek enerjiyi bulamıyordu. Baran o dönemlerde hep çevremde dolanır, beni annesi gibi görürdü. Ona ilgi gösteren, şımartan, onunla oyunlar oynayan hep ben olmuştum. Her şeye rağmen ablasının tam tersine, çok uyumlu ve mutlu bir çocuktü. Sanırım çiftlikte yaşamının tüm özgürlüklerinden faydalandığı için keyfi yerindeydi.”

Sibel duyduğu pek çok şeyin kendi durumuyla benzerlik göstermesi karşısında paniğe kapılmış, korkarak nedenini sormuştu. “Zehra Hanım kocasını bu kadar kızdıracak ne yapmış peki?”

“Çok ketum bir kadındır. Asla kendi ağzından duymadık ama söylentilere göre, Zehra Hanım on altı yaşında kocası İbrahim Bey ile evlendirilmiş. Evliliklerinin ilk iki yılı çocukları olmamış. Kayınvalidesi de elini çabuk tutup köyden başka bir kız ayarlamış. İbrahim Bey ailenin büyüğü olduğu, tüm mal varlığı ve kontrolü oğluna geçeceği için, erkek çocuk sahibi olması çok önemliydi. İbrahim Bey’in gözü karısı Zehra Hanım’dan başkasını görmese de, sorumluluk ağır basmış ve annesinin dediğini yapmış. Zehra Hanım’a üzülmemesini çünkü onun yerinin her zaman farklı olacağını söylese de, karısı her şeyin zamanla değişeceğinin farkındaymış. Nitekim yeni eş hemen hamile kalmış.”

Sibel'in şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Sanki dinlediği, kendisiyle bağlantısı olan insanların hikâyesi değil de, bambaşka bir dünyada olanlardı.

"Erkek doğurmuş deme..."

"Hayır, neyse ki kız çocuk doğurmuş. Tabii bu arada Zehra Hanım Baran'ın abisine hamile kalmış. Çocuk doğduktan sonra, konumunun hem güçlenmiş hem de garantilenmiş olduğunu düşünerek rahatlamış. Fakat çocuk büyümeye başladığında fark etmiş ki, çocuğunun üzerinde hiçbir hakkı yok. Kayınvalidesi sevgi göstermesine bile izin vermiyormuş. İleride aileyi yönetecek erkek ya, duygusallığa yer yokmuş ona göre. Kayınvalidesi ile sürtüşmeleri gittikçe artınca, kocası arada kalmış. İlk başlarda idare etmeye çalışsa da, sonunda annesinin etkisi altında kalmaktan kurtulamamış. Hatta bir gece olaylar o kadar ileri gitmiş ki, annesinin kışkırtmasıyla karısını dövmüş. Bu arada imam nikâhlı diğer eşi fırsatı değerlendirip, cilveyle nazla kocasının aklını çeliyormuş. Başka bir deyişle adam karısından kaçıp huzuru kumasında buluyormuş. Böyle devam ede ede yıllar sonra, sonunda iş karısını göziünün önünden uzaklaştırmaya kadar gitmiş. Yirmi sekiz yaşında, güzeller güzeli karısını iki çocuğuyla buraya atıp, bir sene uğramadı. Sonra ara ara geldi ama her ziyareti karısını daha fazla üzmekten öte gitmez olmuştur. Bunu görerek büyüyen Baran, babasına için için hırslandı. Sonunda aklı biraz ermeye başladığında bir gün babasını çok kızdıracak sözler söylediğinde, babası onu kemeriyle dövmüş, çocuk korkudan ve acıdan tir tir titremiş, çığlıkları neredeyse civar köylerden duyulmuştu." Acı hatıralar kadının gözlerini doldurmuştu. Kafasından tüm çirkinlikleri kovalamak istercesine elini havada salladı. "Neyse sonuçta demek istediğim, yaşadığı bunca olumsuzluğa rağmen, çevresindekilere karşı son derece duyarlı bir çocuktur. Okula başladıktan bir sene sonra İstanbul'a döndüler ama yazları burada geçirmeye devam ettiler. Bir kaç yıl sonra Kadir'e hamile kalınca Zehra Hanım kocası ile işlerin tekrar düzelmeye başlayacağına dair umutlanmaya başladıysa da, en köklü değişiklik

Baran Bey'in abisinin ansızın ölümüyle yaşandı. Annesi Baran Bey'e çok düşkündür. Abisi o korkunç kazada hayatını kaybedince, Baran Bey birden ailenin gözbebeği oldu. Babası artık onunla daha fazla ilgilenir, ona daha fazla önem verir hale geldi. Beyimin ise ilk yaptığı, annesini hak ettiği konuma geri taşımak oldu." Derin bir nefes alıp verdi. "İşte böyle Sibel Hanım. Bizi biz yapan geçmişimizdir. Geçmişini bilmeden birini gerçekten tanıyamazsınız."

Sibel bir şey söyleyemiyordu. Gözlerinden sessizce akan damlalar yanaklarını ıslatmıştı. *Elbette Baran için ağlamıyorum ama hiçbir çocuk bu kadar acıya maruz kalmamalı. Bir de benim çocukluğum sorunlu sanıyordum. Allah'ım neler yaşamış böyle...*

"Bunları ağlamanız için değil, kocanızı daha iyi anlamanız kim bilir belki onun çevresini, ailesini, geleneklerini daha iyi kavrayabilmeniz için anlattım. Tanıyabildiğim kadarıyla iyi birine benziyorsunuz. Beni bir anne olarak görüp tavsiyemi almak isterseniz size söyleyebileceğim tek şey, beyimin sıkıntılarla ve ağır sorumluluklarla geçen hayatında sorun değil çözüm olmaya çabalamanız. Çatışma değil, huzur getirmeye çalışın. Arkasında bir kadının, sevdiği kadının gücünü ve inancını hisseden bir erkeğin başa çıkamayacağı sorun yoktur," dedi gözlerindeki şefkat, gülümseyişindeki sıcaklıkla.

Kadının sevgisi ve anlayışı o kadar yoğundu ki, vaktiyle Baran'ın hayatında neden onu tutunacak dal olarak seçtiği ortadaydı. Buna rağmen bir gün olsun bu sevgi ve ihtiyacı suiistimal etmeyecek kadar da güvenilir bir insandı Emine Hanım. Sibel bu kadına herkesin neden Emine Ana dediğini şimdi daha iyi anlıyordu.

"Benimle paylaştığınız için teşekkürler. Bu gece nasıl uyurum bilemiyorum," dedi başını pencereden tarafa çevirip, bulutsuz gökyüzünde tembelce asılı duran aya bakarak. "Ama yarın sabaha farklı başlayacağımı hissediyorum."

Hakan anahtarı kilide sokup çevirdikten sonra kapıyı araladı. El yordamıyla bulduğu düğmeye basıp ışığı açtı. Ev son derece sessiz, sakın ve... terk edilmişti.

Kravatını çıkarıp, gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Bir ipucu bulabilmek umuduyla o gün aralarında geçen konuşmayı kafasında tekrar tekrar canlandırıyordu. Odaya gidip üzerini değiştirmeden önce, mutfığa uğrayıp soğuk bir soda almaya karar verdi.

Aslı içeriden gelen tıkırtılarla uyandı. *Hakan mı gelmişti?* Karanlıkta gözlerini açıp, şekilleri algılamaya çalışıyordu. Epeydir uyuyor olmalıydı. Şaşkın şaşkın gözlerini ovuşturken, Hakan içeri girip ışığı açtı.

Yüzünde oluşan hayret, yerini mutluluğa bıraktı. Hemen sevgilisinin yanına gidip sıkıca sarıldı.

"Aslı ben de gittin sanmıştım. Ne kadar zamandır ulaşmaya çalışıyorum neden hiç cevap vermedin? Biliyorum kızgınsın ama inan benim suçum yok emrivaki yaptı. Ama önemli olan burada olman," derken yüzünü, boynunu, saçlarını öpüyor, kokusunu derin derin içine çekiyordu. Uyku sersemliğini üzerinden atamamış Aslı ise, Hakan'daki tuhafılığı anlamaya çalışıyordu.

"Tabii ki buradayım. Başka nerede olacaktım ki?" diye sordu safça.

Hakan sevgilisinin yüzünü avuçlarının arasına alıp gözlerinin içine baktığı zaman Aslı adamın gözlerinin derinliklerindeki endişeyi görmüştü.

Hakan sevgiyle fısıldadı. "Haklısın başka nerede olabilirsin ki? Seni benden daha fazla kim sevebilir ki?" Aslının dudaklarına uzun ve yumuşacık bir öpücük kondurdu. "Neredeydin bunca zamandır peki?"

Aslı mahcup bir ifadeyle "Cosmo tarzı şımartmanın tadım çıkarıyordum," dedi.

Hakan bir şey anlamamıştı. "Cosmo tarzı ne?"

"Cosmopolitan'da okudum da... Kendinizi Şımartmanın

Yolları diye yazıyordu," dedikten sonra ekledi. "Ay of küveti doldurup içine girdim ve şarap içtim yani... Sonra da uyku bastırdı."

Son bir saattir yaşadığı stresin de etkisiyle sinirleri boşalan Hakan kahkahalarla gülmeye başladı.

"Hayatımda tanıdığım en eğlenceli kadın olduğumu söylemeliyim. Üstelik hiç çabalamadan."

Aslı şu anda Hakan'ı baştan çıkarmak için tüm ön koşullara sahip olduğunu düşünüyordu.

Öncelikle mis gibi kokuyordu, saçları ıslak ve son derece baştan çıkarıcıydı. İçtiği şarabın etkisiyle daha cüretkâr olması da bir artıydı. Ama en önemlisi de üzerinde sadece bornoz olmasıydı.

Hakan'ın omuzlarında gezinen parmakları, boynuna çikip, ardından göğsüne doğru inmeye başlamıştı. Gömleğinin yakalarından tutup kendine doğru çekti ve adamın dudaklarını tattı. Bornozunun kuşağını çözüp, omuzlarından indirdi. Hakan muzip bir gülümseyişle konuşmaya başladı.

"O bornozu sonunda çıkarmana sevindim. Hadi üstünü giyin de yemeğe gidelim çok açım."

Aslı şaşırmış ve hatta bozulmuştu, ama bir kez daha şansını denemek istedi. "Önce tatlıya ne dersin?"

"Az sonra söyleyeceğim şey için ömrümün geri kalan her günü pişman olacağımı bilsem de bu sefer önce yemek diyeceğim. Bağışla beni sevgilim ama sabahın beri çay kahveyle geçiştirdim ve bu halde zaten iyi bir performans sergileyebileceğimden bile emin değilim." Sırıtarak devam etti. "Ünümü lekelemekten şiddetle kaçınıyorum."

Aslı bornozunu tekrar omuzlarına çekip, somurtarak yattıktan indi ve giyinmek üzere gardıroba yönelmişti. *Harika kokuyorum, çıplağım ve çakırkeyifim... Beni baştan çıkarmak ne kadar zor olabilir ki? Reddettiğine inanamıyorum. Özellikle son bir haftadır bir hareket olmadığı düşünülürse. Allah'ım işte başlıyor... Biliyorum bir şeyler ters... Hemen acil plan yapmalıyım. Düşüncelerini cep telefonunun çalışı bölmüştü.*

“Alo?”

“Aslı çok kötüyüm.” Nazlı hattın diğer ucunda ağlıyordu.

“Nazlı? N’oldu? Birine bir şey mi oldu?” Aslı’nın rengi çekilmişti.

“Evet... yani hayır... ama Sinan’la ayrıldık. Gözümün önünde işe yeni sevgiliyle geldi. Herkes bana güldü. Daha da kötüsü...” Devamını getiremeden hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamıştı.

“Daha da kötüsü?” Aslı sanki kalbi vücudunun dışına fırlayacakmış da ona engel olmak istercesine göğsüne bastırıyordu. *Hamile olmasın lütfen... lütfen hamile olmasın...*

“Herkesten dedikodular duyuyorum... Biliyorsun işte ilişkimizin özel yanlarını paylaşıyormuş... Şimdi ne yapacağım ben?”

Oh çok şükür hamile değilmiş...

“Tamam sakin ol. Oralardan biraz uzaklaşmak iyi gelir. İstanbul’a gel. Biraz sakinleşince ne yapacağını konuşuruz. Ağlama artık... Nazlıcım herkes ayrılıyor zamanla bu kadar acı vermeyecek...”

“Ama o her açıdan ilkti Aslı. Anlıyorsun değil mi? İlkler de bu kadar kolay unutulur mu? Çok canım acıyor,” derken gerçekten cevabın ablasında olmasını umuyor gibiydi.

“Canım en kötü yaralar bile zamanla kapanır. Annemlerle konuşabilecek misin? Benim konuşmamı ister misin?”

Nazlı burnunu çekerek toparlanmaya çalıştı. “Hayır hayır... Annem sana hep muhalefettir. Teklif senden gelirse direkt reddeder. Ben işten çıkarıldığımı moralimin bozuk olduğunu söylerim. Şimdi kapatmam gerek eve geldim.”

“Tamam. Kendine iyi bak ve üzülmemeye çalış. Her şey iyi olacak. İnan bana.” *Zaten o çocuğu hiç sevmemiştim.*

Hakan arkası kendine dönük olan Aslı’nın omuzlarını okşadı. “Nazlı mı?”

Aslı başını sallayarak onayladı. “Ayrılmışlar. Çocuk çirkin şeyler yapmaya başlamış. Ben de buraya gel dedim.”

“İyi yapmışsın. Hem sana da değişiklik olur. Yeterince yerimiz var.”

“O buradayken benim evimde kalsak daha iyi olur bence. Yüzgöz olmak istemem.”

“Sensiz uyuyacağım anlamına mı geliyor?” dedi Hakan küçük çocuk gibi somurtarak.

Aslı üstünlüğü ele geçirmenin verdiği zevkle “Evet tatlım. Şimdi az önce reddettiğin teklif gözüne daha da değerli görünmedi mi?” diye karşılık verdi.

Hakan sırtıyordu. “Teklif hâlâ geçerli mi?”

“Hayır canım. Tek seferlik özel uygulamaydı.”

Hakan başını yana eğip “Kahretsin. Hayatımın geri kalanında pişman olacağımı biliyordum, ama bunun ilk beş dakikada gerçekleşeceğini aklımdan bile geçirmedi,” derken Aslı’nın bornozu tekrar ayaklarının ucuna düşmüştü.

“Pek âlâ... düşündüm de, senin için olmasa da kendim için bu fırsatı değerlendirsem fena olmayacak.”

Yirmi Yedinci Bölüm

Ertesi sabah Sibel güne her zamankinden çok daha geç ve bambaşka duygularla uyanmıştı. Çiftliğin her karışının, acı tatlı bir yığın anı barındırdığını bilmek, daha fazlasını tanıyıp öğrenme isteği uyandırmıştı. Kahvaltının servis edilmesini beklemeden mutfığa dalmıştı. Tüm yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle tüm çalışanları selamladı.

Uzun saçlarını arkadan örmüş, üstüne dar bir kot, ayaklarına da spor ayakkabılar geçirmişti ve bu haliyle çok genç ve enerjik görünüyordu.

“Bugün etrafı gezmek ve tanımak istiyorum. Düşündüm de, acaba eşiniz çiftlik sınırları dışına çıkıp, bana civar köylerde bir tur attırır mı?”

Sibel’in mutluluğu bulaşıcıydı sanki. Herkes hareketlenmişti. “Tabii söylerim. O zaman iyi bir kahvaltı yapmalısınız,” dedikten sonra Emine Hanım kızlardan birine kahvaltıyı hazır etmesini söyledi.

“Tamam o zaman, ben biraz dolaşıp geliyorum siz de rahat rahat hazırlayın,” diye karşılık verdi Sibel neşeyle.

Dışarı çıkıp bahçede dolanmaya başladı. Bir yandan da

etrafta gördüğü her ayrıntıya dikkat ediyordu. Baran'ın çocukken buralarda nasıl koştuğunu, ilerideki yaşlı ağaca tırmandığını ya da minicik elleriyle ahırdaki atların başlarını okşayışını hayal etmeye çalışıyordu. Farkında olmadan ayakları onu ahırda, Sultan'ın önüne kadar getirmişti.

Sultan onu tanımış, elma verdiğini hatırlamış gibi koklamaya başlamıştı.

“Üzgünüm, yanımda elma getirmediğim bugün. Ama söz bir dahaki sefere. Hem senle ben daha çok zaman geçireceğiz bundan sonra,” derken ürkekçe başını da okşuyordu.

Halil Usta yaklaşmış sordu. “Binmek ister misiniz?”

“Ama bilmiyorum ki...” dedi Sibel heyecanla. Aslında istediğine çoktan karar vermişti.

“Sorun değil. Ben size yardımcı olurum. Sadece tanışmak için zaten. Sahibinin kokusunu, ağırlığını tanıması, varlığını hissetmesi için. Baran Bey kimsenin binmesini istemediği için o kadar yalnız ve hareketsiz kaldı ki...”

Sibel başını çevirmiş, güzeller güzeli Sultan'ı hayranlık ve sevgiyle süzüyordu. “Peki o halde. Siz hazırlayın ben bekliyorum burada.”

Baran sekreterinden mümkün olan en erken uçağı ayarlamasını istemişti. Bütün gece uyumadığı için sabah uyanması da sorun olmamıştı. Hatta boğucu otel odasından kurtulmak için can atıyordu.

Uçakta yol boyunca düşünüp durmuştu. Sibel'i ilk kez Selim Bey'in ofisinde görüşünü, sonra Moonlight'ta konuşmalarını, ilk yedikleri yemeği, Sibel'in ele avuca sığmaz hallerini hatırlayarak yüzünde bir tebessüm belirmişti. Sonra ilk ayrılıklarının ve daha sonraki kavgalarının hayalinden canlanmış yüzündeki tebessümü silmiş, yerini gölgelere bırakmıştı.

Elleriyle şakaklarını ovuyordu. Uykusuz geçen gecenin ardından uçak yolculuğu fazlasıyla yormuştu. Kendini bitkin ve umutsuz hissediyordu. Bir an önce evine gidip, duş alıp rahatlamaya ihtiyacı vardı. Ama işte evini düşünmek, Sibel'in yokluğunu çağırıyordu yine. Nereye baksa, ne duysa, ne düşünse onu çağırıyordu. Aklından çıkarmanın bir yolunu bulmalıydı. Belki de bu akşam arkadaşları ile buluşup dışarı çıkar, kafasını dağıtırdı.

Uçağın inişe geçeceği anonsuyla beraber içini tuhaf bir tedirginlik kaplamıştı. Her zaman olduğu gibi, eve dönmek huzurunu hissetmiyordu.

Sibel'in olmadığı yer ev gibi gelmiyordu. Belki de hemen arabaya atlayıp, hiç durmadan çiftliğe gitmeliydi. Dün gece telefon konuşmalarında Sibel değiştiğine ya da değişmek istediğine, kendini özlediğine dair küçücük bir sinyal verse uçaktan indiğinde hiç düşünmeden ona koşardı. Ama o sadece kendini hapsetmeye hakkı olmadığından bahsedip, mantıklı düşünmesini rica etmişti. “Hayatımı elimden almazsın,” demişti. İsteddiği Baran değil, hayatıydı. Ama yine de bunun için bile taviz vermeye yanaşmıyordu. Keçi kadar inatçı ve dik kafalıydı. Sibel ile bir yere ulaşamayacakları ortadaydı. Vahşi bir at kadar özgür ruhlu ve hırçındı.

Az sonra Halil Usta'nın Sultan'ı ahırın dışına çıkarışını seyrederken, Sibel pırıl pırıl güneşin altında ne kadar asilce parladığını düşünüyordu. Nefes kesici bir güzelliği vardı. Halil Usta binmesine yardım ettikten sonra, denmesini bulmasını bekledi. Sonra bahçede yavaş yavaş turlamaya başladılar. Sibel hayatında daha önce hiç bu kadar canlı hissedip hissetmediğini düşünüyordu. Gökyüzü masmavi ve bulutsuz, güneş pırıl pırıldı. Ciğerlerini tertemiz havayla doldururken, tüm dünyayla başa çıkabilecek kadar güçlü hissediyordu. Hatta bu gece tekrar Baranla konuşmayı bile deneyebilirdi. Belki bu sefer tartışmadan kapatabilmeyi başarırlardı.

Hem zaten at için de teşekkür etmeliydi. Tabii eğer hâlâ onun atıysa. Yani olanlardan sonra belki de hiç vermeyecekti. Sonuçta bu geri adım atmak sayılmazdı.

“Şu ileride ne var Halil Usta?” diye işaret etti.

“Bahçenin devamı ama daha çok ağaçlık. Gitmek isterseniz gidebiliriz o tarafa,” derken bir yandan da atı o yöne doğru çekiyordu.

Sibel serin Eylül sabahında hafif ürperdiğini hissetti. Karını da çok acıkmıştı hani. Çok fazla gezinmeden dönseler iyi olacaktı. Açlık ve sallantı midesini bulandırmaya başlamıştı.

“Vazgeçtim Halil Usta. Dönelim bence, biraz başım döndü,” dedi. Taşlık dönüş yolunda ilerlerken, bir grup çocuğun eğilmiş bir şeylerle uğraştığını fark ettiler.

“Kim bu çocuklar?”

“Çalışanların çocukları. Yakında okul açılacak. Okul başlamadan ne haylazlık yaparsak kârdır, diyorlar,” dedi Halil Usta gülerek.

“Baran da buradaki okula mı gitti?”

Adam onu onayladı. “İlk yıl evet. Ama okul o kadar bakımsız ve derbeder durumdaydı ki, ertesi yıl İstanbul’a dönmeye karar verdi annesi.”

“Demek öyle.” Sessizlik olmuştu. “Evet aslında elimizdekilerin kıymetini bilmiyoruz hiç, değil mi? Yani benim gittiğim okulu düşününce, ancak şimdi ne kadar şanslı olduğumu anlıyorum. Bu zavalı çocuklar...”

Halil Usta gülümsedi. “Artık onlar da şanslı Sibel Hanım. Baran Bey üç yıl önce buraya çok güzel bir okul yaptırdı. Hâlâ her geldiğinde ziyaret eder. Gerçi çok sık gelemiyor artık, ama olsun. Okul yönetimi her ihtiyacında, onu kolaylıkla arayabileceğini biliyor. Ne de olsa çok yükü var Baran Bey’in. Her şeye yetişmek zorunda. Haylaz kardeşi de pek yardımcı olmuyor değil mi?” dedi babacan bir tavırla.

Sibel gülümsedi. “Gördüğüm kadarıyla hayır. Ama sanırım Baran da ona kıyamıyor. Kendi yaşamadığı özgürlükleri

rahatça yaşasın istiyor.” Tuhaf bir biçimde ilk kez kocasından bahsetmek, tedirginlik yerine huzur veriyordu.

Çocukların yanından geçerken Sibel ne yaptıklarını merak ederek başını öne doğru uzatıp baktı. Bakmasıyla beraber, yanan ateşi ve arkasından silah sesi kadar güçlü patlamaları duyması bir oldu. Gürültüyle ürken atı şaha kalktı. Halil Usta kontrol etmek için uğraşıyordu, ama ne yazık ki Sibel dengesini uzun süre koruyabilecek kadar tecrübeli değildi. Sonunda kaçınılmaz gerçekleşmiş, at Sibel’i üstünden atmıştı. Halil Usta ne yapacağını bilemez halde çocukları Emine Ana’yı çağırmaya yolladı.

Az sonra arabada sağlık ocağına doğru yol alırlarken, bininci hâlâ kapalı olan Sibel’in yüzü, fazlasıyla kan kaybettiği için kireç kadar beyazdı.

Plazadaki dairesinde duştan çıkmış kurulanırken telefonu çalmıştı. Arayan Eda’ydı. Akşam doğum günü vardı Baran’ı da görmekten mutlu olacağını söylüyordu.

“Bakarız Eda. Çok yorgunum. Daha yeni geldim Dubai’den.” Baran bir an önce geçiştirmeye çalışıyordu.

“Aman Baran ya... Sen hep Dubai’ye giderdin, ama hiç böyle yorgun dönmezdin. Evlendin diye arkadaşlığı keseceksen açık konuş,” diye sitem etmişti Eda.

“Ne alakası var Eda ya... Yorgunsam yorgunumdur, yalan mı söyleyeceğim? Şimdi dinleneyim biraz. Akşama toparlanırsam gelirim, anlaştık mı?”

“Tamam... Sibel’i de getir,” diyerek ağzını yoklamış, dedikoduların ne kadar doğru olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Baran ifadesiz bir şekilde “Sibel Yalova’da çiftlikte,” dedi ve sonra da ekledi “akşam gelirim. Görüşürüz...”

Rahatsız edilmemek için telefonunu sessiz duruma alıp, salondaki bardan kendine bir kadeh viski aldı. Yatak odasına geri dönüp, yatağa uzandı. Kısa süre sonra sızıp kalmıştı.

Bu arada ona ulaşmak için defalarca arayan Emine Hanım, sonunda ne yapacağını bilemez halde sağlık ocağındaki doktorun önerisini, Sibel'in Yalova Devlet Hastanesi'ne naklini kabul etmekten başka çareleri olmadığına karar vermişti.

Ancak bir saat sonra kendine gelen Baran, Emine Ana'nın aramalarını fark edip, merak ve endişe ile geri döndüğünde duyduklarına inanamamıştı.

"Nasıl attan düştü? Ata niye bindi ki? O ata binmeyi bilmez ki? Kim izin verdi?" Korkudan çılgına dönmüştü.

"Baran Bey, kendisi çok istemiş. Sultan çok uysal bir at, normalde bir şey olmazdı ama..."

"Ama olmuş işte! Dua edin de ciddi bir şey olmasın. Yoksa o atı da, ata bindireni de yaşatmam. Doktorlar ne diyor?" Çaresiz hissettiği anlarında hep olduğu gibi öfkesine sığınıyor, ondan güç alıyordu.

"Bize pek bir şey demiyorlar. Kanaması vardı onu durdurmaya çalışıyorlardı."

"Hemen geliyorum," dedikten sadece beş dakika sonra otoparktan arabasıyla çıkmıştı. Kafasında yüzlerce soru ve ihtimalle çılgın gibi kullanıyordu spor arabasını. Hatta bir ara ona ulaşmadan yolda kaza geçirip ölebileceğini bile düşünmüştü. Ama yavaşlayamazdı. Ya o oraya ulaşmadan... Onu sevdiğini söyleyemedi... Dişlerini sıkınca çene kasları gerildi. Şu anda ağlamanın kimseye faydası olmazdı. *Onu oraya bırakırken ne düşünüyordum ki? Şimdi sadece iyi bir tedavi alamadığı için onu kaybedersem hayatımın geri kalanında bu vicdan azabıyla yaşayabilir miyim ki? Onun kokusunu koklamadan, bedenini kucaklamadan yaşayabilir miyim ki? Neden babamın izinden gitmek zorundaydım ki sanki... Üstelik anneme yaşattıkları her şeyi görüp ondan ölesiye nefret ettikten sonra...*

İki saat sonra hastaneye vardığında, bu kadar kısacık sürede bu hızla sağ salım gelmiş olmasına kendi bile şaşırmıştı. Yolda ölseydi de fark etmeyecekti nasılsa...

Sibel'in bulunduğu odanın önüne geldiğinde, Emine Ana ve Halil Usta'nın endişeyle beklediklerini gördü. Yüz-

leri acıyla ve endişeyle gölgelenmişti. Baran hiçbir şey söylemeden odanın kapısını yavaşça açıp, Sibel'in iyice zayıflamış bedenini, örtülerin altında hareketsiz yatarken gördüğünde gözyaşlarını daha fazla tutamadı. Yanına oturup elini tutmaya bile cesareti yoktu. O kadar narin ve kırılgan görünüyordu ki... Saçlarını okşayıp, alnını öptü. "Bir daha seni hiç bırakmayacağım," diye fısıldadı. Dirseklerini yatağın kenarına koyup, yüzünü elleriyle kapatmıştı.

Sibel gözlerini açmadan zar zor duyulacak kadar cılız bir sesle sordu. "Söz veriyor musun?"

Baran başını kaldırıp yaşlardan bulanıklaşmış gözlerle karısına baktı. Sibel belli belirsiz gülümsedi. "Seni yanıma getirmek için ölmem mi gerekiyor?"

Baran gözyaşları arasında kahkaha attı. "Sen ve espri anlayışın hiç sınır tanımıyorsunuz değil mi? Patavatsızlığınızı özlüyorum." Karısının elini tuttu ve yanağına götürdü. "Seni özlüyorum."

Sibel gülümseyerek karşılık verdi. "Duyduğum acıya rağmen gülümseyebiliyorsam ben de seni gördüğüme sevinmiş olmalıyım," dedi.

Kapıda doktor belirdi. "Baran Bey siz eşiymişsiniz galiba."

Baran gözlerini Sibel'den ayırmadan "Evet öyleyim," dedi.

"Biraz dışarı gelebilir misiniz?"

Sibel'in gözlerinde endişe belirmişti. "Neden burada söylemiyorsunuz? Benimle ilgili değil mi? Duymak istiyorum."

Doktor tereddüt etmişti. Ama Baran başıyla onaylayınca çaresiz konuşmaya başladı. "Gerçi zaten eninde sonunda siz de öğreneceksiniz. Durumunuz iyi. Birkaç ufak tefek kırılma dışında ciddi bir sorun yok. Fakat ne yazık ki, düşme esnasındaki bebeğinizi düşürmüşsünüz."

Sibel ve Baran birbirlerine bakakalmışlardı. Baran karısının gözlerinde bir cevap aradı ama onun da en az kendisi kadar şaşkın olduğunu görünce, hiçbir şeyden haberi olmadığını anladı.

“Kanama bundan kaynaklanmış. Üzgünüm.”

Doktor odayı terk ettikten sonra, ikisi bir süre hiçbir şey söylemeden öylece oturdular. Sibel istemediği, hatta varlığından bile haberdar olmadığı bir bebeğin ölümü karşısında bu kadar hayal kırıklığına uğramasına şaşırmişti. Hatta bu ondan da öte, kaybetmenin verdiği tarifi imkânsız bir umutsuzluk, boşluk... hatta üzüntüydü. Sırtını yastıklara dayamış halde, başını önüne eğip, bakışlarını ellerinden ayırmıyordu. Baran'ın neler düşündüğünü, bundan kendini sorumlu tutup tutmayacağını bilemiyordu. Belki de şimdi arkasını dönüp giderdi... Her şey bu kadar karmaşık olmak zorunda mıydı sanki? Her keyifli buluşmanın ardından, bir darbe ile tüm umutlar yıkılmalı, ağzımızda acı bir tat mı bırakmalıydı. Neden güzel anlar bu kadar kısaydı? Çektikleri uzun ayrılıkları düşününce... Başını kaldırıp Baran'a bakmaya, onunla göz göze gelmeye korkuyordu. Onun bir gidişini daha kaldıracabilir miydi? Onun varlığı ile dopdolu bir dünyada, onsuz olmaya çalışmak ne kadar zordu. Her yerde izler, yaşanmışlıklar, onun kişiliğini oluşturan ve kocasını bugünlere getiren anılar ile çevriliyken, kokusu burnunda tütüyorken daha ne kadar umursamıyor gibi davranabilirdi?

Göz ucuyla kocasına baktı. Yüzünde çelikten bir maske vardı sanki. Duygusuz bakışlarından hiçbir şey anlamak mümkün değildi. Oturduğu sandalyeyi iterek ayağa kalktı.

Yumrukları sıkılı vaziyette “O atı kendi ellerimle vuracağım,” diyerek kapıya doğru yöneldi.

Her şey çok ama çok fazlaydı. Sibel'in kaldıracabileceğinden çok fazla. Onun hayatı hiçbir zaman bu kadar karışık olmamıştı. Günün tadını çıkarıp, olumsuzluklara odaklanmazdı. Hayatın güzelliklerini yaşamayı öncelik olarak belirlemişti. Şimdiyse güzel olan ne varsa bir bir yok oluyordu. Dokunduğu her şey elinde dağılıp, ufanıyor sonra da öfke rüzgârlarına kapılıp uçuyordu. Duyduğu hicrî kırıklar sanki kendisine ait değildi. Omuzları sarsılarak ağlayan da kendisi değildi. Hatta hastanede yatan da... Her şey kötü bir rüyaydı

ve bitmeliydi. Uyanacak ve sıcacık güvenli yatağında olduğunu görecekti. Ama sorun şuydu ki artık sıcacık ve güvenli yatağının nerede olduğunu o da bilmiyordu. Tıpkı artık nereye ait olduğunu bilmediği gibi...

Baran şaşkınlık karışık bir korkuyla arkasını döndü. Sibel'in yanına koşup yatağının yanında diz çöktü. Elini ellerinin arasına alıp öptü.

“Neyin var? Canın mı yanıyor?” diye endişeyle sordu.

Sibel dişlerini alt dudağına geçirip, gözlerini sıkıca kapattı. Gözyaşları yüzünde izler bırakarak süzülürken, başını sallayarak “Evet,” dedi.

Baran ayağa kalkmaya yeltendi. “Tamam hemen doktoru çağıracağım.”

Sibel elini bırakmadı, hatta sıkı çok daha sıkı tuttu.

“İçim acıyor Baran... Daha fazla öfke kaldıramıyorum... Hayatımdaki güzel şeylerin yok olmasını istemiyorum... Sultan'ı öldürmeni istemiyorum...”

Baran söyleyecek söz bulamıyordu. Gözleri Sibel'in yüzünden ilerideki pencereye kaydı. Dışarıda harika bir gün vardı. İçeride bugüne hiç uymayan bir hüznün. Sibel sandığından çok daha derin etkilenmişti yaşadıklarından. O an, o küçük bedeninin içerisinde inatla güçlü olmaya çabalayan, korkmuş ama bunu uzun süre itiraf etmeyecek kadar da gururlu kadını gördüğü işte o an, kalbinin ezildiğini hissetti. Onu eğip, bükmeye çalışırken aslında o çok değerli varlığın özünü yok ettiğini nasıl da görememişti. Gri dünyasında, bulutları aralayıp ıslık ıslık parlayan Sibel değil miydi âşık olduğu? Neden hüznü giydirmeye çalışıyordu ki karısına? Hayatında bunca yaşanmış acı varken... Hep önce kendi isteklerini düşünmüş, Sibel'i de ona ait olan herkes ve her şey gibi yönetmek istemişti. Oysa âşık olduğu yönetemediği, ele avuca sığmayan Sibel değil miydi sanki?

Elleri arasındaki, karısının narin beyaz elini dudaklarına götürüp parmaklarının ucunu öptü. “Sen nasıl istersen... Sibel bundan sonra istemediğin hiçbir şey olmayacak söz veri-

yorum. Sadece mutlu olmanı, yeniden parlamanı istiyorum. Parla ki, çevrendeki herkes ışığınla aydınlansın. En başta da ben... O kadar ihtiyacım var ki," derken karısının avucunu kendi yanağına götürmüştü.

Sibel gülümsemeye çalıştı. "Haklısın. Bensizlik sana hiç yaramamış. Çok dağınık görünüyorsun. Ama en azından bu halde kimse sana göz koymaz."

Baran karısının saçlarını okşadı. "Göz koyan mı var ki? Farkında değilim ben sadece sana bakıyorum."

"Yalancı sahtekâr. Her gittiğin yerde bütün kadınlar fırsat kolluyor üstüne atlamak için ve sen de farkındasın. Bana kalırsa..."

Baran işaretparmağıyla Sibel'in dudaklarına dokundu. "Şişşt. Artık bunları konuşmak yok. Sadece sen ve ben... Diğerleri umurumda değil."

Sibel gözlerini kapatıp başını yastığa dayadı. "Bana uyar. Sahip olup olacağım tek koca olduğuna göre, seni mutlu etmekten başka da şansım yok gibi."

Baran bozularak sessizleştiği an Sibel gözlerini açıp muzipçe gülümsedi. "Takılıyorum şaşkın. Biliyor musun bir gün bırak sana söylemeyi, kendime bile itiraf edeceğime inanmazdım ama..." diyerek duraksadı.

Kocası merakla tekrarladı. "Ama?"

"Ama seni seviyorum. Gerçekten seviyorum," dedikten sonra hafif mahcup başını önüne eğdi. "Yine de bunu sık sık hatırlatıp başıma kakmazsan sevinirim."

Baran sevgiyle gülümsedi "Ben de bunu duyacağıma hiç ihtimal vermiyordum. Duyduğumda da bu kadar sevineceğime..." Sonra da eklemeyi unutmadı. "Başına kakmayacağıma söz veriyorum. Her gün sadece sabah ve gece bahsedeceğime söz veriyorum."

Sibel gözlerini devirerek iç geçirdi. "İşte erkekler böyle. Bir de kadınları romantik olmakla suçlarlar. Bir kez seni seviyorum dedin mi, hayatının geri kalanında her günü bunu düşünerek geçiriyorlar."

Baran sırtıyordu.

Sibel birden ciddileşti. "Bebek için üzgünüm. Gerçekten. Bilseydim asla ata binmezdim."

Baran durgunlaştı. "Önemli değil. Zaten hazır değildin. İstedığında yine fırsatımız olacaktır."

Sibel samimi bir utangaçlıkla gülümsedi. "Aslında ben de bunu söylemek istiyordum. Senin çocuğunu doğurmak istiyorum. Hazırım ama..."

"Ama?" diye tekrarlamıştı Baran her türlü sözü vermeye hazır olarak.

"Ama Baran, cidden çok korkuyorum. Yani ben çok ama çok şişman olduğum zaman da beni sevmez ve etraftaki uzun bacaklı, zayıf kadınlara gönlün kayarsa... Şey gibi... biliyorsun işte," derken elini havada sallıyordu.

"Hayır bilmiyorum. Sibel anlamıyorsun değil mi? İsteseydim şimdi burada olmak yerine onun yanında olurdum, beni kim engelleyebilirdi ki?"

Sibel ürkekçe sormuştu. "Baban gibi değil mi?"

Baran'ın bakışları donuklaştı. "Babam gibi, evet." Çabucak kendini toparlayıp nerede olduğunu hatırladı. Sibel'e bakarken yüz ifadesi yumuşamıştı yine. "Benim babama dönüşmemi engelleme görevi sana düşüyor."

"Nasıl ama? Ya erkek doğuramazsam? Ya annen başka bir kız bulursa sana?" Sibel'in içindeki derin endişenin izleri yüzünden okunuyordu.

Baran'ın annesinin sözleri aklına gelmişti. Sibel'in başını tutup kendi göğsüne dayadı. Saçlarını okşayıp öptü. "Sana söz veriyorum hiçbir şey fark etmeyecek. Benim oğlum olmazsa Kadir var. O devam ettirir her şeyi. Bu hırslar uğruna yeterince hayat harcadı. Bizimkinin de feda edilmesine izin vermeyeceğim. Ayrıca söyledim ya, senin gibi bir kızım olsun, bana âşık etrafımda dolansın istiyorum."

"Hı hı... hep öyle derler ama aslında hepiniz erkek istersiniz."

“Sibel tek çocuğumuz olsun demedim ki... Dört çocuğumuzun ikisi de kız olsun,” diyerek göz kırptı.

Gözleri fal taşı gibi açılmış Sibel güçlükle yutkunabilmişti. “Dört mü?”

Yirmi Sekizinci Bölüm

O sabah Aslı ve Ahu erkenden buluşmuş, spor salonlarını dolaşıp bilgi alıyorlardı.

“Karar vermek başarmanın yarısıdır ya... Ben şimdiden forma girmiş gibi hissediyorum. Secret’ta ne diyordu? İnce düşünün... Kendimi ince düşünüyorum bu işi başaracağım,” diye kararlı bir şekilde konuşuyordu Aslı.

Arabayı kullanan Ahu ise gözünü kısmış sağ tarafta bir şeyleri okumaya çalışıyordu. Ani frenle durunca, Aslı sarıldı. “N’oluyor? Neden durduk?”

“Acil durum kodu...” dedi Ahu kemerini çözerken.

“O da ne demek oluyor şimdi?” Aslı etrafına bakınıyordu. Ahu’nun bahsettiği şeyi anlayınca “Ahu saçmalama ya şimdi bu muhabbetin üstüne mi yani...” dedi ama arkadaşı çoktan kapısını açmış, adımını dışarı atmıştı.

“Hamileyim ben kızım ya... Hayret bi’şey aşeriyorum. Çocuğumun suratının ortasında profiterol lekesi mi olsun?”

“Aman bana o hurafelerden hiç bahsetme. Hiç de inansım gelmiyor vallahi. Ben seni arabada bekleyeceğim.”

“Sen bilirsin, ama ben çikolata kaplı hamurların içerisindeki yumuşak kremanın ağzımda eriyişinin keyfini kendimden geçmiş bir halde sürerken geri dönmek için acele etmeyeceğim,” diye cevap verdi kafasını pencereden içeriye Aslı’ya doğru uzatarak.

Az sonra pastanede karşılıklı oturmuş, ikinci tabak profiterollerini yerken “Senden nefret ediyorum Ahu. Hatta seninle forma girme projesinin, formdan düşme projesine dönüşmesinden endişe ediyorum,” demişti.

“Spordan önce enerji olarak düşün,” diye karşılık verdi Ahu kaşığındaki çikolata sosu yalarken.

“Evet, akıntıya karşı kürek çekmek gibi yerimizde sayacağız. Daha fazla yiyerek yaptığımız spor, ancak şu anki halimizi korumamızı sağlayacak. Kusura bakma ama kilo vermeyeceksem o kadar çok para bayılmaya hiç niyetim yok.”

Ahu’nun cevap vermesine fırsat vermeden telefonu çaldı.

“Alo?”

“Ahu, selam ben Baran.”

Ahu oturduğu yerde dikleşti ve mağrur ifadesini takındı.

“Ha demek sensin... Arkadaşımı çiftliğe hapseden, örümcek kafalı,” dedi tersleyerek.

“Tamam ne desen haklısın, ama her şey değişti. Daha farklı olacak. Biz Sibel’le konuşup anlaştık. Belki zamanla sen de beni bağışlarsın.”

“Ben Sibel kadar bağışlayıcı olmayabilirim,” dedi bir havayla.

Baran hattın diğer ucunda gülümsüyordu. Sibel’in bu kadar sadık arkadaşları olduğu için çok şanslı olduğunu düşünüyordu.

“Tamam o zaman ben de daha çok çabalarım. Senden ve Aslı’dan bir ricam olacak.”

Ahu taviz vermemeye kararlıydı “Ne olduğuna bağlı...”

“Sibel küçük bir kaza geçirdi. Attan düşmüş.”

“Ne?! Sen bu kıza dertten başka bir şey getirmediğinin farkında mısın?”

“Ben burada değildim Ahu, yoksa izin vermezdim. Her neyse... şu an hastanede ciddi bir şeyi yok ama sinirleri çok yıpranmış durumda.”

“Hiç şaşırmadım.”

“Bir de bebeğini kaybetti bu kazada.”

“Ne?! Hiç bilmiyordum...” dedi Ahu şaşırmış ve üzülmüş bir halde.

“Onu eve götürmek istiyorum, ama biraz daha gücünü toplaması gerek. Acaba hafta sonu buraya, çiftliğe ziyarete gelir misiniz? Ben size araba gönderirim. Hafta sonu kalırsanız onun için çok güzel bir sürpriz olur diye düşündüm.”

Ahu kabul etmeliydi ki, Baran’ın yaptığı çok güzel bir jestti.

“Tamam, ben Aslı’yla konuşup seni ararım.”

“Can ve Hakan da gelebilirler.”

“E herhalde yalnız gelmeyeceğiz Baran. Gerçi ben hamile halimle de senin hakkından gelirim ya...”

Baran gülerek “Ondan hiç şüphem yok,” dedi.

Ahu ve Aslı aralarında konuşup, bir an önce destek için Sibel’in yanına gitmeye karar vermişlerdi. O akşamüstü Nazlı da gelecekti zaten. Aslı telefonda Hakan’a olanları anlatıyordu. Hakan telefonu çenesi ile boynunun arasına sıkıştırmış, sekreterinin getirdiği evraklara göz gezdiriyor, bazılarını imzalıyordu. Sezonun açılması nedeniyle Ağustos ve Eylül ayları televizyon sektöründe en hareketli dönemlerdendi. Bir süredir gevşek hareket ettiğinin bilinciyle, Hakan işlere daha sıkı sarılır hale gelmişti son zamanlarda.

“Yani hafta sonu çiftliğe gidiyoruz. Harika değil mi?” diye cümlesini soruyla noktalamıştı Aslı.

Adam ne dediğini kelimesi kelimesine takip edememiş olsa da, İstanbul’dan uzaklaşamayacağı ortadaydı.

“Aslıcım ben gelemem. Hafta başı Amerika’ya gitme olasılığım var. Daha önceden bahsetmiştim hatırlıyor musun?”

“Amerika mı? Ama orası çok uzak!” diye heyecanla atılmıştı Aslı.

“Evet tatlım, coğrafya bilginin iyi olduğu su götürmez bir gerçek,” diye takılmıştı sevgilisine.

“Demek istediğim uzun süreli gideceksin... Ama daha yapılacak çok şey var... Annemler aileni bekliyordu oysa ki...” Sesine yansıyan hayal kırıklığını gizleyebilmek için sustu.

“Biliyorum tatlım. Daha önce sonuçlandıramadığım için üzgünüm. Ama bu arada sen evin dekorasyonu ile ilgilenabilir, kardeşini gezdirebilir, annemle daha fazla zaman geçirebilirsin. Hem yalnız olmadığını bilerek daha rahat gideceğim.”

Aslı çaresizlikle iç geçirdi. “Peki nasıl istersen.”

“Tamam o zaman, annemle konuşup ikiniz için plan yapmasını isteyeceğim.”

Tam Aslı ‘Dur yapma, annenle baş başa kalmak istemiyorum,’ demek için ağzını açmıştı ki “İkinizin zaman geçirip, kaynaşması beni çok mutlu eder. Hayatımdaki en özel iki kadın,” diye devam etmişti Hakan.

Aslı “Evet tabii...” demekle yetindi.

Saat 7:45’i gösterirken, Nazlı ve Aslı takside, Aslı’nın evine doğru gidiyorlardı. Nazlı durmaksızın Sinan’dan bahsedip, ona sövüp sayıyordu.

“Neye üzülüyorum biliyor musun Aslı?” dedi birden dönüp yanında oturan kardeşine bakarak.

“Bilmiyorum canım neye?”

Ablasına sokulup fısıldadı. “Onun ilk olmasına.”

“Kendini kullanılmış gibi hissettiğinin farkındayım, ama bilemezdin böyle olacağını...”

Nazlı sinirli bir kahkaha attı. “Hayır canım ona üzülüyorum. Keşke ondan öncekiyle birlikte olsaydım diyorum. O zaman bu Sinan gerzeği kendini bir halt sanmazdı. Şimdi etrafta gururla dolanıyor. Beni bozdu, bıraktı diye. Sanki ben

istememesem bir şey yapabilirmiş gibi. Kurban durumuna düşmekten nefret ediyorum.”

Aslı’nın ağzı açık kalmıştı.

Nazlı ablasına göz ucuyla baktı. “Ne? Ne var?”

“Bana kalırsa sandığımdan çok daha hızlı atlatacağsın bu ayrılığı,” diye cevap verirken içinden *belki de atlattı bile ve ben bu içi intikam ateşiyle dolmuş azgın Nazlı’yla baş başa kaldım* diye geçirdi. Neyse ki hafta sonu çiftliğe gidecek ve herkesten uzak sakın, huzurlu vakit geçireceklerdi.

Baran doktorla konuşmuş ve ertesi gün Sibel’i eve götürmek için izin almıştı. Sibel de hastanede olmayı hiç istemiyordu zaten. Evde moralinin daha yüksek olacağını, daha çabuk toparlanacağını düşünüyordu. Baran haberi duymaz telefonu alıp aile doktorunu aramıştı.

Olan biteni kısaca anlattıktan sonra, çiftliğe gelerek karısını kendisinin de muayene etmesini rica etmişti.

“Ben Kadir’den rica ederim sizi getirir. Dilerseniz geceyi geçirip, ertesi gün dönersiniz. Ya da Kadir sizi hemen geri götürür.”

“Ben sekreterimle bir konuşup yarınki randevularımı öğreneyim, size haber veririm Baran Bey,” demişti doktor.

Baran söz konusu sağlık olduğunda, yıllardır onlarla bizzat ilgilenen aile doktorlarından başkasına güven duymazdı.

Telefonunda başka bir numara tuşladı. “Kadir yarın Doktor Bülent Bey’i alıp buraya çiftliğe getirir misin?”

“Sen döndün mü? Abi ya yarın Cuma... Akşam çıkacaktır. Nevzat götürse,” diye sızlanmıştı.

“Kadir Sibel attan düşüp yaralanmış. Bir de düşük yaptı. Sence senin hovardalık planların ne kadar umurumda? Yaşını başını almış adamı buraya getirtiyorum zaten... Yolda arkadaşlık etmiş olursun. Dikkatli kullan, acele etme. Akşam da kalacaksın gibi düşün, boşuna plan yapma,” dedikten sonra itiraz etmesine bile fırsat vermeden telefonu kapatmıştı.

Odanın kapısını açıp başını uzattı, Sibel ağrı kesicilerin etkisiyle hâlâ uyuyordu. Dudaklarındaki tebessüm yerini tedirginliğe bırakmış, kaşlarını çatmıştı. Hafif inilti çıkarıyor, belli ki kâbus görüyordu. Sadece rüya olsa bile, onu öyle korkmuş görmeye tahammül edemiyordu. Kim bilir hangi kötü anısını baştan yaşıyordu şu anda. Yatağa yaklaşp saçlarını okşadı alnını öptü. Sibel'in dudakları yine tebessümle gevşemişti. Baran odadaki rahatsız koltuğa oturup başını geriye yasladı.

Aradan ne kadar geçtiğini bilmiyordu ama gözlerini açtığı anda Sibel'in çoktan uyanmış onu izlediğini gördü. "İyi uyudun mu?" diye sordu karısına gülümseyerek.

"Hmm... evet çok etkili ilaçlarımış. Resmen kendimden geçmişim. Sen de öyle. Çok yorgun olmalısın. Neden eve gidip biraz dinlenmiyorsun?"

Baran doğrulup gözlerini ovuşturdu. "Başımdan ayrılma-yacağım gibi evde hiç uyuyamayacağımı da biliyorsun. Ben iyiyim. Senin iyi olduğunu bilmek yeter. Yarın beraberce evimizde uyuruz."

Sibel umutla sordu. "İstanbul'a mı dönüyoruz?"

Baran hayal kırıklığı yaşadığını görmekten nefret ediyordu. "Hayır aşkım. Biraz daha toparlanman gerekiyor. Önce çiftlikte kalacağız bir süre. Sonra sen yolculuk edecek kadar iyileşince istediğin yere gidebiliriz."

"Ama gitmeyeceksin sen değil mi? Ben yine yalnız kalma-yacağım di mi?" Sorarken sesindeki bir şey, gözlerindeki bir bakış Baran'a dokunmuştu.

"Tabii ki gitmeyeceğim. Sen beni istediğin sürece hep yanında olacağım," dedi yumuşak ve güven veren bir sesle.

"Tamam o zaman çiftliğe gidebiliriz," demişti Sibel rahatlayarak.

Ertesi gün öğleden sonra, Aslı ve Nazlı eşyalarını toplamış Baran'ın göndereceği arabanın gelmesini bekliyorlardı. Ahu ile Can arkadan kendi arabaları ile geleceklerdi. Can'ın işleri uzamış, Ahu da onsuz gitmek istememişti. Aslı

da Hakan'dan uzak olma fikrinden nefret ediyordu ama zaten Nazlı başındayken çok da seçeneği yoktu. Hakan'ın Salı günü Amerika'ya yolculuğu netleşmişti. Ondan iki hafta ayrı kalacak olmak mı yoksa annesiyle baş başa zaman geçirmek mi daha kötü, kestiremiyordu. Ama şu anda Nazlı durmaksızın söylenip dururken belki de en kötüsü onu dinleyemek zorunda olmak gibi geliyordu.

"Bak sana söylüyorum o Sinan köpeği, perişan halde sürünerek bana dönecek ve ben de ona tekme basacağım."

"Nazlıcım amacın Sinan'la ayrılığı atlatmaksa, her dakika ondan bahsetmek işleri kolaylaştırmaz inan ki," dedi Aslı baygınlık geçirmenin eşliğindeyken.

"İyi de onu atlatmak yaptıklarını unutmak değildir. Hem biliyor musun? Ben onu nasıl perişan edeceğim üzerine planlar yaparken, çok daha hızlı iyileşiyorum."

Evet ama ben hasta oluyorum bu arada diye geçirdi içinden Aslı.

Neyse ki evin zili çalmıştı da Nazlı ara vermek zorunda kaldı. Eşyalarını alıp, aşağıya inmeye başladılar. Merdivenlerde hâlâ Sinan'dan bahseden kardeşinin sadece on dakika susması için para bile teklif edebileceğini düşünüyordu Aslı. Kapıyı açıp da apartmanın dışına çıktıklarında, kendilerini bekleyen son model Audi'yi gördüğünde Aslı dualarının kabul olduğunu düşünerek içinden teşekkür etti. Sonunda Nazlı susmuştu. Hem de ablasının para vermesine gerek kalmadan. Kapının önündeki beyaz Audi kadar, onun yanında durmuş halinden hiç memnun görünmeyen Kadir de ilgisini çekmişti Nazlı'nın. Aşk acısı çeken ve gurur kırıklığının çenesine vurduğu kız kardeşi, bir anda her şeyi geride bırakmış yeni avını gözüne kestiren pantere dönüşmüştü.

Kadir'in gözlerindeki zevk pırıltısı Aslı'nın hiç hoşuna gitmemişti. "Şoförleri de çok hoşmuş," diye fısıldadı Nazlı.

"O Baran'ın kardeşi Kadir. Ve seni uyarıyorum Nazlı... beni de, ailemizi de onlara bulaştırma. Sakın beni utandıracak bir şey yapma," derken kardeşi çoktan öne geçmiş, ken-

dinden emin bir şekilde Kadir'e doğru ilerliyordu. Kadir öne atılıp önce elini sıktı ve çantasını alıp bagaja yerleştirdi.

Aslı uzun ve uykusuz geçecek bir hafta sonu olacağını düşünüyordu.

Ön koltukta oturmakta olan Doktor Bülent altmış yaşlarında, gür saçlarının büyük bölümü beyazlamış, son derece oturaklı ve babacan tavırlı bir adamdı. Aslı, doktorun Kadir ile konuşmasını fırsat bilerek, yanında oturan kardeşinin kulağına fısıldadı.

"Gözlerini dikip, yiyecekmiş gibi bakma. Aklından bile geçirme... Nasıl olacağını hayal etme. Sana nasıl olacağını anlatabilirim Sibel'e bakarak."

"Öff ya! Gözlerimi diktiğim falan yok. Ayrıca zaten evlenmeyi de düşünmüyorum. Hatta bir daha hiçbir erkeğe güvenmek gibi bir niyetim yok. Merak etme," derken bile gözleri dikiz aynasından kendine bakan Kadir'e kilitlenmişti. Aslı ayağıyla hafifçe dürtünce bakışlarını pencereden tarafa çevirmek zorunda kaldı.

Çiftliğe vardıklarında Aslı Sibel'i görmek için sabırsızlanıyordu. Baran onları kapıda karşılamış, Sibel'in geleceklerinden haberi olmadığı için uyumakta olduğunu söylemişti.

Aslı karşısındaki adamı ilk kez bu kadar yorgun ve yıpranmış gördüğünü düşündü. Sibel için gerçekten çok endişelenmiş olmalıydı. Uykusuzluktan gözlerinin altı karar-mış, elmacık kemikleri çökmüştü. Bu ayrılığın ikisine de iyi gelmediği ortadaydı. Neyse ki, tekrar bir araya gelmişlerdi. Baran, doktora olan biten her şeyi anlatırken bir yandan da hastaneden onlara verilen röntgenlerin bulunduğu büyük zarfı uzatıyordu.

"Dilerseniz hastanedeki doktorun telefonunu da verebilirim soracağınız sorular varsa," dedi.

"Önce bir uyansın da kızımız. Muayeneden sonra gerek duyarsam ararım merak etmeyin," derken eliyle Baran'ın omzunu hafifçe sıvazladı. Hâlâ karsını kaybetmeye bu kadar yaklaşmış olmanın şoku vardı üzerinde.

Aslı onlar için hazırlanmış olan odaya çıkıp eşyalarını yerleştirirken, Nazlı çoktan bahçeye çıkmış, bahsi geçen meşhur atı görmek için ahırın yolunu tutmuştu. Aslında atı çok da merak ettiği falan yoktu, tek düşündüğü ablasından ve dırdırından uzaklaşmaktı. *Meral'den kaçıp, küçük Meralcik'e sığındığıma inanamıyorum. En azından ötekini daha kolay idare ediyordum. Hayret bi'sey ya... namus bekçisi kesildi başıma! Sanki Hakan'la yediği haltlar farklıymış gibi. Kiminle istersem onunla beraber olurum. Kadir ya da başkası...*

Ahırdan içeri girmesiyle, yüzünü buruşturması bir oldu. "İyyy berbat kokuyor... İnsanlar atları neden bu kadar sever hiç anlamıyorum. Hepsi uyuz beygirler işte," diye söylenirken cevap Kadir'den gelmişti.

"Gerçekten kaliteli bir ata binene kadar bunu asla anlayamazsın."

Nazlı hafif şaşırmış ve biraz da kızarmıştı. "Ben atlarınızı kötülemek istemedim. Genel olarak at fikrinin abartıldığını düşünüyorum."

Kadir ise Sultan'a yaklaşmış, başını okşuyordu. "Atlar çok duygusal hayvanlardır. Sahiplerinin tüm duygularını hissederek. Mesela Sultan dün yaşananlardan dolayı çok üzgün. Çünkü sahibini yarı yolda bıraktığını hissediyor."

"İyi de onun suçu değilmiş. Çocukların saçma sapan oyunlarından korkmuş hayvan ne yapsın?"

"Evet ama yine de biliyor ki, uzun süre sahibi ona gelmeyecek. Bir de atların nesini sever insanlar biliyor musun?"

Nazlı omzunu silkti. *At terbiyecisi gibi bir halim mi var? Tabii ki bilmiyorum. Aslında merak da etmiyorum ama seninle muhabbete girmenin en kestirme yolu bu gibi şu an...*

"Özgürce kırlarda koşmalarını. Yeleleri savrula savrula, coşkuyla. Ama sonra o güzelim vahşi hayvanı alıp, evcilleştirmek için türlü numaralar denerler. Biz insanlarda, her şeyi istediğimiz gibi yapma takıntısı var değil mi?" Sultan'dan uzaklaşıp Nazlı'ya doğru yaklaştı. Gizleme gereği bile duymadan, bakışları zevkle Nazlı'nın üzerinde dolaşır gözle-

rinde son buldu. "Ben olsam hiçbir vahşi güzelliği, evcilleştirmek için uğraşmazdım," dediğinde Nazlı'nın elleri gayri ihtiyarı yanındaki çitleri kavradı.

Kadir yavaşça dönüp eve doğru ilerlerken Nazlı ilk kez ablasına hak verdi. Kadir'in tehlikeli biçimde sıra dışı olduğunu sezmişti. Ama bu tehlike ailesinden ya da yaşantısından kaynaklanmıyordu. Kendine olan güveninden ve bir kadını hiç uğraşmadan kolaylıkla avucunun içerisine alabilecek güce sahip olmasından ileri geliyordu. Nazlı'nın şu anda ihtiyacı olan son şey, kalbini bir erkeğin avuçlarına teslim edip sonra da nazik davranması için merhamet dilenmekti. Kadir'den ve çekim alanından uzak durmalıydı, duracaktı da...

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ahu Can'ı beklemekten sıkılmıştı. Çok da zaman kaybetmişlerdi zaten. Küçük valizini arakasından çekerek evden çıkıp asansöre bindi. Nasılsa arabasını Can'ın işyerinde bırakabilirdi. Pazartesi sabah önce uğrayıp arabasını alır, sonra eve giderdi.

Arabaya binip kemerini bağladı. Artık hamileler için olan özel kemerden alması gerekiyordu. Bu şekilde hiç güvenli olmadığını düşündü. Ani ve sert bir fren halinde, bebeğin başına gelebilecekleri düşünerek yüzü gerildi, beti benzi attı.

Tamam İstanbul'a dönünce ilk işim bu olacak. Can da ne kadar geç kaldı ya... Bütün günler içerisinde, özellikle bugün mü uzar mesai yani?

Arabasını park ederken, Can'ın arabasını aradı gözleri. Ama yerinde yoktu. Yukarı çıkıp sekretere sormaya karar verdi.

"Selam Can yok mu?" diyerek sekreterinin masasına yaklaştı.

"Dışarı çıktılar henüz gelmediler Ahu Hanım," dedi kadın gülümseyerek. "Hamileliğiniz iyice belirginleşmiş. Cinsiyeti belli mi?" diye sordu karnını işaret ederek.

Ahu'nun kafası meşguldü. Dalgın dalgın cevap verdi. "Evet kızmış. Toplantısı mı var dışarıda. Yalnız mı çıktı?"

"Bildiğim kadarıyla toplantısı yok. Ama acil bir şey çıkmış olabilir. Funda Hanım'la çıktılar." Funda adını duymak, Ahu'nun ensesindeki tüylerin diken diken olmasına ve başının dönmesine neden olmuştu. Hafifçe sekreterin masasına tutundu. Kadıncağzı hemen fırladı. "İyi misiniz?"

"Evet evet iyiyim. Sadece şu sıcaklar geçmek bilmiyor değil mi? Sanırım çok su kaybettim. Bana bir maden suyu istetebilir misin? Ben de Can'ın odasında bekleyeyim," diyerek odaya doğru yürümeye başladı.

Can'ın odası camlıydı bu nedenle dışarıyı rahatlıkla görebilecekti. Can ofise girdiği an onu görebilecek şekilde masasının başına geçip oturdu. Gözü bilgisayara kaydı. Acaba orda bilmesi, ya da bilmemesi gereken bir şeyler olabilir miydi? E-postaları hızlıca taradı. Funda'dan gelen iş içerikli olanlardan birini açıp okumaya başladı. Üslubu gayet sıcak ve samimiydi. Kimdi ki bu kadın bir iki haftada kocasıyla bu kadar samimi konuşabilecek cesareti buluyordu? Funda'dan gelen e-postaları taramaya devam etti. İçlerinden biri iş içerikli değildi. Reunion (Yeniden Birleşme) yazıyordu. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başlamıştı. Bir yandan parmakları beceriksizce mesajı açıp okumaya çalışırken, diğer yandan göreceği korkunç ihtimale hazırlıklı olup olmadığını tartıyordu kafasında. Vücudunun salgıladığı adrenalin en üst seviyeye ulaşmış, nabızı tavan yapmış ve o bir türlü bilgisayarın mouse'unu mesajın üstüne getirip açamıyordu. Çünkü tüm vücudu gibi elleri de titriyordu. Kapı tıklatılınca resmen yerinden hopladı.

"Pardon rahatsız etmek istemedim," demişti sekreter ne yaptığını ve neden bu kadar endişeli olduğunu anlamaya çalışarak.

"Önemli değil. Ben bu aralar biraz tuhafım. Çok çabuk irkilir oldum her şeyden." Kadın sodasını masaya bıraktıktan sonra çıkıp arkasından kapıyı kapatırken, Ahu tekrar mesa-

ja döndü. Kendine hâkim olmaya çalışarak, derin bir nefes aldı. Mesajı açıp okumaya başladı. Funda'nın bahsettiği reunion, Can'ın mezun olduğu kolejın reunion yemeği idi. Mezunların tekrar bir araya geldiği yıllık yapılan yemeklerden. Can ise cevap olarak, karısına soracağını ve eğer o da isterse beraber katılabileceklerinden bahsetmişti. Ahu tarihe baktı. Üzerinden neredeyse bir ay geçmişti. Neden Can kendine hiç bahsetmemişti ki bu yemekten? *Funda ile eskiden mi tanışıyorlarmış?* Bunu da gizleme gereği duymuştu... Daha başka neler gizliyordu acaba? Düşüncelere dalmış bir halde, başını hafifçe kaldırdığında Can'ın koridorda Funda ile yürüdüğünü gördü. İkisi de uzun boyluydu, kendinden emin ve çekici görünüyorlardı. Rahat bir şekilde sohbet edip bir konuda yorumda bulunuyorlardı. Sonra Can'ın söylediği bir şeye Funda kahkahalarla gülmüş, Can'da en çekici gülümsemesiyle karşılık vermişti. *Aman Allah'ım tıpkı... tıpkı sevgili gibi görünüyorlar* diye düşündü Ahu. Sonra bilgisayarın başında olduğunu hatırlayıp aceleyle mesajları kapatmaya çalıştı. Bütün mesajlar takılmış bir türlü kapanmıyordu. Tekrar tekrar kapatma tuşuna basmıştı ama işte bilgisayarın inadı tutmuştu. Ahu kalbinin bu heyecana daha fazla dayanamayacağını düşünerek, tam gözyaşlarına boğulmak üzereydi ki, elektrikler kesildi ve saniyeler sonra jeneratör devreye girdiğinde bilgisayar çoktan kapanmış Ahu'ya toparlanma şansı vermişti.

Sibel sonunda uyanıp da Aslı'yı karşısında görünce dünyalar onun olmuştu. Yüzünde açan gülücükler ve etrafına yaydığı enerji bulaşıcıydı sanki. Baran ne kadar doğru bir karar verdiğini görmekten mutluydu. Sibel Aslı'yı soru yağmuruna tutarken ve duyduğu haberler hakkında yorum yaparken bir anda yine eski, ele avuca sığmaz çocuk ruhlı Sibel olmuştu. Doktorun kendini rahatça muayene etmesi için herkes dışarı çıkarken, yatağının kenarında oturan kocasının

elinin üzerine elini koyup kalmasını istedi. Yavaşça teşekkür ettikten, sonra yüzünü ona doğru hafifçe uzattı. Baran da dudaklarından hafifçe öptü. "Düşündüm ne kadar çabuk iyileşirsen, o kadar çabuk İstanbul'a dönebiliriz. Anneni de çağırmak isterdim, ama seni bu halde görmek onu üzer diye düşündüm. Benim annemin de haberi yok. Böyle bir süre her şeyden uzak olmak daha iyi."

Kocasının onun için yaptıkları ve düşündükleri Sibel'i çok mutlu etmişti. Gözlerinde çok sevilen bir kadınınkilerde olabilecek bir ışıltıyla bakıyordu.

Aslı, Kadir ve Nazlı aşağıda beklerken, telefonunun çalmasıyla birlikte Aslı onlardan uzaklaştı. Arayan Hakan'dı.

"Sevgilim n'apıyormuş bensiz bensiz?" diye sormuştu Hakan enerjik bir sesle.

Aslı aynı şekilde karşılık vermek için zorladı kendini, ne var ki yorgun ve kendisinin de tam olarak açıklayamadığı bir nedenden dolayı keyifsiz hissediyordu. "Senin yaptığını yapıyorum tatlım."

"O da ne demek şimdi?" diye sordu Hakan Aslı'nın sesindeki sitemi fark ederek.

Aslı kestirip atmıştı. "Görevlerimi yerine getiriyorum."

"Tamam, orada değilim diye bozuk atıyorsun anlaşılan. Arkadaşını görmek hoşuna gider sanmıştım." Hakan'ın keyifli halinden bir şey kaybetmemesi Aslı'nın sinirlerini bozuyordu.

"Tabii ki onu gördüğüm için mutluyum. Bak cidden sana bozuk falan değilim. Sanırım biraz yorgunum. Nazlı susmak bilmiyor. Dün gece saatlerce Sinan'ı dinledim. Çocuktan nefret etmiş olmama rağmen, keşke hiç ayrılmasalarmış falan diye düşündüm sonunda."

Hakan hattın diğer ucunda gülüyordu.

"Komik olan ne anlamadım?" diye diklendi Aslı.

"Merak etme canım. Bana kalırsa fazla uzun süre konuşmaz bu konuda. Kendini ve düşüncelerini oyalayacak yeni birini bulacaktır yakında."

"Ah evet o da başka bir konu. Bulmuş olmasından korkuyorum," diye dert yandı.

Hakan çok eğleniyordu. "Nasıl yani? Çiftliğin kâhyası deme."

"Daha da beter."

"Daha beter mi? Çok meraklandım şimdi."

"İkinci bir Sibel-Baran vakası yaşamamız an meselesi. Baran'ın kardeşi burada," diye fısıldadı.

Hakan şakayla karışık takıldı. "Ah zavallı bebeğim. Sen bütün hafta sonunu nöbette geçirecek gibisin."

"Evet, burada dinleneceğimi sanıyordum ben de... ama sanırım Nazlı Antalya'ya dönene kadar huzur yok bana."

Aslı ile Hakan'ın telefon konuşmaları sırasında, Kadir ve Nazlı salonda yalnız kalmıştı. Nazlı mümkün olduğunca ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Koltuğun yanındaki sehpanın üzerinde duran, dekorasyon amaçlı konmuş el değirmenini alıp incelemeye başladı.

Kadir ise her zamanki gibi gayet rahat ve kendinden emin görünüyordu.

"Seni daha önce hiç görmedim. Nerelerde saklanıyordun?" dedi damdan düşer gibi.

Nazlı incelediği değirmenden başını kaldırıp umursamaz bir şekilde cevap verdi. "Burada yaşamıyorum. Ablamı ziyarete geldim."

"Zaten İstanbul'da yaşasan mutlaka görürdüm, tanırdım."

Nazlı kaşlarını kaldırıp alay karışık bir merakla sordu. "Allah Allah öyle mi? Koskoca İstanbul'daki bütün kadınları tanıdığını mı söylemeye çalışıyorsun, yoksa ne kadar hünerli bir çapkın olduğunu mu anlamadım."

Kadir'in suratında serseri bir sırıtma belirdi. "Böyle ayrıntılı tavrallı cevapların seksi olduğunu mu okudun dergilerden falan... Neden adam gibi doğru dürüst iltifat kabul edemez kadın milleti anlamam. Kendimden değil senden bahsediyorum. Gerçekten çok güzelsin."

Nazlı afallamıştı. Kadir tanıdığı hiçbir erkeğe benzemiyordu. Daha önce de ukala erkeklerle çıkmıştı. Sinan gibi... Ama Kadir sadece ukala değil, çok direkt ve küstah konuşuyordu. Sözleri de boş değildi.

Nazlı inatçı bir tavırla başını dikleştirdi. "Erkekler de kadınları etkilemek için dolambaçlı yollara girmeden, diyeceklerini doğrudan söyleseler çok daha ılımlı karşılık veririz."

Kadir oturduğu yerden çok önemli bir sır vereceği gibi öne eğildi. "Seni etkilemeye çalıştığımı da nereden çıkardın?"

Nazlı hafif kızarmıştı. Bozulduğunu belli etmemeye çalışıyordu. Elindeki değirmeni sehpa bırakarak daracık kot pantolonu içerisindeki incecik bacaklarını öne doğru uzatıp, esnetti. Sonra da ayağa kalktı. Cevap vermeye hazırlandı. "Çünkü..." Kadir'in oturduğu koltuğun yanına kadar gelip, yüzünde baştan çıkarıcı bir masumiyetle başını hafifçe yana eğdi. "Şimdiye kadar beni etkilemeye çalışan her erkek, tıpkı senin gibi davranmıştır," dedikten sonra arkasını dönüp salonu terk etti.

Kadir Nazlı'nın gidişini seyrederken iki şey düşünüyordu. İlki en son ne zaman bir kadının ona böyle hissettirdiği, ikincisi de yuvarlak ve dik kalçalarının kot pantolonun içinde harika göründüğüydü.

"Nerde kaldınız Ahu ya?" diyordu hattın diğer ucundaki Aslı.

"Biliyorum canım geç kaldık. Can'ın işi uzamış ama yoldayız. İki saate ordayız," diye cevaplarırken arkadaşının sorusunu, yola çıktıklarından beri ilk kez konuşuyordu. Can bir şeylere bozulduğunu biliyordu, ama üstüne gitmek de istemiyordu. Bir kez sormuştu ve karısından sadece yorgun olduğu cevabını almıştı. Demek ki şu an bununla yetinmeliydi.

"Tamam peki bu durumda on civarı burada olacaksınız. O zaman yemek için beklemeyelim sizi."

"Beklemeyin, biz yolda bir yerlerde durup yeriz. Sibel nasıl?" diye sordu kapatmadan.

"Çok bitkin ve yıpranmış, ama çok mutlu görünüyor. Baran el üstünde tutuyor. O da çok sarsılmış durumda. İkisinin de kavga edecek enerjileri kalmamış belli ki. Ayrılık o kadar yıpratmış ki... Bu son olay da tam tuzu biberi olmuş. İnanmayacaksın ama Baran ne kadar şımartırsa şımartırsın, Sibel çok olgun davranıyor. Eski akıllı bir karış halinden eser kalmamış. Ama tabii zaten şu an ağrı kesicilerin etkisiyle hep uyuyor. Yani uyuşmuş hali geçince ne olur bilinmez," derken Sibel'in delidolu hallerini hayalinde canlandırarak elinde olmadan gülümsemişti.

"Tamamıyla değişeceklerine inanıyor musun?" Ahu gözleriyle görmeden, duyduklarından etkilenecek biri değildi.

"Bilinmez, ama ciddi bir biçimde ayrı olamayacaklarını anlamışlar. Belki bundan sonra beraber nasıl devam edeceklerini düşünüp orta bir yol ararlar. Neyse gelince görüşürüz. Dikkatli olun."

"Tamam canım öptüm." Ahu telefonunu kapatıp, çantasına koyduktan sonra, yine başını çevirip pencereden dışarıyı izlemeye koyulmuştu.

İnanamıyorum. Cidden inanamıyorum. Hiç umurunda değil. Bir şeye bozulduğum açıkça ortada, ama sadece bir kez o da öylesine üstünlük sordu. Israr bile etmedi. Kendisi açana kadar konuyu konuşmayacağım işte. Bakalım kim daha inatçı.

Can gözlerini yoldan ayırmadan "Nasılmış Sibel?" diye sordu.

"İyi," diyerek kestirip attı Ahu.

Can bu sefer biraz daha vurgulayarak sordu. "Peki sen nasılsın?"

"İyi." Ahu yine geçiştirmişti.

"Biraz sessiz gibisin sanki." Çok fazla üstüne gitmemeliyim diye düşünüyordu Can.

Biraz sessiz gibiyim demek. Bir saattir konuşmuyorum ve sonunda sessiz olduğumu fark ettin demek Can Bey. Herhalde aklın Funda'daydı.

"Hı hı... Canım konuşmak istemiyor." *Neden konuşmak istemiyorsun diye sor kalın kafalı.*

Konuşmak istemiyorsa istemiyordur, zorlamanın anlamı yok diye karar vermişti kocası.

"Peki o halde nasıl istersen," dedi Can.

Benim istediğim mi yoksa senin istediğin mi bu acaba? Erkek milleti değil misiniz? Hepiniz aynıdır zaten...

Oldukça doğal bir şekilde "Az sonra bir mola verelim de, bir şeyler yiyelim ne dersin?" diye önermişti kocası.

Ahu ters ters cevap verdi. "Ben yemek falan yemeyeceğim. Durmadan devam edelim."

Can şaşırmişti. "İyi de hayatım en son kaçta yedin ki? Hem bebek de acıkmıştır şimdi."

Hışımla dönerek cevap verdi Ahu. "Saçmalama. Bebek zaten benden tüm besinini alıyor. Onun köfteye ya da döner ihtiyacı yok!"

"Ama bebeğim senden her şeyi çekerse, sana bir şey kalmaz. O zaman zayıf düşer hasta olursun," demişti tüm tatlılığıyla kocası. Fakat küfretse daha fazla kızdırmazdı Ahu'yu herhalde.

"İyi ya, hasta olup ölmem işine gelir... Her şey senin için daha kolay olur. Benim yükümden kurtulursun," dedikten sonra, gözyaşlarını gizlemek için, ellerini yüzüne kapatmıştı.

Can derhal arabayı sağa çekip durdurdu. Ahu'nun ellerini yüzünden çekmeye çalışıyordu ama Ahu var gücüyle direniyordu.

"Bırak beni. İstemiyorum bana sevgi gösterme!" derken kocasının ona göre sahte ilgisini gururuna yediremiyordu.

Can ise çaresizlik içerisinde karısını sakinleştirecek sözleri arıyordu. "Bir tanem nereden geliyor bu fikirler aklına? Sensiz bir gün bile dayanamayacağımı bilmiyor musun? Eğer

yapabilseydim ayrıldığımızda yapardım. Oysa o zaman ikimiz de birbirimiz olmadan yapamayacağımızı anlayıp geri dönmedik mi?"

"Ama o ben hamile kalıp, şişmanlamadan önceydi. Üstelik şimdi seks bile yapmamız yasakken senin gözünün dışarı-lara kaymayacağını kim garanti edebilir?"

Can Ahu'nun gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü şefkatle avuçları arasına alıp tatlılıkla azarladı. "Hey ne biçim söz öyle? Tabii ki ben garanti ederim. Seninle seks yapamıyor olmamız başkasına bakacağım anlamına gelmiyor. Sadece seni daha fazla istememe, yasaktan sonrası için daha fazla dış bilmeme neden oluyor."

"Yalan söylüyorsun. Benim vücudumu beğeniyor olamazsın. Funda gibi incecik kadınlar her gün gözünün önündeyken," diye sitem etti Ahu.

"Ah bütün mesele bu mu? Funda mı yani... Sana bir şey söyleyeyim mi? Kızıl saçlılar ilgimi çekmiyor. Sen şimdikinin üç katı büyüklüğünde de olsan Funda'nın hiç şansı olmazdı. Ayrıca hamile halini seksi bulmadığımı da kim söyledi? Şu an keşke kendini benim gözlerimden görebilseydin."

"Nasıl yani?"

"Mesela göğüslerine baksana bir... O kadar dolgun ve iştah açıcı görünüyor ki," derken işaretparmağını göğüs çatısının üzerinde gezdiriyordu. "Sonra kalçaların yuvarlak ve dolgun bir hal aldığından beri yürürken seni izlemeye doyamıyorum. Yanaklarına renk geldi, saçların daha gür ve parlak. Dudakların da dolgunlaştı sanki." Ahu'nun yüzünü tekrar avuçları arasına alarak, baş parmakları ile dudaklarına sertçe dokundu. Öne doğru eğilerek dudaklarını yaklaştırdı, dili ile karısının dudaklarını aralayarak, uzun zamandır öpmediği kadar büyük bir açlıkla öptü. Bütün vücudu uyarılmış olan Ahu hafifçe inledi. "Bundan nefret ediyorum. Bu hale gelip, devamını getirememekten," dedi nefes nefese fısıltıyla.

Kocası "Aslında aşkım bence yanılıyorsun," dedikten sonra öpücüklerini Ahu'nun boynuna doğru kaydırmıştı.

Otuzuncu Bölüm

Çiftlikte Sibel haricinde herkes sofrada yemeğe oturmuştu. Baran onunla kalmak istediye de, karısı aşağıda rahat rahat misafirlerle birlikte yemesi konusunda ısrar etmişti. Zaten Sibel de biraz kestirmek için fırsat kolluyordu. Doktor muayenesinden sonra yaklaşık üç saati odasında Aslı, Nazlı, Kadir ile geçirmişti. Sonlara doğru gözlerinin kapanmasına engel olmakta zorlanıyordu. Vücudu çok zayıf düşmüştü. Haftalardır doğru dürüst beslenmemekten dolayı zaten güçsüzleşmişti. Bu kaza ve aldığı ilaçlar da üstüne gelince sürekli dinlenip enerji toplama ihtiyacı duyuyordu.

"Baran Bey, Sibel Hanım iyi görünüyor. Sadece bol bol dinlenmeye ihtiyacı var. Müsaadenizle ben dönmek isterim," demişti Doktor Bülent sofrada hep beraber yemek yerken.

Kadir Nazlı ile göz göze gelmişti. Tepkisini merak ediyordu. Acaba gidecek olması canını sıkacak mıydı? Ama Nazlı hiç umursamadan yemeğini yemeye devam etti. Baran Kadir'e yönelik konuştu.

"Kadir daha fazla gecikmeden Bülent Bey'i yemekten sonra hemen İstanbul'a götür."

Aslı rahatlamıştı. Demek ki, Kadirsiz bir hafta sonu olacaktı.

“Aslı ile Nazlı nasıl dönecek abi?” diye sordu Kadir gayet sıradan bir biçimde.

Aslı atılmıştı. “Can ve Ahu’yla döneriz.”

“O zaman pazartesi sabah mı döneceksiniz? Ben yengemle biraz daha kalırsınız sanmıştım.”

Kadir’in ani ilgisi Baran’ın gözünden kaçmamıştı. Ve bu durumun şu anda masada oturan, Aslı’nın güzeller güzeli kardeşiyle alakalı olduğunu da biliyordu. Nitekim yemekten sonra bir kenara çekip uyarmıştı.

“Kadir Nazlı’dan uzak dur. Sibel’in en yakın arkadaşının kardeşi. Kiminle ne yaptığına karışmadım şimdiye kadar ama bu kız misafirimiz, diğerlerine yaptığını yapamazsın.”

“Ben bir şey yapmıyorum ki abi...” diye itiraz edecek olmuştu Baran susturdu.

“Kadir gözlerinle kızı çırılçıplak soyuyorsun daha ne olacak? Bunu benim gibi Aslı’nın da fark ettiğinden eminim. Kendine hâkim ol. Git İstanbul’a n’apıyorsan yap.”

“İyi tamam gidiyorum ben o zaman,” dedi Kadir keyfi kaçmış bir biçimde.

Yola çıkmadan önce doktor, son kez odasına uğramış Sibel’i kontrol ediyordu. Aslı ve Baran da yanındaydı. Kadir ve Nazlı kapının dışında, koridorda bulunan karşılıklı koltuklarda oturmuş, sessizce bekliyorlardı.

Sonunda dayanamayıp sessizliği bozan Kadir oldu. “Gitmeseydim beraber atla gezerdik yarın,” dedi öylesine konuşma konusu açmak için.

Nazlı umursamaz bir tavırla cevap verdi. “Hı hı... Ama gidiyorsun işte.”

“Üzülüyor musun?” diye sordu başını hafifçe eğerek.

Nazlı tersledi. “Neden üzülecekmişim canım. Seni tanımıyorum bile.”

“Biliyorum zaten o yüzden diyorum. Tanımak istemez

miydin?” derken gayet ciddiydi. Nazlı Kadir’in bu kadar açık bir şekilde ifade etmesini beklemiyordu. Hazırlıksız yakalanmıştı. Cevap veremedi bir an.

“Çabuk karar versen iyi olacak. Çünkü az sonra abim çıkacak odadan ve senden uzak durmam için beni uyardı,” diyerek göz kırptı.

Nazlı güldü. “İnanmıyorum ya ablam da aynı şeyi yaptı.”

Kadir sırıttı. “Demek ki aramızdaki çekim herkesin dikkatini çekecek kadar belirgin.”

“Ya da belki de bize güvenmiyorlar,” diye atıldı Nazlı.

Kadir elinde telefonu “Evet, belki. Bana söyleneni genelde yapmam ve seni tanımayı çok istiyorum. Bana numaranı verecek misin?” dedi.

Aslı’nın ne düşündüğü umurunda değildi Nazlı’nın ama İstanbul’da küçük bir kaçamaktan öte gitmeyecek bu ilişkiden ne umabilirdi ki? Yine de bunu yapmak istiyordu. En azından Sinan’ı düşünmesini engelleyecekti. *Alt tarafı bir telefon numarası canım* diye düşündü. Yüz yüze görüşmek zorunda bile kalmayabilirdi. Evet verecekti numarayı.

“İyi tamam. Acele et geliyorlar. Sonra beni ararsın, ben de seninkini kaydedirim.”

Kadir’i ve doktoru yolcu ettikten sonra Aslı rahat bir nefes alabilmişti. Az sonra Ahu ve Can gelince keyfi iyice yerine gelmişti.

Sibel “Ne kadar güzel görünüyorsun. Işıltı saçıyorsun. Hamilelik sana çok yaramış,” dediğinde, Can’ın çapkın bakışları altında Ahu hafif kızarmıştı.

“Evet çok yemek yiyorum ondandır. Kilo alınca insan daha bir kanlı canlı duruyor,” diye geçiştirmeye çalıştı.

“Hayır bence başka bir şey bu. Biliyor musun başlarda koca bir göbeğin olacağını söyleyerek dalga geçtiğimi biliyorum ama şimdi gözüme hiç de fena görünmedin.”

Sibel Ahu'yu baştan aşağıya süzdükten sonra dönüp heyecanla Baran'a konuştu. "Cavalli'nin hamile tasarımları olsa ne süper olurdu? Uygun bir gardıropla hamileyken seksi bile görünebilirim. Yaz hamilesi olmaya karar verdim Ahu gibi. Kışın kazakların altında hantal duracağımndan eminim," dedi yüzünü buruşturarak. Odadaki herkes Sibel'in normale dönmeye başlamasından mutluluk duyarak hafifçe güldü.

"Sibelcim bu iş ısmarlamayla olmuyor. Ya hamileliğinin en ağır ayları kışa denk gelirse? Yani dokuz aydan bahsettiğimizizin farkındasın değil mi? Üç aylık yaz sezonundan değil. Kedile-rinki üç ay sürüyor," diye takılmadan edememişti Ahu.

"Ha ha ha... Çok komik. Bana üstünlük taslama Ahu Hanım," dedi şakayla karışık sitem ederek.

Aslı araya girdi. "Sibelcim ya kimsenin seninle dalga geçtiği yok... Sadece demek istediği hamileliğinin başında ya da sonunda bir yerde kazak giymen gerekecek."

"İyi o zaman ben de Victoria Beckham tarzı pançolarla idare ederim," dedi Sibel havalı havalı.

Can'ın yanında duran Baran kızları eğlenerek izliyordu.

Ahu'nun pes etmeye niyeti yoktu. "Olayı moda şovuna dönüştürmeye kararlısın anladığım kadarıyla. Ama hamileyken alacağın hiçbir giysiyi uzun süre giyemezsin. Boşuna ısrar."

"Bunlar hep böyle mi ya?" diye sordu Baran, Can'a doğru eğilerek.

Can başını salladı. "Bu daha ne ki... Dört seneyi aralarında geçirmiş biri olarak şunu söyleyebilirim, bazen o kadar ileri giderler ki, az sonra birinin eline bıçak alıp diğerine gireceğini düşünerek araya girme ihtiyacı duyabilirsin. İşte o zamanlarda tavsiyem sakın bulaşma. Çünkü bu üçü her ne olursa olsun birlik olup, seni çiğ çiğ yerler. İzle ve eğlen, ama eğlendiğini de belli etme," diye fısıldamıştı bilmiş bir tavırla.

"Sana ne ya? Belki ben beş altı çocuk doğuracağım sırf o giysileri tekrar tekrar giymek için... Allah Allah!" diye söylenen Sibel'in sesi yükseldi.

Ahu bilmiş bilmiş cevap verdi. "Aşiret mi kuracaksın kızım? Hem sen birinciden sonra pes edersin kesin."

Sibel başını dikleştirmişti. "Nedenmiş o? Sen yapabiliyorsan ben de yaparım. Bana üstünlük taslama."

Aslı müdahale etme gereği duydu. "Of ya ikiniz de abarttınız ama ya... Birinizi at tepti diğerini de hormonlar coşturdu diye bunları hoş görmek zorunda mıyız? Şu adamlara acıyın bana acımıyorsanız," dedi Baran ve Can'ı işaret ederek.

Can, Baran'ın kulağına eğilip hatırlatma gereği duydu. "Asla karışma. Zaten işler çok sarpa sararsa, ortamı yumuşatmak için Aslı var her zaman."

Baran merak etmişti. "Ya Aslı'nın olmadığı zamanlarda?"

Can duyduğu en tuhaf şeymiş gibi boş gözlerle baktı Baran'a "Öyle bir ihtimal düşünme bile. Aslı yokken görüşmek istiyorlarsa kendileri bilir, ama ben olsam o sırada yanlarında olmamaya çalışırdım. Çünkü bir noktada mutlaka fikrini sorup seni dahil ederler. Ve ne cevap verirsen ver yanlış olacaktır. Ahu'yu tutarsan Sibel evde burnundan getirecektir. Sibel'i tutarsan Ahu hemen oracıkta hakkından gelecektir," diyerek sırtıttı.

Baran başını geriye atarak hafifçe gülerken kızlar aynı anda susup ona baktılar.

"Can... Bana işle ilgili... işle ilgili çok güzel bir teklifte bulundu da," dedi toparlamaya çalışarak.

"Nasıl bir teklif?" diye atıldı Ahu gözlerini Can'ın yüzüne dikmiş, yalanını açık edeceği anı kollayarak.

Baran araya girmişti hemen. "Bizim şirketin reklam kampanyası ile ilgili."

"Evet prestij amaçlı bir tanıtım. Bilirsin işte müşteri toplamak için değil de, kendini tanıtmak amaçlı," diyebilmişti Can.

Sibel heyecanla ellerini çırpıttı. "Ne süper! Kocalarımız birlikte iş yapacak değil mi?"

Ahu inanmadığını belli eden bir ruhsuzlukla, "Evet harika. Dubai'de yapıp, Araplara sattıkları binaları beraberce Türklere tanıtacaklar."

Aslı elinde olmadan bu beceriksizce uydurulmuş yalana gülümsedi. O an aklına Hakan geldi. Keşke o da orada olsaydı. Hiç şüphesiz eşsiz zekâsı ve espri anlayışıyla ortamı daha da renklendirirdi.

Okumakta olduğu dergiden başını kaldırdı, sehpanın üzerindeki telefonu önce titreşmiş sonra mesaj geldiğini belli eden melodiyi çalmıştı. Nazlı uzanıp telefonu eline aldı. Mesaj Antalya'daki arkadaşındandı. "Görmek hoşuna gider diye düşündüm? Yeni aşk çabuk mu eskidi ne?" yazıyordu. Sinan'ın o gece yeni sevgiliyle çekilmiş fotoğrafını göndermişti. Resim çok net olmasa da tartışıyor gibilerdi. İkisi de somurtmuştu. Nazlı zevkle sırttı.

Yakında onu arayacağından hiç şüphesi yoktu. Sinan gibi erkekler yalnız kalmaya tahammül edemezlerdi ve akılları hep eskilerde kalırdı nedense. Özellikle şimdi Nazlı'nın işi bırakıp, İstanbul'a gittiğini duyunca iyice meraklanmış olmalıydı. *Hani ola ki Nazlı ondan daha iyisini bulur da, onu çabuk atlatır, yüce egosu zedelenir falan diye endişeden içi içini kemiriyordur. Beter ol mikrop* diyerek telefonu tekrar sehpayı bırakmıştı ki, yeniden mesaj geldi. Bu sefer Kadir'dendi. Farkında olmadan gülümsemişti. "Özledin mi?" yazmıştı.

Nazlı bir an düşündükten sonra cevabı tuşlamaya başladı. "Araba kullanırken mesaj atmaya devam edersen seni bütün sevenlerin özleyecek..." Ekranda mesaj gönderildi yazısı belirdikten yaklaşık bir dakika sonra yeni mesaj gelmişti.

"Benzin almak için durduk. Yeni tanıştık ama şimdiden beni kaybetmekten korkuyorsun. Çok tatlısın," yazmıştı Kadir.

Nazlı mesajı okuyunca hafif bir kahkaha attı. "Daha çok Aslı'nın dırdırından korkuyorum desek. Sevgili arkadaşının kayınbiraderisin ne de olsa..." yazıp gönderdi.

Kadir'den karşılık gecikmemişti. "Adı gibi Nazlı. Beni istediğini kolay itiraf etmeyecek gibisin. Yola çıkıyorum İstanbul'a varınca haber veririm."

Nazlı telefon açmak yerine mesaj yazmak için uğraşmasından çok hoşlanmıştı. Kadir gibi kendini beğenmiş bir erkeğin, direkt telefon açıp ukala bir şekilde konuşmasını beklemişti oysa ki... Ama öte yandan yumuşamamalıydı. Kadir gibi çapkın bir erkek, nabza göre şerbet vermeyi de biliyor olabilirdi pekâlâ.

Nazlı "İlle de haber vermen gerektiğini düşünüyorsan..." diyerek cevabı yollamıştı. Sonra da arkasından bir ikinci mesaj gönderdi. "Dikkatli kullan..."

Tam tahmin ettiği gibi, Kadir'in ilk gelen mesajla keyfi kaçmış ama ikinciyle zevkten dört köşe olmuştu. Bu kızın farklı olduğunu ilk gördüğü andan beri biliyordu. Kadir'i süründürmekti niyeti. Ama arada hiç beklenmedik anda, beklenmedik şekilde sevgisini sunarak da hep kapısında kalmasını sağlayacaktı. Daha başından oynayacakları oyunun kuralları belli olsa da, Kadir ona doğru çekilmekten kendini alıkoyamıyordu. Çünkü kendi kapısında bekleyen kızlardan o kadar sıkılmıştı ki...

Aslı odasında unuttuğu cep telefonunu almak için gittiğinde, beş kez arandığını görmüştü. Hakan'dan üç tane de mesaj gelmişti ki, muhtemelen geri dönmekte bu kadar geciktiği için meraktan deliye dönmüş olmalıydı.

Hakan'ın numarasını tuşlayıp beklemeye başladı ama "Aradığınız kişiye şu anda ulaşamıyor," diyordu.

Arkasından evin numarasını denemişti Aslı. Ama o da telesekretere bağlanmıştı. Hâlâ işyerinde olabilir miydi acaba? Telefon numarasını çevirip beklemeye koyuldu. Akşam çıkarken sekreterin hatları yönlendirdiği güvenlik görevlisi cevap verdi telefona.

“Merhaba Hakan Bey orada mı hâlâ acaba?”

“Kim arıyor?” diye sordu adam ciddi bir sesle.

“Ben Aslı Saygın. Sözlüsiyüm.” Bu sığata hâlâ alışama-
mıştı. Söylerken başkasından bahsediyormuş gibi hissetme-
sine neden oluyordu.

“Affedersiniz Aslı Hanım, alamadım sesinizi. Hakan Bey
saat altıda çıktı bugün. Bir daha da gelmedi.”

Aslı hayal kırıklığına uğramıştı. Hiç Hakan’a göre bir
hareket değildi. Bu kadar yoğun çalıştığı dönemlerde, işten
çıkınca eve gidip rahatlamak isterdi bir an önce. Şimdi ne
evden ne de cepten ulaşamıyordu. *Aman Allah’ım yoksa Sema
mı gelmişti yine? Ve bir şeyler içmeye falan mı gitmişlerdi? Ama o
zaman telefonu neden kapalı ki?*

“Eee... ben şehir dışındayım ulaşamıyorum da merak et-
tim. Acaba yalnız mı çıktı?”

“Yanında sarışın bir bayan vardı. Akıabasıymış sanırım,”
demişti güvenlik görevlisi.

Aslı duyduklarını hazmetmeye çalışırken telefonu kapat-
tığının bile farkında değildi. *Sema da sarışın. Bu şekilde tanıtılmış
olabilir mi? Ya da belki de aslında güvenlik görevlisi Sema’yı tanıyor
da bana ayıp olmasın diye lafı bilerek mi çevirdi?*

Bütün berbat olasılıkları aklından bir bir geçirerek kendi-
ni iyice kötü hissettikten sonra, tekrar ev telefonunu arayıp
telesekretere mesaj bırakmaya karar vermişti. Ama ne diye-
bilirdi ki?

*Selam Hakan aradım ulaşamıyorum. Muhtemelen ateşli kaça-
mağın arasında rahatsız edilmemek için telefonları telesekretere bağ-
lamışsın... Ah evet yanındaki sarışın sürtükten haberdarım...*

Ya da belki de daha kısa ve öz bir şeyler olabilirdi.

“Kim o yanındaki sarışın kaltak?”

“Ne yaptığını biliyorum.”

“Demek çalışmaktan kastettiğin buymuş.”

“Suratını görmek istemiyorum.”

“Yalancı adi köpek!”

Aslı’nın nabzı hızlanmış, tüm vücudu terlemeye başla-
mıştı. Kontrolden çıkmaya başladığının farkındaydı.

*Dur, dur, dur... Kaptırdın... Derin nefes al. Tamam şimdi baş-
tan düşünelim. Sarışın bir kadın herkes olabilir. Annesi de sarışın.
Keşke sorsaydım yaşlı mı genç mi diye? Ama o zaman da çok belli
olurdu, arkasından dedektiflik yapar gibi.*

Bir an gözlerinin önünde korkunç bir tablo belirmişti.
Hakan ve Sema birlikte işten çıkıp, arabaya binmiş trafikte
ilerliyorlardı. Aralarındaki diyalog şöyle devam ediyordu.
Sema Hakan’a dönüp soruyordu.

“Aç mısın?”

“Evet hem de çok...” İmalı bir içimde gözlerine baktıktan
sonra enfes yamuk gülüş belirliyordu adamın suratında.

“O halde ne yemek istersin?” diye devam ediyordu, sonu-
na kadar gitmeye hazır şıllık Sema.

Hakan gözlerinde çapkın bir pırıltıyla “Önce tatlı,” di-
yordu.

Sema şuh bir kakhaha atıyordu ve...

Aslı daha fazla dayanamıyordu. Elleriyle saçlarını sıkıca
kavramış, streten patlama noktasına gelmiş vaziyette odada
volta atıyorken, kapının açılması ile arkasını döndü.

Afallamış bir ifadeyle mırıldandı.

“Hakan?”

Baran ve Can, evin ön kısmındaki terasta akşam serinli-
ğinde karşılıklı oturmuş keyifle purolarını içiyorlardı. Baran
elindeki viski kadehini ve içindeki buzları hafifçe sallıyordu.

“Bebeğin cinsiyeti belli oldu mu?” diye sordu.

“Evet, kız olacak,” dedi Can her hatırladığında, ilk kez
duyduğundaki kadar heyecanlanıyordu.

Baran da gülümsedi. “Biliyor musun ailemdaki herkesin
aksine, ben de kız çocuğuna sahip olmayı çok keyifli buluyo-

rum. Babam ablamla hiç yakından ilgilenmedi ama diğer karısından olan kızını nasıl şımarttığını görmüştüm. Onun gibi bir adamı bile bu kadar yumuşatabildiyse, diye düşünmüştüm o zaman, gerçekten bir baba için tarif edilemez bir şey olmalı.”

“Aslında fark etmiyor. Kız ya da erkek... Sonuçta tamamıyla sana ve sevdiğin kadına ait, birlikteliğinizin meyvesi bir varlık... Ben her türlü seveceğimden emindim. Ama kız olunca, babacı olacağını bilmek beni daha da heveslendiriyor.”

“Haklısın. Erkek çocuklardan hep çok şey bekleniyor. O kadar çok görev yüklüyorsun ki omuzlarına, çocuğun olmasının küçük zevklerini ne yaşayabiliyorsun ne de ona yaşatabiliyorsun,” dedikten sonra derin bir iç çekti. “Ya da bizim ailemizde bu böyleydi.”

Can bir an annesini ve kendinden beklentilerini düşündü. “Bana kalırsa her ailede var biraz bu.”

Erkekler kendi aralarında muhabbet ederken Ahu da Sibel’in odasında Aslı’nın gelmesini bekliyordu.

“Nerede kaldı bu Aslı da ya? Alt tarafı bir telefon alıp gelecekti,” diye söylendi Sibel.

Ahu sırtarak cevapladı. “Evet ama o Hakan’ı görmeden önceydi.”

Sibel merakla sordu. “Hakan mı geldi?”

“Evet yolda bizi arayıp yolu sordu. Aslı’ya sürpriz yapmak istemiş.”

“Vay çok romantik. Ne zaman evlenecek bunlar?”

Kapı kapalı olduğu halde, üstelik kimsenin duymayağını bilmesine rağmen Ahu sır veriyormuş gibi sesini alçalttı. “Meral Teyze gelip usullere uygun istenmesini istiyormuş.”

“Eee?”

“Ama Hakan’ın annesi pek yanaşmıyor zannedersem.”

“Eyvah... Meral Teyze’nin gazabından korkmayanın aklından şüphe ederim,” dedi Sibel kıkırdarak.

“Bak pot kırma sakın. Aslı sana anlattığımı bilmiyor.”

Sibel bozulmuştu. “Aman ya... Sanki bana anlatmayacaktı. En yakın arkadaşım.”

“Arkadaşlarından biri diyecektin herhalde,” dedi Ahu havayla.

“Ee hani gelmeyecektin?” demişti Aslı ilk şoku atlattıktan sonra, kollarını neşeyle sevgilisinin boynuna sararken.

Hakan elleri Aslı’nın belinde, burnundan öperek “Gelme-yecektim. Ama sonra bugün seni çok özlediğimi ve önümüz-deki iki hafta daha da çok özleyeceğimi fark ettim. İşlerimin çoğunu hallettim zaten,” dedi.

Aslı “Ben de seni aramıştım. Sarışın bir kadınla çıktı dediler. Telefonla da ulaşamayınca...” dedikten sonra mahcup bir ifadeyle susmuştu.

Hakan sırttı. “Sen de komplo teorileri mi üretmeye başladın? İyi ki daha fazla gecikmemişim, yoksa elinde bıçakla peşimden gelirdin.”

“Kimdi o?” Aslı cevabı yine de merak ediyordu.

“Kuzenim. Yakında evleniyor. Davetiyemizi uğrayıp bırakmış. Sonra annemlere gittik beraberce. Orada konular açıldı. Ve seni özlediğimi fark edip geldim.” Annesinin Aslı hakkındaki olumsuz yorumlarını sevgilisine anlatıp onu üzmemeye karar vermişti.

Aslı gülümsedi. “İyi ki geldin. Hadi diğerlerinin yanına gidelim.”

“Olur ama önce şu takım elbiseden kurtulayım. Çiftliğe uygun bir tarz olduğunu sanmıyorum,” diyerek güldü.

Kadir İstanbul’a vardığından beri, neredeyse tüm gece Nazlı ile mesajlaşmıştı. Hatta bir ara Nazlı kontörü bitmek üzere olduğunu söyleyerek kesmek istediye de, beş dakika sonra hediye kontör yüklendiğine dair mesaj gelmişti. Kadir’in bu konudaki yorumu şu olmuştu.

“Sana ilk hediyem kontör olsun istemezdim, ama sana hediye verme noktasına gelmiş olmam da bir ilerleme...”

Nazlı ise cevap olarak şunu göndermişti. “Bana hediye verecek kadar ilerlediğini sanıyorsan, daha yolun başında bile olmadığını bilmelisin. Yine de kontörler için teşekkürler.”

Otuz Birinci Bölüm

Ertesi gün çiftlikte hayat her zamankinden daha geç başlamıştı. Bir gece önce herkes farklı nedenlerle geç saatlere kadar uyanık kalmıştı.

Nazlı Kadir’le sabahın üçüne kadar mesajlaşmakla meşguldü. Aslı ve Hakan ise ayrı kalacakları iki haftayı telafi etmekle...

Ahu yastığını ve yatağını yadırgadığı için dönüp duruyordu ve tam da bu yüzden Can da onun her dönüşünde uyanıyordu.

Sibel’in ağrısı vardı. Baran bütün gece onu rahatlatmakla uğraşırken, doktorun gitmesine izin verdiği için kendi kendine küfrediyordu.

Hakan, Aslı ile Nazlı ise ayrı odada kalmıştı. Ayrı geçirecekleri iki hafta göz önünde bulundurulunca, Aslı kardeşinin ne düşündüğünü takmamıştı.

Saat on bire doğru başucundaki telefonun titreşimiyle uyanmıştı Nazlı.

“Uyuyan güzel uyanmadı mı hâlâ?” diye yazmıştı Kadir.

Nazlı uyuşuk parmakları ile gözleri yarı kapalı vaziyette mesaj yazıp yolladı. "Sayende uyandı artık... Sen ne sabırsız şeysin."

Kadir'in cevabı gecikmemiştir. "Dışarıda harika bir hava varken, sen bütün günü içerde mi geçireceksin?"

Nazlı dirsekleri üzerinde doğrulup, ayılmaya çalıştı. Ne demek istiyordu ki?

Sormasına gerek kalmadan yeni mesaj gelmişti. "Pence-reye çıksana..."

Nazlı yatmaktan ezilmiş, uzun, dağınık saçlarını elleriyle hareketlendirdi. Yatarken giydiği minicik şortuyla pencerede belirdiği an, güzelliği ve umursamazlığıyla aşağıdan ona bakan Kadir'i resmen çarpmıştı. Pencereyi açıp, başını uzattığı zaman saçları hafif esintiyle uçtu. Sabah serinliği tüm vücudunun ürpermesine neden olmuş, göğüs uçları belirginleşmişti. Aşağıda duran Kadir'e bakarken, her şeyin bir anda ne kadar hızlı ilerlediğini düşündü. Dün kendisi için bir yabancıyken, bugün sevgilisi, âşığı gibi kalkıp bunca yol gelmiş ve onu aşağıda bekliyordu. Nazlı insanın içini ısıtan bir gülümsemeyle ödüllendirdi bu beklenmedik sürprizi. Hiçbir şey söylemeden sadece birbirlerine bakıp gülümsediler. Kadir telefonun tuşuna basıp kulağına götürdü. Nazlı'nın telefonunu açıp cevap verişini izledi. İkisinden başkasının duyamayacağı kadar kısık sesle konuşmaya başladılar.

"Sabah yataktan güzel kalkan kadın gerçekten güzeldir derler. Sen sadece güzel değil, muhteşem görünüyorsun," dedi sesindeki heyecanı kontrol etmeye çalışarak.

"Ben de en güzel yemeği bile her gün yersen sıkılırsın diye duymuştum. Şimdi bunu söylüyorsunuz ama sen de sıkılırsın bir gün," demişti Nazlı Sinan'ı düşünerek.

"Senden sıkılmak için deli olmak lazım. Seni kazandıktan sonra elimde tutmak için bir ömür çabalamaya hazırım," derken gözlerini Nazlı'ninkinden ayırmıyordu. "Herkes uyuyor. Aşağıya gelsene, bahçede dolaşalım."

Nazlı "Tamam," diyerek üstünü giymek için pencere-

den çekildi. Kadir beklerken etrafa şöyle bir göz gezdirdi, ağabeyiyle yengesinin yatak odası perdesinin hareket ettiğini gördü.

Baran bir eli belinde, perdeyi hafifçe aralayarak cama dayanmıştı. Arkasını dönerken kendi kendine söyleniyordu.

Sibel gözlerini yeni açmış, elleriyle ovuşturuyordu. "Baran ne oldu? Keyifsiz görünüyorsun," diye sordu.

"Kadir gelmiş."

Sibel, üstünü giymekte olan kocasına bakarken, bunda kızacak ne olduğunu çözmeye çalışıyordu.

"Ve bu yüzden mi canın sıkkın?"

Baran tişörtünü başından geçiriyordu. "Sorun gelmesi değil... Gelme nedeni."

"Neymiş o?" Sibel burada yatarken bir gün önce neler kaçırıldığını merak etmişti.

"Aslı'nın kardeşi. Nazlı'dan uzak durmasını söyledim, ama beni dinliyor mu? Şu dünyada istediği kadınla beraber olabileceğini ama bu kıza bulaşmaması gerektiğini biliyor. Ama tabii benim serseri kardeşim özellikle de bunu öğrendikten sonra tüm dünyada sadece bu kıızı istediğine karar verip geri geliyor," derken pantolonunu giymiş kemerini bağlıyordu.

Sibel keyifli bir kahkaha attı. "Aman sen de... İki de kocaman, bırak ne halleri varsa görsünler. Senden de ne baba olurmuş ya... Cidden babalık hamurunda var."

"Tabii sen Kadir'i tanıımıyorsun. Kadir'in bıraktığı öyle kızlar bilirim ki, derdini psikolog yardımıyla atlatmıştır."

Sibel'in gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Yoksa dövüp kötü mü davranıyor?"

Baran karısının yüzündeki dehşeti fark edince gülümsedi. Yatağa doğru gidip, yanına oturdu.

"Tam tersine aşkım. O kadar iyi davranır ki, kadınlara öyle özel hissettirir ki... Sürprizler, hediyeler, iltifatlar..."

Tabii Kadir'in işi gücü yok, akli fikri karı-kız ayartmakta. Sonra bu kızlar bağımlı hale gelip de, Kadir'in hayatını kontrol etmeye çalıştıklarında haylaz kardeşim ortadan kaybolur. Sonra yeni sevgiliyle ortalıkta boy göstermeye başlar. Kadir çarptı mı, atlatması zordur. Bu kızcağız bunları nereden bilecek ki? Aslı gibiye hele hiç baş edemez böyle bir olayla..."

"Aslı gibi derken?" diye sormuştu Sibel.

"Senin gibi olsa Kadir'in hakkında bir ihtimal gelebilir, ama Aslı gibi akli başında, duyarlı biriye..."

Sibel dudaklarını büzerek, sitem etti. "Ben akli başında değil miyim? Duyarsız mıyım?"

Baran sırtıttı. "Hayır değilsin. Sen delidolu, akli bir karış havada, kendine fazla güvenen, ukalanın tekisin."

Sibel iyice afallamıştı. Baran devam etti. "Benim ukalam, benim delimsin... İyi ki de öylesin. Her şeyin rayından çıktığı şu dünyada akıllı olup da ne yapacaksın ki? Akıllı olup dünyanın kahrını çekeceğine, deli ol dünya senin kahrını çeksin."

"Eh o zaman benim kahrımı çekmeye hazırsın demek ki... Deli olduğuma göre," diye karşılık verdi Sibel.

Baran hâlâ somurtmakta olan karısının saçlarını okşadı. "Hayır tam tersine. Bana senin gibi olmayı öğretmeni istiyorum. Ben de senin kadar hayat dolu ve umursamaz olmak istiyorum. Herkes seni eleştiriyor ama herkes aslında senin gibi olabilmeyi o kadar çok istiyor ki... Dün bunu daha da iyi gördüm." Gözlerinin üzerine düşen perçemleri kulaklarının arkasına sıkıştırdıktan sonra Sibel'in çenesini hafifçe tutup kaldırdı ve dudaklarından uzun uzun öptü.

Sibel gözleri kapalı halde kendinden geçmiş bir ifadeyle gülümserken, az önceki öpücüğü yeniden tatmak istercesine diliyle dudaklarını yaladı. "Hmm biliyor musun sana öğretmemi istediğin şu şey var ya... Hani hayatı boş vermek falan... Hemen şimdi Kadir ve Nazlı'yı rahat bırakarak başlayabilirsin."

Baran duraksadı. Hazırlıksız yakalanmıştı. "Ama bu sadece benimle alakalı değil ki... İşin ucunda senin arkadaşın da var."

"Aman aşkım ya boş ver... Ne olacaksa olur... Sen de ben de önüne geçemeyiz. Hem azıcık kalp acısından bi'seycikler olmaz. Bak bana bile iyi geldi," dedikten sonra geçirdiği son haftaları ve içinde bulunduğu durumu fark ederek duraksadı. Baran'ın gözlerindeki derin pişmanlığı gördü.

Sibel elinde olmadan kıkırdadı. "Çok da isabetli bir örnek gibi görünmeyebilir. Ama temelde ikimiz de birbirimizin değerini daha iyi anladık. Of ya... ben öyle duygusal konuşmaları beceremem sen ne demek istediğini biliyorsun."

Baran muzipçe gülümsedi. "Beni sevdiğini... Ondan bahsediyorsun sanırım."

Sibel bakışlarını kaçırdı. "Aman neyse işte... Şimdi bence o pantolonu çıkar da tekrar yatağa yanıma gel. Tek başıma çok yalnızlık çekiyorum. Hatta kahvaltıyı da benimle burada yapar mısın?"

"Ama arkadaşlarına ayıp olmaz mı?"

"Aman canım, ben hastayım. Korkunç bir kaza ve psikolojik travma geçirdim. Anlayışlı olsunlar," diyerek burun kıvrırdı.

"Ayrıca bugün bu yataktan mutlaka kalkmak istiyorum. Baksana dışarıda ne entrikalar dönüyormuş da ben burada tıkalıp kaldım."

Baran sırtarak karşılık verdi. "Özüne döndüğünü görmek güzel olsa da yakın zamanda bu yüzden yine burnum sürtülecek eminim."

"Eee... sen de kendine benim gibi deli ve duyarsız bir kadının yerine, Aslı gibi akli başında ve duyarlısını seçseydin," diye lafı yapıştırmıştı Sibel.

Baran karısının boynunu öptü. "Hep aleyhime kullanacaksın değil mi?"

"Hiç şüphelen olmasın. Hadi bakalım söyle de Emine Anne'ne bize güzel bir kahvaltı göndersin. Açken daha da deliririm ona göre," dedikten sonra neşeli bir kahkaha attı.

Yastıkta başı yan çevrilmiş ve ağzı hafif aralık biçimde uyuyan Aslı'yı izliyordu Hakan. Saçları nerdeyse tüm yüzünü kaplamıştı ve ağzının kenarından hafifçe akmış salyasıyla tam anlamıyla pasaklı bir tanrıça gibiydi. Elinde olmadan gülümsedi. Üzerindeki örtü sıyrılmış, kadının vücudunun çıplaklığını ortaya seriyordu. Bacakları ve sırtı açıktaydı. Hakan yavaşça örtüyü omuzlarına kadar çekip düzelttikten sonra, omzuna küçük bir öpücük kondurdu. Arkasını dönüp kalkmaya yeltenirken Aslı uyku mahmurluğuyla "Git-meeee..." diye mırıldandı.

"Saat on bir oldu ve benim için gün çoktan başladı güzelim. Daha ne kadar böyle miskince yatabiliriz ki?"

Aslı pozisyonunu bozmadan cevap verdi. "Çarşambaya kadar."

Hakan şaşırmıştı. "Neden Çarşamba?"

"Çünkü o zaman Salı geçmiş, sen uçağım kaçırmış ve Amerika'ya gidememiş olursun."

Adamın yüz hatları sevgiyle yumuşamıştı. "Gitmem düşüncesinden pek hoşlanmıyorsun sanırım."

Aslı örtüyü göğüslerine doğru çekerek, sırtüstü döndü. "Nefret ediyorum. Sadece iki hafta ayrı kalacak değiliz, aynı zamanda çok uzun bir süreyi uçakta geçireceksin. Fikri bile nefes almamı zorlaştırıyor, nabzımı yükseltiyor."

Hakan Aslı'nın uçmak korkusunu hatırladı. Onun için endişelenmesi hoşuna gitmişti. "Bu durumda balayı için Amerika'ya gidemeyeceğimizi varsayıyorum."

Aslı yerinde doğrulup sırtını yatağın başına dayadı. "Balayımızı mı düşünüyorsun?"

"Elbette. Kafamdaki olası yerlerden biri Amerika'ydı. Miami ya da New York ilginç olabilir diye düşünmüştüm."

"Tabii ki Amerika'ya gitmek ilginç olabilir, ama ya peki gitme süreci?" İki düşünce arasında sıkışıp kalmıştı.

"Canım sen endişe ederken hayat akıp gidiyor. Olacakları engelleyemezsin. Ama endişelenerek her günü zehir edebilirsin."

Aslı'nın hevesi kırılmıştı. "Sağ ol çok rahatlatıcı bir konuşma oldu."

"Hem zaten uçaklar genelde havada giderken arızalanmaz. Kalkış ve inişler risklidir. Yani sadece ikisinde endişelenmen yeterli ille de kararlıysan bu korkuna sıkı sarılmaya," diyerek sırttı.

Aslı yanındaki yastığı alıp Hakan'ın kafasına geçirdi. "Sen benim korkularımla dalga geçeceğine, Meral Saygın'ın gazabından korkmaya başlasan iyi edersin. Çünkü yakında düşünmen gereken bir balayı olmayacak. Annenle konuştun mu?"

Hakan'ın keyfi kaçır gibi olmuştu. "Hayır detaylıca konuşma fırsatımız olmadı. O işi dönüştürüyorum."

Aslı'nın ellerini avuçlarının içe alarak, söz verir gibi konuşmaya başladı. "Her ne olursa olsun, ailemle ya da ailem olmadan, seni istemeye geleceğim. Ve annen kabul etse de etmese de, seninle evleneceğim."

Aslı çok duygulanmıştı. Bu nedenle bu konudaki şüphelerini dile getirmekten kaçındı.

Ahu kollarını açmış keyifle gerinirken göbeğini iyice dışarı çıkardı. Can eğilip öptükten sonra, kızıyla konuşmaya başladı. "Günaydın bebeğime. Babaya günaydın tekmesi yok mu?"

"Ohooo... sen daha doğmadan benim pabucumu dama attın. Vazgeçtim çıkarmayacağım dışarıya ben bu bebeği. Orada kalsın biz böyle iyiyiz," dedi şakayla karışık sitem ederek.

Can dirsekleri üzerinde kendini karısının yanına doğru çekti. "Aslında hepsi seni kışkırtma planımın bir parçasıydı

ve işe yaradığını görüyorum. Bu şekilde kapışacaksanız ben dünyanın en şanslı erkeği olacağım sanırım.”

Ahu burun kıvrırdı. “O kadar da emin olma. Hemen bir erkek çocuk doğurup tahtını sarsabilirim.”

Can bilmişçe cevap verdi. “Yüzde elli şansın var unutma. Ya da tahtıma iyice yerleşmemi sağlayabilirsin.”

“Evet haklısın. Bu risk de var. Ben birinci seçeneğe sarılalım o zaman. Yani bebeği içerde tutma fikrine.”

“Onu da yapacağını hiç sanmam canım. Çünkü biraz daha karnın şiştiği zaman, çocuğu dışarı çıkarmak için gün sayacaksın.”

“Öyle mi Profesör Doktor Jinekolog Can Tantürk? Kaç doğum yaptırınız?” diye dalga geçti kocasıyla.

“Serkan doğduğunda canım, on yaşındaydım ve her şeyi anlayacak kadar büyüttüm. Biraz gecikmişti doğum ve anem son zamanlarda hayatı cehenneme çevirmişti çevresindeki için. Yani başka şansın yok bu bebek doğacak ve babasının küçük sevgilisi olacak.”

“Teoride aşkım... teoride. Pratikte babası yine büyük sevgilisinin gönlünü hoş tutmak zorunda olacak.”

“Ya da belki de tam tersi... sen babayı hoş tutmak için çabalarsın,” dedi sırtarak. “Babaya gelsene sen biraz,” derken kendine doğru çekiyordu.

“Aa hareket etti,” dedi Ahu heyecanla.

Can kakhaha attı. “Sanırım kıskandı. Bundan sonra çocuğun yanında konuştuklarımıza dikkat etsek iyi olacak.”

Nazlı ve Kadir bahçede ağaçların arasında yürüyorlardı. Evden görünmeyecekleri kadar uzaklaşmışlardı. Nazlı elindeki bir yaprağı evirip çeviriyor, daha çok Kadir'i dinliyordu. Niyeti fazla istekli görünmemekti. Kadir bir adım önünde yürüyen Nazlı'nın dirseğini kavradı ve durdurup kendine doğru çevirdi.

“Yarın İstanbul'a benimle gelir misin? Nasılsa Aslı yalnız değilmiş baksana.”

Nazlı kolunu çekip, yürümeye devam etti. “Hayatta olmaz, deli misin Aslı konuşur da durur, hayatı cehenneme çevirir.”

“Aslı bir şey demezse gelir misin peki?”

Nazlı sırttı. “Ne o ablamdan mı isteyeceksin beni?”

“İstesem evet der misin peki?” Kadir de sırttı.

“Olmaz. Hakkında olumlu tek bir şey duymadım,” dedi Nazlı burun kıvrarak.

“Yanlış kişilere sormuşsun demek ki. Ben de sana olumlu birçok yönümü sayabilirim.”

“Ohooo... o sayılmaz. Bir kere ben de kendimi anlatacak olsam överim bol bol.”

“Ne duydun ki hakkımda?”

Nazlı patavatsızlık derecesinde dürüstlikle saymaya başladı. “Çapkın, haylaz ve güvenilmez olman dışında ailen de belalıymış.”

Kadir gülmeye başladı. “Kesin çekemiyordur söyleyen.”

“Ben şaka yapmıyorum. Sana bulaşmayı düşünmüyorum. Bugün buraya gelmeseydin, görüşmemiz mesajlaşmadan öte gitmeyecekti.”

“Bana da tam tersine seninle her şey çok hızlı ilerleyecek gibi geliyor.”

Nazlı umursamaz bir tavırla omuz silkti. “Sana nasıl geliyorsa gelsin, ama son karar benimdir ve ben olmaz diyorum.”

“Sen de istiyorsun olmasını... Yoksa dün o kadar saat benimle mesajlaşmazdın.”

“Burada yapacak daha iyi bir şey yok ki... Doğru dürüst kanal bile çekmiyor televizyon. İstanbul'a köyde zaman geçirmeye değil, gezip eğlenmeye geldim. Ama şuna bak doğanın ortasında buldum kendimi,” dedi kollarını iki yana açarak.

“Benimle gel, seni gezdireyim.”

“Olmayacağını biliyorsun.”

“İstersen olur. Bana kalırsa senin istedikten sonra elde edemeyeceğin hiçbir şey yok,” dedi Kadir yüzünde kurnaz bir gülümsemeyle.

Nazlı havayla saçını geriye atıp arkasını döndü. “O zaman istemiyorum.” Kadir arkadan yaklaşıp, tuttuğu gibi Nazlı’yı kendine çevirdi. Saçlarını elleriyle geri iterek, başını elleri arasına aldı ve dudaklarından büyük bir arzuyla öptü. Nazlı direnmemişti bile. Ancak Kadir’in daha fazla heyecanlanmasına neden olacak kadar uzun öpmesine, ama tadı damağında kalacak kadar kısa süreli sarılmasına izin verdikten sonra onu hisimla itti.

Kadir elinin tersiyle dudaklarına dokunup kendinden emin bir şekilde gülümsedi “Tahmin ettiğim gibi... Yarın kahvaltıdan sonra İstanbul’a dönüyorum... Seninle!”

Nazlıysa “Henüz karar vermedim,” diyerek arkasını dönüp uzaklaştı.

Oldukça neşeli geçen kahvaltıda Baran ve Sibel dışında herkes bir aradaydı. Şehirden uzak doğayla iç içe geçen zaman hepsinin keyfini yerine getirmişti. Kahvaltıdan sonra Baran’ın aşağıya indiğini gören Kadir abisiyle göz göze gelmemeye özen gösterdi. Abisi kısaca “Hoş gelmişsin. Geri gelmeni beklemiyorduk,” dedi. Kadir ise rahatsız olduğu her halinden belli olan Aslı’nın onaylamayan bakışları üstündeyken “Evet sürpriz yapayım dedim,” dedi.

Kadir üst kata çıkarak yengesinin odasına gitti. Kapıyı tıklatıp içeri girdi ve yanına bir sandalye çekip oturdu.

“Nasılmış güzeller güzeli yengem?”

“Eh senin kadar iyi olmasam da Kadirciğim, fena değilim,” dedi Sibel göz kırparak.

Kadir konunun hemen açılmasına sevinmişti. “Duydun demek. Ağabeyim mi söyledi?”

Sibel muzipçe gülümsedi. “Bu sabah niye kahvaltıya inmedi sanıyorsun? Senin kışını kurtarmakla meşguldüm. Bahçede yaptığın serenadı gördü ve canına okumak için aşağıya iniyordu. Neyse ki olayları kontrol altına aldım.”

“Bir tanesin sen ya... Aslında ben de senden bir iyilik isteyecektim,” dedi hafif öne doğru eğilerek. “Aslı’yı ikna eder misin? Yarın Nazlı’yla beraber önden İstanbul’a gidebilir miyiz?”

Sibel derin bir nefes verdi. “Of ama Kadir ya, kızı üzersen Aslı canıma okur.”

“Yenge bu kız çok başka. Yemin ediyorum ne kendini ezdirir ne de ben onu üzmem isterim. Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim. Âşık oldum resmen ya!”

Sibel kıkırdadı. “Kendimi Eros gibi hissediyorum. Sevenleri birleştirme misyonu bana mı kaldı yani?” Sonra aniden ciddileşti. “Kadir Baran’ın bana yaptıklarını bu kıza yaparsan Aslı ve Baran’ın sıraya girmesi gerek. Seni mahvederim billesin.”

“Oo yenge sen şimdi bana, Baran’ın seni sevdiği ve şımarttığı gibi yapmayayım mı diyorsun Nazlı’ya?” deyip sırtıttı Kadir.

Sibel cilveli bir şekilde kıkırdadı. “Evet şimdi öyle. Ama bu kızın da o duruma gelmesi için at tepmeyecek önce umarım.”

“Sen benim istediğimi yap. Ben bu kızın kalbini çalayım, bambaşka bir Kadir göreceksiniz.”

Sibel havada elini salladı. “Aman iyi tamam, tamam. Şimdi git de bana Emine Anne’yi çağır. Üstümü giymeme yardım etsin. Bunaldım burada kalmaktan.”

Kadir yengesinin yanağına coşkulu bir öpücük kondurdu. “Bir tanesin sen. Nazlı sana çok benziyor aslında,” dedikten sonra arkasını dönüp odadan çıktı.

Sibel gülümsüyordu. Baran’ın sözlerini hatırlamıştı. “Herkes seni eleştiriyor ama aslında herkes senin gibi olmak isti-

yor.” Omuzlarını dikleştirip, sırtını arkasındaki yastığa iyice yerleştirdi. “Herkes benim gibi olmak istiyor,” diye keyifle nırıldandı.

Otuz İkinci Bölüm

Ertesi gün saat 11:30 civarı Nazlı ve Kadir çoktan İstanbul’a doğru yola çıkmışlardı. Kadir neşeyle arabayı kullanırken Nazlı pencereden dışarıyı seyrediyordu.

“Biliyor musun, bu baş başa geçireceğimiz ilk gün olacak. Hatırlanmaya değer bir gün,” dedi arabada çalan hareketli müziğin sesini biraz kısarak.

Nazlı başını hiç çevirmeden, pencereden bakmaya devam ederek cevap verdi. “İyi o zaman, akşam günlüğüne yazarsın.”

Kadir neşeli bir kahkaha attı. “Biliyor musun farklı olduğunu tahmin ediyordum ama bu kadarını beklemiyordum. Gören de seni kaçırıyorum falan sanır.”

Nazlı omuz silkti. “Eh biraz öyle. Oldu bittiye getirdin. Sibel’i de alet ettin emellerine.”

Bir gün önce Kadir Sibel’le konuştuktan sonra, Sibel sonunda ayağa kalkıp da yardımla aşağıya indiğinde Aslı’yla yalnız kalma fırsatı bulmuş ve konuyu açmıştı.

“Yarın Kadir İstanbul’a dönecek. Nazlı’yı da götürmek istiyor ve bence müdahale etmemelisin,” diyerek doğrudan konuya girmişti Sibel.

Aslı itiraz etmişti. “Nazlı’nın zaten akli bir karış havada. Şimdi bir de başıma ikinci Sibel-Baran vakası çıkarma lütfen. Yaşadıklarını ne çabuk unuttun? Anneme ne derim sonra hiç düşündün mü?”

“Baran çok değişti. Ayrıca bizim durumumuz farklı. Çıkarken Baran beni ne kadar mutlu ederdi hatırlasana. Evlendikten ve soyadını aldıktan sonra yaptırımlara başladı. Hem artık önemi yok, çünkü ikimiz de hatalıydık ve akıllandık.”

“Yine de...” diye başlayan Aslı’nın sözünü kesmişti.

“Ve dediğin gibi kardeşinin akli bir karış havada. Sen istesen de istemesen de o gidip başını derde sokacak, burnu sürtülecek. Bırak da kendi hatalarını yaparak büyüsün. Akacak kan damarda durmaz Aslı. Bu ikisinin arasındaki çekimi görmemek içi kör olmak lazım. İstesen de istemesen de olacak. Tıpkı Hakan ve senin her şeye rağmen sonunda beraber olmanız gibi.” Sibel’in amacı Aslı’ya kendi özgürlüklerini hatırlatıp kardeşine daha toleranslı olmasını sağlamaktı. “Kadir ona vurulmuş. Ben Nazlı’dan çok onun için endişe duyuyorum aslında. Kardeşin onu parmağında oynatıp, kendine âşık edip, sonra da çekip gidince Kadir paramparça olabilir. Onu toparlaması da Baran’a kalacak. Sanki başında yeterince sorumluluk yokmuş gibi. Ama işte yine de Kadir’e engel oldukça abisi, o daha da fazla kardeşine çekiliyor. Hem zavallı kız burada çiftlerin arasında aşk acısını unutacağına, daha da dertleniyor. Bırak da İstanbul’da gezsin tozsun. Kadir gezdirmese, senin gezdirmeni isteyecek biliyorsun.”

Aslı derin bir nefes almıştı. “Tamam ama bilesin hiç içime sinmiyor. Söyle o Kadir’e kardeşimle gazetecilere yakalanmasın, yoksa annemden önce ben gözlerini oyarım. Bir de yarın arabayı dikkatli kullansın.”

Sibel sırtıtmıştı. “Gittikçe annene benzemeye başladığının farkında mısın?”

Aslı son zamanlarda bunu ne kadar sık duymaya başladığını düşünmüştü. Sonra bu konuyu kardeşiyle konuşup, Kadir’in teklifini reddetmesini söylemek için bahçeye çıktığında onun kameriyede olduğunu görmüştü. Ayakta ve huzursuz görünüyordu. Bir ileri bir geri volta atıyor bir yandan da telefonla konuşuyordu. Aslı yaklaştıkça tek tük kelimeler yakalıyordu.

“Hangi yüzle...” demişti kardeşi. “Onca yaptığından sonra...” Cümleleri yarım yamalak duysa da, Aslı arayanın Sinan olduğunu anlamıştı. Telefonu kapatıp, o sinirle yere fırlattıktan sonra elleriyle yüzünü kapatmıştı kardeşi. Büyük olasılıkla ağlıyordu. Hızlı adımlarla ona yaklaşıp, hiçbir şey söylemeden sarılmıştı.

Nazlı biraz sakinleştikten sonra konuşmaya başladı. “Bir de ben bu adamı cidden sevmiştim...”

“Neden aramış?” Aslı merak etmişti.

“Hiç n’olacak yoklama çekiyor. İstanbul’a gelmiş ben de buradayım ya. Aklınca burada kaldığı zamanı benimle eğlenerek geçirecek. Sonra Antalya’ya sevgilisine dönecek.”

“Bunu nereden çıkardın?”

“Çünkü Aslı, bu kız babasının bir arkadaşının kızı ve aralarında sözlenmişler.”

“Bu kadar çabuk mu?” diye şaşırmıştı Aslı.

“Hayır başından beri belliymiş. Hatta benimle çıkarken bile. Şimdi hangi yüzle beni arıyorsa...”

Aslı bahçeye neden çıktığını, Nazlı ile ne konuşacağını hiç unutmamıştı. Ama şu anda, gururu bu kadar kırılmışken, kardeşinin bir erkekten, bu erkek Kadir bile olsa, ilgi görmesinin kendini toparlanmasını hızlandıracağını farkındaydı. Hiçbir şey söylememeye karar vermişti. Sonuçta kardeşi biraz çıkıp, gezecek, kafasını dağıtacak.

Kadir, sağ eliyle Nazlı’nın elini tuttu dudaklarına götürdü.

“Fena mı oldu? Neden somurttuğunu anlamıyorum. Dün beni öperken hayatından memnun görünüyordun.”

Nazlı elini çekip tekrar kucağına koydu. “Sen beni öptün.”

“Ama sen de itiraz etmedin,” derken hayalinde canlanan anısı Kadir’i gülümsetmişti.

“Benden ne beklediğini bilmiyorum. Sana şu an nasıl biriyle uğraştığını anlatayım. Sevgilimden ayrılalı daha bir hafta bile olmadı. Dün söylendiğini, hatta benimle çıkarken bile bunun olacağını bildiğini öğreniyorum. Benim bunu bildiğimden habersiz beni arayıp İstanbul’da olduğunu söylüyor. Ondan kaçmak için gelmişken, o kâbus gibi beni takip ediyor. Bana yaptıklarını atlatmak için mücadele verirken, o karşıma geçip beni daha da yıkma planları yapıyor. Hem de beni olabilecek en kötü biçimde ucuz hissettirerek. Ve sen bana aşkından bahsediyorsun. Sence şu anda bu ne kadar umurumda? Ne kadar karşılık bulabilirsin?” Ağladığını gizlemek için başını yine pencereye doğru çevirip, dişlerini alt dudağına geçirdi.

Kadir eliyle çenesini tutup yavaşça kendine doğru çevirmek istediğinde Nazlı direndi. Mecburen arabayı sağa çekip durdurmak zorunda kalmıştı.

“Bu gözyaşları seni sevmeyen birini hâlâ sevdiğin için mi?”

Nazlı gözyaşları ile ıslanmış uzun kirpiklerinin arasından hüznle baktı. “Bu gözyaşları beni sevmeyen birinin bana dokunmasına, beni kullanmasına, pek çok ilkim olmasına izin verdiğim için. Bütün hayatımı onun çevresine kurarak, onunla birlikte her şeyin dağılıp yok oluşunu izlemekten başka bir şey yapamadığım için...”

“İşte tam bu yüzden seni sevmeme izin vermelisin. Olabilecek en iyi şekilde... Seni yüceltecek şekilde...”

“Erkekler hep aynıdır... Çıkarsız iyilik yapmazlar. Senin de beklentilerin vardır.”

“Tabii ki var. Senin de beni sevmeni ve benim sevgilim olmanı istiyorum. Ama seni zorlayamam. Sadece denememe izin verirsen seni ikna edebilirim gibi geliyor.”

“Neden? Çok tecrübeli olduğun için mi?”

Kadir gülümsedi. “Hayır, bunu gerçekten çok ama çok istediğim için.”

“Ben iki bilemedin üç hafta sonra döneceğim. Şu an yapacağın hiçbir şeyin karşılığını alma şansın olmayacak.”

“Olsun, ben yine de şu an bunu yapmak istiyorum. Hayatta yapmayı daha çok istediğim bir şey yok.” Bir an duraksadıktan sonra devam etti. “Hem belki de dönmezsin. Çok da imkânsız değil, ablanın da burada olduğunu düşünürsek...”

Nazlı hiç cevap vermedi. Kadir de motoru çalıştırıp, tekrar yola koyuldu.

Sibel çiftlikteki arkadaşlarını pazartesi sabah dönmeye ikna etmişti. Çeşitli acındırma ve sitem sözlerinin ardından, sonunda arkadaşları pes etmişti. Pazar gecesini de bir arada geçiriyor olmanın keyfini yaşasalar da, hafta sonu tatilinin sonuna yaklaşmanın verdiği hüznün vardı. En çok da Sibel’de.

Gece herkes odasına çekildiğinde, Baran karısındaki mahzunluğu fark etmişti.

“Arkadaşların gidecek diye üzülüyorsun sanırım,” dedi karısının yanına yatağa uzandığında.

“Evet ev yine çok sessiz olacak. İstanbul’daki hayatın neye benzediğini bile unutmaya başladım,” dedi Sibel somurtarak.

Baran karısına takılarak cevap verdi. “Pek bir şeye benzemiyor aslında. Sadece bol bol alışveriş, lokantalar, gece kulüpleri, hava kirliliği var işte... Bana kalsa ben hep burada yaşardım, ama ne yaparsın ki işler orada. O yüzden yarın ben de erken kalkıp işe gitmek için hazır olmalıyım.”

Sibel’in rengi atmıştı. “Ben tek başıma mı kalacağım? Sen de mi gideceksin?” Sesi ağlamaklıydı.

Normal şartlar altında Baran oyunu uzatırdı, ama karısını bu haliyle daha fazla üzmemek istemiyordu.

“Evet gidiyorum. Sen de benimle geleceksin. Tek başına

bırakmaya gelmiyor seni. Bir sonraki sefere reklamdaki çocuk gibi öküzden süt sağmaya falan kalkarsın... Bir de öküz tepmesiyle uğraşmayalım.”

Sibel gülmeye başladı. “Bak işte o konuda haklısın. Dışarıdan bakınca hepsi aynı gözüküyor. Peki ben nasıl gideceğim senin arabanda iki büklüm?”

“Kadir spor arabayı aldı bana cipi bıraktı. Koltuğu rahat edeceğin şekilde ayarladıktan sonra, fazla sarsmadan götürebilirim seni. Zaten Bülent Bey de, sorun olmayacağını söyledi.”

Sibel son bir ay boyunca hiç olmadığı kadar neşeli ve enerjik hissediyordu. Sonunda hayatını geri kazanmıştı. Her şey zamanla daha da iyi olacaktı.

“Az önce annemle konuştum. Çarşamba günü seni öğleden sonra çaya bekliyor. Birbirinizi biraz daha yakından tanıyıp, düğünün ayrıntılarını konuşabilirsiniz,” diyordu Hakan gülümseyerek kapıdan içeri girerken.

Yatakta tembel tembel uzanmış dergi okuyan Aslı’nın, duyduğu haberle bütün keyfi kaçmıştı. *Ben de nerede olduğumu merak ediyordum demek arkamdan işler çevirip oldu bittiye getirmekle meşgulmüş.*

“Çok ani oldu. Keşke önce bana sorsaydın kendimi ayarlamam açısından,” dedi tedirginliğini gizlemeye çalışarak.

“Tatlım çalışmadığına ve günlük aktivitelerin gezmek, kızlarla buluşmak ve kendini ‘Cosmo tarzı’ şımartmaktan ibaret olduğuna göre, programında sarsıcı bir etkilenme olacağını sanmam,” dedi sevgilisi sırtarak.

“Hatırlatırım Hakan Bey, ben senin yüzünden işsizim. Gayet güzel ve çok iyi altından kalktığım bir işim vardı. Senin isteğin üzerine ayrıldım. Şimdi de kriz olması benim suçum değil.” Diyerek sevgilisine hafif diklenmişti Aslı.

Hakan yatıştırıcı bir sesle karşılık verdi. “Biliyorum hayatım bu yüzden beş senelik tazminatını almanı istedim işten ayrılırken. Ve yaptığın fedakârlığın büyüklüğünün de farkındayım. Sadece takılıyordum. Demek istediğim, hemen yarın buluşmayacaksın. Önünde üç gün var eminim gerekli düzenlemeleri yaparsın.”

“Ama Nazlı ne olacak?” demişti Aslı son bir umutla tek bahanesine tutunarak.

“Nazlı gayet iyi idare ediyor bana kalırsa. Yine de onun da yanında olmasını istersen, beraber gidebilirsiniz.” Aslı’nın yüzündeki endişeli ifade gözünden kaçmamıştı. Hakan sevgilisinin yanına gidip yatağa yavaşça oturdu.

“Bu kadar korkmana gerek yok. Kendini rahat bırakırsan seni seveceğinden hiç şüphem yok. Sen de onu seveceksin eminim, çünkü ikinizi de tanıyorum. Ve ne harika kadınlar olduğunuzu biliyorum. Sana annelik taslayacaktır şüphesiz,” derken annesini ve tavırlarını düşünmek yüzünü sevgiyle aydınlatmıştı. “Ama Aslıcım kiminle evlenirsen evlen bunu yaşarsın. Her anne oğlunun başka bir kadını sevdiğini düşününce elinde olmadan kıskançlık yapar zaman zaman. Ona oğlunu kaybetmediğini, bir kız evlat kazandığını hissettirdiğin an senden iyisi olmaz emin ol.”

Aslı’nın dudaklarından kelimeler kontrolsüzce dökülüyordu. “Sema gibi mi?”

Yine Sema konusunun açılmış olması Hakan’ın tadını kaçırır gibi olmuştu. “Sema şanslıydı, çünkü annesi ve annem çocukluktan tanışıyorlar. Komşu çocukları olarak kardeş gibi büyümüşler. Bu boşanmadan bizden fazla annelerimiz etkilendi. Hep içlerinde çocukça bir umut beslediler belki birbirimize döneriz diye. Ama sırf annemi mutlu etmek için artık sevmediğim bir kadınla tekrar evlenecek değilim,” dedi kararlı bir sele ve sonra Aslı’nın gözlerinin içine bakınca yumuşayan ifadesiyle “Özellikle seni tanıyıp, sana bu kadar aşık olduktan sonra,” diye ekledi.

Aslı pes ederek iç geçirdi. "Tamam Çarşamba gideceğim ve elimden geleni yapacağım."

Hakan'ın neşesi yerine gelmişti. "Harika! Tahmini bir düğün tarihi bile belirleyebilirsiniz. Yılbaşından sonra her an benim için uygun. Sadece yılsonu ne kadar yoğun olduğunu bilirsin..." dedikten sonra durdu. Gözlerinde muzip bir pırıltı belirmişti.

"Ah tabii bilmem mi?" diye karşılık verdi Aslı geçen yılbaşı partisinde ve sonrasında yaşadıklarını hatırlayınca. Bir anda içinde korkunç bir endişe belirdi. Yılbaşı yaklaşıyordu ve Aslı yılbaşında hep yalnız olurdu. Belki de Hakan ile yaşadıkları rüyanın sonu yaklaşıyordu. Annesiyle buluşmayı hiç ama hiç istemiyordu. Sonun başlangıcı olacaktı, biliyordu. Kalbinin sıkıştığını, nefes alamadığını hissetti. Sibel'e bir şey sorma bahanesiyle kendini odadan dışarıya zor attı. Bir yolunu bulup, Çarşamba günü oraya gitmekten kurtulmalıydı ama nasıl? *Belki de hasta olurum* diye düşündü. *Evet tamam hasta olacağım. Hatta şimdiden kendimi hasta hissetmeye başladım bile. Tek yapmam gereken önümüzdeki iki gün hastalığımı Hakan'ın gözüne sokmak. Sonra o teklif edecek Çarşamba'yı ertelemeyi.*

Can kucığında bilgisayarıyla yatakta uzanmış bir şeyler üzerinde çalışıyordu. Ahu ise boy aynasında kendini izliyor, başını eğmiş karnını ve kalçasını inceliyordu.

Dehşetle hafif bir çığlık attı. "Olamaz!"

Can gayriihtiyari bilgisayarı yatağa bırakıp ayağa kalkmak için hareketlendi.

"Ne oldu? Yoksa sancın mı var?" diye sordu korku karışık bir telaşla.

Ahu yüzünü buruşturdu. "Hayır ama çatlağım var."

"Ahu ya kalbim yerinden fırlayacaktı. Olaylar karşısında-

ki tepkilerini, olayların önemine göre ayarlar mısın lütfen?" derken bir yandan da tekrar yerine yerleşip bilgisayarını kucagina alıyordu.

Ahu tersleyerek konuşmaya başladı. "Senin için önemli değil tabii. Karpuz gibi fazla irileşip çatlayan benim." Can karısının o tip konuşmalardan birini yapmaya hazırlandığını fark etmişti.

"Zaten bütün hayatı değişen benim. Çalışmayan benim. Evde oturup kocamın Funda'larla iş görüşmelerine seyirci kalan benim. Şişmanlayan benim. Çatlayan benim. Ama karşılığında verdiğim küçücük bir tepki, dikkatini çekerim isyan bile değil, sadece şok olma durumu, bile olay oluyor," derken burnundan soluyordu.

"Ahu canım ya... Abartma lütfen. Ben sadece bu kadar ani tepki verince bebeğe bir şey olduğunu sanıyorum demek istedim. Şu anda son verdiğimiz teklifin maliyet hesaplarını gözden geçiriyorum. Bir yerlerde hata yapılmış. Çözmek gerek. Bu gece bunu yapmasak?"

"Abartıyorum demek öyle mi? Üzgünüm seni işinden alı koyduğum için. Zaten bebeğe bir şey olması ihtimali dışında seni endişelendirecek hiçbir şey yok. Ben şu dakika şurada bayılsam ilk düşündüğün 'bebek hayatta mı acaba' olur," dedikten sonra sabahlığını bir hışımla üzerine geçirip kapıya yöneldi.

Can şaşırılmıştı. "Nereye gidiyorsun?"

"Senin için ne önemi var? Ah tabii sormak istediğin bebeğimi nereye götürüyorsun ise o başka! Sibel'in yanına gidiyorum. Bir mahsuru yoksa!" dedikten sonra dışarı çıkıp kapıyı arkasından sertçe çarptı. Ve tam o anda neredeyse Aslı'ya çarpıyordu.

"Sen nereye gidiyorsun?" dedi hâlâ yatışmamış öfkesiyle.

"Hiçbir yere sadece Hakan'dan kaçmam gerekiyordu o yüzden Sibel'e bakacağım dedim. Ya sen?"

Ahu gözlerini devirip derin bir nefes verdi. "Höyük kocamdan bebeğini kaçıyorum."

Aslı anlamamıştı. "Ne?"

Ahu koluna girip arkadaşını merdivenlere doğru çekiştir-meye başladı. "Boş ver sonra anlatırım. Mutfağa gidelim mi? Midem kazanıyor."

Çiftlikte yaşanan hareketlilik, İstanbul'da yaşanana kıyasla hiç sayılırdı. Kadir Nazlı'yı eve bıraktıktan bir iki saat sonra yine almış ve çok sık bir restoranda yemeğe götürmüştü. Kadir'in her jestiyle Nazlı biraz daha keyiflenmiş, sonunda içtiği kırmızı şarabın da etkisiyle kahkahalarla güler hale gel-mişti.

"Demek seni elinde tutamayacak kadar salakmış şu eski sevgilin," dedi Kadir Nazlı'nın boşalmış kadehini şarapla doldururken.

"Evet bence de. Oysa ki ben harika bir ilişkimiz var sa-nıyordum. Kendimi de çok tapılası buluyordum," diyerek kıkırdadı.

"Öylesin zaten. Ben sana tapıyorum."

"Ama tanımıyorsun bile. Belki de geçimsiz, mendebur kadının tekiyimdir," dedi Nazlı kaşlarını çatarak.

"Sanmam. Ben çok kadın tanıdım. Hatta sana şu kadarını söyleyebilirim ki, listesini yapamayacak kadar çok. Bir görüş-te anlarım kimin nasıl olduğunu."

Nazlı gözlerini devirdi. "Tabii eminim öyledir. Ben nası-lım peki? Anlat bakalım Bay Kendini Beğenmiş Ukala."

"Sen güzelim... benim kadar ukala, kendini beğenmiş, umursamaz ve hayat dolusun. Senin atlatamayacağın bir acı ya da ayrılık yok, çünkü senin hayatta en sevdiğin şey yine kendinsin."

Nazlı yüzünü buruşturdu. "Aşk olsun ama ya... Yerin di-bine batır demedim ki sana... Sen böyle mi tavlıyorsun ka-dınları? Pek etkilendiğimi söyleyemeyeceğim."

"Bunlar gerçek ve sen de biliyorsun. Sen kendine o ka-

dar önem veriyorsun ki, bu çevrene de yansıyor. Herkes seni memnun etmek için uğraşüyor. Güneş kadar pırıl pırıl ve umut dolusun bulunduğun ortamlarda. Herkes ışığından faydalanmak için çevrene üşüşüyor ama bulutlar kapladığı za-man gökyüzünü..."

Nazlı eli çenesinde, hafif çakırkeyif zevkle dinliyordu Kadir'in gözünden kendini. "Eeee?"

"İşte o zaman gazabından korkmak gerek. Çünkü şim-şekler çakıyor, gök gürlüyor ve birden herkes üşümeye baş-lıyor."

Nazlı kahkaha attı. "Yağmur başladığı için mi?"

"Hayır sen hayatlarından çıkıp gittiğin için..." Kadir sus-muş Nazlı'yı izliyordu. Nazlı ciddileşmişti birden.

Gecenin kalanına Nazlı'nın televizyonlardan takip ettiği ve hep görmek istediği bir gece kulübünde devam etmeye karar vermişlerdi. Sinan'la İstanbul'a geldiklerinde gidecekleri gece kulübü... Belki de bu gece İstanbul'da olan Sinan'ın da orada olacağı gece kulübü...

Abisinin kırmızı spor arabasıyla mekânın önünde durduk-ları zaman, kapıdaki görevliler koşup kapılarını açmışlardı. Nazlı adımını dışarı atıp, ayağa kalktığı an, arkalarında valeden arabasını teslim alıp gitmeye hazırlanan Sinan'ı fark etti.

Her şeyden habersiz Kadir, Nazlı'nın yanına gelip, koluna girdiğinde onun duraksadığını hissetti. Nazlı'nın yüzüne ba-kınca bir şeylerin ters gittiğini anlayıp başını çevirince Sinan'la göz göze gelmişti.

Sinan binmek üzere bir ayağını içeri attığı arabadan çıkıp Nazlı'nın yanına geldi.

"N'aber güzellik?" dedi içkinin de verdiği cesaretle hiçbir şey olmamış gibi.

Nazlı hayatında ilk kez, o da gerçekten çok kırılmış ve öf-keli olduğu için, Sinan'ın ağzının payını verecek söz bulamı-yordu. Herkese patavatsızca haddini bildiren, kendini beğen-miş kız gitmiş, karşısındaki erkek tarafından ezilmiş ve yine de baş kaldıramayacak kadar kırgın biri gelmişti.

Gördüğü manzara Kadir'in hiç hoşuna gitmemişti. Nazlı'yı belinden kavradı ve Sinan'a bakmadan yüksek sesle konuşmaya başladı.

"Bahsettiğin denyo bu mu canım?"

Nazlı, Kadir'in kendine verdiği güçle konuşacak cesareti bulmuştu sonunda. "Sinan hangi yüzle yanıma gelebildiğini bilmiyorum... Sözlünün burada olduğundan haberi var mı?"

Sinan Nazlı'nın sözlendiğini bilmesine şaşırmış görünüyordu.

Nazlı devam etti. "Ah tabii bilmeme şaşırdın değil mi? Ama sana bir şey söyleyeyim mi, çok da iyi oldu. Sayende bak Kadir'le tanışmış oldum."

"Sözlenmek benim fikrim değildi inan, babamlar oldu bittiye getirdi. O an bir şey demedim ama evlenmeyeceğim. Nazlı ben seni şimdiden özledim," diye konuşmaya başladığı an Kadir sözünü kesti.

"Duymadın mı artık benimle beraber. Bas git. Gözümün önünde yanımdaki kadına aşkını mı ilan edeceksin lan?"

Sinan geri adım atmamış, aksine daha da küstahlaşmıştı "Seninle konuşan mı var? İki günde amma sahiplenmişsin kızı sen de... Daha geçen hafta benim yatağımdaydı."

Yüksek sesle söylediği son cümlesi, aynı zamanda Kadir'in adama haddini bildirmek için, ondan beklediği söz olmuştu. Kadir, Sinan'ın gömleğinin yakasına yapışıp, önce bir yumruk attıktan sonra onu hızla yere fırlatmış ve daha kimse ne olduğunu anlayamadan tekmelemeye başlamıştı.

Nazlı sinir krizi geçirmenin eşiğindeydi. Tüm vücudu korkudan titrer bir halde, çığlıklar atıyor, Kadir'i durdurmaya çalışıyordu. Kapıdaki bodyguardlar olaya müdahale ettiğinde, Kadir Sinan'a fazlasıyla zarar vermişti. Kadir'i sakinleştirmek için gerekli uyarıyı yapıyor, ricada bulunuyorlardı ama Kadir'in hiçbirini dinlediği de, taktığı da yoktu.

Sinan yardımla yerden kalkıp, dudağından akan kanı elinin

tersiyle sildikten sonra Nazlı'ya doğru tükürürcesine konuştu. "Bu olay bu kadar kolay kapanmayacak. Er geç Antalya'ya döneceksin."

Kapı görevlileri Kadir'i zapt etmekte güçlük çekiyorlardı. "Hâlâ konuşuyor musun it herif!" dedikten sonra kollarını tutan bodyguardlara çıkıştı. "Siz de bırakın beni be... Herif ağzına geleni söylüyor. Beni değil şu it herifi tutsanıza!"

İşletmenin müdürü olanları duyup dışarı çıkmış, başıyla kapıdaki görevlilerden birine Sinan'ı arabasına bindirmesini işaret etmişti. Kadir'in yanına gelince, onu tutan bodyguardlara bırakmalarını söyledi.

"Kadir Bey, bilirsiniz sizi de ağabeyinizi de burada ağırlamaktan her zaman mutluluk duyarız. Misafirlerimiz arasında en ayrıcalıklı olanlardanınız. Ama yine de sizden sinirlerinizi hâkim olmanızı rica edeceğim. Diğer müşterileri rahatsız ediyor bu yaşanan tatsızlık. Hem magazin basınında da bu tip olaylarla anılmak istemeyiz.

Magazin basını lafını duyunca, Kadir yengesinin sözünü hatırlamıştı. Nazlı'nın ne kadar korkmuş olduğunu ve onu bu halde görüntülemek için birbirini ezen gazetecileri fark etti. Nazlı'nın kolundan tuttuğu gibi tekrar arabaya bindirdi, sonra da kendi binip gaza bastı. Ne kadar fotoğraf çekildiğini, iki gün sonra gazetelerde neler çıkacağını düşünmek bile istemiyordu. Hele şu anki durumuna bakınca Nazlı'ya bundan bahsetmek mümkün değildi. Sonunda kuytu bir köşe bulunca arabayı park edip arka koltuktaki ceketine uzandı. Hâlâ tir titreyen Nazlı'nın omuzlarına attı.

Kadir "Böyle olsun istemedim, ama o kaşındı," diye söze girdi.

Nazlı cevap vermiyor, gözlerini boşluğa dikmiş öylece oturuyordu.

"Adam seni yerin dibine soktu, ne yapmamı beklerdin? Öyle durup bana tavır alma. Hatalı olan o."

Gözlerini boşluktan ayırmadan cevap vermişti Nazlı. "Hayatım boyunca asla böyle bir şey görmedim. Korkunçtu."

Kadir huysuzlaşmaya başlamıştı. “İyi o zaman şimdi gör-dün işte. Sana sahip çıktığım için teşekkür etmen gerekir,” dedikten sonra arabanın yan tarafında duran sigara paketine uzanıp bir sigara aldı.

Kendine gelmeye başlayan Nazlı, diklenerek cevap verdi. “Kurtarılmaya ihtiyacım yok. Sen ne hakla beni böyle bir ko-numa sokarsın?”

“Benim yanımdaki kadına, o kadın orospu bile olsa, baş-ka bir erkek gelip laf söyleyemez. Adam seninle köpek gibi konuştu, bana şimdi dediğin lafların yarısını söyleyemedin. Aşağılanmaktan zevk mi alıyorsun?” dedikten sonra sigara-sından çektiği nefesi, sesli bir şekilde üfledi. “Mazoşist yanın varsa, böyle aşağılanmak hoşuna gidiyorsa söyle ben de boşu-na sana adam gibi davranmak için uğraşmayayım.”

“Kes sesini. Sen kim olduğunu sanıyorsun daha iki gün-dür tanıdığın birine bu tarz ukalalıklar taslayabiliyorsun ki? Seninle ne yaşadık, aramızda ne geçti de birden bana sahip-mişsin gibi konuşuyorsun? Beni eve götür hemen!” Nazlı’nın öfkeden tizleşmiş sesi Kadir’i iyice çileden çıkardı.

“Haklısın aramızda ne geçti ki? Ben seni becerip becerip sonra tekme mi bastım? Sonra başkasıyla nişanlanıp arka-sından arada yine gönül eğlendirmek için mi aradım? Daha sana hiçbir adilik yapmamışken saygını nasıl kazanabilirim ki?”

Nazlı kendini kaybetmiş bir şekilde Kadir’e saldırdı. Elle-rini pençe haline getirmiş rasgele havada sallıyor, tırnaklarını Kadir’e geçirmeye çalışıyordu.

Kadir ise onu bileklerinden kavrayıp, kolunu iyice bük-tü. “Biliyor musun sana gerçekten prensesler gibi davrana-bilirdim. Ama ne yaparsam yapayım, seni nereye götürürsem götüreyim içindeki çingene hep çingene kalacak,” derken Nazlı’nın bilekleri hâlâ avucunun içindeydi.

Saçları dağılmış, gözlerinin boyası ağlamaktan akmış, yüzü öfkeyle kızarmış ve sinirden dudaklarını ısıran Nazlı’ya

büyük bir açlıkla baktı. Nazlı da Kadir’in gözlerindeki bakışı fark etmişti. Alayla karışık güldü. “Ve yine de sen bu çinge-neyi deli gibi arzuluyorsun değil mi?”

Kadir Nazlı’nın bileklerini tutan elini aşağıya doğru indir-di. Diğer eliyle direksiyondan güç alarak ona doğru uzandı. Nazlı geri çekildi. Kadir tekrar uzandı bu sefer Nazlı başını çevirdi.

Kadir’in dudaklarında yamuk bir gülümseme belirdi. “ Ve sen de istediğini kabul etmeyecek kadar inatçısın.”

Nazlı gözlerini dikip Kadir’e baktı. Her heceyi vurgulaya-rak söyledi “İs-te-mi-yo-rum!”

Kadir bir elini Nazlı’nın bacağına koyup, içlere doğru kay-dırdı. Nazlı yine etkilenmemiş ve küstah bir ifadeyle Kadir’e baktı. “Hiçbir şey hissetmiyorum.”

“Bence hissediyorsun. Hatta bunu şimdi sana kanıtlayabi-lirim,” derken ikisi de gecenin nasıl sonlanacağını bilemiyor-lardı. Nazlı çok heyecanlanmıştı ve kabul etmek istemese de, Kadir’e direnecek iradeyi de kendinde bulamıyordu.

“Kadir tam tahmin ettiğim gibi... Benim evim daha yakın,” diyerek motoru çalıştırdı ve gaza bastı. Sağ elini Nazlı’nın bacağından çekmeden sürmeye devam etti.

Otuz Üçüncü Bölüm

Saat epeyce ilerlemiş, çiftlikte herkes odasına çekilmiş ya çoktan uykuya dalmış ya da yatmaya hazırlanıyordu. Aslı ve Ahu mutfakta ertesi gün için hazırlık yapan Emine Anne'ye rastlayınca, kendilerini okulu kırmış iki öğrenci gibi hissetmişlerdi. Emine Anne'nin o gün yaptığı kurabiyelerden artanları süt ile beraber mideye indirirlerken Aslı bir yandan arkadaşından söz almaya çalışıyordu.

"Bak Ahu ciddi ciddi söz ver bana. Şu spor işini civıtmak yok. Yok bana kötü örnek olacaksan söyle yalnız gideyim."

"Aman be sen de amma abarttın ha! Alt tarafı bir profiterol kaçamağı yaptık. Sen eskiden hiç böyle değildin. Sibel ile gecenin bir vakti çikolata yuvarlayıp dururdunuz. Buzdolabınız tam takır içi bakır olsa da, çikolata dolabınız stokla ağzına kadar doldurulmuş olurdu."

"Ya anlamıyor musun o Hakan'dan önceydi," derken sesini alçalttı. "Şimdi benim de onun gibi formuma dikkat etmem gerek. Sema'yı görsen ne demek istediğimi anlardın."

Ahu iç geçirdi. "Can'ın ofisinde onun adı Funda bir kere... Biz ona Funda, siz de Sema diyorsunuz ama hepsi aynı."

Aslı "Evet hepsinin selülsiz uzun bacakları göğüslerinden başlıyor," diye devam etti.

"Ve parlak, gür saçları var," diye eklemişti Ahu.

"Tamam o zaman yeni hafta yeni kararlar... Var mısın?" Aslı heyecanla atıldı.

"Varım ama bu kararlar yarın sabah başlıyor değil mi?" dedikten sonra utanarak Emine Anne'ye döndü. "Bir iki tane daha kurabiye alabilir miyim?"

Aslı kınayan bakışlarla arkadaşını süzdü. "Sana inanamıyorum Ahu ne konuştuk şimdi?"

"Ya ben hakkımı yedim, şimdi bebeğin hakkını istiyorum abartmasana ya... Sen de benim kadar yemedin mi? Yedin. Eh işte ben de bir can daha var. Senden az buçuk fazla yiyorum. Hesap ortada..."

"Ahu senin bu hesap köydeki kadınların yaptığı hesaplara aynı biliyor musun? Kim derdi üniversite okumuş, koca bütçeli reklam projeleri yönetmiş, başarılı kariyer kadını Ahu ve şu köydeki Kezban işi hamileliğe gelince aynı pencereden bakacak dünyaya?" derken Emine Anne'nin masaya koyduğu tabaktan bir kurabiye almak için uzanmıştı Aslı. Ahu arkadaşının eline sertçe vurdu. "Dokunma kurabiyelerime. Madem bu kadar süper iraden var, beni kınıyorsun ben yiyeceğim, sen seyredeceksin," dedikten sonra bir kurabiye alıp afiyetle ısırdı, tadını çıkara çıkara çiğnedi. Ağzı kurabiye dolu halde, arkadaşını kızdırmak için konuşmaya başladı. "Çok lezzetli, insanın ağzında dağılıyor."

Aslı da gıcık vermede geri kalmadı. "Teşekkür ederim sayende bu gece daha hafif yatacağım."

Ahu bir an duraksadı sonra tabaktan bir kurabiye alıp, Aslı'nın ağzına doğru tuttu. "Aman iyi ye hadi."

"İstemem çelik iradem var benim," diye cevapladı Aslı sırtarak. Ahu kurabiyeyi dudaklarına bastırıp, ısırtmak için uğraşıyordu.

"Ahu delirdin mi ya yemicem diyorum."

Ahu sesine etkileyici bir hava katarak karşılık verdi. "Ben-

ce yiyeceksin, bak mis gibi tereyağı kokuyor. Sen de istiyorsun kabul et." Zorlaya zorlaya, sonunda kurabiyenin yarısı kopup masaya düşerken, diğer yarısını Aslı'nın ağzına sokmayı başarmıştı.

İkisi kahkahalarla gülerken, Hakan ve Can mutfağın kapısına dayanmış onları hayretle izliyordu.

Daha sonra odalarına çekildiklerinde Aslı Nazlı'yı hatırlamıştı. Gözüne bir türlü uyku girmiyor, yatakta dönüp duruyordu. Sonunda dayanamayıp aramaya karar verdi. Yataktan kalkıp, parmakları ucunda dışarıya çıktı. Numarayı çevirip aramaya koyuldu.

Çalıyordu ama cevap vermiyordu.

Sırtı duvara dayalı vaziyette, Kadir'in öpücükleriyle kendinden geçmiş olan Nazlı çantasında çalan telefonu duyuyor ama Kadir'i bir türlü durduramıyordu.

Eve gelip de içeri girer girmez, Kadir Nazlı'yı duvara yaslayıp öpmeye başlamıştı. Elleri tüm vücudunu sabırsızca dolaştıktan sonra, bacaklarında karar kılmıştı. Bacağını okşarken Nazlı'nın eteğini de yukarı sıırıyordu. Zaten oldukça mini olan eteği aralarında pek de engel sayılmazdı. Kalçalarını okşarken "Hâlâ hiçbir şey hissetmiyor musun?" diye sormuştu.

Nazlı nefes nefese kalmıştı. Kısa bir kahkaha attı. "Daha iyisini de yaşadım."

Kadir o an durdu ve Nazlı'nın başını tutup sertçe yana eğdi. Boynunu hırsıyla öperken "Bir erkekle sevişirken önceki tecrübelerinden bahsetmek için delirmiş olmalısın," dedi nefes nefese.

Nazlı cesaret ve küstahlık söz konusu olunca hayatında tanıdığı hiçbir kadına benzemiyordu.

"Tecrübesiz bir salak istiyorsan benimle zaman harcama. Sana yalan söyleyecek değilim. Bakire olmadığım için özür

dileyecek de değilim. Hayatımın prensini bekleyerek en güzel yıllarımı harcamaya da niyetim yok!" diye diklendi.

Kadir hırsla onu öpmeye devam ederken nerdeyse nefessiz kalan Nazlı, "Ayrıca prenlere de inanmam," dedi kendini zorlayarak.

Kadir öpücüklerini göğüslerine kaydırırken ılık nefesini vererek "Belki de artık inanırsın," dedi.

Nazlı hafifçe inleyerek kendinden geçiyordu ki... Telefon çalmaya başlamıştı ve kesinlikle durmaya niyeti de yok gibiydi.

"Aslı merak etmiş olmalı," derken Nazlı bir yandan Kadir'in elinden kurtulmak istiyor, diğer yandan da bunun için hiçbir şey yapmıyordu.

"Sonra konuşursun," demişti Kadir Nazlı'ya öpmeye devam ederken.

"Hayır hayır şimdi konuşmalıyım yoksa durmaz, sürekli arar."

Sonunda Kadir'in ellerinden kurtulan Nazlı eğilip yerdeki çantasındaki telefonu aramaya koyuldu. Telefon ne kadar kararlı çalışırsa, o da aynı şekilde eşyaların arasından bir türlü telefonunu bulamıyordu. Sonunda sabırsızca her şeyi yere boşaltıp telefonu buldu ve açıp konuşmaya başladı.

"Neredesin Nazlı ya? Kaç kere aradım seni?" demişti Aslı hışımla.

"Tamam anne ya evdeyim işte. Yeni geldim, yatmaya hazırlanıyordum," diye tersledi ablasını.

"Doğru konuş. Evdeysen neden açmıyorsun?"

Nazlı, telefonla konuşurken Kadir onun vücudunu saran ve incecik belini vurgulayan gömleğinin düğmelerini açmış, dantelli sutyeninin çevresinde parmağını gezdiriyordu.

Nazlı sesini yükseltti. "Tuvaletteydim tamam mı? Of hadi ya uzatma yatacağım." Bunu duyan Kadir'in bakışları Nazlı'nın göğsünden yüzüne kaydı. Gözlerinde yaramaz bir pırıltı, dudaklarında keyifli bir sırıtma belirmişti.

Nazlı telefonu kapattıktan sonra yerdeki çantasının üzeri-

ne fırlattı. Kollarını Kadir'in boynuna dolayıp "Nerede kalmıştık?" dedikten sonra, Kadir onu tek hamlede kucaklayıp yatak odasına götürdü.

Hakan yeni uyanmış yatakta keyifle gerinerek döndüğünde Aslı'nın çoktan kalkmış olduğunu gördü. Odanın içerisinde dolanıyor, ortalıkta kalan son eşyaları da çantasına yerleştiriyordu.

"Ben de yarın Amerika'ya gideceğimi düşünerek, burada daha fazla kalıp uçağımı kaçırmam için beni baştan çıkarırsın sanmıştım," dedi uykulu gözlerini ovuştururken.

Aslı başını yaptığı işten kaldırmadan cevap verdi. "Sana da günaydın. Bugün esprilerini benim üzerimde denemezsen sevinirim."

"Anlaşılan gece pek uyumamışsın," diye tahminden bulundu Hakan.

"Elbette uyumadım. Sorumsuz kardeşim dün gece Kadir'le beraberdi! Başını daha fazla derde sokmadan İstanbul'a dönüp kontrol altına almam gerek," dedikten sonra alayla karışık güldü. "Tabii şimdiye kadar çoktan sokmadıysa..."

"Sakin ol. Derin bir nefes al canım. Öncelikle nereden biliyorsun? Onunla konuştun mu?"

Aslı sesli biçimde nefes alıp verdi. "Tabii ki konuştum Hakan, ne sanıyorsun rüyamda ak sakallı dede falan mı söyledi de sabahın köründe malum olmuş gibi kalkıp hazırlanıyorum. Ben öyle takıntılı biri miyim?"

Hakan bakışlarını kaçırınca Aslı daha da huysuzlaşmıştı. "İyi tamam herkes gibi benim de ufak tefek birkaç takıntılarım olabilir."

Hakan düşünmeksizin boğazını temizlemişti. Aslı hışımla yaptığı işe geri döndü "Bak olayları olduğundan daha kötü görüyor olabilirim. Abartıyor da olabilirim. Ama er geç orta-

ya çıkar ki, abartılmış da olsa, kafamdan geçenler bir bir gerçek olur. Ve hayal görmüyorum. Dün gece aradığımda Kadir ile birlikteydi.”

“Nereden anladın?”

“Çünkü telefonu çok geç açtı ve...”

“Ve...?”

“Heyecanlı ve sabırsızdı. Sanki bir şeyleri bölmüşüm de, bir an önce kaldığı yerden devam etmek istiyormuş gibi.”

Hakan bakışlarını tavana dikerek sırtıttı. “Vaay hızlılarmış. Bu kadarını ben bile tahmin etmemiştim.”

Aslı gayet ciddiydi. “Ben gülmüyorum ama... Baran’ın Sibel’e yaptıklarını biliyorsun. Çevremde bir tane daha Baran istemiyorum. Özellikle de ailemin içinde.”

Hakan yan dönerek dirseği üzerinde hafifçe doğruldu, başını avucunun içine aldı. “Ne yapabilirsin ki? Kızı eve mi hapsedeceksin?”

Aslı valizini kapatıp fermuarını çekti. “Gerekiyorsa evet!”

Sibel o gün İstanbul’a dönecek olmanın verdiği heyecanla erkenden uyanmıştı. Kollarını iki yana açarak iyice gerindi. Baran kıpırdanmaya başlamıştı. Yatakta dönüp, karısına sokuldu. Geceliğinin açıkta bıraktığı kolunu öptü.

“Günaydın. Eve gideceği için mutlu muymuş?”

“Hem de çok. Gerçi ayağım alçıdan çıkana kadar rahatça dolaşamayacağım ama yine de İstanbul’da olduğumu bilmek bile yeter. Hem burada merdiven var. Orada evin içinde dolaşmak benim için daha kolay olacak.”

“Yine de yardımsız yerinden kalkmamaya çalış. Omurganın ciddi bir zarar görmemiş olması büyük şansmış. Doktor korseni giymeyi ihmal etmemeni söyledi. Bana kalırsa İstanbul’a gidince tam teşekküllü bir hastanede tekrar kontrolden geçmende fayda var.”

“Önce eve gidelim, eşyalarımı yerleştirip banyo yapayım. O iş de nasıl olacaksa? Elim alçıda, bacağım alçıda.”

“Ayşe Hanım sana yardımcı olur. Saçlarını kuaförde yıkatsın. Vücudunu da parça parça temizletmen gerekecek.”

“Hayatta olmaz! Tanımadığım bir kadına elletmem kendimi. Yardıma muhtaç olmaktan nefret ediyorum,” dedi somurtarak.

Baran Sibel’in burnuna bir öpücük kondurdu. “Güzelim bu geçici bir durum senin için. Bu şekilde bir ömür bakıma ihtiyacı olanlar var. Hem Ayşe Hanım’ın gözünü dikip hiçbir yerine bakmayacağından da eminim. Ben aşağıya inip Emine Anne’yi çağırayım da hazırlanmana yardım etsin. Eşyalarını da toplasınlar.”

Hepsi eşyalarını toparlamış aşağıya, kapının önüne indirilmişlerdi. Kahvaltıdan sonra oyalanmadan yola çıkmak istiyorlardı.

“Hemen mi gideceksiniz? Benim toparlanmam zaman alacak. Arkada kalmak istemiyorum,” diyerek somurtmuştu Sibel. Sonra aklına gelen yeni bir fikirle heyecanlandı. “Aslı bizimle gelsene.”

Aslı arkadaşını kırmadan reddetmek istediği için konuşmadan önce biraz düşündü. “Canım benim de işlerim var halletmem gereken. Hem Hakan yarın gidiyor, açıkçası onu yalnız göndermek içime sinmez.”

Sibel burun kıvrırdı. “Aman Aslı ne işin var? Çalışıyorsun sanki.”

Aslı çok ikna edici olmasa da çabucak aklına gelen ilk yalanı söyleyiverdi. “Randevum var. Spor salonunun satış temsilcisiyle.”

Sibel’in ilgisini çekmişti. “Ne spor salonu?”

“World of Health... Ahu ile üye olacaktık da.”

Sibel bozulmuştu. "Öyle mi? Demek beni planlarınıza dahil etme gereği duymadınız."

Ahu Aslı'ya destek çıkmak için, "Ama Sibelcim sen buradaydın ve ne zaman döneceğin belli değildi," dedi.

Sibel Baran'a dönerek konuştu. "Bak demiştim hayat ben-siz devam etmiş. Hemen adapte olmuşlar."

"Sibel bunda büyütülecek ne var? Senin açığı hızlıca kapatacağından şüphem yok," diyerek kestirip atmıştı kocası.

"Aman iyi ki at tepmiş beni. Yoksa hepinizin hayatından silinecektim," dedi tekrar somurtarak.

Baran karısına ters bir bakış atmıştı. Herkesin içerisinde bu konunun hatırlatılmasından ve özellikle kocasını suçlar tonda konuşmasından rahatsız olmuştu.

Sibel umursamaz ve şaşırtıcı bir şekilde konuyu uzatmadı. "İyi o zaman ben de üye olmak istiyorum. Ben de spora gideceğim sizinle," dedi bir havayla.

Baran hemen araya girdi. "İncinmiş kaburgaların, kırık bacağın ve el bileğinle mi spor yapacaksın Sibel? Üstelik omurgandaki hasardan bahsetmiyorum bile. Daha uzun süreli dik oturamıyorsun."

"Ee n'olmuş? Ahu da hamile ona bakarsan..."

"Ben sakat değilim Sibel, sadece hamileyim," diye diklenmişti Ahu.

"Hayret bi'şey ya! Hepiniz bana karşı birleştiniz mi? Hem sen demedin mi Baran, bu durum geçici diye."

Baran sabırlı olmaya çalışıyordu. "Evet geçici ama geçmeden de git sırf piyasa yapmak için spora başla demedim. Kalıcı hasara yol açabilirsin. Ayrıca zaten Plaza'da spor salonu var. Neden başka bir yere üye olman gerekiyor ki?"

"Tabii ki kızlarla beraber olmak için," dedi Sibel geri adım atmaya.

"Güzelim bunları sonra konuşuruz. Şimdi bence öncelikle önümüzdeki adımı düşünelim. Seni İstanbul'a götürmek ve orada rahat etmeni sağlamak."

Sibel mecburen susmak zorunda kalmıştı. Ama mutlaka

bir an önce iyileşmeli ve World Of Health'te spora başlamalıydı. Oranın çok havalı olduğunu duymuştu. Ayrıca bu aralar soranlara formumu yoga ve pilatesle koruyorum demek de acayip modaydı. Ve herhangi bir şey modaysa, Sibel ona mutlaka sahip olmalıydı. Şimdi iyileşmek için ihtiyacı olan tüm motivasyona sahipti ve kısa sürede toparlanacaktı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Kadir'in evinde gözlerini açtığında Nazlı başka bir evin tavanı olduğunu fark ederek hemen yan tarafında yüzüstü yatan başı diğer tarafa dönük erkeğe bakmıştı. *Dün gece ne kadar çok içmişim* diye düşündü. Olayları hatırlamak için kendini zorladı. Ah evet yanında yatan Kadir'di ve dün Sinan'ı fena benzetmişti. Şiddete düşkün erkekleri ne sever ne de onlara yaklaşırdı. Ama işte Kadir'e bulaşmıştı ne yazık ki. Tamam tüm yapması gereken, dün gecenin hata olduğunu söyleyip bir daha görüşmemektir. Kadir'in kolu tüm ağırlığıyla Nazlı'nın üzerindeydi. Nazlı onu uyandırmadan kolunun altından sıyrılmak için bir girişimde bulundu. Fakat göğüslerinin üzerindeki eli, daha da sıkışmıştı.

Nazlı tekrar hareket ettiğinde Kadir yüzüstü pozisyonunu koruyarak ona bakmadan mırıldandı. "Kaçıyor musun?"

"Banyoya gitmem gerekiyor da..."

Kadir yastıkta başını Nazlı'dan yana çevirip, uykulu gözlerle gülümsedi. Göğsünün üzerindeki kolunu Nazlı'nın beline doğru indirip, hafif bedenini kendine doğru çekti. Yanağına ıslak bir öpücük kondurup "Geç kalma, kendini özletme," dedi.

Nazlı "Hı hı..." diyerek kalkıp kendini banyoya attığı zaman kapıyı kilitleyip sırtını dayadı. Düşüncelerinin durulmasını istercesine, ellerini saçlarının arasından geçirip, başını sıkıca kavrayıp öylece bekledi. Tek yapması gereken içeri girip her şeyin hata olduğunu söylemekti. Arada Sibel ve abisi olduğu için ısrar edip canını bile sıkamazdı. Kadir hayatına girdiğinin daha ikinci gününde sorun getirmişti. Bu adam Sinan'dan da beterdi. *Sahi Sinan'ı ne biçim benzetti. Olamaz ya gazetelerde çıkarsa resimlerimiz?! Annemi aramam, onu fikre hazırlamam gerek. Hikayeyi benim açımdan dinlerse belki sonra anlatılanlara inanmaz. Off ya annemden daha da beteri Aslı. Canıma okuyacak. Hiç ama hiç iyi olmadı bu Kadir işi. Allah'ım ya neden düzgün adamlar çıkmaz karşıma. Tam bir serseri...ve inanılmaz çekici buluyorum. Gülüşü ve ukalalığına da bayılıyorum. İşte tam da bu yüzden... Yani bütün kötü özellikleri bana cazip geldiği için hemen içeri girip bu işi bitireceğim. Sonra da annemi arayıp, iyi bir hikaye uydurmalıyım.*

Yüzüne su çarpıp, akan rimelini parmağıyla gelişi güzel sil-dikten sonra aynadaki görüntüsüne, yataktan kalkarken, üzerine aceleyle geçirdiği Kadir'in gömleğine, dağınık saçlarına ve al al olmuş yanaklarına baktı. *Bitecek olması ne yazık?! Hayatımda hiç bu kadar harika hissetmemiştim* diye düşündü. Aklına Kadir'le geçirdikleri gece gelince elinde olmadan gülümsedi.

Banyodan çıkıp, yatağa doğru giderken mesafeyi korumaya çalışıyordu. Hareketlerindeki tuhaflığı sezen Kadir, hafifçe gülümsedi. "Seninle görüşmem konuşması yapmaya hazırlanmış gibisin," dedi gayet sıradan bir şekilde.

Nazlı bunu tahmin etmesinden çok bu konuda bu kadar rahat olmasına şaşırmıştı. *Demek tek derdi bir gece geçirmekmiş. Demek ki onun da Sinan'dan farkı yokmuş. Neden bütün erkekler onunla sadece eğlenmek istiyordu. Sinirlenmeye başladığını hissetse de, fazla tepki vererek Kadir'in ekmeğine yağ sürmek istemiyordu.*

"Tamam iyi o zaman. Nefesimi yormama gerek yok. Sen anlamışsın ve kabullenmişsin gördüğüm kadarıyla."

"Elbette ki anladım. Dün geceyi ateş olarak tanımlarsak, bu sabahı anlatacak tek sıfat buz gibi soğuk olurdu. Bunu kim olsa anlardı. Kabullenmeyip ne yapayım? Zorla kendimi sevdirecek değilim herhalde," dedi başını tekrar yastığa yerleştirip, gözlerini kapatarak.

Nazlı iyice afallamıştı. "İyi o zaman ben üstümü giyeyim. Aslı bugün dönecekti çiftlikten," diyebildi.

"Nasıl istersen. Sana taksi çağırmamı ister misin?"

Nazlı soğukkanlı davranmak için tüm vücudunu sıkımişti. "Taksi mi?" diye sordu şaşkınlıkla. Sonra hemen kendini toparladı. "Gerek yok yoldan çeviririm." Bir gece önce tutku ve zevkle yerlere fırlatılmış giysilerini, bu sabah miskin ve keyfi kaçmış şekilde eğilip toplamaya başladı.

Arkadaşları gittikten yaklaşık iki saat sonra Baran ve Sibel de yola çıkmışlardı. Sibel çok da rahat değildi ve rahat edebilmek için sık sık pozisyon değiştirmek zorunda kalıyordu ama sırf İstanbul'a dönüyor olduğu için çıtını çıkarmıyordu. Baran'ın onu fazla sarsmamak için dikkatli kullanması ise sadece sinirlerini bozuyordu. Bu hızla ancak akşama varabilirlerdi.

"Aşkım neden at arabası hızıyla gidiyoruz? Az önce traktör bizi solladı... Ama yani yol hiç bitmeyecek gibi ve biliyor musun yolda çişim gelirse ne yaparım diye düşünüyorum. Sağ bileğim ve sol ayağım alçıda. Yardımsız eğilemiyorum."

Baran Sibel'in Sibelce kaygısına gülmüştü. "İyi de yollar çok bozuk hızlı gidersem, hoplayıp zıplar bir yerlerini çarpıp durursun."

"Boş ver beni merak etme. Bak at tepti yine de turp gibiyim maşallah."

Baran göz ucuyla karısına baktı. Koltuğu iyice geriye yatırılmış, bel boşluğuna yastık konmuştu, sağ bileğiyle sol ayağı alçıdaydı, boynunda boyunluk vardı. "Evet maşallah turp gi-

bisin. Hemen yarın spora başlamalısın bence, fazla bile yattın,” dedi dalga geçerek.

Sibel gözlerini devirdi. “Aman sen de var ya her şeyi istediğin gibi anlıyorsun. Yarın mı başlayacağım dedim... Hele bir şu alçılardan kurtulayım da.”

Baran gözlerini yoldan ayırmadan, ciddi bir sesle devam etti. “Sibel World of Health’e gitmeni istemiyorum. Ciddiyim. Ben eskiden oraya giderdim. Oraya ne tip insanlar gelir, kadınlara nasıl sulanırlar bilirim.”

“Aman Baran cümle âlem karın olduğumu biliyor. Kim bana bakmaya cesaret eder ki...”

“Sibel nasıl bu kadar fırlama ve aynı zamanda bu kadar saf olabiliyorsun? Sosyetedeki ahlak daha doğrusu ahlaksızlık kavramından hiç mi haberin yok? Herkese birbirinin eşiyle, sevgiliyle düşüp kalkıyor. Onlar modern olabilir ama ben değilim. İstemiyorum karımın o ortamda olmasını. Ben bile gitmiyorum artık. İstiyorsan Plaza’nın spor salonu var. Özel ders de alabilirsin.”

“İyi de ben özel ders alırsam arkadaşlarımla beraber olamam ki...” diye sızlanmıştı.

Baran’ın çözümü gecikmedi. “Ben size üç kişilik ayarlarım beraber gidirsiniz. Oldu mu güzelim? Nasılsa amaç spor yapıp formda kalmak değil mi?”

Sibel diyecek söz bulamadığı için somurtmakla yetindi.

Nazlı üstünü giymiş, çantasını toplamış çıkmaya hazırды. Tek sorun telefonunu bulamıyor olmasıydı. Kadir’den “Telefonuyla benim telefonumu çaldırır mısın? Bir türlü bulamıyorum da...” diyerek telefonunu bulmasına yardımcı olmasını rica etti

Kadir hiç istifini bozmadan, yattığı yerden başucundaki telefonunu Nazlı’ya uzattı. Nazlı telefonu alıp da Kadir’in

kafasına geçirmemek için kendini zor tutuyordu. Alıp numarasını çevirdi. “Aradığınız kişiye ulaşamıyor,” diyordu. “Allah Allah telefonum kapanmış.”

Kadir esneyerek konuşmaya başladı. “Şarjı bitmiştir.” Nazlı ağzının ortasına bir yumruk atmak istiyordu. *Ne öküz adammış be! Hiçbir şey olmasa dün gecenin hatırına insan biraz daha nazik ve ilgili olur.*

Onun yerine soğukkanlılığını koruyarak “Hayır yeni şarj etmiştim,” dedi.

“O zaman dün rahatsız edilmemek için kapamışsındır,” diyerek karşılık verdi Kadir yatakta yüzüstü dönüp yastığına kollarını keyifle sararak. “İşin uzun mu daha? Ben her an uyuyakalabilirim de... Çıkarken uyumuş olursam sana şimdiden güle güle.”

İma ettiği şey Nazlı’nın sinirlerini iyice tepesine çıkarmıştı. “Bir zahmet kıcını kaldırıp bulmama yardım eder misin? O zaman senden de, lanet evinden de bir an önce kurtulmuş olurum!” dedi sonunda kendini kaybederek.

Kadir kafasını kaşıyarak yatakta doğruldu. “Tamam ya ne bağırıyorsun ki? Buluruz. Hatırlamaya çalış en son nereye koydun,” diyerek yaktan çıplak vaziyette kalktı.

Nazlı bakmamak için başını çevirdi. “Lütfen üstüne bir şey geçirir misin?” dedi ters ters.

Kadir kakhaha attı. “Tamam nasıl istersen. Dün utanmıyordun gerçi. Hani tecrübeliyim falan diye hava atıyordun ya...”

Nazlı diklendi. “Tecrübeliyim diye hava atmadım. Sadece bakire arıyorsan benimle zaman harcama dedim. Hayatımda bir tek kişi oldu. Senin gibi şehirdeki karşı cins popülasyonunun dörtte üçüyle yatmadım.”

Kadir sırtarak iç çamaşırını giydi. “E hatırla bakalım en son nerede bırakmıştın?”

“Of ne bileyim dün gece aklım yerinde miydi ki onca olaydan sonra?”

Söyledikleri Kadir'in yüzündeki sırıtışın daha da yayılmasına neden olmuştu. "Tamam o zaman en baştan alalım. Kapıdan girdik..." diyerek sokak kapısının bulunduğu tarafa yöneldi. "Sonra?" diye sordu Nazlı'ya.

"Sonra ne?"

Kadir ellerini göğsünde kavuşturup tekrarladı. "Sonra ne yaptın?"

"Sonra sen ne yaptın diye sormalı o soruyu... Çünkü ben pek bir şey yapmadım. Tek hatırladığım seni üstümden atma-ya çalıştığımды," dedi Nazlı çemkirircesine.

Kadir'in gözleri zevkle parladı. "Hmm ben farklı hatırlıyorum ya neyse..."

Nazlı saçlarını hışımla geriye attı. "O da ne demek oluyor?"

Kadir ona yaklaşıp yavaşça kollarından tuttu. "Canlandırarak anlatayım. Sadece hatırlatma amaçlı. Ben seni şu şekilde duvara dayamışken..."

"Canlandırma... hatırlatma amaçlı öyle mi?" diye tekrarladı Nazlı kaşlarını kaldırarak.

"Aynen... böyle duvara dayanmış halde öpücüklerimle kendinden geçerken," diyerek Nazlı'yı tıpkı bir gece önceki gibi öpmeye başlamıştı. "Ve ellerim de bacaklarının üzerinde gezinirken..."

Nazlı bu kadar zayıf olmaktan nefret ediyordu, ama Kadir'e teslim olmaya çoktan hazırdı.

Kadir bir anda durup geri çekildi. "Tamam hatırladım. Tam o an senin iniltilerin arasında telefonun sesini duymuştum."

Nazlı utanç ve öfkeyle kızardı. Kadir yere eğilerek vestiyerin hemen kenarında duran telefonu aldı ve Nazlı'ya verdi. "Bak hatırlatma amaçlı canlandırma işe yaradı," dedi sinir bozucu bir gülümsemeyle.

"Sen... sen... o kadar kendini beğenmiş, duyarsız ve ukalasın ki... Seninle birlikte olduğum için geri zekâlı olmalıyım. Sersem züppe!" diyerek önünde duran Kadir'i sertçe itip kapıya yöneldi.

Kadir kolundan yakalayıp, Nazlı'yı kendine doğru çevirdi. "Ama işte yine de sen güzel Çingene, sersem züppeyi arzulu-yorsun değil mi?" diye sırıttı.

Nazlı'nın yüzünü avuçları arasına alıp kendine doğru çekti. Kadir'in öpüşlerine Nazlı büyük bir açlıkla karşılık verdi. "Kötü davranmamın seni bana çekeceğini biliyordum," dedi Kadir kendinden emin bir şekilde.

Aslı sinirli bir biçimde telefonun kapat tuşuna bastı. "Bak hâlâ kapalı telefonu. Görüyor musun ne sorumsuzca..." diye söylendi.

Hakan elleri direksiyonda CD çalardan yükselen müziğe tempo tutuyordu. "Çok normal Aslı. Daha iki dakika önce aradın. İki dakikada ne değişmiş olabilir ki?"

"Çok şey. Mesela suçlulukla karışık bir vicdan azabıyla beni hatırlamış ve telefonunu açmış olabilirdi. Ama söz konusu benim aklı bir karış havada kardeşim olunca iş değişir tabii..."

"Bence meşgulse aramak aklına gelmemiştir," dedi Hakan çapkın bir sırıtışla.

"Kızın olursa da bu kadar anlayışlı olur musun cidden merak ediyorum."

Hakan küçük bir kahkaha attı. "Belki de oğlumuz olur ve bunları düşünen taraf olmak zorunda kalmayız."

Aslı'nın aklı hâlâ Nazlı'daydı. "Hayır, tam iki saattir arıyorum. O işi yapıyor olsa bile iki saat sürmezdi!"

Hakan göz ucuyla Aslı'ya baktı. "Bak o hiç belli olmaz."

"Yuh Hakan, iki saat diyorum... İnsan doğasına aykırı. Böyle bir şey mümkün mü?"

"Mümkün şöyle ki... Kadir ve Nazlı'nın ne kadar didiş-tiklerini düşünürsek muhtemelen hemen öncesinde kavga etmişlerdir ve Kadir'in onu ikna etme süresi uzamıştır. Sonrasında ise barışmalarını kutlamışlardır," diye sırıtıp devam

etti. "Hatta barıştıklarına o kadar mutlu olmuşlardır ki birden fazla kere kutlama ihtiyacı duymuş da olabilirler."

"Offf tamam... ayrıntılara girme. Kardeşimi o adamla düşünmek istemiyorum. Sen de düşünme!"

Kadir'in salonundan öteye gidemedikleri için, Nazlı kanepede Kadir'in üzerinde yatmış, başını göğsüne dayamıştı.

"Madem gitme izin vermeyecektin neden giyinmeme seyirci kaldın?" diye sordu Nazlı Kadir'in yüzüne bakmak için başını hafifçe kaldırarak.

"Çünkü seni soymayı seviyorum," diye cevap verdikten sonra gülererek ekleme ihtiyacı duydu Kadir. "Kendimi hediye paketi açan çocuk gibi hissediyorum."

"Biliyorsun Aslı sürekli sorun çıkaracak," dedi Nazlı keyfi kaçmış şekilde. "Hem bir iki haftaya Antalya'ya dönmem gerekecek. Yani aslında başlamak hata..."

Kadir, "Aslı'yı dert etme. Antalya'ya gitmen şart mı? Neden ablan gibi İstanbul'a yerleşmiyorsun? Burada bir iş bulabilirsin," diye sorunca Nazlı heyecanla doğruldu.

"Ne süper olurdu di mi? Zaten Sinan Antalya'yı bana dar eder," dedi tekrar hevesi kaçmış bir şekilde.

Kadir dalga geçerek güldü. "Bence palavracı lavuğun teki... Bir şey yapamaz."

"Hayır hayır bilmiyorsun. Ailesi Antalya'da çok iyi tanınıyor, çok da varlıklı. Herkesi satın almaya alışmış Sinan. Zaten buraya gelme nedenim hakkımda çıkardığı dedikodular. Onun sözüne karşı kimse benim dediklerimi takmıyor bile."

Kadir Nazlı'nın göğsüne dayalı başını okşadı. "Nazlı onlar güçlüyse benim ailem daha da güçlü. Korkma artık bu Sinan'dan bu kadar."

Nazlı dudaklarını büzmüştü. "Ne yapayım, elimde değil... Antalya'ya dönünce bana yapacaklarını düşünmek mideme kramplar sokuyor."

"Gördüğüm kadarıyla onun gücü ancak kadınlara yetiyor zaten. Tamam işte sen de dönme burada kal."

"Ya burada kalsam bile oraya dönüp eşyalarımı almam, annemlere durumu anlatmam gerek. Bu Sinan'ın her şeyden haberi olur. Umarım aileme bulaşmaz," derken endişeyle dudaklarını ısıırıyordu.

"Antalya'ya seninle gelirim. Hem hâlâ sıcaktır orası, arkadaşlarla gelir tatil yaparız. Tamam mı?"

"Bir şartla... Söz vereceksin tekme tokat girişmek, kavgaya etmek yok tamam mı? Hem oralarda Sinan'ın çevresi geniştir başın derde girer sonra."

Kadir gülümseyip, Nazlı'nın saçlarını öptü. "Benim için endişeleniyor musun?"

Nazlı'nın inadı tutmuştu yine. "Hayır tabii ki... Kavgaya karışarak başımı derde sokmanı istemiyorum."

Kadir kısa bir kahkaha attı. "Dediğin gibi olsun."

Nazlı doğrulmaya çalıştıkça Kadir kendine doğru çekiyordu. Kısa kısa ve sıcacık öpücükleriyle Nazlı'yı yanında tutmak istiyordu.

Nazlı dudakları hâlâ Kadir'in dudaklarındayken konuşuyordu. "Şimdi gitmezsem Aslı beni eve hapseder ve sen de beni ancak balkona çıktığımda görebilirsin."

"Ne zaman geleceksin yine? Sensiz zaman geçmeyecek..." demişti Kadir elleriyle Nazlı'nın sırtını yumuşakça okşayarak.

Nazlı şirin bir sırıtişla karşılık verdi. "Bilmem. Gidip bir ortamı yoklayayım. Bakalım Aslı ne kadar kızmış. Şimdiye kadar aramaması ilginç zaten. Olamaz!!!! Telefonumu açmayı unuttum."

Hemen yerinden fırlayıp telefonunu almaya gitmişti. Açmasıyla çalması bir olmuştu.

"Nazlı neredesin? Saatlerdir arıyorum. Eve varmama az kaldı. Kadir'in evindesin di mi? Çabuk eve git. Derhal Antalya'ya dönüyorsun Nazlı Hanım... Ben senin bu sorumsuzluklarını çekemem," diye azarlamıştı bir solukta.

“Ya Aslı...” Nazlı’nın yalan uydurmasına fırsat vermeden Aslı sert bir sesle lafını kesti.

“Nazlı eve! Hemen!” dedikten sonra telefonu kapatmıştı.

Hakan bir ıslık çaldı. “Vay beee... Sende ne otorite varmış. Keşke bu yanını önceden gösterseydin bizim şirkette çalışırken. Direkt terfi ederdin. Hatta müdürlük bile kapabilirdin.”

“Hakan dalga geçme çok kızgınım cidden. Sen bu Kadir’in magazin basınında boy boy çıkan resimlerini bilir misin? Bu çocuk çok vukuatlıdır. Baran yanında melek kalır. Nazlı derhal Antalya’ya dönecek, yoksa olacakların bütün sorumluluğu üzerimde kalır.”

Hakan tatlılıkla “Tamam hayatım sen daha iyi bilirsin,” derken göz ucuyla sevgilisine bakıyordu. “Gerçi ben yokken evde yalnız olmayacağını bilmek içimi rahatlatmıştı ama sen koca kadınsın di mi? İki hafta idare edersin.”

Evde yalnız kalmaktan ödü kopan Aslı’nın rengi atmıştı. Hakan yarın sabah erkenden yola çıkacaktı ve Aslı yapayalnız kalacaktı. Düşüncesi keyfini büsbütün kaçırmıştı. Belki de en iyisi Nazlı’yı gözü önünden ayırmadan iki hafta yanında tutmaktı. Hem Çarşamba günü Hakan’ın annesine gitmek zorunda kalırsa kardeşini de götürebilirdi yanında.

Bu düşünceleri kafasında evire çevire ölçüp biçtikten yaklaşık yarım saat sonra eve vardığında, önce Nazlı’ya bağırıp çağırmış sonra da kendini sıkı bir pazarlığın içinde bulmuştu.

“Tamam son teklifim İstanbul’da kalabilirsin, ama Kadir ile görüşmek yok. Çarşamba benimle Hakan’ın annesine gittiğinde hanımefendi gibi davranacaksın.”

Nazlı burun kıvırdı. “Senin kasıntı kayınvalidene katlanmam için daha fazla taviz vermen gerek canım.”

Aslı’nın sabrı taşmak üzereydi. “Ya da belki de yarın seni ilk uçakla Antalya’ya yollarım ve sorun toptan çözülür.”

“Hahaha... İşte buna gülerim. Aslı sen yalnız bir gece geçiremezsin işte bu yüzden Hakan’la yaşadığından adım gibi eminim. Beni tehdit etme, anneme anlatırım ona göre,” derken gözlerini kısmış, ablasına gözdağı veriyordu.

Aslı diklendi. “Ben de Kadir’den bahsederim.”

“Edersen et. Bir kere annem bana sahip çıkamadığın için yine sana kızar. Sonra Hakan’la kaldığını öğrenip düğüne kadar seni Antalya’da eve kapatır,” dedi Nazlı gıcık bir tavrıyla.

Aslı kabul etmeliydi ki, kardeşi çok iyi pazarlık ediyordu. Derin bir nefes alıp verdi

“Tamam, bak senin hayatına karışmam. Ama senden çok ama çok iyi düşünmeni rica ediyorum. Kadir beladan başka bir şey getirmez. Yirmi beş yaşında, daha mezun bile olmamış. Tek yaptığı kadınları tavlama, arabayla hız yapmak ve kavgalara karışmak.”

“Evet serseri olduğunun farkındayım, ama çok tatlı yanları da var. Hem bana bir baksana, normal bir erkek bana tahammül edebilir mi ki sanki?”

“Yalan da değil yani... Ama Antalya’ya döndüğünde ne olacak? Üzülmeyecek misin?”

Nazlı ablasına bakarak sırtıttı. “İşin en güzel yanını duymadın daha ablacım. İstanbul’a yerleşmeye karar verdim.”

Aslı ağzı bir karış açık vaziyette afallayıp kalmıştı. Yılın her anı kardeşiyle beraber... İstanbul’da... Kendini en yakındaki koltuğa bırakıp aldığı haberi hazmetmeye çalıştı.

“Aa bak aklıma gelmişken annemi arayacaktım.”

Az sonra Nazlı’nın annesi ile konuşmasını dinlerken olayın vahametini kavramıştı Aslı.

“İyiym de annecim dün gece korkunç bir şey oldu. Hep birlikte dışarı çıkmıştık gezmeye. Kalabalık çıkınca ben Sibel’in kayınbiraderinin arabasına binmek zorunda kaldım. O sırada inanmayacaksın ama Antalya’da bana deli gibi âşık, ruh hastası benim yüz vermediğim bir çocuk vardı, o gördü bizi. Gelip bağırıp çağırdı küfretti hakaret etti çok korktum,” diye sızlanıyordu küçük şımarık bir çocuk gibi. Aslı annesinin dediklerini duyamasa da, Nazlı’nın cevaplarından anladığı kadarıyla deli kardeşini sakinleştirmeye çalışıyordu. Sonra Nazlı performansını biraz daha ileri götürerek hıçkırmaya

başladı ve birkaç damla gözyaşı da döktü. “Öyle korkunçtu ki...” diye devam etti burnunu çekerek. “İşsiz kaldım, hakarete uğradım geldim buralara kafamı dağıtmak için, ama şanssızlık peşimi bırakmıyor. Ne talihsizim ben... Yaşamak istemiyorum,” derken bir yandan da başına sarılı havluyu çözmüş, ıslak saçlarını özenle tarıyordu.

Aslı bu kızdaki yalan söyleme kabiliyetine inanamıyordu. Oturduğu yerden gözleri fal taşı gibi açılmış halde, kardeşini izlemeye devam etti.

Nazlı evin içinde dolanıyor arada gözden kaybolup elinde odadan aldığı bir şeyle geri dönüyordu.

Parfüm şişesinin kapağını açıp, bileklerine ve boynuna sürerken devam etti.

“Aslı mı?” Ona çabucak bir bakış atıp sırtıttı. “Aaa tabii tabii benimle ilgileniyor. Hatta bana karşı o kadar anlayışlı ve ilgili ki, burada daha uzun kalmaya karar verdim. Moral oluyor. Hem kardeşler birbirine destek olmalı di mi?”

Aslı gözlerini devirip, başını çevirdi.

“Hayır şu anda işte. Rahat rahat konuşabiliriz... Hı hı evet Hakan onu çok seviyor ve önemsiyor görünüyor. Oyaladığını düşünmüyorum, ama çok meşgul biri. Zaten yarın Amerika’ya gidiyor iş için,” dedikten sonra ablasına göz kırptı. Aslı da yapmacık bir gülüşle karşılık verdi.

“Tamam o zaman annelerin en güzeli. Sen diyorsan sıkma canını, ben de unuttum gitti bile... Babamı da seni de kocaman öpüyorum.”

Telefonu kapamasıyla birlikte Aslı kardeşini alkışlamaya başladı. “Bravo Nazlı sen yanlış işte boşa debeleniyorsun. Seni dizilerde oynatalım güzelim.”

Nazlı keyifle güldü. “Ee Aslıcım at binenin kılıç kuşanının demişler. Annemi idare etmeyi beceremiyorsun diye kıskanma beni. Neyse bak bana ciddi borçlandın. Dikkat edersen seni övdüm durdum. Bu nedenle akşam Kadir’le buluşmamda sakınca yok sanırım. Sen de karizmatik genel müdürü rahat rahat yolcu edersin.”

Aslı “Ama...” diye itiraza niyetlenmişti ki, Nazlı arkasını dönüp giyinmek için odaya çoktan gitmişti. İçeriden seslendi. “Oyalama beni üstümü giyip, saçlarımı kurutmam gerek daha.”

Kapıyı çarpıp, telefonundan Kadir’in numarasını aramaya koyuldu. “Selam ben Nazlı...”

Kadir’in “Şimdiden bensizliğe dayanamıyorsun di mi? Bağımlılık yaparım,” derken sırtıttığını hissedebiliyordu.

“Öyle mi düşünüyorsun? Seni hayal kırıklığına uğratacak olmam ne kötü... Ama Antalya’ya dönüyorum hem de bu akşam. Aslı insafa gelmedi. Yazık oldu seninle çok uyumlu bir çift olurduk oysa ki... Ama ne yapalım en azından bağımlı olmadan kurtuldum diye şükrediyorum. Beni çok kırabildirdin demek ki...” Nazlı sesine pişmanlık ve hüznün de katmayla ihmal etmemiştir.

Kadir bir anlık duraksamadan sonra, arka arkaya sıralamaya başladı. “Saçmalama. Ne demek gitmek ya? Kaç yaşındasın, kalacağım diyemedin mi? Bende kalabilirsin... Nazlı bu kadar kolay ikna olduğuna inanamıyorum ya... Amma da ana kuzuymuşsun.”

Nazlı iç geçirdi. “Ah işte Türkiye’nin gerçekleri. Ne kadar rahat görünürsek görünelim, sonuçta hepimiz bir noktada geri adım atmak zorunda kalıyoruz. Ama en azından msn’den konuşuruz. Facebook var mı sende?”

Ancak bunları duyduktan sonra Kadir Nazlı’nın onunla eğlendiğini anlamıştı. “Olmaz olur mu güzelim... Hem kameralı chat yaparız belki sen benim için soyunursun falan. Aslında düşününce çok heyecanlı olabilir.”

“Terbiyesizlik etme, ben şey miyim kamera önünde soyunayım?” diye tersledi Nazlı.

Kadir kahkaha attı. “Kaçta alayım seni?”

“Bir saat sonra. Bu arada beklemeyi hiç sevmem. Lütfen vaktinde gel.”

“Oo geceleri çingene, sabahları prenses hazretleri. Sen de

hazır ol. Ben de beklemeyi sevmem,” dedikten sonra veda ederek telefonu karşılıklı kapattılar. Nazlı farkında olmadan şarkı mırıldanmaya başlamıştı.

Otuz Beşinci Bölüm

Aslı ertesi güne Hakan'ın evinde, onu yolcu ederek erkenden başlamıştı. O gidince birden sadece ev değil, tüm İstanbul terk edilmişti sanki. Hava bile uzun zamandan beri ilk kez gri ve bulutluydu. İlişkileri başladığından beri bu ilk ayrılıkları olacaktı. Aslı'nın içinde bir sıkıntı vardı ve hava da bunu körüklüyordu. Saatin birilerini aramak için uygun bir zamanı göstermesini beklerken, içinde hissettiği boşluk duygusu gittikçe tüm benliğini sarmaya başlamıştı. Hakan uçağa binene kadar kâh mesajlaşmış, kâh telefonlaşmışlardı. Elinde olsa, havaalanına gidip gitmesini engellerdi. Ama işte sonunda uçağa binmiş ve daha uzunca bir süre telefonu kapalı kalacaktı. Saat dokuzda doğru, göğsünün üzerindeki ağırlıktan nefessiz kalmış, duvarlar üzerine geliyorken ve Hakan'ın bir iki saat önce sıkıdığı losyonunun kokusunu soluyorken daha fazla dayanamayacağını hissederek kendini evin dışına atmıştı. Sabah serinliğinde hafif ürpermiş bir halde yürürken, tüm kötü ihtimalleri kafasında bir bir elemeye çalışıyordu. Hiçbir şey olmayacaktı, olamazdı da. Hakan gibi insanların başına trajedi gelmezdi. Onun gibilere yakışmazdı uçak kazasında

ölmek. O kadar yakışıklı, o kadar genç, o kadar başarılı ve düzgün bir insandı ki... Hayatında her şey hep iyi gitmişti. Bundan sonra da öyle olacaktı. *Tabii benim hayatına girdiğimi göz ardı edersek... Allah'ım ya tüm uğursuzluğumu ona yansıttıysam. Tamam yüzde yüz pozitif düşünüyorum. Evrene pozitif enerji gönderiyorum. Hakan demişti ki uçaklar en çok iniş ve kalkışlarda yere çakılır. Tamam tek yapmam gereken haberlere bakıp emin olmak. Kalkışta sorun yoksa, inişe kadar rahatım. Yani Hakan öyle demişti değil mi? O öyle diyorsa öyledir. Her konuda bilgisi vardır.*

Birden Antalya'ya giderken, uçaakta sevgilisinin kendini nasıl rahatlatmaya çalıştığı hafızasında canlanmıştı. Farkında olmadan gülümsedi. Ayaklarının onu nereye götürdüğünü çok iyi biliyordu ve direnmedi.

Ahu yanında hâlâ uyumakta olan kocasına doğru eğilip, parmağını kulağı çevresinde gezdirdi. Can gayri ihtiyari elini kulağına götürüp kaşındı. Ahu kıkırdamasına engel olmak için alt dudağını ısırırdı. Bu sefer parmağıyla kocasının alnını hafifçe okşadı. Can huysuzlanarak diğer tarafa döndü, yastığına sarıldı.

Ahu arkadan sarılıp karnını kocasının sırtına dayadı. İçinden rica ederek beklemeye başladı. Bebek ricalarına karşılık vermiş, sağlam bir tekme atmıştı. Can uykulu uykulu sırtını karısına daha da çok dayayarak sordu. "Sen bu çocuğu şimdi bana karşı kıskırtıyor musun Ahu?"

"O da nerden çıktı hayatım?" dedi Ahu ciddiyetini korumaya çalışarak.

"E baksana ana kız el birliğiyle beni uyandırma girişiminde bulunuyorsunuz."

"Bak sen numaracı Can Bey'e... Demek bilerek uyanmıyor, uyuyor numarası yapıyordun."

"Asıl utanması gereken sensin. Böyle numaralarla beni

uyandırmaya çalıştığın için," dedi sırtüstü dönerek. "Söyle bakalım neymiş bu kadar acil olan?"

Ahu heyecanla cevap verdi. "İsim buldum. Kızımız için yani."

"Öyle mi? Ve bunu söylemek için bir saat beklersen ismi başkasının kapacağından mı korktun?"

Ahu "Ben de heyecanlanırsın sanmıştım, ama sanırım kızımızın ismini Şahika koysam bile umurunda olmaz," diyerek somurtmuştu.

"Olur mu öyle şey? Ama cidden kızımızın adını Yosma ya da Okşan ve benzeri isimler koymadığın müddetçe benim büyük bir itirazım olmaz."

Aslı burun kıvrıldı. "Çok umursamaz bir tavır. Senden beklemezdim."

"Umursamazlıkla alakası yok. Sadece ismi ne olursa olsun, güzelliğiyle ve kişiliğiyle ismi yücelteceğine inanıyorum."

Ahu ekleme ihtiyacı duydu. "Okşan ve Yosma hariç ama..."

"E yani... hangi baba kızının okşanıp durmasını ister ki? Bir de yosma olmasını?" derken gayet ciddi bir tavır takınması Ahu'yu güldürmüştü.

"Can biliyor musun, Baran'la görüşmenizi yasaklayacağım. Gittikçe ona benzemeye başladın."

Kocası başparmağını havada sallayarak konuşurken Ahu çok eğleniyordu. "Ben ideal bir baba olacağım. Fazla rahatlık iyi değildir Ahu Hanım."

"Demek ki kızımın özgürce çıkıp gezebilmesi için, benim babasını oyalamam gerekecek. Of desene beni oldukça yorucu bir tempo bekliyor," diyerek kahrkaha attı.

Son sözleri Can'ın aklına yasağı getirmişti. Yan dönerek parmağını karısının omuzlarından başlayıp koluna doğru gezdirmeye başladı. "Sahi konuyu açmışken... Bu yasak daha ne kadar sürecek?"

Ahu kıkırdadı. "Bugün doktor kontrolü var unutma sa-kın. Saat ikide. O zaman sorarız."

Kocasının çatılan kaşlarını görünce bir terslik olduğunu anlamıştı. "Saat ikide müşteriye gideceğiz. Toplantımız var. Nasıl da unuttum ya?" Gözlerinde özür diler bir ifadeyle bakıyordu karısına.

"Siz derken senle kimi kastediyorsun?" demişti Ahu elinde geldiğinde bozuntuya vermemeye çalışarak.

"Funda ile beraber gideceğiz. Sunumu o yapacak, ama ne de olsa bizim ajansta yeni. Benim de orada bulunmamda fayda var. İşimizi şansa bırakamam."

Ahu soğuk bir sesle "Öyle mi? Benimle hiçbir toplantıya gelmezdin ama," diyerek fikrini belirtti.

Can lafın nereye geleceğini anlamış, çıkacak gerginliğin önünü kesmek için girişimde bulunmuştu. "Evet çünkü sen en iyisisin. Yardıma ihtiyacın olmazdı ki."

Ahu'nun kolay pes etmeye niyeti yoktu. "Ve Funda'nın yardımına ihtiyacı var, öyle mi? Hani çok ama çok iyiydi ve kendi müşteri portföyü ile gelmişti."

"Ahu ne diyebilirim ki? Çok önemli bir müşteri. Türkiye'nin en büyükleri. Doktor randevusu ile çakıştığı için üzgünüm. Belki sen doktorunla konuşup yarına alabilirsin randevuyu, ne dersin?"

Ahu yatakta doğrulup, kalkmaya hazırlandı. "Doktorun tüm günleri dolu. Bir sonraki randevuyu en az bir hafta sonraya alabilirim. O da şanslıysam. Ben beklemek istemiyorum. Senin gelmene gerek yok. Ben sana ultrason çıktısı getiririm," dedikten sonra kalktı. Can uzanıp yavaşça tekrar yatağa çekti ve oturttu. Gözlerinin içine bakıp "Özür dilerim," diyerek karısını öptü.

Ahu'nun içindeki ses "Hadi sor... Funda'yı daha önceden tanıyıp tanımadığını sor. Tam sırası," diyordu. Ama Ahu kendini daha fazla germek istemiyordu. O soruyu da başka bir zaman soracaktı.

Aslı binanın girişinde durup cep telefonunu çıkardı. Numarayı çevirip çalmasını bekledi.

"Alo?"

"Ahu uyandırdım mı? Biliyorum çok erken ama Hakan gitti ve ben evde duramadım. İçimde bir ağırlık var."

"Yok uyandırmadın güzelim. Biz çoktan uyandık. Neredesin?"

"Aşağıdayım sizin apartmanın girişinde..."

"Gelsene yukarı. Can çıkmak üzere. Aslında bugün benimle doktora gelersen çok mutlu olurum. Can'ın önemli bir toplantısı varmış da... Funda'yla..." Son kısmı kinayeli bir tonla söyleyince, kocası da ters bir bakış atmıştı.

"Tamam, otomatige bas hadi."

Ahu kapıya doğru giderken Can dayanamamış arkasından söylenmişti. "Funda'yla değil müşteriyle toplantım var Ahu. Olayları çarpıtarak anlatıp, arkadaşınla birbirinizi dolduruşa getirmeyin. Senaryolar ve komplo teorileri üretmeyin."

Ahu arkasını dönmeden cevap verdi. "Aman sen de kendini amma önemsiyorsun. Sanki bütün gün oturup senin hakkında konuşuyoruz."

Can'ın işe gitmesinin üzerinden bir saat geçmişti ve Ahu aralıksız olarak Funda'dan bahsediyordu. Aslı daha kendi iç sıkıntısından ve hissettiği boşluktan bahsedememişti bile... İşin komik tarafı bu kadar süre Ahu'yu dinledikten sonra iç sıkıntısı yerini can sıkıntısına bırakmıştı. Hissettiği boşluğun yerini baş ağrısı doldurmuştu.

"Ahu, Funda yanında çalışıyor tabii ki beraber toplantıya katılacaklar. Lütfen bir kendine bakar mısın? Beni bile geçtin artık canım ya... Azıcık kendine gel. Silkelen şöyle bir. Sen kendine güveni olan, sana karşı hata yapanların burnundan fitil fitil getiren, hepimizin hayranlık karışımı saygıyla baktığımız Ahu'sun."

Ahu bu övgü dolu konuşmanın ardından daha mutlu hissedeceğine, gözyaşlarına boğulmuştu.

“Aslı neyim var bilmiyorum ki? Ben dırdırcı bir kadın oldum çıktım. Bir daha asla eskisi gibi olamayacağım... şu... şu halime bir bak... şişman, dırdırcı, bakımsız, kendini salmış, boş kafalı, kocasını kıskanan kadınlara döndüm... Oysa ki Funda...” diye başlayarak tekrar aynı konuya dönmüştü ve yaklaşık bir saat boyunca da konuşup duracaktı.

Saat ona gelirken Baran üstünü giyinmiş, kahvaltısını yapmış, çıkmaya hazırdı. Karısına bakmak için yatak odasına uğradığında Sibel’in yataktan kalkmak için verdiği mücadeleyi görüp, hemen yardıma koştu.

“Sibel neden yardım istemiyorsun? Kendini fazla yorma, bol bol dinlen bugün,” diyordu bir yandan kolunun altından sıkıca tutup ayağa kaldırırken. “Yürürken destek almak için koltuk değneğine ihtiyacın var gibi görünüyor.”

Sibel yüzünü buruşturdu. “Yaşlı nineler gibi baston mu taşıyacağım yanımda yani?”

Baran derin bir nefes alıp verdi. “Sibel yaşadığın kazanın ciddiyetinden bu kadar habersiz olduğuna inanamıyorum. Düşüp yine bir yerlerini mi kırmak istiyorsun? Hem baston değil koltuk değneği dedim.”

“Daha da kötü. Sakat dilenciler gibi... İstemem,” diyerek burun kıvırdı.

Baran’ın suratında alaycı bir gülümseme belirdi. “Özel Louis Vuitton yapımı olanlar varmış ama... Valizlerini taşımak kadar havalı ve modaymış.”

Sibel bir an için yutmuştu kocasının attığı yemi. Parlayan gözlerle “Ciddi misin? Değneğin üzeri LV baskılı mıymış? Nerede satılıyor?” diye sormuştu.

Baran başını geriye atarak kahkahalarla güldü. “Sibel bazen o kadar tuhaf oluyorsun ki... Sana Louis Vuitton alçılar modaymış desem, sırf alçın olsun diye kolunu kırarsın di mi?”

Sibel utançla hafifçe kızarmıştı. “Hahaha çok eğlendiğin belli. Ama değnek falan istemiyorum. Bugün Nevzat beni alışveriş merkezine götürür mü?”

Baran doğru duyduğundan emin olmak istercesine sordu. “Bu halde dışarı mı çıkacaksın?”

“Halimde ne var ki canım? Hoş uzun bir yazlık elbise her şeyi kapatır.”

“Boyunluğun ve kolundaki alçı?” derken inanamıyordu Baran.

“Off aşkım ya bir aydır İstanbul’dan uzaktayım. Dışarı çıkmak, İstanbul’un havasını solumak istiyorum,” dedi Sibel’e has bir coşkuyla.

Baran diretiyordu. “Söylerim Ayşe Hanım’a dairenin pencerelerini açar, İstanbul’un havasını bol bol solursun. Dışarı çıkmayacaksın. Pencerelerden de uzak dur. Bu dik kafalılık ve sakarlıkla aşağı falan düşersin sonra.” Baran nihai kararını belirten ve itiraz kabul etmeyen bir işadamı ciddiyetiyle konuşmuştu.

Sibel’in keyfi kaçmıştı, şikâyeteye başladı. “Biliyor musun bana senin gibi olmayı, hayatın tadını çıkarmayı öğretiliyorsun ama hiç de öğrenmeye niyetin yok. Sen böyle somurtuk ve ciddi olmaya devam ettikçe de bir şeyler öğretebileceğimi sanmıyorum. Hem İstanbul’a dönünce yine o ciddi havana büründün. Hani neredeyse çiftlikte yaşayalım falan diyeceğim.”

Baran Sibel’in her zamanki gibi olayları kendi istediği yöne çekme girişimini fark etmişti ve bu sözlerle kanmamaya kararlıydı. Dudaklarından öpüp, odadan çıkmak üzere arkasını dönerken cevap verdi

“Değiştirebileceğin şeyler var tatlım, değiştiremeyeceğin şeyler de... Ve inan bana bazılarının değişmemesini tercih edersin.”

Kocası odadan çıktıktan sonra Sibel kendi kendine mırıldandı. “Hiç sanmıyorum.”

Nazlı ve Kadir o gün sabahın ilk ışıklarına kadar uyumadıkları için ikisi de öğleden önce uyanamamışlardı. Kadir'in telefonunun çalmasıyla, Nazlı huzursuz biçimde kıpırdanmaya başladı.

Kadir'in uykusu ağır olduğu için mi yoksa çala çala durur düşüncesiyle mi telefonu açmadığını bilmiyordu Nazlı. Yastığını kaldırıp başının üzerine koydu ama yine de çalan telefon sesi beynine işliyordu.

Sonunda dayanamayıp yastıkla Kadir'in kafasına vurdu. "Şu telefonunu beş saniye içerisinde açmazsan duvara fırlatıp parçalayacağım. Ne sinir bozucu melodisi var ya..."

Kadir el yordamıyla komodindeki telefonunu alıp gözleri hâlâ kapalı halde cevap verdi. Arayan Baran'dı.

"Uyanmadın mı daha?" demişti Kadir telefonu açar açmaz.

"Uyandım abi."

"Uyandım abi..." diye tekrarlamıştı Baran kardeşinin sözlerini. Abisi öfkesinden kükrüyordu. "Kalk suratına soğuk su çarp da kendine gel. Sonra da aç gazetelerin eklerini, ikinci sayfalarını oku, annemin gazabından nasıl kurtulacağını düşün. Çünkü bu sefer sana destek olmayacağım gibi, evin de elinden gidecek. Artık her gece erken saatte annemin yanına kuzu kuzu dönersin!"

"Abi adam gelip herkesin içinde Nazlı'ya hakaret etti. Ne yapsaydım seyretse miydin? Sen olsan, yengeme biri sataşsa seyirci mi kalırdın?" diye çaresizce savunmaya çalışıyordu kendisini Kadir.

"Ulan eşek herif! Sen benim evli karımla daha tanışalı üç gün olmuş kızı bir mi tutuyorsun!? Sana o kıza bulaşma, ne onun başına dert aç ne de kendininkine diye uyardım mı uyarmadım mı? Sen de tam tersini yaptın dediklerimin. Hem kıza bulaştın hem de gidip olay yarattın. Adamı tekmelerken

resmin çekilmiş. Annemin tansiyonu var biliyorsun. Duyarsız, bencil serserinin tekisin. Kadir sen adam olmazsan ben seni adam ederim. Para bol geliyor sana, belli oldu. Bundan sonra elindekini idare etmek için daha az gezersin belki!"

"Tamam abi anladım. Sonra konuşsak?"

"Neden, uykunu mu bölüyorum Kadir Efendi? Yat zıbar! Zaten başka bir halt bildiğin de yok..." Sonra aniden fark etmişti Baran. "Yoksa Nazlı yanında mı? Ohooo... siz iyice ilerletmişsiniz. Bana bak Kadir bu işi bugün bitir, yoksa ben bitirmesini bilirim!" dedikten sonra telefonu kardeşinin suratına kapamıştı.

Baran, telefonda Kadir'e o kadar çok bağırmıştı ki, yanında yatan Nazlı neredeyse her dediğini duymuştu. Kadir, sırtı Nazlı'ya dönük bir şekilde yatakta oturmuş, ayaklarını yere uzatmış, ayağa kalkacak enerjiyi toplamaya çalışıyordu.

Nazlı arkadan sarılıp kulağına fısıldadı. "Bütün dünya bize karşı. Belki de yol yakinken vazgeçsek daha iyi olur. Başımız çok ağrıyacak gibi."

"Amma pes etme meraklısıymışsın... Vazgeçecek falan değilim. Şimdi gazeteleri gördü diye sinirli. Bir iki güne sakinleşir. Bu arada fazla dikkatini çekmezsem sorun kalmaz," dedi Kadir ters ters komodinin üzerindeki sigara paketine uzanıp bir sigara alırken.

Nazlı diklendi. "Pes ettiğim falan yok, ama sonra karşıma geçip de senin için şunları bunları yaptım, bana şunlara mal oldun diyerek sızlanma."

Kadir başını çevirip Nazlı'ya ve uzun saçlarının örttüğü çıplak, diri göğüslerine baktı. Saçlarını omuzlarının gerisine atıp, işaretparmağını çıplak teninin üzerinde zevkle gezdiren gözleri parladı. "Merak etme, her neye mal olursan ol, fazlasıyla değersin."

"Evet başlarda öyle gelir, ama sonra sıkılırsın," diye karşılık verdi Nazlı.

Kadir Nazlı'yı kucağına oturtup onu kendine doğru çekti.

Bir eliyle Nazlı'nın boynundan sıkıca kavrayıp hafifçe yana eğdi. "Bana Sinan'la edindiğin tecrübelerden daha fazla bahsetme. Sıkılıp sıkılmayacağımı zaman gösterecek, ama bu arada bu konuşmalarından sıkıldığımı bilmeni isterim," dedikten sonra Nazlı'yı sertçe öpmeye başladı.

Nazlı onu hafifçe itti. "Hayatımda aynı kazığı iki kez yemem Kadir. Bana bu tarz yaklaşıma devam edersen, benden sıkılmana fırsat kalmadan ben sana tekmeyi basarım."

Kadir'in yüzünde keyifli bir sırıtış belirdi. "Senin istediğin tam bu tarz yaklaşım sanıyordum."

"Saygılı ol!" diye sertçe uyardı Nazlı.

"Tabii prenses hazretleri sabah olduğuna göre öyle olacağım. Gece sen yine çingene olacaksın ve ben seni yine saygısızca seveceğim." Nazlı'nın itiraz etmesine fırsat vermeden, Kadir onu tekrar yatağa yatırıp, öpmeye başlamıştı.

Otuz Altıncı Bölüm

Hakan Amerika'ya vardığını haber vermek için aradığında, Aslı'yla konuşmaları esnasında annesiyle olan planlarını gündeme getirmişti. Aslı oralardan bile bunu hatırlamasına şaşırmış, onun için çok önemli olduğuna ve bu buluşmayı gerçekleştirmeye karar vermişti.

Ama işte zaten başlı başına karın ağrısı olan bu ziyaretin üstüne bir de gazetelerdeki haberlerin yarattığı sıkıntı eklenmişti. Ertesi gün takside Hakan'ın annesinin evine doğru giderlerken, bir gün önce çıkan haberler nedeniyle Aslı hâlâ öfkeliydi.

"Tamam Aslı ya... Daha tedbirli olacağımıza söz veriyorum. Oldu bir kere n'apalım? Sinan da bana büyük hakaret etti ama. Yenilir yutulur cinsten değildi," diye ablasını ikna etmeye çalışıyordu Nazlı.

"O da başka bir konu. Sen bu tip erkeklere bulaşırsan, bunun beladan çıkmaz. Neden adam gibi sevgili bulmuyorsun? Senin yüzünden yine azarı ben işittim. Neymiş kardeşime sahip çıkmamışım... Baran öfkeden kudurmuş halde. Sibel bile bu konuyu konuşamıyor onunla. Kadir hiç bu kadar ileri gitmemişti. O fotoğraflar mahkemede delil olabilir. Hatta

Sinan davacı olmasa bile savcılık suç duyurusunda bulunabilir ve sevgili Kadir'inin sicili lekelenebilir, biliyor musun?!" demişti içinde tutamadığı öfkenin etkisiyle neredeyse bağırarak. Gerçi olayların o kadar ileri gitmeyeceğini biliyordu, ama yine de kardeşinin biraz korkmasında fayda vardı.

Nitekim Nazlı'nın rengi atmıştı. "Kadir'i tutuklamazlar değil mi?" diye sordu tedirgin bir ifadeyle.

Aslı iç geçirdi. "Bilmiyorum, açıkçası umurumda da değil. Senden uzak olsun yeter."

Nazlı bir süre sessizce dinledi ablasını. "Aslı biliyorum ne kadar söylersem söyleyeyim seni ikna edemeyeceğim. Ama..." dedikten sonra duraksadı.

"Ama ne Nazlı? Daha başka ne kötü haber vereceksin bana?"

"Ben Kadir'e âşık oldum. İlk gördüğüm andan itibaren eminim ki, hayatımda hiç kimseye karşı bu kadar yoğun hissetmeyeceğim. Belki devam edecek, belki ayrılacağız... Ah evet... Ayrılma düşüncesiyle boğazım düğümlenip, nefes alamam da, bu ihtimalin farkındayım. Ama yine de asla başka hiçbir erkek onun bana hissettirdiği kadar yoğun duygular hissettirmeyecek."

Aslı duyduklarını hazmedebilmek için gözlerini kapattı. "Bana bunları neden anlatıyorsun? Bilmek istemiyorum."

"Aslı bana bak. Lütfen anlamaya çalış. Sana anlatıyorum, çünkü sen de Hakan'a âşıksın. Tamam sizinki aşkın daha olgun bir versiyonu. Ama yine de onsuz yaşamayı hayal bile edemiyorsun değil mi? Ben Kadir'den nasıl ayrılabilirim sen söyle..."

"Ben sekiz, neredeyse dokuz aydır Hakan'layım. Üç günde âşık olmadım."

Nazlı somurtarak sırtını koltuğa dayadı. "Yalan söylüyor-sun. Bana karşı da, kendine karşı da dürüst değilsin." Tekrar doğrulup ablasına yaklaştı ve kulağına sertçe fısıldadı "Bana Hakan'la birlikte olmak için altı ay beklediğini söyleyebilirsin... Ya da hiç birlikte olmadığını. Ama sana inanmıyorum."

Aslı cevap vermedi. Yolun geri kalanında da gözlerini yoldan ayırmadı. Hakan'ın annesi ile karşılaşmadan önce sakinleşmek ve kafasını boşaltmak istiyordu.

Araba evin önüne yanaştığında inmeden önce Nazlı'ya hatırlattı. "Terbiyeli ol, beni utandırma."

Nazlı alınmıştı. "Çok şey değişmiş olabilir, ama hâlâ kardeşimim ve senin tarafındayım," diyerek tersledi ablasını.

Hakan'ın annesi Nermin Hanım, her zamanki gibi son derece şık ve zarifti. Evlerinin Boğaz manzaralı salonunda oturmuş havadan sudan bahsediyorlardı. Aslı ve kardeşine karşı tavırları nazik ama mesafeliydi. Ortam Nazlı'yı daha ilk dakikalardan germiş, ablasının heyecanı ve tedirginliği de gözlerinden kaçmamıştı. Nermin Hanım bir türlü yaklaşmakta olan düğün konusuna girmiyor, onun yerine oğlunun yoğun iş temposundan, başarılarından bahsedip, ailelerinin ne kadar seçkin olduğunu vurgulayacak çeşitli konulara değiniyordu.

Sonunda Nazlı dayanamayıp, nazik bir gülümsemeyle konuyu açmıştı. "Sizi tanıdığımı çok memnun oldum. Ailem de sizi oldukça merak ediyor. Hakan Antalya'ya geldiğinde, kısa süre sonra sizinle beraber ablamı istemek için tekrar geleceğinden söz etmişti. Ama herhalde yoğun temposunu bir türlü denk düşüremedi."

Nermin Hanım'ın yüzüne maske gibi oturmuş ifadesi bir an bile değişmedi. Hiç eksik olmayan gülümsemesiyle konuyu geçiştirdi. "Hakan çok yoğun çalışıyor. Benim eşim de çok üst düzey bir yönetici. Ajandalarını uydurmak oldukça güç... Hem canım bu zamanda gençler hiçbir şeyi beklemeden, hemen kaynaşiyor. Artık kız istemeler de demode bir geleneğe dönüştü."

Nazlı duyduklarına inanamayarak soran gözlerle Aslı'ya baktı. Aslı gençlerin kaynaşması yorumuna fena halde bozulmuş ve kızarmıştı. Tek kelime etmemesi de kardeşini kızdırmıştı.

“Ama gençler bu gelenekleri unutuyorsa, sizin nesliniz yaşatmalı. Benim ailem için önemli konular bunlar. Bence birini sevmek demek, bazı şeyleri, inanmasa da sevdiğinin hatırı için yapmak demektir. Hakan bunu yapmaya oldukça gönüllü göründü bize. Bana kalırsa oğlunuz yapmaya hazır- sa, siz aile olarak desteklemelisiniz.”

Nermin Hanım donuk gülümsemesi ve soğuk ses tonuyla sakince cevapladı. “Bunu önce oğlumla konuşmamda fay- da var.”

Evin çalışanı ikramda bulunmak üzere salona girdiğinde, kapının zil sesi duyulmuştu. Nermin Hanım, kapıya bakaca- ğını söyleyerek hemen ayaklanmıştı.

Nazlı bu ne kadar süredir böyle devam ediyor dercesine bir bakış atmıştı. Aslı olay çıkarmaması için kaş göz etmişti ki, Nermin Hanım’la beraber içeri giren Kaan’ı görünce bi- raz olsun rahatladı.

“Kaan sürpriz yapmış. İşten erken kaçıp bana uğramış. Ben de sizin burada olduğunuzu söyleyince, bizimle bir çay içmeyi kabul etti.” Görünüşe göre Nermin Hanım da Kaan’ın varlığına sıkıca sarılmıştı. O da en az Nazlı ve Aslı kadar hoşnutsuzdu bu durumdan.

Kaan Aslı’ya gülümsedi. “Evet kadınların muhabbeti ol- dum olası ilgimi çekmiştir. Hangi erkek düğün planları hak- kında konuşmak istemez ki, özellikle de başkasının düğü- nünün,” dedi muzipçe göz kırparak. Sonra arkasında kalmış olan Nazlı’yı fark ederek, Keskin Ailesi’nin genlerinden ge- len muhteşem yamuk bir gülümseyişle elini uzatarak kendini tanıttı. Bir kadının bu ailenin erkeklerine âşık olduğu ilk an, o gülümseyişe maruz kaldıkları an olmalı diye düşündü Aslı. Nazlı’nın da oldukça etkilendiğini görebiliyordu. Kaan’ın varlığı insanın içine tuhaf bir huzur ve güven duygusu ve- rirdi. Kendinden son derece emin bir şekilde, girdiği her ortamda zorlama olmaksızın kolaylıkla konuşmalara katılır ve bir anda herkesin gözbebeği haline gelirdi. Karşısındakini

ezmek ya da bozmak gibi bir kaygısı olmaksızın, akıllıca esp- riler yapar, bu da çevresi tarafından hayranlıkla takip edilme- sine neden olurdu.

Nazlı Kaan’ı görür görmez sevmiş, ısınmıştı. Onunki gibi bir özgüven yıkıcı değil yapıcıydı. Az sonra Kaan’ın etkisiyle muhabbet daha samimi ve zorlama olmadan ilerleyen bir hal almıştı.

Çayları üçüncü kez tazelandikten sonra, tekrar kapı çalmış ama bu sefer evin görevlisi açmıştı. Tüm cazibesi ve umursa- mazlığı ile Sema salona girdiğinde, Nermin Hanım’ın yüzü aydınlanmıştı.

“Sema yavrum! Bu ne güzel sürpriz... Hoş geldin. Tam da aklımdan sen geçiyordun.”

Bana mı öyle geliyor, yoksa yeni gelinin geleceği gün eski gelininin aklından geçmesi cidden tuhaf mı? diye düşünmüştü Aslı.

Nazlı bu Sema denen kadının kim olduğunu bilmese de, ilk görüşte gıcık almıştı.

Bu arada Hakan’la aynı liseye, Avusturya Lisesi’ne, git- tiklerini, Swiss Otel’de düzenlenen Geleneksel Viyana Balosu’na çok kereler beraberce katıldıklarını ve bu sene de baloya giderken kavalyesinin Hakan olmasını istediğini öğ- renmişti. Çünkü Hakan harika vals yapıyordu ve ikisi dans ederken herkes onları hayranlıkla izliyordu. Nermin Hanım da başıyla onaylayarak dinliyordu Sema’yı.

Az sonra ortama hâkim ve rahat tavırları daha da sinir bo- zucu bir hal almakla kalmamış, laf arasında Hakan’ın eski karısı olduğunu ima ederek Nazlı’nın sinirlerini hepten boz- muştı.

“Sema benim kızım gibidir. Annesiyle birbirimizi çocuk- luğumuzdan beri tanırız. Hep yakın olduk,” diye açıklama ihtiyacı duymuştu Nermin Hanım gülümseyerek, bakışları- nı Sema’dan ayırmadan.

Nazlı’nın “Sizin için zor olmuş olmalı Hakan’la ayrılıkla- rı... Bu arada neden ayrılmıştınız?” diyerek Sema’ya doğru- dan sorması üzerine Aslı kardeşine dik dik bakmıştı.

Sema soru karşısında biraz afallamış olsa da, iyi toparlamıştı. “Çok küçükken evlendik, ikimiz de evliliğin sorumluluğunu kaldıracak durumda değildik. Ama Hakan hiç istemedi ayrılmak. Bana deli gibi âşıktı. Ama işte hep derim; hayatımda yaptığım en büyük aptallıktır. Şimdi çok pişmanım,” dedi Sema iç geçirerek.

Aslı Nazlı’nın lafı belli bir yöne çektiğini görüyor, ama engel olamıyordu. Ya da belki de engel olmak istemiyordu. Nazlı havalı bir biçimde saçlarını geriye attı. Ablası bunun saldırı öncesi hazırlık olduğunu bildiği için merakla, Kaan ise hayranlık dolu gözlerle izliyordu. “Pardon ama ne kadar oldu ayrılalı?”

Sema kibarca gülümsedi. “Beş yıl.”

“Bana kalırsa hayatta yaptığınız en büyük aptallık olduğunu fark etmeniz çok uzun zaman almış,” dedikten sonra taraftar toplamak amacıyla en büyüleyici haliyle Kaan’a bakıp gülümsedi. “Değil mi? Peki sorabilir miyim, bu beş yıllık sürede siz ne ile meşguldünüz? Hani boşandıktan sonraki ayrı olduğunuz sürede...” Sema ne kadar eski evliliğini ve birbirlerine duydukları büyük aşkı vurguluyorsa, Nazlı da o kadar onun Hakan’ı bırakıp gittiğine ve yaşanan boşanmaya dikkat çekiyordu.

Sonra kadının vereceği cevabın aslında Nazlı için hiçbir önemi yokmuş, o öğrenmek istediğini çoktan öğrenmiş gibi Sema’nın açıklamasına fırsat vermeden Nermin Hanım’a döndü. “Sizin için çok zor olmuş olmalı. Kızınız kadar sevdiğiniz birinin, oğlunuzun kalbini böyle kırdığını, Hakan’ın bu kadar yaralandığını görmek... Perişan olmuştur adamcagız...”

Nermin Hanım Sema’ya destek çıkmak istercesine konuşmaya başlarken aslında söyleyeceklerinin ayağına daha çok dolanacağını nereden bilebilirdi ki? “Yok canım öyle kötü olaylı bir ayrılık olmadı. Hakan perişan olmadı, güzelce konuştular. Gerçi biz aileler daha çok yıkıldık. Ne de olsa çocukluktan tanışıyorlar, herkesten iyi anlıyorlar birbirlerini.”

Nazlı gülümseyip, derin bir nefes alıp verdi. “Oh rahatladım. Demek ki Hakan da bu ayrılığa hazırmış. Eski heyecanı kalmamış ilişkilerinin. Açıkçası ablamın eski karısını unutamamış biriyle evlenmesini ne isterdim, ne de buna izin verirdim. Ama baksanıza kolayca atlattığına göre, hayatına devam etmeye çoktan hazırmış. Eee ailelerin hatırına da bir evlilik zorla sürdürülmez değil mi?”

Gerek Sema gerekse Nermin Hanım basbayağı bozulmuşlardı. Aslı ne de olsa Hakan’ın annesi olduğu ve sevgili-sine onunla iyi geçinmek için çaba sarf edeceğine söz verdiği için alttan almıştı. Ama Nazlı’nın bu şekilde ablasının haklarını koruması ve kendini beğenmiş Sema’nın ağzının payını vermesi çok hoşuna gitmiş, belli etmeden gülümsemişti.

Kaan ise aldığı keyfi gizleme gereği bile duymadan hayranlık dolu bir sırıtış ile izliyordu Nazlı’yı. “Daha ne kadar İstanbul’da kalacaksın?” diye sorduğunda aldığı cevap neşesini daha da yerine getirmişti.

Nazlı imalı bir yanıt verdi: “Son birkaç gündür tanık olduklarımdan sonra epeyce kalacak gibiyim. Hatta buraya yerleşmeyi düşünüyorum bile denebilir.”

“Daha hazır değil misin Sibel?” dedi Baran sabırsızca. Annesine kısa bir ziyaret yapacaklardı. Sibel ille de dışarı çıkacağım diye tutturunca, Baran ilk gezmenin annesine olmasını istemişti. Hem son zamanlarda annesini çok ihmal ettiği, hem Kadir’le konuşmak istediği, hem de evde olacaklarından gerektiğinde Sibel’in uzanıp dinlenebileceğini düşündüğü için...

Sibel kendi kendine mırıldandı. “Fiziksel olarak mı, ruhsal olarak mı?”

“Efendim?” diye sordu Baran ters ters.

“Hazırım aşkım,” dedi Sibel pırıl pırıl bir gülümsemeyle.

İstanbul'a dönmek, tekrar parlamasına, etrafına ışık saçmasına neden olmuştu. Baran Sibel'i beğeniyle izliyordu. Başına gelen onca şeyden sonra, yaşama sevincini kaybetmemiş olması hayranlık uyandırıcı bir özellikti.

Baran ona yaklaşıp kollarını doladı. Önce boynunu, sonra da kulaklarının arkasını öperken "Seni çok özledim," diye fısıldadı.

Sibel kıkırdadı. "İstersen evde kalalım."

"Haydi annemlerden kaçmak için böyle bir fikir ortaya atmanı geçelim, kalsak bile şu halinle ne yapabileceğini sanıyorsun," dedi kocası merakla.

Sibel alçıldaki sağ bileğini Baran'ın omuzu üzerine koyarken, alçılı sol bacağına baskı yapmamak için tüm ağırlığını sağ bacağına vermiş, bir yandan da dengesini korumak için kocasına tutunmuştu. "Denemeden bilemeyiz. Hem yeterince yaratıcı olursak uygun bir çözüm bulabileceğimize inanıyorum."

Baran kendine engel olamayıp güldü. "Sibel bazen sen gerçek misin diye düşünmeden edemiyorum. Yani acaba bu sözler ağzından öylece mi çıkıyor yoksa aslında hepimizle dalga mı geçiyorsun?"

Sibel kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Annemle karşılaşmamak için verdiğin şu mücadeleye kıyamıyorum bile. Keşke şu anda kendini benim gözlerimle görebilseydin."

Sibel boyunluk takılı başını mümkün olduğunca dikleştirip soğuk bir sesle cevap verdi. "Yerinde olsam bu şekilde cesaretimi kırmazdım. Seni ne kadar istediğimi bu kadar açıkça ifade edeceğim başka zaman olmayabilir."

Baran sırtı. "Evet kayınvalide ziyaretinden çok istediğin açıkça ortada."

Sibel'in hevesi kırılmıştı, omuzları düştü. "Seni istediğime ya da sevdiğime inandıramıyorum bir türlü. Neden bu kadar şüphecin anlamıyorum. Yani uğruna attan düştüm baksana."

"İyi de o tamamıyla senin dikkatsizliğinden... Merakından, bilmediğin bir konuya burnunu sokmaktan..."

Sibel heyecanla atıldı. "Hiç de bile... Değişmeye çalışıyordum. Seni tanımaya, anlamaya ve belki de istediğin gibi biri olmaya..."

Baran yumuşamıştı. "Bak ne diyeceğim. Teklifin için teşekkür ederim daha sonra değerlendireceğim. Ama bu gece gerçekten orada olmam gerekli. Kadir başını şu derde sokmasa ille de gidelim demezdim. Annemi deli edecek sözler söyleyebilir. Akli başında değil..."

"Sadece âşık... biraz daha anlayışlı olmalısın... çocuk değil ki artık... kime âşık olup, kime olmayacağına sen karar vermezsin Baran."

"Bu ilişki olmaz Sibel. Kıza bakışlarını gördün. Kadir kendini kaybetmiş durumda. Başımızı çok derde sokar. Hem çocuğun ailesini araştırdım. Olayın peşini bırakacak gibi değil. Sanki başımızda yeterince sorun yokmuş gibi..." dedi keyfi kaçmış halde.

Sibel sözleri dikkatle seçerek, usulca konuşmaya başladı. "Kadir senden çok da farklı değil. Tıpkı Nazlı'nın benden çok farklı olmadığı gibi. İçinden geldiği gibi yaşıyor diye bu kıza tavır alırsan, kendinle ve daha da önemlisi benimle çelişmiş olursun. Şansın varken beni bırakabildin mi? Kaçabildin mi? Kadir de yapmayacak. Çünkü çok âşık olmuş Baran. Senin söyleyeceğin hiçbir söz, sevdiği kadından ayrı kalmak kadar incitmez. Kardeşinle aranı açmak yerine, onu sahiplen ki, daha fazla hata yapmasın." Baran'ın dudaklarında hafif bir kıvrılma olmuştu. Bundan cesaret alan Sibel devam etti. "Hem ona iyi davran ki, benim de çocuk doğurmaktan gözüm korkmasın. Gerektiğinde anlayışlı bir baba olabileceğini göreyim."

Baran karısına tekrar sarılıp, takıldı. "Senin kadar kurnaz bir kadının elinde hamur olmayacak erkek var mıdır acaba? İstedığın gibi yoğurup, istediğin şekli veremeyeceğin..."

"Ben bir tane tanıyorum aslında," dedi muzipçe gülerek.

Baran'ın annesinin evine vardıklarında, Sibel'in tam da görmeyi beklediği gibi Zehra Hanım yüzü bir karış, sürekli tansiyonunun fırladığından şikâyet edip duruyor, kendini hallerden hallere sokuyordu. Kadir işinin bir iyi yanı olduysa, o da tüm eleştiri oklarının Sibel'e çevrilmemesiydi. Onun geçirdiği kazaya kısaca değinip, yarı buçuk geçmiş olsun dedikten sonra uzunca bir süre Kadir konusu konuşulmuştu. Kadir fazla bir şey söylemeden oturuyordu. Sessizliği kabullenmekten çok, umursamamaktan ileri geliyordu. Sibel çok iyi biliyordu ki, orada ne söylenirse söylensin, ne karar alınırsa alınsın Kadir bildiğini okuyacaktı. Şimdi Sibel'in sayesinde, Baran da bunu net bir şekilde görebiliyordu. Bu yüzden Kadir'i de şaşırtan bir şekilde onun üzerine gitmektense, annesini yatıştırmaya çalışıyordu. Hatta bir ara tansiyonuna iyi geleceğini söyleyerek dışarı çıkıp hava almayı bile önerdi. Baran ve annesi bahçede beraberce gezinti yaparlarken, Zeynep de Sibel'in damarına basmayı ihmal etmemişti.

"Yenge çok geçmiş olsun. Verilmiş sadakan varmış. Attan düşüp de boynun kırılmadığı için şanslısın. Ama şimdi şu halde de işlerini yapmak zor oluyordur. Abim mi ilgileniyor?"

Zeynep'in ağzını her açışı, Sibel'in tüm tüylerini kapışmaya hazır bir kedi gibi diken diken ediyordu. "Ne münasebet canım! Abinin bir dünya işi var, gel elimi yüzümü mü yıka diyeceğim?" diye terslemişti görümcesini.

"Evet gerçi bizde erkekler böyle şeyler yapmaz, ama abim de pek bir değişti evlendikten sonra. Ne zaman iyileşmişsin tam olarak? Bu gidişle yeğenlerimizi kucağımıza almamız eper uzun zaman alacak gibi..."

Sibel Zeynep'in bu patavatsızlıklarına tahammül edemiyor, Baran'ın tüm uyarılarına rağmen diklenmeden duramıyordu. "Zeynepcim merak etme Baran da ben de ilk fırsatta çocuk istiyor, bunun için de gerekeni yapıyoruz. Hatta o tatsız kaza olmasaydı, şu an hamileydim. Yani endişelenmene gerek yok, gayet doğurganım," dedikten sonra bu konunun Baran'ın kuşağına gitmemesi için dua etmeye başlamıştı bile.

Kadir o gece ilk kez hoşuna giden bir söz duymanın verdiği zevkle sırttı. Sibel ona muzip bir bakış attı. Zeynep çocuklara bakma bahanesiyle yanlarından kalkınca, Kadir Sibel'e daha yakın oturdu. "Abimle konuşmuşsun sanırım," dedi kısık sesle.

Sibel taktığı boyunluk nedeniyle öne doğru eğilemiyordu. Gözleriyle çevreyi şöyle bir taradıktan sonra Kadir'e akıl vermeye başladı. "Kadir ağabeyini ikna etmek ne kadar zor hiçbir fikrin var mı? Dün o kadar kızgındı ki benimle bile konuşmadı bütün gece. Ancak bugün konuyu açabildim. Sen bu kıza ne kadar âşıksın?"

Kadir ciddileşmişti. "Yenge yemin ederim mümkün olsa yarın evlenirim. Hayatımda ondan sonra başka birine bakabileceğimi sanmıyorum."

Sibel içinde özlemle karışık hafif bir kıskançlık hissetmişti. "Baran başkasına bakıyor ama... Of şanslı kızmış şu Nazlı."

"Yenge abim seni ne kadar seviyor bilmiyorsun. O kadar değiştirdin ki... Beklemediğimiz tepkileri verir oldu. O bu kadar çabuk kızan biri değildi. Sayende hemen parlar oldu. Bu konuda sana teşekkür edemem gerçi," diyerek güldü. "Eskiden kızdığı zaman dünyayı çevresindekilere dar ederdi. Çok sertti. Ama sen onu yumuşattın. Çok önem verdiği konularda bile daha esnek artık. Bana bile daha anlayışlı. Bunlar sana duyduğu sevgiden."

"Ama yine de tatilde Eda'ya bakıyordu," diye somurttu Sibel.

"Sen bakma ona. Kiskandırmak için yapıyordur. Yenge sen beni kollamaya devam et n'olur..."

"Tamam Kadir tamam... Duygu sömürüsü yapma, hiç senin tarzın değil. Ama bir kavgaya daha karışırsan seni ben de başkası da kurtaramaz bilesin. Abin bu kızın aklını başından almasından ve senin başını içinden çıkılmaz bir belaya sokmandan korkuyor. Ona bu kızın sana zarar vermekten çok seni adam ettiğini ispatlaman gerek."

Aslı ve Nazlı evde televizyonun karşısında kıvrılmış, Nermin Hanım'ın evinde olanların detaylarını konuşup kâh gülüyor, kâh kızıyorlardı.

"İnanabiliyor musun," dedi Aslı "utanmadan kalkmış gelmiş düğün ayrıntılarını konuşamadık bile."

"Aslı kusura bakma, ama ben Nermin cadısının zaten öyle bir niyeti olduğunu sanmıyorum. Hatta sanki Sema'yı tekrar oğluna yamamaya çalışıyormuş gibi geldi bana."

Aslı heyecanla doğruldu. "Sen de mi öyle düşünüyorsun? Ben bunu söylediğimde bana paranoyak muamelesi yapıyor herkes."

"Saçmalama o kadar bariz ki... Neyse havasını nasıl söndürdüm ama?" derken kıkırdıyordu.

Aslı kahkaha attı. "Evet harikaydın. Böylece annesi seni şikâyet edecek beni edemeyecek. Ben de aman Nazlı işte ağzına geldiği gibi konuşur deyip işin içinden sıyrılıyorum. Zaten Kaan da şahit olaylara..."

"Onu sevdim bak... Çok sıcakkanlı," derken Kaan'ı gözlerinin önünde tekrar canlandırıyordu Nazlı.

Aslı fırsatı kaçırmamıştı. "Ne o Kadir aşkı inişe mi geçti?"

Nazlı diklendi. "Asla. Bak Kaan'ın çok yakışıklı olduğunu kabul etmem gerek. Gerçekten adam özenle çizilmiş bir resim gibi."

"Çok da kültürlü ve aklı başında," diye ekledi Aslı.

"Evet mutlaka öyledir. Ama Kadir'e karşı duyduğum tutku bambaşka. Onda öyle bir şey var ki, kendimi hep ona beğendirmek isterken buluyorum. Oysa ki beni bilirsin... Kimsenin ne düşündüğünü takmam..."

"Ateş bacayı iyice sarmış desene... Ben de evi yanmadan kurtarabiliriz diye umuyordum oysa," diye karşılık verdi ablası.

"Aslı bize direnmek yerine, birazcık daha yanımızda olsanız belki de daha az hata yaparız," derken telefonuna gelen mesajın sesi duyuldu.

Nazlı sırttı. "İyi adam lafın üzerine ararmış derler."

Aslı gözlerini devirdi. "Ya da iti an çomağı hazırla derler."

Nazlı ablasına kötü kötü baktı. "Aşkıma it deme bak ben de Hakan'a isimler takmaya başlarım ona göre."

Mesajı okuduktan sonra gülümsedi. "Bu akşam annesinde toplanacaklardı da... Düşündüğü kadar kötü gitmemiş. Baran yumuşamaya başlamış."

"Sibel'in marifetidir," diye mırıldandı Aslı. Ama Nazlı duyamayacak kadar meşguldü. Çoktan yeni sevgiliyle yaşımaya kaptırmıştı kendini.

"Seni özledim. Gelip alayım mı?" diye sormuştu Kadir.

Nazlı cevap yazdı. "Ben de seni... Ama Aslı hayatta bırakmaz. Evde yalnız kalmaktan ödü kopuyor."

Kadir'den cevap gecikmemişti. "İki hafta sensiz mi geçecek geceler yani? Nasıl dayanacağım ben?"

Nazlı takılma fırsatını kaçırmamıştı. "Bilmem... Bunca yıl nasıl dayandıysan öyle herhalde."

"O seni tanımadan önceydi. Bu kadar bağımlılık yapacağını bilseydim, başından bulaşmazdım," yazmıştı Kadir sonrakı mesajında.

Nazlı görünce gülümsedi. "Ben de bağımlı oldum... seni hissetmeye... en derinlerinde... kalbimin!" yazdıktan sonra gönder tuşuna basarken hınzır bir gülüş vardı dudaklarında. Beklediği cevap gelmişti Kadir'den.

"Sadece kalbinin mi? Sen gelmiyorsan ben geliyorum. Aslı'yla konuş!"

Nazlı iç geçirdi. Ablasıyla yine sıkı bir pazarlığa oturacak gibi görünüyordu.

Otuz Yedinci Bölüm

“Vals mi öğreneceksin?” diye tekrarladı Ahu arkadaşının sözlerini.

Aslı esneyerek karşılık verdi. “Evet. Baloya kadar iki buçuk ayım var sanırım.”

Ahu merak etmişti. “Ne balosu? Uykunu alamadın galiba...”

“Evet bütün gece gözümü kırpmadım. Nazlı Kadir’de kaldı. Sema ile Hakan Avusturya Lisesi mezunları ya...”

“Nazlı’nın Kadir’de kalmasına izin mi verdin yani? Hakan ve Sema’nın Avusturya Lisesi mezunu olmalarının vals öğrenmekle ne ilgisi var?” Aslı’nın cevapları açıklamaktan çok kafa karıştırıcıydı.

“Ne yapsaydım Ahu? Kadir sen gelmezsen ben gelirim diye tutturmuş. Açıkçası yan odada o işi yaptıklarını duymak da, düşünmek de istemiyorum. Bu ikisinde hiç utanma yok. Beni komşulara rezil bile edebilirler. Canım, baloya gidip vals yapma ihtimaline karşın hazırlıklı olmalıyım. Sema’nın dostça bir teklifte bulunacağından hiç şüphem yok.”

“Tamam Aslı, bugün çok karışık konuşuyorsun. Benim

de zaten hiç tadım yok. O nedenle istersen sen de ben de biraz ayılınca görüşelim,” dedi Ahu keyifsizce.

Aslı sorunun adının büyük F ile başladığından emin olsa da, yine de sordu. “Neden ne oldu ki?”

“Hiç. Doktor normalden hızlı ve fazla kilo aldığımı söylediğinden beri, kendimi tutmaya çalışıyorum. Ama yememeye çalıştıkça, aklım yemekten başka bir şeye çalışmaz oldu. Tuhaf tuhaf şeylere aşermeye başladım.”

“Mesela?”

“Mesela dün akşam canım çilek çekti. Ama mevsimi geçti ya iyi çilek bulmak zor tabii. Ancak dondurulmuş falan. Zavallı Can her yerde taze çilek aramaya başladı. Neyse sonunda bulup getirmişti ki, birden aslında erik istediğimi fark ettim. Yani ya erik ya da çağla olacaktı. Gerçi ikisi için de dolanması gerekti. Bu sefer eriği fazla yediğim için karnım davul gibi şişti, midem ekşidi. Bütün gece yediklerim ağzıma geldi durdu.”

“Ne kadar erikten bahsediyoruz?” Aslı içinden tahminde bulunuyordu.

“Bir buçuk kilo erikten bahsediyoruz. Hem de tuzlayarak yedim. Zaten tuz da yasak. İyice su tutacak vücudum.”

“E Ahu sen de yeme o zaman bu kadar tuz. Bak sonra başına dert açacaksın. Tuz çok zararlı biliyorsun.”

“Of biliyorum ama elimde değil. Kuru fasulye için soğan neyse, erik için de tuz o.” Bir an duraksadıktan sonra aceleyle devam etti. “Ben kapatsam iyi olacak. Görüşürüz.”

“Acil bir işin mi çıktı?”

“Kuru fasulye pişireceğim. Sakın yorum yapma. Öğleden sonra görüşürüz,” dedikten sonra Ahu arkadaşının söyleyeceklerinin hoşuna gitmemesi ihtimaline karşı telefonunu çabucak kapattı.

Aslı kendi kendine gülümseyerek ahizeyi yerine yerleştirdi. Cep telefonu çalışıyordu. Arayan numara görünmüyordu.

“Alo?”

“Seni düşünüyordum da...” demişti Hakan’ın derinlerden gelen sesi. “Dayanamadım aradım.”

Aslı bu beklenmedik telefonla çok mutlu olmuştu. “Ben de seni düşünüyordum. Ama saat 2:30’da niye uyanıksın ki sen hâlâ?” derken merak etmeden de duramadığını belli ediyordu.

Hakan küçük bir kahkaha attı. “Tam bıraktığım yerdesin yani. İş yemeği uzun sürdü, sonra otelin barında bir şeyler içtik ve şimdi odamdayım. İyi bir anlaşma imzalamış, fazlasıyla içmiş ve seni özlemiş olarak... Yatakta dönüp duruyordum... Gözüme uyku girmedi ben de sesini duymak işe yarayabilir diye düşündüm.”

“Çok iyi ettin aramakla... Ben de bütün gece gözümü kırpmadım. Nazlı Kadir Beyle kaldı ben de yalnız,” diye dert yandı Aslı.

Hakan iç geçirdi. “Keşke ben olsaydım yanında.”

“Keşke...”

New York’ta saat 2:30’du ve Hakan’ın sesinden içinde bulunduğu ruh halini anlayabiliyordu. Aslında konuşacak konuyu da, enerjiyi de zor buluyordu kendinde ama Aslı’nın sırf nefes alıp verişini duymak bile yeterleydi onun için.

“Ne yapıyorsun şu anda?” diye sordu ansızın boğuk bir fısıltıyla.

“Aslına bakarsan hâlâ yataktayım canım. Ahu’yla telefon konuşması yaptım. Ama yataktan kalkacak istek de enerji de yok. Belki de en iyisi bütün gün uyumak. Ne de olsa bu akşam Nazlı beni yine yalnız bırakacak ve sabaha kadar gözümü kırpmayacağım...” Aslı kendini kaptırmış devam ederken Hakan sözünü kesti.

“Seni özlüyorum.”

İki kelime... tek cümle... Hakan’ın dudaklarından dökülen bu kadar basit sözler Aslı’nın içinin ürpermesine ve tüm duyularının harekete geçmesine neden olmuştu.

“Ben de seni...” diyebilmişti yutkunduktan sonra.

Hakan “Ne kadar özledin?” diye sordu.

“Tarif edemeyeceğim kadar çok.” Aslı onsuz geçireceği günleri düşününce, içini sıkıntı kaplamıştı.

“Ben de... Hadi anlatsana...”

“Ne anlatayım?” derken bir gün önce annesiyle buluşmaları aklına gelmişti ama şu anda bunu anlatamazdı elbette.

“Bilmem herhangi bir şey... Sadece sesini duymak yeter aslında. Mesela şimdi orada olsaydım neler yapıyor olurduk?”

Aslı hiç düşünmeden cevapladı. “Şu anda burada olsan sana sıkı sıkı sarılırdım tabii ki...”

Hakan hafifçe güldü. “Hiç fena bir başlangıç olmazdı. Devam et...”

Yaklaşık on beş dakika sonra, Aslı’nın ne yaptığı, ne giydiği hatta ne giymediği ve Hakan’ın orada olsa neler yapacağı konusu açıldıktan sonra, bu telefon konuşmasının işleri daha da zorlaştırdığında hemfikir olarak, istemeye istemeye kapatmak zorunda kalmışlardı.

Sibel, dışarı çıkabilmek için kocasını ikna etmekle uğraşıp duruyordu. Bir yerde pes edeceğinden, direncinin kırılacağından emindi. Sadece ne kadar süreceğini kestiremiyordu.

“Sibel neden ısrar ediyorsun anlamıyorum. Bu koyduğum kurallar senin iyiliğin için.” Baran sabrını kaybetmeye başlıyordu.

“Ben çocuk değilim ama... Bana ne yapıp yapmayacağımı söylemen hoşuma gitmiyor,” diye sızlanıyordu karısı.

“O zaman yetişkin gibi davran. Çocukça kaprisler yaptığın müddetçe bu şekilde davranılmayı hak ediyorsun. Kafanı bir şeye taktın mı, gözün başka bir şey görmüyor. Bu halde nereye gidip ne yapabilirsin ki?”

“Arkadaşlarımın evine gidebilirim. Yeter ki dışarı çıkayım. Hapsolmuş gibi eve tıkalıp kalmaktan nefret ediyorum. Zaten çiftlikte koca bir ay...” derken aniden susmuştu.

Baran yatakta karısının yanına oturup, bir çocuğu sakinleştirir gibi yumuşak bir şekilde konuşmaya başladı. “Biliyo-

rum aşkım ve bunun için de ne kadar pişman olduğumu daha önce de söyledim. Ama niyetim seni hapsetmek değil, sadece daha fazla zarar görmeni engellemek.” Kocasının gözlerindeki derin korku ve üzüntüyü okuyabiliyordu. “Seni neredeyse kaybediyordum. Bir daha işlerin o noktaya vardığını görmek istemiyorum.”

Sibel avucuyla kocasının yanağını okşadı. “Ama aşkım her şey olacağına varır. Kaderin önüne geçemezsin. Beni her şeyden koruyamazsın ki...”

Karısının bu kadar hayat dolu ve umursamaz olmasına şaşırıldığı kadar hayranlık da duyuyordu. Ama olabilecekleri bu kadar kolay kabullenme fikrine tahammül edemiyordu. Baran yine inatçı bir tavırla “Evet ama deneyebilirim,” dedi.

Sibel kocasının bu konuda diretmesinin can sıkıcı olduğunu düşünse de, kendisi için bu denli endişelenmesini sevimli, hatta çekici bile buluyordu.

Boyunluğunun el verdiği ölçüde öne doğru eğildi. Niyetini anlayan Baran ona kolaylık sağlamak için yaklaştı. Kocasını sevgiyle öptükten sonra, neşe dolu bir sesle devam etti. “Beni düşünüp Sultan’ı aldığın için hiç teşekkür edemedim. Bir gün binmeyi sen öğretirsin olur mu?”

“Bana kalsa Sultan’ı çoktan geldiği yere yollardım ya neyse... Eğer istersen arkadaşlarını buraya çağır. Haftaya söz, sen de kısa süreli ziyaretler yaparsın onlara.”

Birden Sibel’in aklına parlak bir fikir gelip, heyecanlanmıştı. “Hakan Amerika’da Aslı bizimle kalabilir mi? Nasılsa Nazlı Kad...” Aniden susmuştu. Kocasının keyfini kaçırıp, anın büyüsunü bozmaktan çekiniyordu.

“Korkma söyle söyle... O iki inatçı, azgın keçinin bizi takmayacağını başından beri bilip söylüyordun zaten.”

Sibel kıkırdadı. “Ben çevremde âşık ve tutkulu insan görmeyi seviyorum Baran. Hayatın amacını hatırlatıyor bana.”

“O zaman Bayan Çöpçatan, çabuk iyileş de biz de başkalarını izleye izleye yutkunmaktan kurtulalım,” dedi kocası yarı ciddi bir ifadeyle.

“İşe hemen gitmen gerekiyor mu?” diye karşılık verdi Sibel baştan çıkarıcı bir tonla.

“Onun cevabı tatlım, neden sorduğuna bağlı,” dedi Baran sırtarak. “Dünden bu yana mucizevi bir biçimde iyileşmediysen, bana çok da cazip bir öneri sunabilirmişsin gibi gelmedi.”

“Aslında benim aklımda birkaç yaratıcı fikir vardı, ama madem ilgini çekmiyor o zaman sana işinde güzel bir gün dilerim kocacığım.”

Baran kahkaha attı. “Tamam bozulma hemen. Bir telefon açıp geliyorum,” dedi yataktan kalkıp, kapıya doğru yönelmişken.

Giden kocasının arkasından bakarken Sibel, Baran’a sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordu.

Kadir sırtı dönük, yan yatmış halde uyuyan Nazlı’nın yanağından öptü. “Kalk hadi miskin. Acıktım kahvaltı edelim.”

Nazlı zar zor gözlerini aradı. “Tamaaam kahvaltı hazır olunca beni uyandır.”

Kadir dalga geçti. “O işi kadınlar yapar sanıyordum.”

Nazlı esneyerek cevap verdi. “Evet evlendikten sonra. İşte bu yüzden ben evlenmeyeceğim.”

Kadir güldü. “Benimle de mi?”

“Evlenme mi teklif ediyorsun?”

“Hayır sadece merak ediyorum.”

Nazlı iyice gerindikten sonra yüzü Kadir’e dönük biçimde tekrar yan uzandı. “Ev işi yapmayacağıma söz verirsen düşünebilirim.” Bir an düşünüp sonra ekledi. “Tabii bir de ağabeyinin Sibel’e yaptığı gibi, beni de çiftliğe kapatmayacağına.”

“Sen de yengemin ağabeyimi deli ettiği gibi beni deli etmezsen...” dedi Kadir lafını esirgemedi.

“Bak işte tatlım ona söz veremem. Bir nedenden dolayı,

ben uğraşsam da insanları deli ediyorum. Hem sen de bana söz veremiyorsun bak. Unut bu işi sen. Bana kalırsa biz seninle uzun yıllar sevgili kalalım. Sonra ben deli etmeyeceğim, sen de sana itaat edecek birini bulunca ayrılıp, başkalarıyla evleniriz,” dedi umursamaz bir gülümseyişle.

Kadir Nazlı’nın bu tavırları karşısında çılgına dönüyordu. Ondan o kadar kolay vazgeçebilirmiş, zorluklar karşısında o kadar çabuk pes edebilirmiş gibi görünüyordu ki... Tutku ve heyecan bittiği an onu terk edebileceğini hissediyordu. Nazlı kendini ve özgürlüğünü, kimsenin onu sahiplenmesine izin vermeyecek kadar çok seviyordu.

Duydukları karşısında keyfi kaçan Kadir, yataktan kalktı ve yerdeki kısa geceliği alıp Nazlı’nın üstüne fırlattı. “Kalk hadi, kahvaltıyı dışarıda yapacağız.”

Kadir’deki değişikliğin farkına varmış olan Nazlı iki duygu arasında sıkışıp kalmıştı. Bir yandan onu bu şekilde parmağında oynatmaktan zevk alıyordu. Öte yandan ona karşı duyduğu yoğun hisleri özgürce açmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Ama söylememeliydi. Sinan ile yaşadıklarının tekrarlanmaması için bu sefer kolay lokma olmayacaktı.

Otuz Sekizinci Bölüm

Aslı'nın heyecandan içi içine sığmıyordu. Yerinde bile duramıyor, salonda dolanıp duruyordu.

Kapının çalınması ile irkildi. Koca bir gülümsemeyle koşup kapıyı açtığı anda, hayal kırıklığı tüm yüzünü kaplamıştı.

Kapıcı siparişi olup olmadığını soruyordu. Teşekkür edip gönderdikten sonra tırnaklarını yiyerek, tekrar volta atmaya başladı.

Kafasından geçen onlarca olumsuz düşünceden kurtulmak için kendini oyalamaya karar verdi. Cep telefonunu masanın üzerinden alarak, yatak odasına gitti ve kendini yatağın üzerine attı.

"Alo Nazlı? Neredesin?" diye sorarken alacağı cevabı çok iyi biliyordu aslında.

"Kadirle yemeğe gidiyoruz. Ama nereye dersen, ben de bilmiyorum sürprizmiş," dedi arabayı kullanan Kadir'e dönüp bakarak.

Kadir ve Nazlı'nın ilişkisi başlayalı iki haftayı geçmişti. Her yeni başlayan aşkta olduğu gibi onların da canım ci-

cim dönemleri doludizgin devam ediyordu. Siyam ikizleri gibi yapışık yaşıyorlar dense abartı olmazdı. Üstelik bu sadece mecazi anlamda kullanılan bir benzetme değildi. Her an beraberlerdi ve beraber oldukları zaman da Nazlı ya Kadir'in kucagında ya da Kadir Nazlı'yı ahtapot gibi sarmış vaziyette oturuyorlardı. Aslı bunu tek kelimeyle görgüsüzlük olarak nitelendiriyordu, ama onun düşüncesini takan da yoktu hani.

"İyi başını derde sokmamaya çalış," dedi Aslı Kadir'in aklında yine ne tilkiler dolaşıyor diye düşünürken.

Nazlı merak etmişti. "Sen neden aradın? Gelmedi mi daha?"

"Yok işte oyalanmaya çalışıyorum."

İçerden Kadir'in sesini ve ardından kardeşinin abartılı tepkisi duyan Aslı telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kalmıştı.

"Geldiiiiik," diyordu Kadir.

"Aşkım inanmıyorum Four Seasons'ta mı yiyeceğiz? Hep merak etmişimdir bu oteli yaaa... Bir tanesin."

Kadir "Sadece yemeyeceğiz, bu gece burada kalacağız," diye karşılık verince, Nazlı'nın tepkisi sevinç çılgınlıkları olmuştu.

Aslı bu sahnenin davetsiz kulak misafiri olmaktan nefret ediyordu. Hele telefonda unutulması nedeniyle, ateşli teşekkür öpüşmelerini falan da duyuyor olmak...

"Tamam canım görüşürüz," diyerek telefonu kapatırken Nazlı'nın duymadığından neredeyse emindi.

İç çekerek ayağa kalkıp, salona gitmek üzere odadan çıktı. Çıkmasıyla da çılgılık atması bir oldu. Kapının hemen önünde bekleyen Hakan'a çarpmıştı. Korku yerini sevinç gösterilerine bırakırken, aslında az önce eleştirdiği kardeşinden çok da farklı davranmıyordu.

Kollarını sevgilisinin omzuna dolarken, Hakan da belinden sıkıca tutup kendine çekti. Uzun uzun öptükten sonra, Aslı sevdiği adamın vücudunun uyarıldığını fark edip, bu kadar hızlı ve çabasızsız olmasından hem mutluluk hem de bir nevi gurur duymuştu.

Şu harika adama bir bakın... Benim sevgilim ve sadece sarılarak baştan çıkarabiliyorum diye düşündü.

Sonunda ayrılabildiklerinde Hakan onu biraz geri iterek baştan aşağıya süzdü. "Kilo mu verdin?"

Kilo mu verdim? Yaşasın ölüm diyeti işe yaramış demek. "Öyle mi hiç farkında değilim... Halbuki beslenmem de normal ama..." dedi sevimli bir gülümseyişle.

"Yoksa özlemden iştahın mı kesildi?" diye sordu Hakan takılarak.

Aslı şakaya vurmaya çalıştı. "Yok canım ne alaka. Sadece bir yere gittiğimiz zaman Ahu masada ne var ne yok silip süpürüyor, izlerken doyuyorum."

"Sen beni özlemesen de ben seni çok özledim ama... Bu kadar uzun bir yolculuk yapmamış olsam şu dakika seni yatırırdı..." Lafını kesip Aslı'nın boynunu öpmeye başladı. "Ama önce bir duş almam gerek."

Aslı kıkırdadı. "Tamam o zaman ben de bu arada yemek siparişi vereyim. Açsındır da."

Hakan çapkın bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Aslında aşkım, ben seni yemeyi düşünüyordum."

Aslı hafif mahcup bir şekilde kızardı. Hakan keyifli bir kahkaha attı. "Bu kadar zaman ve bunca yaşanandan sonra hâlâ kızarıyor olman hakkında ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi Aslı'yı tekrar kendine çekerek.

"Hayır bilmiyorum, ne? Salak gibi göründüğümü mü?"

Hakan hayır demek yerine başını salladı. "Çok sevimli ve baştan çıkarıcı olduğumu..."

Aslı'nın yüzünü avuçları arasına alıp, tekrar büyük bir açlıkla öptü. İkisi de kendinden geçmiş bir halde birbirlerini soymaya başladığında Hakan nefes nefese sevgilisinin kulağına fısıldadı. "Aslında neden beraber duş almıyoruz? Sırtımı falan sabunlamama yardım edersin."

Aslı sırtı. "Evet tabii... sırtını falan sabunlarım," derken Hakan'ın fermuarını açtığı elbisesi ayaklarının dibine düşmüştü.

Aradan geçen iki haftada Sibel oldukça toparlanmıştı. Hâlâ alçıları duruyordu. Ama onlarla yaşamayı, günlük işlerini halletmeyi öğrenmişti. Baran'ın iş için gittiği iki günlük Dubai gezisinden döneceği geceydi. Kocasıyla beraber yiyecek için beklemişti. Karnı açlıktan zil çalıyordu, ama biliyordu ki Baran onu beklediğini öğrenince çok mutlu olacaktı. Saat dokuz olmasına rağmen, kocasının hâlâ gelmemiş olması da aklına takılmıştı bir yandan. Aslı gibi olumsuz ihtimalleri düşündüğünden değil, ama saati yanlış biliyorsa boşuna aç kalmış olacağından. Yani varışı gece yarısı falan ise, beklemenin anlamı olmayacaktı. Cep telefonundan aramaya karar verdi. Çalışıyor, ama cevap vermiyordu. Sonunda dayanamayıp Nevzat'ı aradı. Havaalanından karşılamaya o gidecekti.

"Alo Nevzat? İnmedi mi daha uçak?" diye sormuştu sabırsızca.

Nevzat'ın cevap vermeden önce duraksamasını önemsemedi bile. Nevzat, Baran'ın çok sadık ve söz dinleyen bir adamı olsa da, iş konuşmaya gelince tam bir karın ağrısı olabiliyordu.

"Yenge küçük bir kaza oldu. Hastanedeyiz," dediğinde ise Sibel dehşetle kafasında ihtimalleri hızlıca taramış ve trafik kazası olabileceği sonucuna varmıştı. Ama çok ciddi olamazdı, çünkü o zaman Nevzat da böyle rahatça konuşamaz, o da hastanede yatıyor olurdu.

"Ne kazası? Nevzat detaylı anlatsana... İlla sormam mı gerekiyor? Deli etme beni. Trafik kazası mı? Ne kadar ciddi durumu? Neden telefona çıkmıyor? Yoksa baygın mı?"

"Yenge doktorlar ilk müdahaleyi yapıyor. Odaya telefon sokmak yasak. Ben kapı önünde bekliyorum."

Sibel'in kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başlamıştı. Dengesini sağlamak için koltuğun kenarına tutundu. Boğazı kurumuş, yutkunmakta güçlük çekiyordu. Sesi titreyerek cevabından korktuğu soruyu sordu "Nevzat yaşıyor değil mi?"

"Yaşıyor. Sadece şu an telefonla konuşamaz."

"Neredesiniz? Taksiye atlayıp geliyorum hemen."

"Yenge sen tek başına dışarı çıkma. Ben gelip alırım."

"Nevzat saçmalama. Zaman kaybı senin gelmen ben hemen gelirim tak..." derken Nevzat olabildiğince ciddi bir tonla lafını kesti.

"Yenge, ağabeyin kesin talimatı var. Lütfen zorda bırakma."

Sibel duyduklarına inanamıyordu. Korku ve stresten kaynaklanan gerilimle hiç suçu olmadığı halde Nevzat'a bağır-maya başlamıştı.

"Senin de, aldığın talimatların da cehenneme kadar yolu var... Herhalde şu halimle ve bu duyduklarımın sonra bir yere kaçacak değilim. Oraya geliyorum!"

"Yenge abi trafik kazası geçirmedir."

"O zaman ne oldu?" Sibel nefesini tutmuş, korkuyla cevabı bekliyordu.

Nevzat istemeye istemeye itiraf etti. "Abi vuruldu."

Ne yapacağını, kimi arayacağını bilemez halde, endişe, korku, çaresizlik, üzüntü ve ağlamayla geçen on dakikadan sonra Sibel sonunda titreyen parmakları ile telefonundaki tuşlara bastı.

Harika bir ortam, şarap ve müzik eşliğinde geçirdikleri güzel gecenin böyle bir haberle bölünecek olması Kadir ve Nazlı'nın aklına gelecek bir şey değildi.

Kadir telefonu açar açmaz, Sibel ağlayarak konuşmaya başladı. "Baran vurulmuş... hastanede... ne durumda olduğunu bilmiyorum."

"Ne?! Nasıl olmuş? Nerede vurulmuş?"

Sibel hıçkırıklardan konuşamıyordu bile. "Bilmiyorum... hiçbir şey bilmiyorum... Nevzat'ın gelmesini bekliyorum... Yalnız çıkmam güvenli değilmiş... Kadir kim bizden ne isti-

yor ki?" derken titreyen vücudu büzüşmüş, oturduğu yerde farkında olmadan bir ileri bir geri sallanıyordu.

"Tamam yenge sakın ol. Hangi hastanede? Bir önce gidip bakalım da... Annemin haberi var mı? Yoksa bir şey söylemeyin onda yüksek tansiyon var. Ben bir göreyim sonra alıştırma alıştırma veririz haberi. Sen de sakın ol. Nevzat başka ne dedi hatırlamaya çalış..."

Sibel'in konuşmadığını gören Kadir, çabalamanın zaman kaybı olacağını düşünerek Nevzat'ı arayıp ondan detayı öğrenmeye karar verdi.

Nazlı ise duydukları karşısında kelimenin tam anlamıyla şoktaydı. Belki de ilk kez Aslı'nın ne demek istediğini anlıyordu. Kadir'in olaylara kolayca hâkim olması ve soğukkanlılığı karşısında etkilenmişti. *Demek ki diye düşündü kendi kendine, onlar için sıra dışı bir durum değil.* Kadir aceleyle hesabı ödeyip kalktığı anda, hâlâ bir yandan cep telefonu ile konuşuyordu. Nevzat'tan sonra ablasını arayıp duruma karşı uyarmıştı. Kısa süre sonra eniştesi de hastaneye doğru yola çıkmıştı. Kadir Nazlı'nın kolundan tutup, hızlıca yürümeye başladı. Nazlı ayak uydurmakta zorlanıyordu, ama tek kelime edecek cesareti yoktu. Hatta onu da hastaneye götürüp götürmediğini bile soramayacak haldeydi. Şu noktadan itibaren tüm kontrol Kadir'deydi ve hayatında ilk kez Nazlı da bir otoriteyi sorgusuz sualsiz kabullenmişti.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

"Bir saniye o harf bende sanıyordum. Hile mi yapıyorsun sen?" derken Ahu kaşlarını çatmış Can'a hesap soruyordu. Ahu'nun aklını yemekten uzaklaştırmak, hamilelik gelgitlerinden ve ağlama nöbetlerinden kurtarmak için Can scrabble oynamayı teklif etmişti. Eskiden beri oynarlardı bu oyunu ve Ahu çok başarılı olsa da, Can onu hep alt ederdi. *Ama daha önceden hiç böyle oyunbozanlık yapmazdı* diye düşünüyordu kocası.

Pis pis sırıttı. "Hiç yakıştıramadım sana. Kaybetmeyi de bilmek gerek kazanmak kadar. Şimdi benim önde olduğumu görüp, böyle çamura yatmalar falan..."

Ahu kocasına ters ters baktı "Sen bana oyunbozan mı diyorsun şimdi Can Bey?"

"Yok canım öyle demedim. Dur bakalım tam olarak ne demiştim? Hah çamura yatıyorsun dedim."

Ahu koltuktaki yastığı alıp kocasının kafasına fırlattı. "Adım gibi eminim ki bende on puanlık bir harf vardı. Ve tam şu boşluğu dolduruyordu," diye işaret ediyordu arkası dönük harf taşlarından oluşan grubu.

"Neden bu kadar şaşırdığını anlamıyorum. Şu oyunu yüz

kez oynadıysak doksan beşinde açık ara ben galip gelmişimdir. Kalan beşini de dikkatimi dağıtarak kazanmışsındır,” diyerek gıcık etmeye devam ediyordu Can.

Ahu kaşlarını kaldırıp merakla sordu. “Zengin hayal dünyanın ürünü olan bu skor koca bir yalan. Hadi onu geçtik de peki dikkatini nasıl dağıtıyormuşum merak ettim doğrusu.”

“Şöyle ki Ahucum bir seferinde derin bir göğüs dekoltesi giyip, oyun tahtasının üzerine doğru devamlı eğilerek yaptığın meme şov nedeniyle dikkatimi dağıtmıştın. Bir başka sefer mini şortunla bağdaş kurup oturduğunu çok net hatırlıyorum. Hani şu fıstık yeşili olan.”

Ahu’nun yüzünde eğlendiğini belli eden bir ifade belirmişti. Can ise tüm ciddiyetiyle sıralamaya devam ediyordu.

“Özellikle hiç unutamadığım bir anı var ki...” Kocası durup gözlerini tavana dikmiş, o anı gözlerinde canlandırıyordu.

Ahu merak etmişti. “Neymiş o?”

“Seninle yeni çıkmaya başlamıştık. Sen daha buraya taşınmamıştın ama sık sık benimle kalıyordun. Yine scrabble oynadığımız bir yaz gecesi idi. Üzerinde, derin göğüs dekoltesi, askılı harika mini bir elbise vardı. Dondurma almıştık yolda gelirken. Sen kendini oyuna kaptırılmış, bir yandan dondurmayı kaşıklarken bir parça çikolata parçalı dondurma göğüs dekoltesinin üzerine düşmüştü. Ve sen bilinçsizce onu parmağınla alıp ağzına götürdün... Sonra da parmağını yaladın. İşte o sana ilk kez yenilişimdi. Çünkü oyun artık umurumda değildi,” derken gözlerinde pırıltıyla Ahu’ya bakıyordu.

Ahu dudaklarını büzdü. “Ne yani aslında ben kazanmadım sen mi verdin bana oyunu?”

Can yine sırıttı. “Hayır tatlım karşılığında beni kazandın ya... İşte esas ödül oydu.”

“Amma ukala şeysin sen de ha... Peşimden koştuğun günleri nasıl da unuttun? Ben ofise girdiğimde boynun tutulurdu, masanın başında oturmuş benim koridor boyunca yürüyüşümü izlerken.”

“Sen de hep bir nedenle yönetim katına gelirdin kendini göstermek için,” diye gülümsedi kocası.

Ahu bir tutam saçı geriye attı. “Hiç de bile! Bir kere sen hep saçma sapan sorular sormak için çağırırdın beni. E patrona karşı mı gelseydim?”

Can’ın tüm suratını bir sırıtma kaplamıştı. “Patron ne isterse yapmaya hazırdın yani. Yalnız bu yaygın bir patron fantezisiydi söyleyeyim.”

Ahu fırsatı kaçırmamıştı. “Evet patronların nedense ofis kaçamağı takıntısı var. Eh senin de içinde kaldığı söylene-
mez. Ebru ile bol bol fantezi yaşama şansın oldu.”

Can’ın tadı kaçmıştı. Konuyu hızlıca geçiştirmeye çalıştı. “Ahu eskilere girmeyelim.”

“Yenilerden bahsedelim istersen? Mesela Funda...” Ahu sormak istediği soruyu daha fazla içinde tutamayacaktı.

Can iyice huzursuzlaşmıştı. “Ahu yine mi aynı konu? Funda ile ilgilenmiyorum diye kaç kere söylemem gerek.”

“Ama onu önceden tanıdığını gizledin benden,” diye saldırıya geçti Ahu.

Can afallamıştı. Ahu’nun bunu nereden anladığını düşünmeye çalışıyordu. “Nereden çıkarıyorsun bunu?”

Ahu e-maillerine baktığını söylemek istemese de, dayanağı olduğunu ispatlamanın tek yolu buydu.

“Reunion’dan bahsettiğine göre eskilerden tanışıklığınız olmalı. Aynı okula mı gittiniz?”

Can şüpheyle süzdü Ahu’yu. “Sen nereden biliyorsun?”

“Çünkü çiftliğe gideceğimiz zaman çok gecikmiştin. Ofise gelip seni beklemeye başladım. Sekreterin nereye gittiğini, ne zaman döneceğini bilmiyordu. Ben de belki bir ipucu yakalarım diye maillerine baktım,” diye tüm açıklamalarını bir solukta sıralamıştı.

“Arkamdan ajanlık mı yapıyordun yani? Belki bir açığımı yakalarsın düşüncesiyle... Sana inanmıyorum. Bu yaptığınla hem beni hem de kendini soktuğun duruma da...” diye diklenince kocası, Ahu elinde olmadan saldırganlaşmıştı.

“İlk defa olmazdı... Yani bir şeye rastlasaydım.”

Can salondan çıkmadan önceki son sözlerini ayağa kalkıp, giderken söylemişti. “Herkes hata yapar Ahu. Ve sen de pek çok hata yaptın, en az benimki kadar ağır. Ama geçmiş geçmişte bırakacağız dediğimizde ben gerçekten böyle yaptım. Sen de yapacaksın sanmıştım. Bu arada Funda üniversitedeki sevgilimin yakın arkadaşıydı. Evet gördüğün e-mail mezunların tekrar bir araya gelmesiyle ilgiliydi. Ama bu sorulara maruz kalmamak için gitmedim. Görüyorum ki doğru karar vermişim.”

Ahu arkasından sadece “Can bana arkana dönüp, bu şekilde konuşmayı bitirme. Sadece soruyordum,” diyebilmişti.

Can cevap olarak yorgun olduğunu ve erken yatacağını söyleyerek yatak odasına gitti.

Sibel sonunda hastaneye vardığı zaman, Kadir ve Nazlı'nın çoktan gelmiş olduğunu gördü. Koridorda sıkıntılı sıkıntılı beklediklerini görünce hâlâ Baran'ı görememiklerini düşündü. Zeynep'in kocası ve Baran'ın yanında çalışan iki kişi daha oradaydı.

Sibel haberi aldığından beri durmamış olan gözyaşları, yanaklarından süzülür halde Kadir'e yaklaştı. Kadir de onu görünce hemen ayağa kalkıp yengesine sarıldı.

“Baran'ı gördünüz mü? Ne durumda?” diye sordu Sibel bir süre sarılı halde durup geri çekilirken.

“Henüz göremedik. Sadece kurşunları çıkardıklarını bildirdiler. Sanırım çok derinlere girmiş olanlar var,” dedi Kadir duyduğu endişeyi gizlemeye çalışarak.

Sibel'in soran gözlerinde korku belirmişti. “Derinlere girmiş olanlar mı var? Kadir kaç kurşundan bahsediyorsun?”

Kayınbiraderinin bakışlarını kaçırmamasıyla, Sibel boğazında düğümlenmiş olan çığlıkları bastırmak istercesine ellerini ağzına götürdü. “Bizimkilerden öğrendiğim kadarıyla bir şar-

jörü boşaltmışlar, ama ne kadarı isabet etti bilmiyorum. Yenge adamların niyeti uyarmak değilmiş. Belli ki...” diye başladığı cümleyi bitirememişti.

Sibel hıçkırıkla hıçkırıkla ağlarken Nazlı omuzlarından tutup yavaşça oturttu ve sıkıca sarıldı. Kadir'e ters bir bakış fırlattıktan sonra, Sibel'i hafifçe sallayarak sakinleştirmeye çalıştı. “Şişşş... Sibelcim belki de çoğu isabet etmedi. Doktor aksini söyleyinceye kadar -ki ben iyi olduğundan eminim- olumsuz bir şey düşünme. Hepimiz moralimizi yüksek tutmalıyız. Baran güçlü bir erkek. Pes edecek olsa, çoktan pes etmiş olurdu.”

“Evet ama bir şarjörde ne kadar mermi vardır ki? Mutlaka birkaçı isabet etmiştir. Allah'ım kim bizden ne ister ki? Bunlar bizim başımıza geliyor olamaz. Sanki... sanki bir kâbusun orta yerindeyiz ve...” sözlerini bitirmeden hıçkırıklara boğulmuştu yine.

Nazlı yatıştırıcı ve yumuşak tonda konuşmaya devam etti. “Baran kadar başarılı bir işadamlarının her zaman düşmanları olur. Ne yazık ki böyle... Ama şimdi olumsuzluklara odaklanma... Zaten sen de iyileşme sürecindesin. Kendine yüklenme. Ben Aslı'yı arayacağım. O da burada olursa daha iyi hissedersin.”

Sibel burnunu silerken onaylayan bir şekilde başını salladı.

Nazlı ablasını aramak için ayağa kalkıp kuytu bir köşeye yöneldiğinde Kadir ile göz göze geldi. Kadir'in bakışlarındaki hayranlık ve minnet karışımı ifadeyi fark edip güven veren bir gülümseme ile karşılık verdi.

Bir kadında aradığı her şey vardı. Ama özellikle şu kriz anındaki güçlü ve yatıştırıcı tutumu sayesinde Kadir resmen büyülenmişti. Onda öyle bir şey vardı ki, insanın acısını azaltıyor, kalbini hafifletiyor ve moralini en yükseklerle çıkarıyordu. Onunlayken insan sürekli iyi bir şeyler olmasını bekliyordu.

Nazlı ablasını aradıktan sonra, dönüp Kadir'in yanına oturdu. Kadir'in elini tutup, ince uzun parmaklarını onun parmaklarından geçirip, sıktı. Eğilip kulağına fısıldadı. “Her şey iyi olacak. Eminim.”

Kadir başını hafifçe çevirip yorgun bir ifadeyle sordu. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Baran Sibel'i o kadar çok kıskanıyor ki... Gidip de, onu geride başka bir erkekle bırakır mı sanıyorsun?" dedi Nazlı tatlılıkla.

Kadir, abisi ve yengesinin yaşadıklarının Nazlı'nın söyledikleriyle ne kadar örtüştüğünü fark ederek elinde olmadan tebessüm etti. Sonra da bir iki kez yutkundü. Ayağa kalkıp, dışarıda sigara içeceğini söyleyerek gecenin karanlığına sığındı.

Nazlı'nın telefonu geldiğinde, Aslı bornozuna sarınmış vaziyette yatakta sevgilisinin yanında yan uzanmış, Hakan'ın Amerika gezilerinin ayrıntılarını dinliyordu.

Hakan birden hatırlayarak, ayağa kalktı ve yerde öylece unutulmuş olan valizini açıp içerisinden üzerinde koca pembe fiyonk bulunan ince ve geniş bir kutu aldı.

Aslı her kadın gibi sürpriz hediyelere bayılırdı. Heyecanla kutuyu alıp üzerindeki yazıyı okudu Agent Provocateur. Gözleri faltaşı gibi açıldı "İnanmıyorum ya... Süper bir şey bu... Hatta Victoria's Secret'tan çok daha iyi."

Hakan çekici bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Tıpkı senin gibi... Beğenmene sevindim. Bak düğün serisinden de bir takım aldım. Nasılsa gerekecek," diyerek göz kırptı.

"Aslında," dedi Aslı neşeli bir biçimde "iç çamaşırı hediye etmen çok akıllıca. Yani aynı zamanda senin de işine yarayan, çok fonksiyonel bir hediye olduğu düşünülürse."

Hakan utanmış gibi rol yaptı. "Hay Allah! Çok mu belli oldu?"

Sonra kırmızı fiyonklu küçük altın rengi bir kutu daha uzattı. "Umarım bunu yanlış anlamazsın. Sadece kokusunu beğendim."

Aslı uzanıp kutuyu aldı ve yüksek sesle okuduktan sonra kahkaha attı "Maitresse / Metres."

Sevgilisi mahcup bir ifade ile sırıtırken, Aslı kollarını onun boynuna doladı. "Evet aslında tam da metreslere layık hediyeler. Agent Provocateur iç çamaşırı ve parfümü Maitresse. Ama bir şey söyleyeyim mi? Söylentilere göre erkekler en iyi hediyeleri metreslere almış. Bana karına duyacağın saygıyı duy-san da metresin kadar çok arzulayıp şımarttığın sürece sorun yok."

Hakan Aslı'yı öperken, bornozunun kuşağını çekiştirmeye başlamıştı. "Hep diyorum. Hem akıllı, hem de güzel diye."

Çalan cep telefonu ile Aslı, Hakan'ı istemeye istemeye itip kendinden uzaklaştırdı. Uzanıp komodinin üzerindeki telefonu aldı.

"Nazlı... Yine ne istiyor ki?" Kararsız bir şekilde öylece durdu. Şu anda bu telefona cevap vermeyip, Hakan'a güzel jestleri için teşekkür edebilirdi. Öte yandan Nazlı onu pek aramazdı. Arıyorsa başı dertte olabilirdi. Öyleyse annesinden önce, onun öğrenmesi daha iyi olabilirdi.

Telefonu açıp cevap verdi.

"Evet ne oldu?" Nazlı bir çırpıda olan biteni anlatmış, hastaneye gelmelerini söylemişti.

Aslı telefonu kapatır kapatmaz yataktan kalkıp, üstünü giyinmeye başlamış, bir yandan da Hakan'a Nazlı'dan öğrendiği kısa bilgileri aktarıyordu.

"Ne kadar ağrımış durumu?" diye sordu Hakan.

Aslı sanki söylemeye dili varmıyormuş gibi bir an durak-sadıktan sonra çekimser bir şekilde cevapladı. "Oldukça ağır. Çok uzun süredir ameliyathanedeymiş."

Az sonra arabada giderlerken, ikisi de konu üzerinde konuşup, yorum yapmaktan çekiniyordu. Aslı'nın, her an gelişme olabilir düşüncesiyle elinde hazır vaziyette tuttuğu cep telefonu çalmaya başlayınca, düşüncelerinden sıyrılıp hemen cevap verdi.

Arayan Ahu'ydu. Kısık sesle konuşuyordu.

"Aslı benim. Balkondan konuşuyorum Can duymasın diye. Korkunç bir şey oldu."

Aslı hemen atıldı. "Ah Ahu ben de hamilesin diye sana söylemeye çekiniyordum. Ama demek senin de haberin var. Ne korkunç değil mi? Yani Sibel yıkılmış olmalı. Önce kendi yaşadıkları, şimdi kocası ölüm döşeginde."

Ahu duyduğu beklenmedik haber ile sarsılmış, bir yere tutunma ihtiyacı hissetmişti.

"Ölüm döşeginde mi? Aslı sen neden bahsediyorsun?"

O an Aslı arkadaşının telefon açtığında bahsettiği korkunç şeyin, kendi anlattığıyla yakından uzaktan ilgisi olmadığını söyledi.

Ne diyeceğini bilemeden, kekelemeye başladı. "Sen... sen bilmiyorsun sanırım."

"Neyi bilmiyorum Allah aşkına! Deli etme beni. Anlat doğru düzgün."

"Baran vurulmuş. Durumu ağırmış ve şu an hastaneye gidiyoruz."

Sessizlik oldu bir süre. "Ben de geliyorum," dedi Ahu kararlı bir şekilde.

"Ahucum bütün gece orada kalmamız gerekebilir. Sen hamilesin, yorma kendini. Evde kal, söz ben seni her gelişmede haberdar ederim."

Ahu beklenmedik bir biçimde sesini yükseltmişti. "Herkesin özürliymişim ya da ayak bağıymışım, hatta..." dedi sesini daha da yükselterek "can sıkıntısıymışım gibi davranmasından bıktım. Ben de geliyorum. Hangi hastane?"

Aslı çaresizlikle yanıtladı. "Florence Nightingale."

Ahu aceleyle odaya gidip, üstünü değiştirmeye başladı. Yatakta uzanmış kitap okuyan Can göz ucuyla karısını izliyordu.

Olabildiğince ilgisiz görünmeye çalışarak "Ne yapıyorsun?" diye sorup, Ahu'dan gelecek ters cevabı bekledi.

Ahu ise üstünü giyinmeye devam ederken şaşırtıcı bir biçimde içtenlikle yanıtladı sorusunu. "Florence Nightingale Hastanesi'ne."

Cevap Can üzerinde hemen etkisini göstermişti. "İyi misin? Kanaman olmadı değil mi?"

Ahu elbisesinin fermuarını çekerken dalgın dalgın konuşuyordu. "Hı? Kanama mı? Ha yok ben iyiyim. Sadece Baran çok kötü durumdaymış. Vurulmuş ve durumu ciddiymiş. Aslılar da yoldaymış."

Can bozulmuştu. "Bana neden söylemedin? Bense mi gitmeyi düşünüyorsun bu saatte oraya?"

Ancak o zaman Ahu önceden olanları hatırlamıştı. "Sen arkamı dönüp gidince, rahatsız etmek istemedim."

Can çoktan kalkmış, hazırlanmaya başlamıştı. "Ahu hayatım sana karşı sonsuz sabrımın tükenmemesi için arada senden uzaklaşıp, kendimi şarj etmem gerekiyor. Hemen savaş baltalarını çıkarıp, beni düşman ilan etmene gerek yok."

Ahu bakışlarını, pantolonunu giymekte olan kocasına dikti. "O da ne demek oluyor? Bana karşı sabır mı gösteriyorsun yani? Demek ben aslında geçimsiz..."

Can iki adımda Ahu'ya yaklaşmış önünde durdu, elleriyle omuzlarından tuttu "Canım... canım lütfen. Durman gereken yeri öğren artık. O konu konuşuldu, geçti, gitti. Olayların ucunu bırakmalısın bazen. Bazı durumlarda susmak çok daha kazançlıdır."

Ahu tam ağzını açacakken, o gece bu konuya daha fazla enerji harcamamaya karar verdi. Ne de olsa zorlu bir gece olacaktı.

Kırkuncı Bölüm

Yarım saat gibi kısa bir süre sonra, herkes hastane koridorunda toplanmış, Sibel'i teselli etmeye çalışıyordu. Arkadaşları Sibel'i daha önceden hiç bu kadar yıkılmış görmediklerini düşünüyordu. Üstelik daha tam iyileşmediği için, hastanenin rahatsız koltuklarında oturmak vücudunu rahatsız etmeye başlamış, ağrıları nüksetmişti. Ama yine de eve gitmeyi reddediyordu. Ahu Aslı'nın kulağına fısıldadı. "Aklima gelen tek çözüm, Sibel için de bir oda açtırmak. Böylece arada uzanıp, dinlenebilir."

Aslı "İyi fikir," diyerek onaylamıştı arkadaşını. Bu konuyu konuşmak üzere gözleri Kadir'i aradığında, kalabalıktan biraz daha uzakta, Nazlı ile baş başa oturduklarını gördü. Nazlı Kadir'in elini sıkıca tutmuş, gözleri kapalı bir halde başını onun omzuna dayamıştı. Kadir ifadesiz bir yüzle, gözlerini yere dikmiş oturuyor, sarsılmış görünüyordu. Onları o halde görmek Aslı'nın gözlerinin dolmasına neden olmuştu. Sibel için oda açılması konusunu direk hastane personeliyle konuşmaya karar verdi. Hakan'a durumu izah edip, yardım isteyecekken ameliyattan çıkan doktorun kendilerine doğru yaklaşmakta olduğunu fark etti. Adamın yorgun duruşun-

dan bir ipucu yakalamak imkânsızdı. Ne gülüyordu, ne de az sonra vereceği haberi müjdeleyen bir pırıltı vardı gözlerinde. Aslı midesine bir yumruk yemiş gibi hissediyordu. Bir anda aklına Sibel geldi. Kim bilir o ne durumdaydı şu an. Haberi duyacağı sırada yanında olup sarılabilmek için Sibel'e doğru hızlı bir hamle yaptı. Aynı anda Sibel de gözlerinde endişe ile nefesini tutmuş doktorun yaklaşmasını seyreliyordu. Adamın her adımı atması sanki dakikalar sürüyordu. Bir anda tüm dünya durmuş, uzun koridor boyunca sadece Sibel ve doktor karşı karşıya kalmışlardı. Bu Baran'ı ameliyat eden doktordu. Biliyordu. Çünkü hiç gözlerini ayırmadan Sibel'e bakıyor ve az sonra vereceği haberi nasıl karşılayacağını kestirmeye çalışıyordu. Kötü haberi... Baran'ın artık yaşamadığı haberini... Sibel'i bir daha asla kollarına alamayacağı, sevip, şımartamayacağı haberini... Sibel'in Baransız geçecek ömrü yaşamaya başladığı haberini...

Sibel yerin ayakları altından kaydığını, bir anda her yerin kararmaya başladığını hissetti. Bu haberi duymaya hazır değildi... En azından şimdi, şu anda...

Harika bir yaz gecesi, ay gökyüzünde tembelce asılı durmuş Baran ve Sibel'in gondol gezintisini keyifle izliyordu. Moonriver'in İtalyancasını ilk kez dinliyordu Sibel. Aslında Frank Sinatra hayranı olmamıştı hiçbir zaman ama Aslı evde sık sık çaldığı için biliyordu şarkıyı. Romantik bir kişiliği olmasa da, bu şarkıyı her dinleyişinde kalbinde çok derinlerde bir yere dokunuyordu Frank Sinatra'nın sesi. Şimdi bu İtalyan adam bambaşka bir yorum katmıştı bu harika şarkıya. Venedik'in büyümlü atmosferinde, çok özel bir şarkıyla, hayatının erkeği ile geçirdiği zaman, belki de son nefesini verirken bile hatırlayacağı, hatırlamak isteyeceği türden bir anı oluşturmuştu hafızasında.

Gondol hafifçe sallanınca Sibel dengesini kaybetmenin en-

dişesiyle, bir yerlere tutunma ihtiyacı hissetmişti. Baran kolunu yakalayıp, sağlam bir şekilde oturmasını sağlamış sonra da Sibel'e, dudakları neredeyse onun kulağına değecek kadar yaklaşıp yavaşça ve vurgulayarak konuşmuştu. "Desteğe ihtiyacın olduğunda ilk aklına gelen ben olmalıyım. Olacağım da..."

O anı hatırlamak Sibel'in dudaklarında belli belirsiz bir tebessümün uçuşmasına neden olmuştu. Ama ardından yaşadıkları tatsız olayların anısıyla kaşları çatılmıştı yine.

"Evlî ama kocan yanında olmadan geçecek ömrün!" diyordu öfkeyle Baran. İsteddiği kadınla beraber olacak, istediği yere gidecek ve canı istediği zaman geri dönecekti. Sibel'in gözlerinden bir damla yaş süzülürken, evliliği böyle hayal etmediğini düşünüyordu. Baran onun prensiydi. Yaşanan tüm sıkıntılardan ve engellerden sonra sonunda, tam da perî masallarında olması gerektiği gibi, mutlu sona ulaşmış ve evlenmişlerdi. İşte tam da bu yüzden masalları o noktada bitiriyorlarmış diye geçirdi içinden. Sonrası gökkuşağı ve neşeyle cıvıldaayan beyaz güvercinlerden ibaret değilmiş. Ama her şeye rağmen, yaşadığımız tüm sıkıntılara rağmen, istediğim sadece ve sadece sensin. Bir hastane odasında yatarken, gözlerimi açtığımda umutsuzca görmeyi istediğim kişi olduğumu anlayabilmem için, çiftlikte bir ay her şeyden uzak, sen ve senin anılarınla çevrili bir şekilde hapsolmam ve attan düşüp neredeyse ölümle yüz yüze gelmem gerekiymiş.

Tamam işte attan düştüm ve ölümden geri döndüm sana. Umutsuzca diliyorum ki gözlerimi açtığımda karşımda sen olacak ve hep yaptığın aşk dolu gözlerle bana bakıp her şeyin daha iyi olacağını söyleyeceksin.

"Çok yıprandı. Kaç aydır her şey üst üste geldi. Sinirlerinin bunu atlatamamasından korkuyorum," diye fısıldıyordu Ahu Aslı'ya.

Aslı karşılık verdi. "İhtiyacı olan biraz sakinleştirici ve bolca istirahat. Sibel güçlüdür üstesinden gelir."

Ahu düşünceliydi. "Bu yaşam tarzı onu çok yıprattı. Evlendikleri günden beri sürekli sorun yaşıyor." Sesini daha da alçaltarak devam etti. "Bu şekilde bir ömür geçirmek ne ka-

dar zor olmalı. Sürekli arkasını kollaması gerekecek. Düşünse-ne çocuklara bile acıymıyor bu insanlar.”

Sibel arkadaşlarını duyuyor, ama gözlerini açmaya cesaret edemiyordu. Baran'ın bu konuşmalara müdahale etmesi gerekiyordu. Onunla yaşamının olumsuz yanları kadar, olumlu yanlarını da anlatması gerekiyordu, ama Sibel'in enerjisi yoktu. Attan düşmüş ve vücudu fena halde darbe almıştı. Bu işle, arkadaşlarının endişelerini giderme işiyle kocası ilgilenmeliydi.

Sahi Baran neredeydi? Yaşadığı onca şeyden sonra bile Sibel'i affetmemiş olabilir miydi? Düşüncesi üzerine dayanılmaz bir ağırlık çökmesine neden oldu. Baransız bir hayat istemiyordu. Arkadaşlarına anlatabilse, belki onlar Baran'ı ikna edebilirlerdi ama her yanı o kadar uyumuş haldeydi ki... Sanki tonlarca ağırlık konmuştu tüm vücudunun, özellikle de gözkapaklarının üzerine. Büyük çaba sarf ederek dudaklarını oynatmayı başarmıştı. Ama ne yazık ki sesi kendini duyurabilecek kadar yüksek çıkmamıştı. Aslı ve Ahu kendi aralarında hararetli bir şekilde konuşmaya devam ediyorlardı.

“Uyandığı zaman olayı tekrar yaşayacağını biliyorsun. Şu anda uyumuş vaziyette, ama aynı tepkileri tekrar verebilir,” dedi Ahu doktordan öğrendiklerini arkadaşına aktarırken.

Aslı “Ama bu sefer biz yanında olacağız. Ben Kadir'i bulup gelişmeleri öğreneyim,” diyerek oturduğu yerden ayağa kalktı.

Demek Kadir de Sibel'in attan düşüp, ağır yaralandığını duymuş gelmişti Yalova'ya. *Kadir sever beni, eminim abisinin insafa gelmesini sağlayacaktır* diye düşünerek rahatladı.

“Tamam umarım Sibel kendine gelene kadar durumu netleşir de iyi bir haber verebiliriz. Doktor durumunun çok ağır olduğunu, hayati tehlikenin devam ettiğini söyledi.”

Son duydukları Sibel'in beyinde şimşek gibi çakarak, bir puzzle'ın karmakarışık parçaları gibi duran anılarını hızla yerlerine yerleştirmiş ve unutmak istediği resmi tekrar karşısına çıkarmıştı.

Sibel avazı çıktığı kadar haykırmak için ağzını açtı, ama ancak derinlerden boğuk bir ses geldi. Aslı ve Ahu aynı anda başlarını çevirip, yatakta gözleri açık vaziyette yatan Sibel'e baktılar. Koşup arkadaşlarının başucuna gittiler.

“Sibelcim nasılsın?” diye atıldı Aslı.

Sibel tüm enerjisini ağzından düzgün bir cümle çıkarabilmek için sarf ediyordu.

“Baran...” diye fısıldadı.

Aslı ve Ahu birbirlerine baktılar sonra Ahu devam etti. “Baran yaşıyor. Ameliyatı uzun sürdü, şu anda ağrı kesicilerin etkisiyle uyuyor.”

Sibel yalvaran bakışlarını Aslı'ya çevirip, tekrar sordu. “Yaşıyor mu?”

Aslı gözlerine biriken yaşların akması için çabalıyordu. “Evet tatlım,” dedi gülümseyerek.

Sibel gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. “Çok şükür.”

“Onu görmek istiyorum,” dedi tekrar gözlerini açtığı anda.

Ahu nasıl oyalayacağını bilmez bir halde mantıklı cevaplar üretmeye çalışıyordu. “Uyuyor ama Sibelcim. Dinlenmesi gerek. Hem bu arada sen de biraz toparla kendini. Bu şekilde karşısına çıkarsan moralini bozarsın. O seni hep neşeli cıvı cıvı görmeye alışık.”

Sibel diretti. “Kocam ölüm döşegindeyken...” derken enerjisini toparlamak için durdu. “Benim nasıl görüldüğümün önemi yok. Şu anda varlığımı hissetmeye ihtiyacı var.”

Aslı ve Ahu sessizce birbirlerine bakıyorlardı ama ikisi de yanlış bir şeyler söyleyeceklerinden korkup susuyorlardı.

“Evet durumunun kritik olduğunu biliyorum. Duydum sizi. Ve eğer... eğer...” Titreyen sesini kontrol edebilmek için yutkundu. “Biliyorsunuz işte... o durumda delirme-yeceğim... korkmayın... ama onun orada yalnız kalmasına dayanamıyorum. Ben yanında olmalıyım. Ondan umudumu kesmediğimi hissettirmeliyim. Sandığı gibi gidişinin umurunda olmadığını düşünmesini istemiyorum. Umursadığı-

mı, onu sevdiğimi bilmeli,” derken gözyaşları sessizce yanaklarında iz bırakarak dudaklarına, oradan çenesine ve nihayet yastığa kadar süzülüyordu.

Ahu arkadaşları ağladığını görmesinler diye başını çevirmişti. Aslı Sibel’in saçlarını okşayarak sakinleştirdi. “Haklısın bitanem... ben doktorla konuşacağım ve kocanı görmeni sağlayacağım.”

Sibel gözlerini kapatıp teşekkür ettiğinde sesi tekrar fısıltıya dönmüştü.

Aslı dışarı çıkıp da koridorda kimse olmadığını görünce, kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Kötü bir şey olmasa hepsi aynı anda ortadan kaybolmazdı. Duvara yaslanıp, nefes alıp verişinin düzene girmesini bekledi. Şu anda ataklarından birini yaşayamazdı. Sibel içeride sakinleştiricilerin etkisiyle kontrol altında tutuluyorken, Ahu hamilelik nedeniyle sürekli gelgitler yaşıyorken Aslı mantıklı, güçlü ve dengeli olmak zorundaydı.

Bunu Sibel’e nasıl açıklayabilirdi? Gözlerinin içine bakıp o gitti, artık gelmeyecek nasıl diyebilirdi? Bunu söylemenin kolay bir yolu olabilir miydi ki? Ölen Hakan olsaydı?

Gayriihtiyari nefes almasını engelleyen, hayali eli gevşetmek için boğazını tuttu. *İşte başlıyor* diye düşündü. Kontrolden çıkan nabızı kalp çarpıntısına yol açmış, bir şey ya da biri boğazını sıkıyormuş gibi nefessiz kalmıştı. Hafifçe eğilip yere çöelmeye hazırlanıyordu ki, koridorun başında elinde iki bardak ile ona doğru gelen Hakan’ı fark etti. Hakan bir terslik olduğunu anlayıp, adımlarını sıklaştırmıştı.

“Aslı iyi misin?” dedi elindeki bardakları bırakacak yer bulmak için etrafına bakınırken.

“Esas Baran iyi mi?” diye atıldı Aslı.

“Bildiğin kadarıyla durumu sabit. Bu şekilde geçen her an kurtulma şansını artırıyor diye düşünüyorum,” derken

Aslı, sevgilisinin kendini rahatlatmaya çalıştığını biliyordu. Çünkü iyiye gidiyor gibi görünüp ansızın ölen pek çok insan da oluyordu yoğun bakımda. Hatta yoğun bakımdan çıkıp da...

“Aslı doktoru çağırmamı ister misin hayatım? Pek iyi görünmüyorsun. Belki senin de sakinleştiriciye...” Aslı hayır demek isterken elini salladı.

“İyiim canım sağ ol. Ben kimseyi göremeyince kötü bir şey oldu sandım.”

“Ah evet herkes mola vermeye karar verdi. Kadir ve Nazlı hariç. Onlar şu tarafta ilerideki koltuklarda kestiriyorlar.”

Aslı derin bir nefes alıp verdi. “Tamam ben doktorla görüşmeliyim. Sibel uyandı ve Baran’ı görmek istiyor.”

Hakan kolunu sevgilisinin omzuna atarak, hafifçe sıktı. “Bir kahve içip, sakinleşmeden bir yere bırakmam. Hepsini beş dakika sürer.”

“Ama Sibel için beş dakika beş saat gibi geçer içeride...” diye itiraz ediyordu ki, Hakan araya girdi.

“Bilirsin Sibel’i severim. Ama önceliğim sensin,” dedikten sonra Aslı’yı koltuğa oturtup, eline kahveyi tutuşturdu.

Aslı gülümsedi. “Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum.” Hakan da gülümseyerek karşılık verdi. “Otuz iki senedir iyi idare etmişsin bence.”

Aslı hafif bozulmuş olarak düzeltti. “Otuz iki değil, otuz.”

Sibel tekerlekli sandalye ile olmak koşuluyla, kısa süreli olarak Baran’ı görme izni koparmıştı. Güçlü yatıştırıcının etkisiyle vücudu hâlâ pelte gibiydi, ama yürüyemese de konuşacak enerjisi vardı.

Yoğun bakım ünitesine girdiği an gözlerine inanamadı. Yatakta yatan adamın kocasıyla yakından uzaktan alakası olamazdı. Yüzündeki maske, ağzından çıkan boru, vücuduna bağlı hortumlar ile tanıdığı güçlü, yıkılmaz erkek gitmiş,

hayatı pamuk ipliğine bağlı biri gelmişti. Haberi aldığından beri durmayan gözyaşları, şu dakika, onu bu halde gördüğü an iyice sel olup akmaya başlamıştı. Hemşire tekerlekli sandalyesini ona doğru ilerletirken burnunu çekerek, kendini toparlamaya çalışıyordu.

“Çok kısa kalabilirsiniz dedi doktor,” dedi hemşire yumuşak bir tonla. “Az sonra gelip alırım sizi.”

Sibel başını sallayarak kabul etti. Kocasının üzerinde serum hortumu olan elini, incitmekten korkarcasına itinayla tuttu. Ona sarılmak, onu öpmek, her şey iyi olacak demek istiyordu. Ama yerinden kalkamıyordu bile. Gözyaşları arasında gülümsedi.

“Şu halimize bak. Kör, topal birbirini ağırlar misali... Ayağa bile kalkamıyorum. Zaten açıkçası beni kışkandığını düşünüyorum. İlgiyi üzerine çekmek istediğinin de farkındayım. Zaten hep seninle yeterince ilgilenmediğimden şikâyet edip duruyorsun.”

Konuşması tekrar gözyaşları ile kesilmişti. “Hani... hani ben attan düşüp de hastaneye kaldırılmışım ya...” dedikten sonra yutkundu. “O zaman seni bana getirmek için ölmem mi gerekiyor demiştin. Sen de gülümsemiştin...” Burnunu çekip, gözyaşlarını alçıdaki elinin parmakları ile beceriksizce sildi. “İşte bak sen de aynısını yapıyorsun. Ama ben dersimi aldım. Lütfen artık gitmeye hazırlandığın yoldan geri dön, bana geri gel... çünkü...” Sibel öne doğru eğilerek hıçkırıklara boğulmuş, gözyaşları Baran’ın elini sırlıklam ısılatmıştı. “Çünkü ben sensiz yaşayamam... sandığın gibi her şeyi atlatamam... Venedik’te gondolla gezerken söz verdiğin gibi desteğe ihtiyacım olduğunda yanımda olmanı istiyorum... sana geldim... ve...”

Başını dikleştirip, derin bir nefes aldı ve usulca verdi. “Benim için, beni ne kadar sevdiğini göstermek için hayatta kalmalısın.”

Odanın kapısı açılıp da hemşire belirlediğinde, Sibel de tüm ağrılarına rağmen öne doğru iyice eğilip, kocasının elini öpmeyi başarmıştı.

Kırk Birinci Bölüm

Sibel’in Baran’ı odasında ziyaretinin üzerinden yarım saat geçmişti. Yaşadığı sarsıcı tecrübenin etkileri bu kısacık sürede bile kendini göstermeye başlamıştı. Kocasının o hali gözlerinin önünden gitmiyordu. Sanki rüzgâra karşı mücadele veren, her an sönebilecek bir mum ışığı gibiydi. O ışık sönerse karanlıkta nasıl yolunu bulacağını kestirmeye çalışıyordu. Ondan önce nasıl yaşadığını hatırlamak için uğraşıyordu. Sanki Baran’dan öncesi hiç olmamıştı. Baran’dan sonrasının da olmayacağı gibi... İlk kez onunla yaşlanmayı hayal etmeyi denedi. Ama olmuyordu, başaramıyordu. Bir türlü ikisinin torunlarını sevişini canlandıramıyordu gözlerinin önünde. Belki de bu bir işaretti. Belki de her şey böyle bitecekti ve o orada içeride her şeyden habersiz yatıyorken aslında farkında olmadan dışarıda bekleyen sevenlerini, gidişine hazırlıyordu. Kocasını gördükten sonra, odasına dönüp yatamamıştı. O kasvetli ortam, üzerine gelen duvarlar içinden çıkılmaz bir girdaba sürüklüyor, anılar içerisinde boğulana kadar nefessiz kalmasına neden oluyordu. Koridorda beklerken en azından Baran’ı sevenlerle beraber oluyor, onlardan güç alıyordu. Tekerlekli sandalyede oturmuş, boş bir ifadeyle Kadir’e ba-

kıyordu. Tüm ailenin yükü şimdiden omuzlarına çökmüştü sanki. Yanında Nazlı olduğu için şanslıydı. *Keşke ben de kocamın yanında daha fazla olabilseydim* diye düşünürken, derin bir pişmanlık hissi kapladı tüm benliğini.

“Kadir, dışarı çıkıp biraz hava alalım mı?” dedi Nazlı sevgilisinin kolunu hafifçe sıkarak. Kadir daldığı düşüncelerden sıyrılıp, bakışlarını yerden ayırmadan cevap verdi. “Sen git. Ben böyle iyiyim.” Sevgilisinin ilk geldiklerindeki soğukkanlılığının yerini yavaş yavaş umutsuzluğa bırakmaya başladığını fark eden Nazlı, yumuşak ama bir o kadar da kararlı bir tonla konuştu. “Aşkım benim değil, senin temiz havaya ihtiyacın var. Hem bir sigara da içeriz.”

Kadir şaşırmış olarak dönüp baktı. “Sen sigara içmezsin.”

Nazlı gülümsedi. “Ah evet, arada bir gerçekten ihtiyaç duyduğunda içerim. Bu da o anlardan biri ve sana eşlik etmek istiyorum.” Kadir Nazlı’nın dediğini yapmak için isteksizce yerinden kalktı. Sibel’in yanından geçerken durup, yere çömeldi. Tekerlekli sandalyede gözlerini kapatmış vaziyette oturan, ağlamaktan perişan olmuş yengesiyile usulca konuştu.

“Yenge sen nasılsın? Bir şeye ihtiyacın var mı? Evden eşya getirtmemi ister misin?”

Sibel gözlerini açıp Kadir’e baktı ve acı bir ifadeyle gülümsedi. “Önce Baran bir gözlerini açsın ve iyi olsun Kadircim. Şu anda başka bir şey düşünemiyorum.”

Her ikisi de bunun altında yatan nedenin Baran’ın yaşama umudunun çok düşük olmasından kaynaklandığını biliyordu. Belki de bir iki saate Sibel kocasını, Kadir de abisini kaybetmiş olacaktı. O zaman getirilen eşyaların da, giysilerin de ne anlamı olacaktı ki?

Can kolunu yanında oturan Ahu’nun beline dolayıp, kendine doğru çekti. Karısının başını kendi göğsüne yasladı.

“Ahucum saat gece yarısını geçti. Artık eve gitsek nasıl olur? Merak içerisinde olduğunu biliyorum, ama düşünmen gereken bir bebeğin var,” dedi tatlılıkla.

“Olmaz Can. Evde de uyuyamam ki zaten. Moralim çok bozuk. Hiç böyle bir şey olmasını beklemiyordum. Daha iki hafta önce birbirimize takılıyorduk, şimdi adam yaşam mücadelesi veriyor. Hayat ne kadar kısa... Ne kadar acımasız... Baksana daha ne kadar genç... Üstelik daha üç aylık evlilerdi...” dedikten sonra sessiz sessiz ağlamaya başlamıştı. Karısının burun çekişiyle beraber Can eğilip onun yüzüne baktı.

“Canım benim. Zaten hassassın şu aralar. Bu hastane ortamı seni çok geriyor. Biraz dinlenelim söz yine geliriz.”

Ahu başını hayır anlamında sallıyordu. “Olabileceğim en doğru yerdeyim Can. Acil bir durumda hemen müdahale ederler.”

Can iç geçirdi. “Ama acil bir duruma neden olacak kadar üzülmeni istemiyorum. En azından Sibel için açılan odada biraz uzan o zaman. Nasılsa Sibel odayı kullanmıyor. Ve itiraz kabul etmiyorum. Ben de yanında olacağım,” dedikten sonra kalkarken beraberinde Ahu’yu da kaldırmıştı. Bu konuda kocasına karşı kazanamayacağını farkında olarak, itaatkâr bir biçimde dediklerini yerine getirdi.

Zeynep çocuklar ve sonra da annesi uyuduktan sonra kocası ile hastaneye gelmişti. Tıpkı diğerleri gibi, önce umut ve beklentiyle oturup beklemeye başlamış, olup biteni anlamaya çalışarak, hasarın boyutunu, kurtulma şansını öğrenmek istemişti. Geçen zaman zarfında, kötü ihtimaller onun da kafasını kurcalar olmuştu. Sibel’in kardeşini ziyaret ettiğini biliyordu. Yengesinin perişan halini görmek, abisinin içinde bulunduğu durumun vahametini vurguluyordu. Annesine konuyu nasıl açacaklarını düşünüyordu. Zaten bu şekilde ko-

casını ve büyük oğlunu kaybetmiş bir kadına ikinci bir evladını da bu uğurda toprağa vereceğini nasıl anlatabilirlerdi ki? Abisi öldükten sonra annesinde tansiyon sorunu başlamıştı zaten. Bu haberin şokuyla onu kaybedebilirlerdi bile. Baran için henüz ne hissetmesi gerektiğini bilemiyordu. Bunların hepsini önceden yaşamış biri olarak, ilk seferki kadar acı duysa da, ilk seferki kadar şok olmamıştı. Birilerinin aileyi toparlaması gerektiğinin bilincindeydi. Kadir bunu yapamayacak kadar tecrübesiz ve hazırlıksız yakalanmıştı. Baran'ın iyileşeceğine inanmak istiyordu. Tüm kalbiyle öyle olmasını umut ediyordu. Ama olaylar umulduğu gibi gerçekleşmezse, Kadir her şeyi abisi öldüğünde Baran'ın yaptığı gibi kolaylıkla üstlenemezdi. Şüphesiz zamana ve desteğe ihtiyaç duyacaktı. Ama bunlar sonra düşünülmesi gereken şeylerdi. Şu anda tek yapabilecekleri dua etmektir.

Ayağa kalkıp, yengesinin yanına gitti ve elini omzunun üstüne koyup hafifçe sıktı. "İçecek bir şey ister misin? Yemek yemeye de fırsat bulamamışsınızdır. Sandviç alayım mı kafeteryadan?"

Sibel ağlamaya hazır dolu gözlerle başını kaldırıp baktı, zoraki gülümsedi. "Teşekkür ederim. Hiç iştahım yok."

"Üşüyor musun?" diye sordu Hakan Aslı'nın titrediğini görünce.

Gecenin başından beri güçlü görünmek için çabalayıp duran Aslı, yaşadığı sarsıcı tecrübenin etkilerini göz ardı etmeye devam ediyordu. "Evet sanırım vücut ısım biraz düştü."

Hakan hırkasını çıkarıp Aslı'nın omuzlarına attı, sonra da kendine çekip sarıldı. "İstediğin an eve gidebiliriz biliyorsun. Sonra yine geliriz."

"Biliyorum canım. Ama burada kalmayı tercih ederim. İstersen sen gidebilirsin." Bakışlarını Sibel'e doğru çevirerek

şefkat dolu gözlerle izledi arkadaşını. "Sibel ne kadar perişan halde... Onu tanıdığımdan beri ilk kez böyle görüyorum. Fiziksel ve ruhsal olarak o kadar zedelendi ki... Onu yalnız bırakamam."

Hakan yanındaki kadına karşı öyle derin bir sevgi hissetti ki... İşte o an, çocuklarının annesinin Aslı'dan başkası olamayacağını düşündüğü andı... Bir erkeğin bir kadın hakkındaki en ufak tereddütlerinin bile parçalara ayrılıp, rüzgârlara karışacağı andı...

Başını öperek karşılık verdi. "O zaman beraberce kalıyoruz. Çünkü ben de seni yalnız bırakamam."

Aradan geçen dakikalar saatler, saatler de günler kadar uzun geliyordu herkese. Hiçbir şey yapmadan, yapamadan beklemek çaresizliklerin en zoru olmalıydı. Elinizden bir şey gelmemesi, duruma müdahale etme şansınızın olmaması... Denedim ama başaramadım diyebilecek bir fırsat bile yakalayamamış olmak. İşte böyle bir durumda, tek dayanağınız acınızı sizin kadar derinden hissetmese dahi paylaşacak birilerinin yanınızda olmasıydı. Onlar da öyle yapmışlardı. Olayın meydana geldiği saatin üzerinden yaklaşık on saat geçmesine rağmen hâlâ kimse net bir şey söyleyemiyordu. Sabahın umut veren ilk ışıkları, bir gece önce yaşanan uğursuz saatleri gerçek dışıymış gibi göstermeye başlamıştı. Sanki her şey kötü bir kâbustan ibaretti ve şimdi uyanma vakti gelmişti. Belli bir zamandan sonra oturduğu yerde uyuyakalmış herkes, hastanede hareketlenmenin başlamasıyla, gözlerini ovuştura ovuştura kendine geliyordu. İsteseler de istemeseler de yeni bir gün başlıyordu. Baran'la ya da Baran'sız dünya dönmeye devam ediyordu.

Sibel oturduğu yerde kendinden geçmiş bir vaziyette uyuyakalmıştı. Hemşireden aldığı örtüyü arkadaşının üstüne örtten yine Aslı olmuştu. Sibel tembelce gözlerini açıp da, hâlâ hastanede olduğunu görünce içini tarifi imkânsız bir panik duygusu kaplamıştı. Yeni gün umut getirmiyordu. Yeni gün

hayatın onsuz devam ettiğini gösteriyordu. Herkes uyanmış, acıkmış, susamış, günlük ihtiyaçlarını karşılamaya başlamıştı. Sevdığı erkek için edilen dualar, yaşatılan umutlar zamanla silikleşip, izini kaybettirecekti. Sonra tüm yaşananlar kötü bir anıdan ibaret olacaktı.

Yanından geçen hemşirenin koluna sarıldı. “Kocam nasıl? Onu görmem gerek. Diğer hemşire nerede? O biliyordu... Baran Yıldırım adı.”

Hemşire bir an tereddütte kaldıktan sonra, tecrübenin verdiği sakinlikle yatıştırdı Sibel’i. “O gece vardiyasındaydı. Şimdi ben devraldım. Doktoruyla görüşüp hemen size haber vereceğim olur mu?”

“Hayır hayır n’olur bekletmeyin beni... Şimdi ben de geleyim... Sadece beş dakika... lütfen doktor izin vermişti hem... Yine verecektir.” Sibel yalvarıyordu. Baran’sız geçen saatler dayanma gücünü tüketmişti.

O sırada acil kod bildiren bir anons duyuldu. Hemşire bir çırpıda kolunu kurtarıp, koridorun sonuna, yoğun bakım ünitesine doğru koşar adım ilerlemeye başladı. Sibel ağzından çıkacak çığlıkları tutmak istercesine ellerini yüzüne kapattı. Şok olmuş halde öylece kalakaldı. Bu oluyor olamazdı... Olmamalıydı... Baran ellerinin arasından kayıp gidiyor olamazdı...

Acı o kadar sivri, o kadar güçlüydü ki... Vücudundaki tüm sinirlerin tek tek çekilerek, hislerini felç ettiğini düşündü. Ağlayamıyor, haykıramıyor hatta gözünü bile kırpamıyordu.

Her şey bitmişti. Hayat kaldığı yerden Baran’sız devam edecek, Sibel içindeki bıçak saplanmasına benzer acıyı her sabah yalnız uyandığında baştan yaşayacaktı. Sonunda bittiğini kabullenerek gözlerini kapattı. Ve derin bir nefes vererek kalan son umut kırıntılarını içinden attı.

Gözlerini tekrar açtığında perdelerin arasından süzülen güneş ışığı yüzünde dans ediyordu. Kirpiklerini hafifçe kırıştırıp, ağlamaktan yorgun düşmüş gözlerini tek eliyle ovuşturdu.

Aslı odasındaki kanepede kıvrılmış uyuyordu. Ona bakınca böyle bir arkadaşı olduğu için ne kadar şanslı olduğu düşündü. Aslı ve Ahu olmaksızın, hiçbir şeyi atlatamazdı. Atlatmak düşüncesi, üstesinden gelmesi gereken büyük acıyı hatırlatmıştı. İçinde dayanılmaz bir ağlama isteği vardı ama Sibel ağlayamaz hale gelene kadar saatlerdir durmayan gözyaşları sonunda kurumuştu. Bir damla bile dökemez olmuştu. Doğrulmaya çalışırken büyük bir acı hissederek hafifçe inledi.

Aslı hemen gözlerini açıp, ayağa fırladı. Arkadaşının yanına giderek doğrulmasına yardım etti, sırtını koyması için yastıkları düzeltilti.

“Ah Sibel kendini ne kadar zorladın bütün gece. Sonunda kendine zarar vermişsin. Fizik tedavi görmeyi gerektğini söyledi ortopedi uzmanı.”

“Ne önemi var ki? Şu anda dünya umurumda değil,” dedi karamsar bir şekilde.

Aslı arkadaşına sarıldı. “Sibelcim sen önemlisin. Sağlığın da öyle. Hem Baran da kendini böyle ihmal ettiğini görürse eminim çok üzülür.”

Sibel bu duyduklarından ne çıkarabileceğini bilemiyordu. “Baran beni görürse mi? Yani cennetten falan, melek olarak mı diyorsun?” diye sordu safça başka nasıl soracağını kestirmeden. Umutlanmak istemiyordu, ama kalbi heyecanla çarpmaya başlamıştı.

Aslı gülümsedi. “Kocan melek gibi bir adam mı, cennete gider mi bilmiyorum ama ben şu anda içinde yaşadığımız dünyadan bahsediyorum. Öteki dünya işlerine beni bulaştırma, bilirsin ruhani konulardan tırsarım.”

Sibel’in gözleri umutla parlıyor, bittiğini sandığı gözyaşları akmaya hazırlanıyordu.

“Yooo daha fazla ağlamak yok. Bence sen bir ömürlük ağladın dün gece,” dedi Aslı arkadaşının ruh halini neşelendirmeye çalışarak.

Sibel gözyaşlarının arasından güldü. “Evet haklısın. Baran’ı görmem gerek hem de hemen. Ama önce dur! Makyaj malzemen var mı yanında? Korkunç görünüyorum.”

Aslı arkadaşına sevgiyle baktı. “Her zamanki gibi harika görünüyorsun. Ağlarken bile güzel olabilen bir sen varsındır zaten.”

Sibel doktordan bu sefer on dakika koparabilmişti. Hemşire tekerlekli sandalyesini iterken yine zaman uyarısını yapıyordu. Sibel sonundaki ödülü düşünerek her konuda işbirliğine hazır uslu bir çocuk gibi başını sallıyordu. Sibel’in kendinden geçmiş bir halde uykuda geçirdiği beş saatte çok şey değişmemiş olsa da, Baran gözlerini açarak, üzerinde yürüdüğü ölüm ve hayat arasındaki ince çizgide yaşan kısmını seçmişti. Şu an için bu kadarı bile yeterliydi. Hâlâ çok zayıftı vücudu... Hâlâ kat etmesi gereken çok yol vardı. Ama o Sibel’e döneceğini göstermişti ya, gerisini zaman çözerdi.

Sibel saatler önce zayıfça tuttuğu eli, bu sefer umutla tutarken teşekkür etti. “Bana verdiğin sözü tutup, gitmediğin, burada kaldığın için teşekkürler. Sen geri döneceğine söz verdiğin sürece, ne olursa olsun ben beklerim.”

Baran gözlerini büyük bir çabayla araladı. Sibel’in yüzü umutla aydınladı. Gözleri tekrar yaşarmıştı, ama bu sefer mutluluktan. Baran’ın dudaklarından Sibel’in anlayamadığı birkaç kelime döküldü. Sibel duymak için canının acısına dayanabildiği kadar öne eğildi.

Eli kocasının elini daha sıkı kavradı. “Dinliyorum aşkım...” dedi.

Baran tekrar büyük bir çabayla dudaklarını oynattı. Bu sefer kelimeler biraz daha anlaşılır olsa da, zar zor duyula-

cak kadar kısık sesle konuşuyordu. “En büyük desteğin...” dedikten sonra duraklayıp gücünü topladı, “her zaman ben olacağım.”

Sibel’in gözyaşları sel olup akarken, tüm yüzünü aydınlatan bir gülüşle uzanıp kocasının elini öptü “Beni duyacağımı biliyordum.”

Kırk İkinci Bölüm

"Saçmalıyorsun. Abarttığımı düşünüyorum."

Aslı büyük bir hışımla dönüp, elindeki fırçayı sallayarak konuşmaya başladığında burnundan soluyordu. "Bana abarttığımı söyleme. Bence sen fazlasıyla hafife alıyorsun. Aradan ne kadar zaman geçti? Annen evliliğimiz konusunda hiçbir şey yapmadığı gibi tam anlamıyla baltalıyor."

Hakan bir yandan gömleğinin düğmelerini ilikliyor bir yandan da sakinliğini korumaya çalışarak Aslı'ya cevap veriyordu.

"Hayatım annem gelenekler konusunda biraz esnekse ne yapalım? Senin annen de biraz fazla bağlı bu konulara. Sence de öyle değil mi? Yani istemek için ayrı, söz kesimi için ayrı ve nişan için ayrı gideceğiz. Yani neden hepsini bir anda hallede-miyoruz? Kendi aramızda..."

Aslı tersleyerek cevap verdi. "Senin ailen özünü kaybetmiş-se bu sizin sorunuz ama anneme laf atmaya kalkma. Bizim oralarda yangından mal kaçırır gibi kız alınmaz. Sonra dedi-kodu olur. Hamileyim de acilen evlenmek zorunda kalmışım gibi. Sen Amerika'dan geleli tam bir ay oldu. Eğer evlenmek-ten vazgeçtiysen adam gibi söyle de ben de önüme bakayım."

Sinirden kravatını bağlarken elleri birbirine dolanan Hakan, küfrederek kravatı çıkarıp fırlattı. Aslı'ya doğru gidip kollarından tutmaya çalıştığında, sevgilisinin geri çekilip ellelerini boşa bırakması Hakan'ı iyice çileden çıkardı. "Aslı beni iyi dinle... Çünkü bu son söyleyişim olacak. Sen evlenmek istediğim kadınsın. Bunu ilk teklif ettiğimden beri içimden gelerek söylüyorum. Doğruyu istersen defalarca açıklamaktan bıktım. Eğer senin şüphelerin varsa, şu anda söylemenin tam sırası."

Aslı dalga karışık güldü. "Lütfen benim mi yani? Ne olabilir ki? Düşünelim bakalım..." dedikten sonra gözlerini tavana dikip hatırlamaya çalışıyormuş gibi yaptı. "Ah evet elbette. İki kocaman şüphem var. Ben onlara Nermin ve Sema Hanım diyorum. Birlik olmuş bizi ayırmaya çalışıyorlar. Ne zaman annenle bir plan yapsak, Sema'nın civarda olup, bize katılması nasıl bir tesadüfler zinciridir anlayamadım. Olasılık hesaplamalarını iyi bilen sensin, lütfen bana açıkla mısın? Çünkü ben anlamıyorum!" derken sesi öyle yükselmişti ki, Hakan'ın patlamamak için kendini tuttuğu seğirmeye başlayan çenesinden anlaşıyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra tüm soğukkanlılığı ile ceketini ve kravatını alıp odadan çıkmak üzere arkasını döndü.

"Bana şimdi arkayı dönersen..." diye gözdağı vermeye hazırlanan Aslı'nın sözünü kesti

"Tutamayacağın sözler verme, boş tehditler savurma."

Aslı olduğu yerde kalakalmışken içeriden açılıp, kapanan sokak kapısının sesini duydu.

Sibel gözlerini açıp iyice gerindikten sonra, son bir aydır, yani Baran hastanede gözlerini tekrar hayata açtığından beri, yaptığı gibi yine kocasını öperek uyandırdı. Baran gözlerini açmadan gülümsedi. Yerinde biraz kıpırdandıktan sonra, yavaşça yan dönerek uyumaya devam etti.

"Aşkım ya uyansana artık... Çok açım."

Baran hiç istifini bozmadan cevap verdi. "İyi ya git kahvaltı et işte."

Sibel somurtuyordu. "Ama annenle tek başıma oturmak istemiyorum sofraya. Hep açığımı kolluyormuş gibi geliyor. Tedirginlikten lokmalar boğazıma diziliyor, hep aç kalkıyorum sofradan."

Baran duydukları karşısında sırtıyorsa da, Sibel'in bunu görmesine olanak yoktu. Sırtı dönük bir biçimde, ciddiyetini takınarak karşılık verdi. "Sibel çok ayıp. İnsan kayıvalidesi için öyle konuşur mu hiç? Hele kocasının yanında. Hem ben bu bir aylık sürede kaynaştınız sanıyordum."

"Öff Baran ya ne demezsin? Öyle kaynaştık ki, annen özelimize bile girmekten rahatsızlık duymuyor," dedi Sibel sıkıntıyla.

Baran merakla sordu. "Nasıl yani?"

"Neden hamile kalmadığımı sordu. Yoksa kısır mıymışım? Ben de önce beni at tepti, sonra da Baran kurşunlandı dedim. Pek fırsatımız olmadığını göstermek için. O da dedi ki, önceki iki ayda ne yapmışız?"

Kocasının eğlenerek dinlediğinden habersiz, Sibel sızlanmaya ciddi bir şekilde devam ediyordu.

"Sen ne cevap verdin?" dedi Baran.

"Attan düştüğümde bebeği düşürdüğümü söyledim. Yani kısır değilim dedim. Ama buna sevineceğine, daha büyük mesele yaptı."

Baran sırt üstü dönerek soran gözlerle baktı.

Sibel gözlerini devirdi. "Bir kere düşük başladı mı arkası gelirmiş, dedi. Bak Baran bu gibi durumlarda insanın psikolojisi etkilenir. Uğraştıkça olmaz. Annen böyle sıkıştırırsa korkmuş tavuk gibi istemeden yumurtlamam kesilebilir."

Baran neşeli bir kahkaha attı. "Ne?! Ne tavuğu?!"

Sibel bilmiş bir edayla cevap verdi. "Sen de yani, çocukluğun çiftlikte geçmiş ama hiçbir şey bilmiyorsun. Hani tavuk

lar korkunca artık yumurtlamazlarmış ya... Sonra da zaval-
lıklar kesilip yemek oluyormuş. Bunu duyduğumdan beri
tavuk yemek gelmiyor içimden zaten.”

Baran'ın yoğun bakımda gözlerini açıp da, yaşam savaşı-
nı kazandığı netleşince, Zeynep annesine konuyu açmıştı. Kızı haberi vermeden önce annesini, gerektiği takdirde acil
tıbbi müdahale mümkün olsun diye bir bahaneyle hastane
ortamına getirmişti. Haber her anne için olacağı gibi, Zehra
Hanım için de sarsıcı olmuştu. Her şeye rağmen kadınca-
gız güçlü durmaya çalışıyordu. Ama odaya girip de oğlunu
o yatakta, öylece çaresiz yatarken gördüğünde, tansiyonu
tehlikeli bir şekilde yükselmiş, hastanede kısa bir süre istira-
hat etmek zorunda kalmıştı. Sonunda oğlu gözlerini açıp da
onunla konuşacak kadar bilinci yerinde olduğunu ispat edin-
ce, Zehra Hanım da yavaş yavaş kendini toparlamaya baş-
lamış, oğlunun bakımı ile ilgili organizasyonlara girişmişti.
Tartışmasız olarak biricik oğlu, annesinin evinde kalacak ve
bakımını bizzat kendi takip edecekti. Ne de olsa gelini ken-
dine bakmaktan acizdi. Üstelik şimdi onun eli ayağı alçıda,
bütün gece ağlamaktan perişan olmuş halini ve zayıf psiko-
lojisini göz önünde bulundurunca kararının ne denli isabetli
olduğunu herkes görebilirdi.

O gün kocasının kendine dönmesinin mutluluğunu ve
sarhoşluğunu yaşayan Sibel her şeyi kabul edebilirdi. Ama
bugün, Zehra Hanım, Zeynep ve gürültücü çocukları ile bir
ay birlikte yaşadıktan sonra, daha ne kadar dayanabileceğini
kestiremiyordu.

Sırt üstü yatan kocasına usulca yanaşıp, üzerine doğru
eğildi. Yanaklarına koyduğu öpücükler, kulaklarına doğru
ilerlerken daha uzun ve sıcak olmaya başlamıştı.

“Artık evimize dönme vakti gelmedi mi? Burada annenin
çatısı altında sevişemiyorken nasıl çocuk yapabiliriz ki?”

Elini kocasının çıplak göğsünde gezdirdi. Baran konu-
şmuyor, karısının kendini ikna etme çabalarının tadını çıkar-
ıyordu.

“Annen doğal doğum kontrolü gibi aşkım. Varlığını his-
setmek bile bacaklarımın sıkı sıkı kapanmasına neden olu-
yor. Oysa ki, telafi etmemiz gereken ne kadar uzun zaman
var. Biliyorum hâlâ tam olarak iyileşmedin ama seni yorma-
yacak çözümler üretebileceğimden eminim,” derken kocası-
nın üzerine dikkatlice oturup, boynunu ve göğsünü öpmeye
başladı.

Baran keyifle sırtıyordu. “Önden bir fragman alabilir
miyim? Filmin nasıl olacağını hayalimde canlandırabilmem
için.”

Sibel geceliğini yukarı sıyırıp, başından çıkarttığı zaman
tüm çıplaklığıyla Baran'ın karşısında duruyordu. Uzun saç-
ları omuzlarından aşağı dökülüyor ve göğüslerini kapatıyor-
du. Karısının daha ilk öpücükleriyle tahrik olan Baran elini
uzatıp saçlarını geriye itti ve özlem karışık bir beğeniyle izle-
meye başladı.

Sibel'in eli aşağılara kayıp, kocasının iç çamaşırını çekistir-
meye başlamışken, dışarıdan Zehra Hanım'ın sesi duyuldu.
Aceleyle kendini yatağa, kocasının yanına atıp örtüyü üzerine
çekerken Baran can acısıyla hafifçe “Omuzum,” diye inledi.

Sibel fısıltıyla özür diledi. “Pardon aşkım ama annen ge-
liyor sandım.”

Baran gözlerini kapatmış, acısının dinmesini beklerken
şakayla karışık yorum yaptı. “Fragman iyi başladı ama fela-
ketle sonuçlandı. Sanırım bir süre daha annemde kalmakta
fayda var. Yoksa sen beni lime lime edersin.”

Sibel hafif mahcup bir şekilde toparlamaya çalışıyordu.
“Söylüyorum sana, annenin sesi beni panikletiyor. Evde böy-
le olmaz. Üzgünüm omuzun için. İyi misin? Bakmamı ister
misin?”

Baran hemen atıldı. “Yok yok bakma. Sibel aşkım sen ha-
rika bir kadınsın ve ben seni çok seviyorum, ama anaç yönle-

rinin pek gelişmiş olmadığı ortada. Sen hayatıma renk katmaya devam et ve beni iyileştirme işini anneme bırak,” diyerek sırtıttı.

Sibel bozulmuştu. “Öğrenebilirim ben de...”

Baran gülümsedi. “Elbette öğrenebilirsin... Öğreneceksin de... Bebeğimi doğurduğunda senin de içindeki annelik duyguları ortaya çıkacaktır.”

“Bebeğin değil. Bebeğimiz olacak. Karar verdim erkek istiyorum ben.”

Baran karısı yine hangi ilginç açıklamayı yapacak diye hevesle bekliyordu.

“Baksana sana. Erkekler hep ana kuzusu kalıyor ve annelerinden kopamıyor. Kızlar daha özgür ruhlu oluyor. Ben hep bana hayran olacak bir erkek çocuk istiyorum.”

Baran Sibel’i peşinde dolaşan kendi kadar sevimli bir erkek çocukla hayal edince tüm yüzü aydınlanmıştı.

“Düşündüm de hafta sonu eve dönebiliriz,” dedi.

Sibel heyecanlanmıştı. “Ciddi mi? Fikrini neden değiştirdin?”

Baran cevap olarak sadece göz kırpmıştı.

Hamileliğinin altıncı ayı neredeyse bitmekte olan Ahu, Aslı ile sonunda başlayabildiği spora düzenli gitmenin faydalarını görüyordu. Öncelikle hareketsiz kalmadığı için, vücudu git-tikçe artan ağırlığı daha iyi tolere ediyordu. Hantallaşmak yerine, daha aktif bir süreç yaşıyordu. Moralini düzeltilmiş, pozitif bir bakış açısı kazanmasını sağlamıştı. O sabah da her sabah olduğu gibi erkenden uyanmış, Can’ı yolcu ettikten sonra spora gideceği için hazırlanıyordu.

“Benimle hamilelik kurslarına katılmamakta kararlı olduğumu görüyorum. Sanırım nikâh dairesinde bir karışıklık oldu ve modern kafalı bir erkekle evlendiğimi sanırken, tıpkı senin modelinde geri kafalı bir versiyonun ile evlendirildim.”

“Sana da günaydın,” dedi Can fincanına kahve doldururken. “Hayatım işlerim yoğun olduğu için sana eşlik edemiyorum, ama bunun için üzülecek değilim. Çünkü işlerim yoğun olduğu sürece siz iki hanımın masraflarını karşılayabilirim,” dedikten sonra fincanı masaya bırakırken, Ahu’nun başını öptü.

Gazeteyi açıp göz gezdirirken, karısının heyecanlı tepkiyle başını kaldırdı.

“Buldum! Serkan benimle gelir mi acaba?”

Can yüzünü buruşturarak yanıtladı. “Tam ona göre bir aktivite olurdu. Kadınsal muhabbetler...”

Ahu gözlerini kısarak kocasını süzdü. “Az önce kadınsal muhabbet olduğu için kursa gelmediğini itiraf etmiş oldun.”

Can toparlanıp ayağa kalktı. “Tatlım bir aileye bir eşcinsel yeter. Bana kalsa o bile fazla,” dedikten sonra bir an duraksayıp kaşlarını çatı, sonra omuzlarını silkerek kendine geldi. “Ben mümkünse erkek faaliyetlerini üstleneyim. Mesela çekilecek eşya, kaldırılacak masa, komodin falan olursa haber ver.” Karısının uzatmasına fırsat vermeden dudaklarından çabucak öpüp, mutfığı terk etti. Ahu tam onu yakalayıp iki çift söz söylemeye hazırlanıyordu ki, telefonun çalışması araya girdi. Bir an telefona bakmak ya da kocası kaçmadan onu yakalayıp laf sokmak arasında gitti geldi. *Sonra aman boş ver akşam nasılsa hakkından gelirim* diye düşünerek telefonun olduğu sehpaye yöneldi.

“Alo,” demesiyle arkadaşının öfkeden kudurmuş olduğunu anlaması da bir oldu.

“Bu evlilik işi yatar Ahu. Anlıyorsun değil mi? Beni ona bağımlı sanıyor. Sanki bulunmaz hint kumaşı beyimiz,” diye devam ediyordu Aslı, olan biteni anlattıktan sonra.

Ee biraz öyle dememek için kendini zor tutuyordu Ahu. “Dur canım bir sakın ol. Adam da iki arada kalmış ne yapsın ki? Kimin tarafını seçsin?”

Aslı hayal kırıklığıyla haykırdı. “Benim tarafımı tabii ki...”

Ahu görmüyor musun? Annesi beni istemiyor, sürekli arıza çıkarıp oğlunu etkilemeye çalışıyor.”

“Sen de ekmeğine yağ sür kadının. Bak bu sabah adamı resmen kendinden uzaklaştırmışsın. Böyle giderse sen kendi ellerinle ilişkini bitireceksin.”

Aslı çemkirerek cevap verdi. “Umurumda değil. Beni o kadar seviyorsa, kaldırır kışını gelip ister ailemden. Bu o kadar da zor değil yani. Zaten annem başımın etini didikleyip duruyor. Daha fazla oyalayamıyorum. Neyse ki Nazlı var da, o annemi bir güzel yatıştırıyor. Ama yeter artık yani... Bu ne saçmalaktır. Uçakla bir saatlik bir yol. Ayırmaları gereken süre topu topu bir gün.”

Ahu şu an Aslı ile mantıklı bir diyalog sürdürülemeyeceğini anlayarak sessizleşmiş, dinlemekle yetinir olmuştu. Arada yaptığı kısacık yorumlar bile arkadaşını çileden çıkarıyordu.

Sonunda sessizliği de Aslı'ya batmış, açtığı gibi aynı hışımla telefonu kapatmıştı.

Ahu bu sabah spora yalnız gideceğini fark ederek, yapabileceği ve hatta yapmaya çoktan karar verdiği küçük kaçamak düşüncesiyle, vicdan azabıyla karışık bir zevk aldı. Aslı varken alamadığı çilekli turtalardan bir ya da belki iki tane yiyebilirdi. Hatta bugün spora gitmeyip direk pastanenin yolunu tutsa da olurdu. Arada bir kendinizi ödüllendirin demez miydi tüm diyetisyenler? Karnını okşayarak konuştu. “Eveet Melisacım bence ikimiz de hak ettik. Bir aydır çok usluysuz değil mi?”

Aslı aradığında Nazlı her zamanki gibi daha uyanmamıştı. Tek gözü açık vaziyette telefonu kulağına götürdü.

“Aslı kargalar daha şeyini etmedi ya... Nedir acil olan?”

Ablasının sesi alışık olmadığı kadar huysuz geliyordu. “Kimin ihtiyacı varsa Aslı hazır yardıma. Ama benim bir sıkıntılı günüm olmaya görsün... hemen hepinize yük oluyorum. Pardon Kadir'le keyfini mi bozdum?”

Nazlı yatakta doğrulmaya çabalıyordu. “Yok ya Baran vurduğundan beri Kadir sabahın köründe uyanıp işe gidiyor. Tam evli çiftlere döndük valla. Akşam yorgun argın geliyor zaten bir şey yapacak hali kalmıyor. Hayır Baran'ı da görüyordum. Adam her şeye yetişiyordu yine de eğlenecek zamanı kalıyordu. Bizimkine iş öğrenmek zor geldi. Dışarı yemeğe falan bile çıkacak isteği yok. Sürekli dışarıdan getiriyoruz.”

Aslı oflamaya başlayınca Nazlı hatırlayarak sordu. “Pardon bugün senin dertlerini dinleme günüydü değil mi? Anlat bakalım... Annem mi? Hakan mı? Nermin ya da Sema cadısı mı?”

“Hepsi! Allah'ım her şey Arap saçına dönmüş durumda ve Hakanla tartıştık bu sabah!”

Nazlı sırtıttı. “İnanmam. Bay Mükemmel yapmaz öyle abuk sabuk şeyler. Onu benim serseri Kadir'im yapar. Hani siz olgun ve seviyeli bir ilişki yaşıyordunuz. Biz de seviyesiz ya.”

“Senin çarpık espri anlayışını çekecek halim yok Nazlı. Kadir'le sen tencere kapak gibi uydunuz. Aman artık umurumda değil, birbirinizi yiyip bitirseniz de. Şu an kritik bir karar aşamasındayım. Bu evliliği erteleyebilir ya da tamamıyla iptal edebilirim.” Söylerken kendi bile inanmıyordu ağzından çıkanlara.

“Yavaş ol ya... Bir kavgada adam mı boşanır? Sen bunalmışsın. Bu gece eve git ben de gelirim rahat rahat konuşuruz. Zaten burada kalsam da yaptığım şey belli... Televizyon izleyip duruyorum.”

“Eve gidersem olay büyüzmez mi?” diye sordu Aslı düşünceli düşünceli.

“Pılını pırtını topla kaç demiyorum ki... Ara Hakan'ı, ya da mesaj at bu gece benimle kalacağını söyle.”

Nazlı'ya söylemesi kolaydı tabii. Aslı gibi çekimser insanlar için tam bir karın ağrısıydı bu tip görüşmeler.

“Hadi Aslı kapat artık uyuyacağım. Sabaha kadar chat yaptım Antalya'daki kızlarla. Yorgunum.”

Aslı diklendi. "İyi devril yat. Zaten başka bir halt yaptığın yok. Uyanınca ara beni."

Kapattıktan sonra, telefon hâlâ elindeyken mesaj gelmişti. Gönderenin ismini görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Sinan onunla konuşmak istediğini yazmıştı. Zaten bir gece önce de Antalya'daki arkadaşları, Sinan'ın ortalıkta dolaşıp onu geri kazanmak istediğini söyleyişinden bahsetmişlerdi.

Nazlı kayıtlı numarayı tuşlayıp, telefonu kulağına götürdü.

"Burcu ile mi görüşüyorum?"

"Evet benim. Siz kimsiniz?"

"Ortak bir tanıdıktan numaranızı aldım. Adım Nazlı," dedikten sonra bir an duraksayıp, karşısındaki kişinin tepkisini bekledi. Burcu'dan ses gelmediğini görünce, Nazlı konuşmaya devam etti.

"Biliyorsundur, senden önce Sinan'la çıkıyordum. Sinan'ın benim arkamdan konuştuğunu da biliyorsundur. Ama belki bilmediğin benimle görüşmek istediğidir. Bana bu sabah bir mesaj attı. Ben de cevabı senin aracılığıyla iletmek isterim. Ona de ki; artık onunla konuşacak hiçbir şeyimiz kalmadı. Bu arada bir de ona sevgilimin ne kadar kıskanç olduğunu hatırlat. Kendisiyle İstanbul'da tanışmışlardı."

Burcu'nun tek söyleyebildiği. "İstanbul'da mı?" olmuştu.

Nazlı neredeyse neşeli denebilecek kadar umursamaz bir tonla konuşmaya devam etti. "Ah evet yoksa bilmiyor muydun? Tabii nereden bileceksin ki... Gazetede ki fotoğraflarda yüzü görünmüyordu. Sözlün seninle sözlenmesinin bir oldu bittiden ibaret olduğunu, beni özlediğini ve geri istediğini söylerken tanıştılar sevgilimle." Ses tonu aniden ciddileşmişti. "Lütfen ona söyle, benimle bağlantı kurmaya çalışarak kendini de beni de sıkıntıya sokmasın."

Burcu son bir umutla, Nazlı'nın tüm bunları hırsından uydurduğu ihtimaline sarılmıştı. "Yalan söylüyorsun. Sırf aramızı bozmak için," diye terslendi.

Nazlı küçük bir kahkaha attı. "Öyle düşünmen çok normal. Ama bak canım ben Antalya'da bile değilken, neden buralardan kalkıp sevgilini ayartma zahmetine gireyim? Sinan İstanbul'a geldi... Dayak yedi ve Antalya'ya geri döndü. Senden morlukları nasıl gizledi ya da ne yalan uydurdu bilmiyorum, ama mesajı hâlâ telefonumda." Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Kaldı ki sana bir şey ispatlamak zorunda değilim. Mesajımı iletmen yeterli. Artık kapatmam gerek," dedikten sonra neşeyle ekledi, "sevgilimle buluşacağım da..."

Telefonu kapattıktan sonra elinde olmadan zevkten kıkırdadı.

Kırk Üçüncü Bölüm

Aslı ve Hakan'ın tartışmasının üzerinden iki gün geçmişti. Aslı mesaj atıp akşam kendi evinde Nazlı ile kalacağını bildirdikten ve Hakan da cevap olarak "Nasıl istersen..." yazılı bir mesaj gönderdikten sonra, Aslı iyice çileden çıkmıştı. Nazlı için, bütün gece başının etini didikleyen ablasından tek kaçış, bütün gün uyumaktı.

Aslı öğle saatlerinde Nazlı'nın odasına dalmış, onu uyandırmak için türlü numaralar deniyordu.

Nazlı gitmesini umarak uyuyormuş gibi yapmaya devam etti. Ama Aslı'nın pes etmeye niyeti yoktu.

"Bu kararlılığını erkeklerle ilişkilerinde kullansana," dedi homurdanarak.

Aslı hemen atıldı. "Ne?"

Nazlı yüzükoyun yatar vaziyette zar zor duyulacak bir biçimde açıkladı. "Beni uyandırmak için gösterdiğin çabayı diyorum... ilişkin için sarf etsene... git ara adamı da bitsin bu işkence."

Konunun açılması işine gelmiş olan Aslı, elindeki kurcaladığı ıvır zıvırı masaya bırakıp, hemen Nazlı'nın yatağının ucuna oturdu.

“Sence aramalı mıyım? Yani geri adım atmak olmaz mı? Ararsam hatalı olduğumu kabul etmiş olurum. Ama hatalı değilim ki... Yani atla deve mi annesiyle babasıyla Antalya’ya gidip beni istemesi... Off bilmiyorum ne yapacağımı. Beni ona muhtaç görmesi de başka bir konu. O kadar emin ki geri döneceğimden...”

Nazlı yastığını başının altından çekip yüzüne kapamıştı. “Aslı lütfen odamdan defolur musun? Cidden sana dayanamıyorum. Hakan bir senedir dayandığı için madalya hak ediyor. Benim sevgilim olsaydın kışına tekmeyle çoktan basmıştım. Senin gibi birine tahammül edebilmek için yatakta çok iyi olması falan lazım ki sana bakarak bu ihtimali de elimden çıkıyor.”

Aslı kardeşinin yüzündeki yastığı çekiştirirdi. “Terbiyesizlik etme Nazlı. İki sevgilin oldu diye ilişki uzmanı mı kesildin başıma. Üstelik ikisi de birbirinin aynısı. Al birini vur öteki-ne. Sen Hakan gibi bir erkek bile tanımamışsın daha hayatında, Kadir ve türevlerinden edindiğin tecrübeleri satma bana,” dedikten sonra hışımla ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

Nazlı doğrulup çemkirircesine cevap verdi. “Bence bu adama sıkı sıkı sarıl. Senin gibi bir ruh hastasına bir sene katlandığına göre, körlük derecesinde âşık olmalı. Başka da böyle enayi bulamazsın.”

Aslı konuşurken gözlerinden ateş çıkıyordu. “Neden, bak sen bile bulabildiğine göre...”

Nazlı elindeki yastığı kapıdan çıkan ablasına fırlatmış ama ıskalamıştı. “Bu gece senin saçma sapan dertlerini dinleyecek başkasını bul! Ben Kadir’e gidiyorum...”

Hakan için işler daha zordu. Konumu ve yapısı gereği kolay açılabilen bir değildi. Zaten çok fazla da dertleşmezdi. Sorunlarını kendi içinde çözmeye çalışırdı. O gün Kaan iş için abisinin yanına uğradığı zaman, laf dönüp dolaşıp o Amerika’dayken Aslı’nın Nazlı ile annesine yaptığı ziyarete

gelmişti. Kaan’ın amacı Nazlı’nın hazırcevaplılığı ile ne kadar etkileyici olduğundan bahsetmekti. Ama bu arada farkında olmadan Hakan’a, o gün olanları detaylıca anlatmış oldu. Hakan sessizce dinlerken bir eli çenesindeydi.

Kaan nihayet konuşmasını bitirdiğinde, Hakan tek bir soru sormakla yetinmişti. “Aslı bir şey söylemedi mi?”

“Hayır. Aslı inanılmaz olgun davrandı. Özellikle Sema’nın şımarık tavırlarına karşı. Ama annem de çanak tutuyor yani. Belki de annemi uyarmanda fayda var Hakan,” demişti bir çırpıda.

Ortam uygun olursa Nazlı ile tekrar bir araya gelmekten zevk duyacağını ve işle ilgili birkaç ayrıntıyı da gündeme getirdikten sonra abisinin yanından ayrılmıştı.

Hakan kardeşinin söylediklerini enine boyuna düşündükçe, Aslı’nın haklılığı daha çoksuydu yüzüne çıkıyordu. Ama yine de yaklaşımı yanlıştı. Hakan’ın sevgisini sürekli sorgulaması kabul ya da tahammül edilebilir gibi değildi. Direkt geri adım atmak işine gelmiyordu. Aslı’nın da biraz kendini sorgulamasında fayda vardı. Yine de havayı yoklamak için bir telefon açabileceğini düşündü. Saat öğleye geliyordu. Çoktan kalkmış olmalıydı. Telefonu eline alıp, numarasını tuşladı.

Nazlı ile aralarında geçen konuşma Aslı’nın sinirlerini iyice bozmuştu. Ne demek Hakan ona iyi dayanıyordu? Ömrünü böyle bir adamı bulduğu için ne kadar şanslı olduğunu dinleyerek mi geçirecekti? Aslı bu kadar mı çaresiz ve kötü durumdaydı ki, Hakan ne yaparsa yapsın alttan almak durumundaydı? İnsanlar böyle düşündüğü için kızamıyordu bile çünkü böyle olması kendi suçuydu. Ne kadar aptalım diye söylenirken telefonu çaldı. Arayan Hakan’dı.

Elinden geldiğince soğuk ve kırılgan bir şekilde, ki aslında hissettiği duygular bunlar olduğu için zor olmadı, cevap verdi.

“Efendim?”

Hakan her şeye rağmen Aslı’nın yumuşamış olacağını umut ediyordu. “Nasılsın diye merak ettim...” Hakan belki de olabilecek en kötü zamanlamayı yaptığını bilmeksizin iyi niyetle sormuştu.

“Sensiz geçen iki günde yıkılmadım, bunalıma girmedim ve intihara eğilimim de yok. Yani iyiyim teşekkürler. Sen nasılsın?” dedi Aslı tersleyerek.

Neye uğradığını şaşırان Hakan, sevgilisinin sakinleşmek bir yana, geçen iki günde kafasında her şeyi daha da kurduğunu anlamıştı.

“Tipik...” dedi alayla karışık gülerek.

Aslı için duymak isteyeceği son şey, görmeye tahammül edebileceği son tavır hafife alınmak idi o anda. Birden her şey kontrolden çıktı. Bunu ikisi de görüyor ama müdahale edemiyorlardı. Konuşmalar o kadar farklı yönlerle doğru gitmeye başlamıştı ki...

“Sen kendini ne sanıyorsun Hakan? Bulunmaz hint kumaşı falan mı? Neymiş tipik olan? Senin tipik hareketlerinden başlamayayım şimdi...” derken patlamaya hazır bir bomba gibi, Hakan’dan gelecek kıvılcımı bekliyordu Aslı.

Uykusuz ve düşünerek geçen iki gecenin ardından, Hakan’da da sabır kolay tükenir olmuştu.

“Aslı kendi kendine senaryolar üretip, bunları düşüne düşünene kafanda geliştirip, sonra içinden çıkılmaz bir hale getirdiğinin farkında mısın? Herkes gibi benim de sabrımın sınırı var. Bu kadar iş gücünde liseli âşık muhabbeti yapamayacağımı gayet iyi bilmelisin.”

Ve beklediği işaret gelmişçesine, Aslı derhal savaş baltalarını çıkarıp, saldırıya geçmişti.

“Ah evet pardon unutmuşum senin ne meşgul, başarılı, hayranlık duyulan bir şahsiyet olduğunu. Sen en’lerin eni’sin. Ve ben sana sahip olduğum için her güne şükrederek başlamalı, her gece şükrederek uyumalıyım değil mi? Senin mükkemmelliğinden bıktım! Duyuyor musun? İnsan gibi davran

azıcık... Duygularını göster... Sinirlen, üzül, bağır, kendini kaybet... Kavganın orta yerinde arkayı dönüp gitme!!! Beni sevdiğini, umursadığını, bensiz olamayacağını göster... Sibel kadar arzulandığımı hissetmek istiyorum... Annenin sana karşı çıkamayacağı kadar önemli olduğumu göstermeni istiyorum,” derken sesi artık kontrolden çıkmıştı.

Hakan tarafında ölüm sessizliği vardı. Sonunda konuşmaya başladığında sesi tehlikeli biçimde sakin ve soğuk çıkıyordu. “Ben Baran değilim... Evlenmek istediğim kadın da Sibel değil... Senin için yeterince tutkulu değilsem belki de kararını tekrar gözden geçirmelisin.” Az sonra bir görüşmesi olduğunu bahane ederek telefonu kapattığında, Aslı oturduğu yere gömülmüş, tüm duyguları hızla yokuş aşağı inişe geçmişti. Böyle dik bir inişin, çıkışı çok zaman ve çaba gerektirecekti. Nasıl başaracağını bilemiyor, her şeyi mahvettiğini hissediyor ama bunun için üzüleliyordu bile.

Ahu kocasına sürpriz yaparak, o öğlen işte ziyaretine gitmişti. Yoldan aldığı sandviçler ve meyve sularını bir bir masaya çıkarıyor bir yandan da gördüğü bebek odası takımını anlatıyordu.

Karnı gibi yüzü de şişmeye başlamıştı. Dudakları dolgunlaşmış, yüzünün inceliği daha oval bir hal almıştı. Yanaklarının çöküklüğü gitmiş yerine sağlıklı bir görünüm gelmişti.

Her şeye rağmen ince bir hamile sayılırdı. Karnı fazlasıyla şişmiş ve göğüsleri de büyümüş olsa da bacakları hâlâ incecikti ve kalçaları dardı. Üzerindeki tayt zarif ve biçimli bacaklarını vurgularken üzerine attığı şalı karnını gizliyordu. İpek gibi sarı saçlarını, parlayana kadar fırçalamış ve önündeki perçemleri küçük, sık bir toka ile tutturmuştu. Hevesle gördüklerini anlatırken, bir yandan da sandviçini ısırtıyor, aradan dökülen parçaları eli ile ağzına attıktan sonra, parmaklarının ucunu farkında olmaksızın, keyifle yalıyordu.

Can gülümseyerek karşısındaki hayat dolu karısını dinliyor, onu ne kadar sevdiğini düşünüyordu. Sonra tıpkı ona benzeyen, sarı, uzun saçlı küçücük bir kız çocuğunun burada olup, kucagında oturuşunu hayal etmeye başladı. Masadaki eşyaları kurcalayacak, bilgisayarıyla oynamak isteyecekti. Her yeri altına üstüne getirip, sonra da azıcık kızılırsa küçük pembe dudaklarını büzerek ağlamaya hazırlanacaktı. Minik boğum boğum yumruklarıyla gözyaşlarını silecekti. Ve biliyordu ki Can'ın kalbi bir damlacık yaşla bile eriyip gidecekti. Her şey bir anda önemsiz görünecek ve ona kızdığı için kendi kendine söylenecekti.

"Beni dinliyor musun Can?" diye sordu Ahu.

"Ha efendim... Dalmışım... Pardon aşkım. Ne diyordun?" dedi kendine gelerek.

Ahu kaşlarını kaldırmış cevap bekliyordu. "Suratında keyifli bir ifade ile gülümsüyordun da... Ne düşünüyordun merak ettim doğrusu?"

O anda Funda kapıyı tıklatıp açmış Ahu'yu görünce "Pardon yalnızsınız sanıyordum," demişti.

Ahu Can'dan önce atıldı. "Sorun değil. Ben yokmuşum gibi devam edin."

Can karısına imalı bir bakış fırlattı ve Funda'ya dönüp cevap verdi. "Bahsettiğin maliyetlerle ilgiliyse şu anda bakamam. Sen bana ver ben akşam evden detaylı inceler yarın sabah sana dönerim."

"Tamam nasıl istersen," diyerek dosyayı Can'ın masasına bıraktıktan sonra odadan çıkmak üzere arkasını döndü. Ahu'nun yanında duraksayıp gülümsedi. "Epey büyümüş karnınız, doğum yakın mı?"

Ahu yapmacık bir gülümsemeyle karşılık verd. "Daha iki buçuk ay var."

"Oo demek daha da büyüyecek. Allah kolaylık versin zor oluyordur değil mi? Sizin gibi ince birinin bu kadar ağırlaşması."

Ahu dişlerini göstermemek için kendini zor tutuyordu.

"Doktorum çok zayıf olduğum için rahatlıkla kilo alabileceğimi, doğumdan sonra çoğunun kolaylıkla gideceğini söylüyor."

"Eh doktor o olduğuna göre biliyor olmalı," dedikten sonra iyi günler dileyerek odadan çıktı.

Can karısının konuyu uzatmasını istemediği için, az önceki lüzumsuz saldırılarından bahsetmemeye karar verdi.

Ama Ahu bu kadar kolay kapatmayacaktı konuyu elbette. "Senli benli olmuştunuz bakıyorum da..." dedi.

"Söyledim ya eskiden tanışıklığımız var. Siz demek tuhaf kaçıyordu."

Ahu ters ters konuştu. "Hmm öyledir herhalde. Bana senin yanında rahatça laf sokacak kadar, samimi görüyor kendini."

"Laf mı soktu? Fark etmedim... Hangi sözünü öyle algıladın tatlım?"

"Can sabrımı sinama... O kadının senden hoşlandığını düşündüğümü biliyorsun."

"O zaman aşkım," diyerek sırttan Can masasının çekmesinden bir zarf çıkarttı ve karısına uzattı, "bunu görmek seni mutlu edecektir."

Ahu soran gözlerle bakıyordu. Zarfı alıp okuduktan sonra kendi kendine mırıldandı. "Evleniyor muymuş?"

Can göz kırptı. "Hı hı... Biz de düğüne davetliyiz."

Kırk Dördüncü Bölüm

Aradan geçen iki haftalık sürede, Hakan ve Aslı arasındaki anlaşmazlık çözümünden çok, daha fazla düğümlenme yolunda ilerliyordu. İkisinin de içindeki duygular o kadar uzun süre bastırılmıştı ki, sular bir kere bulandıktan sonra bir türlü durulmaz olmuştu. Her buluşmaları, her konuşma girişimleri beraberinde daha fazla tartışma getiriyordu. Yalnız kalıp, salim kafayla düşündüklerinde, ikisi de bir girdaba takılmış, diplere çekildiklerini görüp bir yerlere tutunmaları, bu kısır döngüden kurtulmaları gerektiğinin farkına varıyorlardı. Ama girdap öyle güçlüydü ve öylesine hız almıştı ki, kendi kendilerine çıkmaları neredeyse imkânsızdı. Birbirlerinin desteğine ihtiyaçları vardı, ama ikisi de geri adım atan taraf olmamak adına bir girişimde bulunmuyordu.

Nazlı Kadir ve Aslı'nın evi arasında mekik dokumaktan yorulmuştu. Kadir Nazlı olmadan bir gece geçirmek istemiyordu. Özellikle de abisini vuranlar yakalandıktan ve Baran

kısa süreli de olsa, yavaş yavaş işlerin başına dönmeye başladığından ve Kadir'in tekrar bol bol keyif çatacak zaman bulabilmesinden beri... Aklı fikri, tüm uğraşı Nazlı olup çıkmıştı. Arayıp da ikinci çalışmada Nazlı telefonunu açmadığı ya da gece ablasında kalacağını söyleyerek ondan uzak olduğu zamanlarda kıyameti koparıyordu. Fazlasıyla kontrolcü ve baskıcı olsa da, Nazlı onu öyle güzel idare ediyordu ki, dışarıdan bakıldığı an ilişkinin kontrolünün kimin elinde olduğu anlaşıyordu.

İlişkileri başlayalı daha iki ayı geçmemiş olmasına rağmen, beraber yaşadıkları yoğun tecrübeler onları normal süreçten daha fazla yakınlaştırmıştı. Ama yine de, birbirleri hakkında keşfetmeleri gereken daha pek çok şey vardı.

Ahu, Funda'nın evleneceğini öğrendikten sonra, oldukça rahatlamış, dolayısıyla bu Can ile ilişkilerine ve evliliğine de yansımıştı. Bebek odası hazırlıklarını beraberce tamamlamaya çalışırken, gerçek anlamda ilk kez yakında anne baba olacaklarının bilincine varıyorlardı belki de. Ahu geçen sene bu zamanlarda Can ile ilişkilerinin neredeyse kopma noktasına geldiklerini düşündükçe, kat ettikleri yola inanamıyordu. Bebek yatağına, müzikli dönenceyi monte etmeye çalışan kocasına bakarken karnını sevgiyle okşadı. Hayat ne kadar sürprizlerle doluydu. Tam her şey bitti derken beklenmedik bir şekilde olayların akışını tersine çevirerek, sizi mutlu ya da altüst edebiliyordu.

Sonbahar yapraklarının yapıştığı ıslak kaldırımlarda yürürken, ceketinin yakasını dikleştirdi. Kışın habercisi sonbahar varlığını iyice hissettirmeye başlamıştı. Yürürken kulaklarında hep aynı şarkı vardı. Metin'le ayrıldığı ve yeni

yıla yapayalnız girmek zorunda kaldığı günlerden kalan bir şarkıydı şimdilerde yine diline dolanan. O zamanlar bu şarkıyı Metin için söylüyordu. Şimdi Hakan için... *Hayatım kısır döngülerden ibaret* diye düşünmeden edemedi. I-pod'unun sesini iyice açtı. Şarkının sözleri Aslı'nın hayatının özetiydi. Yürürken, saçları rüzgârda savruluyordu. Gözlerindeki yaşlar daha yanaklarına düşmeden uçup gidiyordu. Şarkı değişmiş Somewhere Over the Rainbow çalıyordu. Tıpkı şarkının da söylediği gibi bir yerlerde bir gökkuşağı olmalıydı. Çok uzaklarda, sorunların limon damlaları gibi eriyip gittiği, mavi kuşların uçtuğu, rüyaların gerçek olduğu... *Neden, neden ben bulamıyorum* diye düşündü.

Gözlerine dolan yaşlar görüşünü bulanıklaştırmıştı. Kendine acımak ya da kendini sorgulamak istemiyordu. Ama gerçeklerden daha ne kadar kaçabilirdi ki? Otuz yaşında işsiz ve yalnızdı. Mutlu olmaya çok yakındı.

Neredeyse aradığını bulmuştu. Neredeyse kaybettiğini bulmuştu. Neredeyse ona sahip olmuştu. Neredeyse kazanmıştı. Ama neredeyse sayılmazdı... Herkes bilirdi ki neredeyse sayılmazdı.*

Herkes bilirdi ki bir yarışta ikinci olmanın anlamı yoktur. Çünkü herkes sadece kazananı hatırlardı. Aslı dönüp baktığında hayatı boyunca kazandığı hiçbir başarı olmadığını fark ediyordu. Bir şeylerde başarılı olmaya öylesine ihtiyacı vardı ki. Bir şeyleri insanları kışkındıracak kadar iyi yapmayı o kadar çok istiyordu ki... Hayattaki yolunu bulmayı.

Tekrar dönüp aynı şarkıyı dinlemeye başladı. "Benimle birlikte olmak kaderinde var," diyordu şarkıyı söyleyen kadının muhteşem sesiyle. Arada bazı sözleri duydukça gözyaşları hızlanıyordu.

Yağmurun atıştırmaya başlamasıyla adımlarını sıklaştırdı. Az sonra şiddetli bir sağanak bastıracak gibiydi. Kendini küçük ama sıcacık bir kafeye attı. Bugün kahve içmeyecekti. Bugün büyük gibi davranmayacaktı. Bugün sorunların ko-

* Tracy Chapman'ın şarkısı Almost'tan alıntı.

layca kendiliğinden çözüldüğü çocukluk yıllarındaki gibi, sütü sıcak çikolata içecekti.

Annesine koşup sığınmayı ne kadar isterdi. Ama sorunları ne o kadar küçüktü ne de annesiyle yüzleşecek cesareti vardı. Nazlı onu Aslı'dan uzak tutmayı başarmıştı. Zor bir dönemden geçtiğini ve üzerine gitmemesini söylemişti. Nazlı tuhaf bir biçimde huzur getirmişti Aslı'nın hayatına. Bu kadar delidolu, patavatsız ve sorun yaratan bir kızın, bu denli rahatlık sağlaması hayatın kendine oynadığı başka bir oyundu. Aslı'nın tüm olgunluğu ve ağırbaşlılığı ile eleştirip, beğenmediği uçarı kardeşi hayatta ondan çok daha istikrarlı, çok daha güçlüydü.

Allah'ım lütfen bana yol göster. Her şeyi net bir şekilde görebilme mi ve doğru cevabı bulmamı sağla diye geçirdi içinden.

İhtiyacı olan belki de arkadaşlarına sığınmaktı. Sibel'in yaşadığı büyük sıkıntıların ardından, biraz rahatlamaya ve mutlu olmaya hakkı vardı. Ahu'ya gidecekti. O nasılsa dinler ve yol gösterirdi arkadaşına.

Sibel ile Baran evlerine ve düzenlerine dönmenin keyfini çıkarıyorlardı. Hiçbir zaman tam anlamıyla balayının ya da yeni evli olmanın tadını çıkaramamışlardı. Şimdi açığı kapatmakla meşgullerdi. İkisinin de iyileşmesiyle hız kazanan çocuk yapma çalışmaları, yakın zamanda meyvesini verecekti. Hem de hiç beklenmedik bir sürprizle beraber...

Aslı'nın Ahu ile konuşması aklındaki bazı konuların netlik kazanmasını sağlamıştı. Ahu yalan söyleyemeyecek kadar çok seviyordu arkadaşını. Hakan ile ilgili şüpheleri olmamasına karşın, Aslı'nın kendi kendiyile çözmesi gereken sorunlar olduğunu itiraf etmişti. Bunlarla yüzleşmedikçe, hayatın-

da hiçbir şeyi yoluna sokamazdı. Ne yazık ki, kendisi dışında kimse bunların cevaplarını bulamazdı.

Aslı'nın kafası karmakarışık. Ne yapabileceğini bilemiyordu. Bir çıkışa ihtiyacı vardı. Ahu'nun evinden çıkıp da, tekrar yürümeye başladığında kafasında düşünceler düşünceleri kovalamaya başlamıştı. Beyni hiçbir şey algılayamaz hale gelene kadar yürüdü, düşündü, yürüdü...

Sonunda bir yol ayrımına gelip de hangi taraftan gitmesi gerektiğini kestirebilmek için iki tarafa da uzun uzun baktı. Elini saçlarından geçirip, geriye itti. Başını kaldırıp karanlık çökmeye başlayan gökyüzüne baktı. Rüzgâr eteklerini yaladı geçti. Birinin koluna dokunması ile kendine geldi. Kendine uzatılan kâğıda bakmadan geri çevirecekti ki, uzatan kişinin gözlerinin maviliği onu kendine çekti. Hipnotize olmuş gibi gözlerini onun gözlerinden ayırmadan, uzattığı kâğıdı aldı. Ve arkasını dönüp uzaklaşan adama öylece bakakaldı...

Kırk Beşinci Bölüm

Bir Aralık gecesi, bu son derece anlamlı gecede tüm kızlar Aslı'nın evinde toplanmış, pizza yiyip sohbet ediyorlardı. Herkes malum konuya değinmekten kaçınıyordu ama bu gece bundan bahsedilmemesi neredeyse imkânsızdı.

Sibel kutudan bir dilim daha almak için uzanırken Ahu takılmadan edemedi. "Bu hızla gidersen Sibelcim, daha üç ayını doldurmadan, en büyük beden hamile kıyafetlerini giyiyor olacaksın."

Tam ağzım açmış, elindeki dilimden koca bir ısırık almaya hazırlanan Sibel, gözlerini kısarak Ahu'ya ters bir bakış attı. "Konuşana da bakın hele.Yarım dünya demiyorum dikkat edersen artık sana. Çünkü yarıyı çoktan geçtin!"

Ahu omuz silkti. "Benim iki ayım kaldı. Senin daha sekiz ayın var güzelim. Sen düşün."

Sibel altta kalamazdı elbette. "Eh iyi iki ayda dört dörtlük bir dünya olursun," derken iki elinin işaretparmakları ile daire çiziyordu.

Aslı ve Nazlı, diğer iki kızı eğlenerek izliyordu.

"Sibel senin hamileliğin Ahu'dan da çekilmez olacak gibi," dedi sırtarak.

Sibel göz ucuyla Nazlı'yı süzdü. "Dikkat et de yakında Kadir de seni oldu bittiye getirip hamile bırakmasın. Belki yedinci ayımdayken de senin hamilelik haberini alırız."

Nazlı gözlerini devirdi. "Ben istemeden o iş nasıl olacak peki? Ben kapıcı karısı mıyım ki yanlışlıkla hamile kalayım? Hem evlenmeden olmaz. Yakın zamanda da evlenmeyi düşünmüyorum."

Sibel bilmiş bir tavırla konuşmaya devam etti. "O iş sandığından çabuk olabilir. Baksana iki haftalığına geldiğin İstanbul'a Kadir sayesinde yerleştin. Şimdi de onların şirketinde işe başlıyorsun. Yani bana pek de kontrol sendeymiş gibi gelmedi."

Nazlı pis pis sırttı. "N'apabilirim çok güzel sevişiyor."

Aslı "Nazlı!" diye sesini yükseltti. Ahu'nun ağzı bir karış açık kalmıştı. Bu durumdan zevk alan bir tek Sibel vardı. "İnanırım. Yıldırım genlerinde var," diye kıkırdadığında Aslı Sibel'e ters ters baktı. "Kardeşimi sana emanet ettiğime inanmıyorum. Kuzuyu kurda emanet etmek gibi bir şey."

Nazlı iç geçirdi. "Of Aslı beni merak etme. Kimseye emanet etmene falan gerek yok. Bilirsin kendimi idare etmeyi bilirim."

Ahu'nun gözleri girişte duran iki koca valize kayınca içini derin bir hüznün kapladı.

"Keşke gitmek zorunda olmasan," dedi sesinde gizlemediği bir üzüntüyle.

Aslı arkadaşına gülümsedi. "Sen demiştin ne istediğimi, sorularımın cevabını kendim bulmalıyım diye... Bunu burada yapamadığım ortada. Biraz uzaklaşmak iyi gelecek."

"Evet ama sonucun böyle olacağını bilsem aklı hiç vermezdim," diye karşılık verdi Ahu pişmanlıkla.

Aslı arkadaşını rahatlatmak için çabalıyordu. "Seninle alakası yok. Hiç kimseyle alakası yok. Psikolojik gelişimim

bir yerlerde sekteye uğramış besbelli," dedi şakaya vurmaya çalışarak. "Beni sürekli kollayan ve gözetenlerin olduğu bir ortamda nasıl büyüyüp olgunlaşabilirim ki?"

Nazlı ağzı tika basa pizza dolu olarak fikrini belirtti. "Ben Meral faktörü diyorum."

Aslı başını hayır demek için salladı. "Sen çok farklı bir insan oldun ama. Bana kalırsa ben hep kolayı tercih ettim. Sorunların üstüne gitmek yerine kaçmayı tercih ettim. Şimdi zor yoldan öğrenmek istiyorum. Yani başımda kimse yokken."

Sibel'in sessizliği Ahu'nun dikkatini çekmişti. "Sen neden konuşmuyorsun?"

diye sordu ona dönerek.

Sibel ağzını açıp bir şey söylemesine fırsat kalmadan tuvalete koştu. Geri geldiğinde söyleniyordu. "Bu bulantıların sabah olması gerektiğini sanıyordum."

Hepsi birden gülmeye başlamıştı. Aslı ortamın ağır havasını dağıtmak için konuyu Sibel'e çevirdi. "Baran nasıl davranıyor sana çok merak ediyorum. En çok da o istiyordu hamile kalmanı."

Sibel omuz silkti. "Abartmaya başladı bile. Spor arabasına binemiyoruz mesela. Bindığımızda de o arabadan beklenmeyecek bir ağırlıkla turluyoruz İstanbul sokaklarını. Herkes arabayı süren acemi mi diye bize bakıyor. Geçen televizyonda bir şey gördüm. Vay ne harikaymış dedim ertesi gün kapı çalındı Nevzat sabah sabah elinde küçük bir kutuyla geldi. Abi bunu size getirmemi söyledi dedi. Televizyonda gördüğüm şeyi aldırılmış."

Ahu atıldı. "Aş erdiğin bir şey diye almıştır."

Sibel kahkaha attı. "Aş erdiğim şey dizi arasındaki rekamda çıkan yakut ve pırlantalarla bezeli kolye ise, bu bebek kesin kız."

Hepsinin ağzı bir karış açık kalmışken, Nazlı yorum yapmakta gecikmedi. "Şimdi sen bunları anlatınca belki de evlilik fena fikir değil diye düşünüyorum."

Nazlı'nın sözleri hepsini güldürmüştü.

Salonda yanan mum ışıkları ve cd çalardan yükselen hafif melodiler ortama o kadar huzur verici bir hava katmıştı ki, dışarıdan bakan hiç kimse bunun ertesi gün erkenden Amerika'ya gidecek Aslı için yapılan veda buluşması olduğunu düşünmezdi. Sanki sıradan bir pijama partisiydi.

Ahu dayanamayıp sözü tekrar Aslı'nın gidişine getirmişti. "Sen Amerika'ya gittikten sonra bu buluşmalarımızı çok özleyeceğim. Bir ay içerisinde vize alıp gitmeye hazır hale geldiğine inanamıyorum."

Aslı başını salladı. "Ben de, ama kaderimde varmış demek ki... Yani o gün seninle konuştuktan sonra yolda yürürken, Allah'tan bana yol göstermesini dilerken, broşür dağıtan o çocuğun bana Amerika'da iş imkânı ile ilgili yazıyı vermesi, daha doğrusu resmen zorla elime tutuşturması, aradığım cevap olduğunu hissettirdi. Sonra her şey o kadar kolay ve hızlı ilerledi ki... Olması gerektiğinden hiç şüphem kalmadı. Üstelik uçmaktan korkmama rağmen," diyerek sırtıttı.

Sibel tüm patavatsızlığı ile söze girdi. "Hakan'ın da senden bu kadar kolay vazgeçtiğine inanamıyorum. Gitmene nasıl izin verdi? Yani Baran olsa hayatta..." Aslı arkadaşının sözünü kesti.

"Hakan Baran değil ben de sen değilim. Ama kolay olmadı. İkimiz için de... Geceler boyu oturup konuştuk, birbirimize sarılıp ağladık. Olmak zorunda olduğuna o kadar inanmıştım ki, kararına saygı göstermek zorunda kaldı. Aslında bu gece o da uğrayacaktı veda etmek için," derken zil çalmıştı.

Aslı kapıyı açmaya giderken kızlar birbirlerine baktılar. Hepsinin gözlerinden okunan aynı düşünceydi. Belki bir umut Hakan bu gece onu kararından döndürebilir, kolundan sıkıca kavrayıp kulağına onsuz olamayacağını söyleyebilirdi.

Ahu imalı bir bakış ile kıpırdanmaya başladı. "Aslıcım benim artık eve dönmem gerek. Can merak etmesin. Karnım iyice şişip de, içindeki bebek varlığını tam olarak hissettirme-

ye başladığından beri, Can ve Alya arasında aracıdan ibaret oldum. Babası şimdiden üzerine titriyor. On beş sene sonra Allah yardımcımız olsun."

Nazlı mırıldandı. "On beşine kadar beklerse şanslısınız."

Sibel de hareketlenmişti. "Beni de yolda bırakır mısın? Baran huysuzlanmaya başlamıştır bile." Ahu başını sallayarak kabul etti. Nazlı da onlara katılmaya karar vermişti. "Ben de kaç gecedir Kadir'i sallıyorum diye mızızlanıyordu. Aslı ya, gece geç dönsem olur mu? Azıcık gönlünü alayım sevgilimin."

Aslı kollarını açıp hepsini kucaklamaya hazırlandı. "Bahane uydurmanıza gerek yok. Hakan'la baş başa kalmam için yaptığınızı biliyorum. Burada olmanız benim için sorun değil."

Hepsi birden itiraza başlamıştı. "Yok canım ne alaka!"

Hakan'ın kapıda belirip kızlarla selamlaşmasından kısa süre sonra hepsi Aslı'ya uzun uzun sarılıp vedalaşmış arada bir iki damla gözyaşı akıtılmıştı.

Nihayet ikisi baş başa kaldıklarında, Hakan yanında getirdiği şarabı göstermişti. "Biliyorum yarın erken kalkacaksın, ama bir kadeh içerek yeni hayatına adım atışını kutlarız diye düşündüm."

Hakan'ın çekimserliği Aslı'ya öyle dokunmuştu ki, yeşil gözlerinde biriken yaşlar mum ışığında parlıyordu. Hakan ne söyleyebileceğini bilemiyordu. Zaten söylenecek ne vardı ki? Gözleri girişteki bavullara kaydı ve bakışları hüznlendi. Aslı'ya bakarken söylemek istediği sözcükleri çıkarmak için sarf ettiği çaba yüzünden okunuyordu. Yutkunduktan sonra konuşmaya başladı.

"Ben... sanki hepsi benim hatamış gibi geliyor. Böylece..." Uzamış sakallarını eliyle sıvazlarken, yorgun gözleri yalvarırcasına bakıyor Aslı'dan bir cevap bekliyordu. "Böylece gitmek zorunda olman... Aslı kal diye zorlayamam. Ama içimdekileri de söylemeden gidersen, keşkeler ile bir ömür geçiremem. Seni sandığından çok daha fazla seviyorum. Bunu

söylemek için geç kaldığının farkındayım. İşte sana kendime bile daha yeni itiraf edebildiğim bir gerçeği açıklamak için geldim bu gece. Ben mükemmel falan değilim, sandığın kadar güçlü de değilim. Senin bana olduğundan fazla benim sana ihtiyacım var. Açıkçası gidersen, ki hâlâ kalacağına dair çocukça bir umut besliyorum, bununla nasıl başa çıkabileceğimi de bilmiyorum. Kırk yaşına geldim ve şunu biliyorum ki insan hayatını birlikte geçirmek isteyeceği biri ile kolay kolay karşılaşmıyor. Eğer şanslıysan hayatında bir kez karşına çıkar. Ve sen..." Duraksayıp elleriyle gözlerini ovuşturdu derin bir nefes alıp verdi "Sen avucumdan kayıp gidiyorsun. Kalman için ne yapmam, ne söylemem gerekiyorsa yaparım. Lütfen..." derken mavi gözlerindeki derin acı okunuyordu.

Aslı bu gece bunun olmamasını umuyordu. Çok zor bir karar vermişti. Tüm hayatını geride bırakıp Amerika'ya gidecek, tek başına yolunu bulmaya çalışacaktı. Aslı gibi biri için bu Everest'e tırmanmak gibi bir şeydi. Başlı başına güç ve mücadele gerektiren bu kararı uygularken son ihtiyaç duyduğu şey duygu karmaşası ve kafa karışıklığıydı. Ama işte şimdi bu noktada karşısında hâlâ deli gibi sevdiği adamın çektiği acıyı görmek tüm direncini kırabilirdi.

Cd çalardan gelen şarkıda "Eğer benim için beklersen, ne kadar uzağa gidersem gideyim senin için kalbimde özel bir yer olacak," diyordu... "Eğer beni beklersen, senin için geri döneceğim..."

Aslı yerinden kalkıp Hakan'ın yanına oturdu. Elleriyle yanaklarını okşadı. Gözlerinden ruhunun derinliklerine bakıyordu sanki. "Hâlâ hayatımın aşkıydın. Seni öyle çok seviyorum ki... Canımı acıtacak kadar... Nefes alamayacak kadar... Mantıklı düşünemeyecek kadar... Sadece kendimin değil, senin hayatını da altüst edecek kadar... Eğer beni beklersen, hâlâ seviyor olursan, kalbinde hâlâ benim için bir yer olursa, eninde sonunda sana döneceğimi biliyorum."

Hakan gözlerinde yaşlarla gülümsedi. "Hep söylüyorum. Hem güzel, hem akıllı."